

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sehvet

Gerçekleşmeyen rüya yoktur.

Geneva Lee

ÇEVİREN: MİSTEN İÇYÜZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

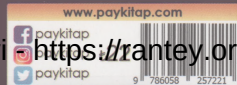
Bir bakış, bir öpücük...

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Clara, Alexander'la geçirdiği son gecede, hayal kırıklığı ve acı içinde, ilişkisini sona erdirdi. Onu unutmak için kendisini tamamen işine verdi. Ne yaparsa yapsın, onu unutamayacağını biliyordu. Alexander'la paylaştığı anıları, birlikte geçirdiği vakitleri silmesi mümkün değildi. Alexander'ın da, Clara'dan vazgeçmeye niyeti yoktu.

Clara, kendisine duyduğu büyük aşka ikna olacak mı?

Geçmişine ait karanlık perdeyi kaldırdığında, veliht prensin yanında yer alacak mı? Alexander'ın, cevapları bulunmaktan başka çaresi yoktu.

ŞEHVET

Royal Desire

Geneve Lee

Çeviren : Misten İçyüz
Editör : Mertcan Ermiş
Kapak Tasarım : Ercan Portakal

1. Baskı: Ağustos 2017
ISBN: 978-605-82572-2-1
Yayınevi Sertifika No: 35302

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Pay Digital Yayıncılık Hizmetleri'ne aittir. Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kısmen veya tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ege Basım Yayın Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
B Blok Kat:2 No: 436 Topkapı İSTANBUL
Tel: 0 212 544 75 72
Matbaa Sertifika No: 24381

Pay Kitap

Güven Mah. Cami Sok. No:38/B Güngören/İSTANBUL
Tel: (0212) 507 10 15

Genel Dağıtım: Pay Kitap'a ait tüm kitapların genel dağıtımı
Lades Kitap Yayın Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti. tarafından yapılmaktadır.

Şehvet

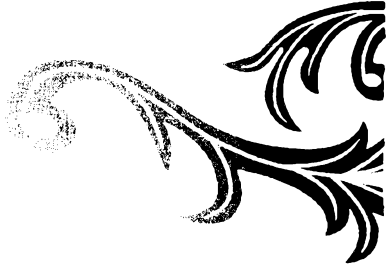
Geneve Lee

Roman
Cilt 2

Çeviren:
Misten İçyüz

Lindsey için.

Senin müstehcenliğın, bana ilham veriyor.

Peters&Clarkwell

1

Sabahın erken saatlerinde, Portobello Caddesi'nde, bir koşturma vardı. Tüccarlar stantlarını kuruyorlar, mağaza sahipleri, dükkânlarının önündeki merdivenleri süpürüyorlardı. Etrafımdaki şirin, tanıdık mahalle uyanıyordu. Yeni bir gün başlamıştı. Ama ben, bir kâbusun içinde hapsolmuştum. Dünya dönmeye devam ediyordu. Neler olduğunu anlayamadığım gibi normal hayatın günlük işlerini, dünyanın dönüşü kadar, kolayca devam ettiremiyordum. Kırılmış bir kalbin sızlayan acısı, göğsümün tam orta yerinde atıyordu. Bir önceki gün, buraya geldiğimde, aklımda tek bir şey vardı; nihayet bir bitiş çizgisi çekmek. Bunu başarmıştım da. En azından buna inanmıştım. Ancak Alexander'dan uzaklaştıkça, nefes almam daha da zorlaşıyordu. Ciğerlerim kurşu-

na dönmüştü. Sıcak yaz havasını solumak mümkün değildi. Bağıları çözülen dizlerim, bedenimi taşıyamıyordu.

Ben Alexander'ın sırrı olamazdım. Hiç bir zaman da olmak istemiyordum. Ancak, onu hayatımdan silmek, kendi kalbimi kendim söküyormuşum gibi hissettiriyordu. Onsuz bir hayatı düşünemiyordum ve buna rağmen onunla bir yalanı yaşamak da istemiyordum. O halde temiz bir bitiş çizgisi çekmek daha akıllıca değil miydi? Kendimi sırlarla, dedikodularla ve yalanlarla dolu bir hayatın içinde mahvetmekten daha iyiydi. Yapmam gerekeni yapmıştım, ancak bu zayıf bir avuntuydu.

Evet, onu terk etmiştim. Bana teklif etmiş olduğu şey, bir hayat değildi. En azından gerçek bir hayat değildi. Acaba o, bu durumu net bir şekilde görebilmiş miydi? Alexander benim için derin şeyler hissetmişti, benim ona hissettiğim gibi. Çok emindim. Ancak ben ona, onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek yerine, gitmeyi tercih etmiştim. Başka ne yapabilirdim ki? Hatta dünyanın en basit ve en güzel, o üç sözcüğünü söylemeyi reddettikten sonra.

Ondan beklenen şey, toplumsal konumuna uygun bir şekilde evlenmesiydi. Ondan beklenen şey bu ülkeyi yönetmesiydi.

İkimizden birinin, diğerine âşık olmasını kimse beklememişti.

Ve şimdi, birbirimizi karşılıklı mahvetmiştik.

Bunu anlamak beni son derece etkiledi. Sendeledim ve az kalsın bir mağazanın ön vitrinine çarpıyordum. Alexander olmadan yaşamaya nasıl devam edecektim? Felçlik hissi, derin bir üzüntüye, boğazımdaki yumru, gözyaşı seline dönüştü. Gözyaşlarım, kontrolsüz bir şekilde, yanaklarımdan

aşağıya akıyordu. Kirpiklerimin arasından akan, görmeme engel olmalarına rağmen, gözyaşlarımı silmek için kendimi yormadım. Hiçbir şeyi umursamıyordum. Bundan sonra, hiç bir şeyin önemi yoktu.

Almış olduğum riski göz ardı edip, onu sevmeye cesaret etmiştim. Alexander beni uyarmıştı. Ben kendimi sürekli uyarmıştım. Hatta onunla körü körüne yatmış olduğum halde, geçici bir ilişki beklentim yoktu. Düşüncesizliğimin bedelini kalbimle ödemiştim.

Ona bedenimi armağan etmiştim ve benim ruhumu çalmıştı.

Alexander aniden karşıma çıktı. O güzel mavi gözlerinde de aynı acı parlıyordu. Bedenimin her zerresiyle onun üzerine atılmanın ve kollarımı boynuna bağlamamın özlemi içindeydim. Alexander'ın teselli edilmeye ihtiyacı vardı. Hissediyordum. Ona huzur verecek tek insandım. Tüm gücümle kendimi geri tuttum. Gözyaşlarım yanaklarımdan sel gibi akmaya devam ediyordu.

"Clara, gidemezsin. Benimle geri gel," diye emretti. Sesinde hissettiğim tereddüt, çağrısına uymamı istemiyordu. Kelimeler onun mükemmel dudaklarından soru sorar gibi dökülmüştü. Alexander tereddüt eden biri değildi. O, sormadan, istediğini almayı bilirdi. Bunu hem İngiltere'nin Veliaht Prensi hem de zorlayıcı ve kararlı olmasına borçluydu. O, kendisini sorguya çekmezdi. İtiraz kabul etmezdi. Şimdi karşımda duruyor ve asla beklemediğim şeyi yapıyordu.

Gözyaşları ummanına karşı gözlerimi kırıştırdım. Aman Tanrım, ona bakmaya doyamıyordum. Mavi gözlerinden gözlerimi alamıyordum. Nefesim durdu. Kuzguni siyah saçları, parmaklarımdan dolayı, hâlâ darmadağındılar. Birkaç

saat önce, aşk oyunlarımızı oynarken, parmaklarım saçlarının içinde gömülüydü. Şehvetli dudaklarıyla, öpüşmemizin üzerinden çok az bir zaman geçtiğine inanmıyordum. O yumuşak dudakları az önce bacaklarımdaydı. Bana şehvetin sözünü vermesinin üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi. Ancak nefesimi kesen, o güzel yüzü değildi, hatta bakışındaki kırılganlık da değildi.

Ayağında sandaletleri ve beline rahat bir şekilde oturmuş yırtık bir kot pantolonu vardı. Gömlek giymemişti. Dayanılmaz bulduğum, nefes kesen vücudunu ve benden uzun zamandır gizlemiş olduğu geçmişinden kalan yara izlerini apaçık görebiliyordum. Kendi sınırlarımızın ötesine sürüklendiğimiz bir geceye kadar, utancından, yara izlerini gizlemişti. Alexander, şimdi karşımda duruyordu. Benden daha fazlasını bekliyordu. Ses tonuna rağmen gerçeği biliyordum. O, benim kadar savunmasızdı. En derininde olan ne varsa tüm çıplaklığı ile önüme koymuştu. Beni geri alabilmesi için her şeyi göze alıyordu.

Bu yüzden ona daha çok âşık olmuştum. Ancak değişen bir şey yoktu. Boyun eğmemeliydim.

“Yapamam, Alexander.” Kulağa boş gelen bu kelimeler, dudaklarımdan yerine getirilmeyecek bir vaat gibi döküldüler. Kendimi ne zaman ondan geri çekmeye çalışsam daha sefil hissetmiştim. Sanki kalbim patlayıp, milyonlarca kıymığa bölünmüş gibiydi. Yaralarımın bir gün iyileşeceklerine ihtimal dâhi vermiyordum.

“Ben bunu kabul etmiyorum.” Çok hızlı bir şekilde yanıma sokuldu. Bir anda, her şey içimde dönmeye başladı. Bu kadar yakınımda olduğunda düşüncelerimi net bir şekilde toparlayamıyordum. Bedenim beni yarı yolda bıraktı. Buna

karşı gelemiyordum. Alexander beni kendisine çekip elle-
rine sıkıca belime doladı. Meme uçlarım, onun çıplak göğ-
süne değince sertleştiler. Onu hâlâ içimde hissediyordum.
Bedenim içgüdüsel olarak ona teslim oluyordu. Alexander
bir uyuşturucuydu. Ben de duygularıma çaresizce teslim
oluyordum. Onu arzuluyordum. Yorulmak bilmeyen dilini,
aletini ve en çokta, onun kontrolü altında duyduğum hazzı.
"Sen benimsin, Clara, her ne kadar buna karşı koysan da
benimsin."

Alexander'ın sözleri beni aldatıyordu. Bacaklarımın ara-
sındaki o şehvet dolu kasılmayla ona ait olmanın ne demek
olduğunu hatırladım. Ancak gerçeği görmezden gelemez-
dim.

"Ama sen bana ait değilsin."

Alexander boğuk bir sesle "Canı cehenneme" diye cevap
verdi.

"Beni aletimden tutmuşsun, Clara. Senin içinde olmak-
tan başka hiçbir şey düşünemiyorum. Şu anda senin içinde
olmamak için, kendimi ne kadar zor tuttuğumu tahmin bile
edemezsin. Kaçamaman için seni eve götürüp canın yanana
ve hiç bir zaman gitmene izin vermeyeceğimi anlayan kadar
seni becermek istiyorum.

Başımı salladım ve kendimi onun bedeninden kurtardım.
Üzüntüm, saniyeler içerisinde çıplak öfkeye dönüşmüştü.
"Ben senin sırrın olamam. Senin için iyi bir seksten daha
fazlasını olduğumu duymak istiyorum, Alexander. Her ne
olursa olsun, baban ne söylerse söylesin ve doğuştan gelen
Prens statünün tüm sorumluluklarına rağmen, bana ait ol-
duğunu söyle."

Alexander taşlaşmış bir ifade ile gözlerini bana dikti. Bunu yaparken de elleriyle saçlarını sıvazladı. "Bu o kadar basit değil."

"Ama öyle." Ona sıkıca sarılmak istiyordum. Ancak daha fazla yaklaşmaması için kollarımı göğsüme bağlamıştım. "Bunu karmaşık hâle getiren kişi sensin!"

"Ben sana ailemin ne kadar mahvolduğunu söylemiştim." Ağzının kenarları iğrenmişçesine çekildi. "Ve aralarında en çok mahvolan benim."

Sözlerim kulağa sert gelse de "Kendi kararını ver." dedim. Ancak, ses tonumun altındaki, yalvaran Clara'yı bastırmayı becerememiştim. "Seçim senin."

Alexander neşesiz bir şekilde güldü. "Seçeneğimin olmadığını anlamıyor musun sen?"

Alexander derin bir nefes aldı. Her ne kadar kalbimi yeniden kırmış olsa da ona söylemek zorundaydım. Çünkü onun için bu üç kelimeyi duymanın ne kadar önemli olduğunu biliyordum. "Ben seni seviyorum, Alexander."

Alexander'ın gözlerinde yanan ateş söndü ve bir adım geriye attı. Bu tepkiyi bekliyordum; buna rağmen acı verdi. Beklentim oldukça büyüktü. Benim sevgime karşılık verip, bu sözleri onun da söylemesini istiyordum. Emindim, çok emindim. Onun beni sevdiğinden, ancak o kendi gölgesinden atlayamadığı sürece, bu yeterli olmayacaktı.

"Bunu yapamam, Clara." Alexander'ın sesi kulağa üzgün gelmedi, aksine soğuktu.

Dudaklarım titredi ve gözyaşlarımın yeniden gözlerime dolduğunu hissettim. "Sen bunu istemiyorsun."

Alexander beni süzdü. Ağzını açmadan önce boynunda bir kas hafifçe kımıldadı. "Ben bunu istemiyorum."

"O halde seninle geri dönemem." Gözyaşlarıma karşı koymak için kendimi zorlamadım. Gerçek nihayet ortaya çıkmıştı. Ayrı yollarda yürümekten başka seçeneğimiz yoktu.

Mıhlанmış gibi orada kalakaldım. Alexander kolunu belime sardığında ve yavaşça kendisine doğru çektiğinde, karşı koyamadım. Yapamadım. Acı yoktu. İçimde uçurum gibi açılan tuhaf bir boşluk hissi, önümde yaşanacak bütün günleri, ayları ve yılları yutar gibiydi. Onsuz geçecek olan tüm yılları. Alexander'ın saçımı alnımdan geriye ittiğinin farkında bile değildim.

"Bir kez olsun benim sana söylediğimi yapamaz mısınız?" diye mırıldandı ve bu kez sesinde sadece üzüntü vardı.

"Kes şunu," diye fısıldadım.

Alexander'ın dudaklarının etrafında cansız bir gülümseme belirdi. Çok sürmeden kaybolan bir gülümsemeydi. "Seni şimdiden özlüyorum."

Gözlerimi yumdum, gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Niye her şey yolundaymış gibi hareket etmeliydi ki? Hiçbir şey ama hiçbir şey yolunda değildi. Benim hayatım bir masal değildi ve mutlu son yoktu. Dudakları benimkilere yaklaştığında da bunu biliyordum.

Kavuşan dudaklarımız birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu ele veriyordu. Söylenecek çok söz vardı. Ama bunun yerine ağzımı açtım ve Alexander'ın beni son kez fetihmesine izin verdim. Öpüşü, bedenimi yakarak içimden geçti. Kanımı ısıttı. Tüm bedenim yanmaya başlayana kadar kendimi tamamen ona bıraktım. Ancak aynı anda tanımadığım bir korkunun bedenimi sardığını hissettim. Ona sıkıca tutunduğumda, odun yığının alevleri yukarıya doğru iler-

leyerek, beni çevreliyor gibiydi. Nefes nefese kaldım. Tırnaklarımı, Alexander'ın omuzlarına sertçe geçirdim. Onu, yeniden bırakmak zorunda kalmak beni korkutuyordu, bu öpücükten sonra beni bekleyen hayat gibi. Ama Alexander beni bırakmadı, hatta dudaklarımız ayrıldığında da ve ikimiz yeniden nefes aldığımızda da.

Bizi nelerin beklediğini ikimiz de biliyorduk.

Alexander alnıma bir öpücük kondurdu ve ben gözlerimi kapattım. Bir kez daha, burada olanların üstesinden gelebilmek için tüm gücümü topladım. Üzücü olan ise, bu gücü ona borçlu oluşumdu. Bana bu gücü o vermişti.

Alexander başını eğdi ve sonunda yeniden kaldırdığında, sadece iki kelime söyledi.

"Elveda, Clara."

Elini kaldırdı ve saniyeler geçmeden, bir Rolls Royce kaldırımın yanında durdu. Alexander kapıyı açtı ve arabaya binmem için işaret etti. Karşı gelmedim.

Hiçbir şey söylemeden arka koltuğa bıraktım kendimi. Alexander bana sakın bir gülümseme armağan etti. Âşık olduğum o kibirli sırtımasından farklı, bambaşka bir gülümseme idi ve sertçe kapıyı kapattı.

Norris sessizdi. O, talimat verilmesi de ne istendiğini bilirdi. Arabayı çalıştırdı. Alexander, bir zamanlar beraber yaşamayı düşündüğümüz eve doğru yürümeye başladı. Kararlı adımlarla yürüyordu. Sanki başka seçeneği yokmuş gibiydi. Aslında başka bir seçeneğinin olmadığına dair düşüncesini net bir tavırla göstermişti. Bu yüzden, kırılmış kalbim için ağlamaya başlamıştım. Alexander benim hayatımdan çıkarırken, birlikte olmayacağımız bir geleceğe doğru yürüdü.

Kapı arkamdan sessizce kapandı. Perdelerin arasındaki ayırıktan sabah ışığı süzülüyordu. Doğruca odama ilerledim. Artık sadece yatağa girmek istiyordum. Bu günle yüzleşme düşüncesi, bana biraz fazla geldi. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Kafamın içindeki tüm düşünceleri def etmeliydim. Ama tüm bunları düşünürken, uykunun bile bana bir kaçış sunamayacağını biliyordum. Alexander, beni rüyalarımın içine kadar takip edecekti.

Kanepenin üzerinde hareketlilik vardı. Belle, uykulu bir halde doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Dağınık saçlarına ve yoga pantolonuna bakılacak olursa, beni beklerken uyuya kalmıştı. Belle ağzını açtı, yüzümü gördüğünde ise hemen kapatıverdi. Burnumun aktığını ve gözlerimde kırmızı halkalar oluştuğunu bilmek için bir aynaya ihtiyacım yoktu.

“Sen onunla buluştun.” Bu bir soru değil, aksine doğru bir tespitti. Suçlama değil, sitem değil. Belle’nin de kendi aşk hayatında birkaç kez ağır başarısızlıkları olmuştu. Muhtemelen onun, sesini çıkartmadan, inisiyatifi ele almasının nedeniydi. Az önce altında uyumuş olduğu battaniyeyi, saniyeler içerisinde omuzlarıma sardı.

Boş boş önüme bakıyordum. Belle mutfak dolabının birini açıp birini kapatıyordu. Sonra kahveyi bulmuştu. Kısa bir an kahve kutusuna baktı ve gerisin geri yerine koydu.

“Canı cehenneme. Bize daha sert bir şeyler lazım.”

Henüz sabahın dokuzu bile değildi, ama ben bir şey söylemedim. Hatta bunun için bile gücüm yoktu. Belle, beyaz şarap doldurduğu kadehi bana uzattı. Kadehi elime aldım. Dalgın dalgın bir yudum içtim.

Belle’nin merakını dizginleyemediğini hissediyordum. Neler olduğunu öğrenmek istiyordu. En iyi arkadaşım, tanı-

diğim kadarıyla, sorularıyla beni boğmamak için kendini zor tutuyordu. Belle, şu anda en çok neye ihtiyacımın olduğunun farkındaydı. Zamana.

Olanları sindirmem ve artık Alexander'ın hayatımın bir parçası olmadığına alışmam için zamana ihtiyacım vardı. O, bir daha asla, hayatımın bir parçası olmayacaktı. Benim için şu anda imkânsız görünüyordu. Tüm bu olanların ardından, dünyanın dönmeye devam ettiğine inanamıyordum.

Belle, beni banyoya götürdü. Sıcak bir banyo için küveti suyla doldurdu. Şarap kadehini elimden alana kadar, durduğum yerde öylece, Belle'yi izliyordum. Aynı anda gırtlığımdan şiddetli bir hıçkırma çıktı. Başka daha ne alınacaktı benden? Bu tamamen mantıksız bir düşünceydi, ancak umurumda değildi. Daha bir kaç hafta önce başlamış gibi hissettiğim hayatım sona ermişti. Yarından itibaren içinde Alexander'ın olmadığı bir hayata en baştan başlayacaktım.

"Bugün daha çok ağlarsın," dedi Belle sessizce. Sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi.

Evet, bugün ağlayacağım, diye içimden onayladım. Küvetin içine yatacaktım. Acı hissetmeyene kadar çıkmaya da niyetim yoktu. Gözyaşlarım sıcak suya damlayacaktı. Ancak sıcak su beni kucaklasa bile, Alexander'ı silmeyi asla başaramayacağımı biliyordum. Kanımda Alexander vardı. Onun dokunuşları, tenimden hiç gitmeyen yanık izleri gibiydi. Ben ona aittim, ona ait olmam yasak olsa dâhi.

Belle küvetin kenarına oturdu. "Ama dünya yarın bambaşka görünecek." dedi. Beni sıkıştırmıyordu. Bunun yerine hiçbir şey söylemeden, öylece oturuyorduk.

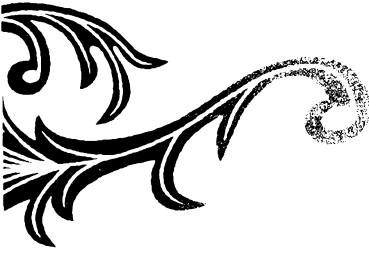
Belle'nin yanlışı vardı. Dünya yarın başka görünmeyecekti. Yarın görünmeyeceği gibi, yirmi sene sonra da baş-

ka görünmeyecekti. Kalbim ilk defa kırılmamıştı. Ancak Alexander'dan ayrılmak, içimde bir şeylerin yıkılmasına neden olmuştu. Alexander, bedenimde ve ruhumda derin yaralar açmıştı. Bugüne kadar kendimi hiç kimseye böylesine feda etmemiştim. Evet, teslim de etmemiştim. Bu asla bir daha başıma gelmeyecekti. İmkânsızdı. Nefes kesecek kadar şiddetli bir aşk, hayatta sadece bir kez yaşanırdı. İnsan böyle bir aşkı kaybetmeye bir kez dayanabilirdi. Ancak kendini koruma içgüdüğü için durum farklıydı. Tekrar kaybetme ihtimali yüzünden, insanı dayanmak için hazırlıyordu.

"İhtiyacın olursa, yan odadayım." Belle, banyodan dışarı çıktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunda anlayış göstermesi ve yine de sürekli yakınımda kalması bana iyi hissettiriyordu.

Şimdi yalnızdım. Henüz kaçınılmaz olana karşı koymamıştım. Yasımı serbest bıraktım. Hissettiğim muazzam acı, beni içten içe bin parçaya bölmüştü. Sonunda ise sadece daha korkunç bir boşluk, göğsümün içinden çıkıp bana hâkim olmuştu. O olmadan bir hayat benim için imkânsız görünüyordu. Hiçbir zaman hayatımın bir parçası olmamış gibi davranmak, bu da mümkün değildi. Anılarım beni yaşatacaklardı, onun aşkıdan önce hayatımın ne kadar boş olduğunu asla unutmayacaktım. Yaşadığım tüm acıya rağmen, Alexander'ın karşısına dikildiğim o anda, başka bir karar veremeyeceğimi de biliyordum.

Doğru kararı vermiştim. Birlikte olmaya devam etseydik, bir ayrılığı daha kaldıramazdım. Mesele kalbimin ne arzulağı değildi. Mesele hayatta kalmaktı. Çok kısa bir zaman da olsa Alexander bana aitti. Bununla yetinmek zorundaydım.

Bana kapıyı açan adamın yanından, hızlıca geçtim. Bir şey söylemek istediğini fark ettiğimde, ağzımın içinde bir teşekkür geveleyip aceleyle geçtirdim. Adam, gazeteciye benzemiyordu. Yabancılar güvenmemeyi, zor da olsa öğrenmiştim. Yine de, gerçekten, o sabah zamanım yoktu. En iyi müşterilerimizden biriyle, mitinge hazırlanmam için, yarım saatten az bir zamanım vardı.

Peters&Clarkwell bu salı sabahı hayli sakindi. Uzun sürmeyeceğini biliyordum. Şirket olarak, Isaac-Blue kampanyası için ücret aldığımızdan beri, rahat değildik. Aksine bitmek bilmeyen bir telaşın içindeydik. Gerçi bu hareketliliği muhteşem buluyordum. İş arkadaşlarımla çoğu iş temposuna ayak uyduramazken, kendi dünyamda zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. İş telaşı, berbat giden hayatımı düşünmeye ve Alexander'ın arkasından matem tutmaya fırsat vermiyordu. İki buçuk ay, resmen büroda yaşamıştım. İlk gelen kişi bendim ve son çıkan da. Gözlerim kapanana

kadar çalışıyordum. Elimden geldiği kadar, Alexander'le ilgili her düşünceyi bastırıyordum. Karşıma sadece geceleri çıkıyordu. Ayrıldığımız günden beri, onu rüyalarımın dışında tutmak için, hiçbir çare bulamamıştım. Tori'nin kendi çalışma masasından bana doğru el salladığını gördüm. Benim aksine, ele avuca sığmayan kızıl saçlarının, tıkr tıkr işleyen özel hayatı vardı. Birçok kez, akşamları bir şeyler içmek için, beni davet etmişti. Hiç bir zaman benden önce büroya gelmemiştir. Kim bilir kaçınıcı kez, akşam yemeğine ya da birkaç kadeh bir şeyler içmeye davet edileceğimin beklentisi içinde, onun yanında durdum. "Ne kadar erken gelmişsin böyle."

Kendimi gülümsememek için zorladım. Tori'yi seviyordum; belki bir gün arkadaş bile olabilirdik. Şimdilik, düşüncelerim yalnızca işimin etrafında dönmekteydi. "Eğlence" kelimesi, kelime haznemde bulunmamaktaydı. Yaz ayları boyunca birkaç kez Belle ve birkaç arkadaşım ile dışarıya çıkmıştım. Bunu yaparken, her defasında Alexander'ı ne kadar çok özlediğimin, acı içinde farkına varmıştım. Şimdi daha akıllıydım ve evde kalıyordum.

Tori yüzünü buruşturdu. Işıltılı atletini gizlemek için ceketini kapalı tutuyordu.

Kirpiklerinden akan siyah boya ve hafif dağınık iş kıyafetlerini görünce şüphelendim.

"Ee? Ateşli bir gece mi geçirdin?" diye sordum.

Tori, büroda yalnız olmamıza rağmen öne eğildi ve sesini alçalttı. "Hiç uyumadığım yüzümden belli oluyor mu? Yani, bunu sormam aptalca oldu. Brimstone'da eğlenceye katılıp, sabahın dördünde Isaac-Blue kampanyası için son hesapla-

maları hâlâ düzenlemediği aklına gelince kendimi daha çok aptal gibi hissettim.”

Güldüm ve az da olsa merhametli görünmeyi umdum. Ancak içten içe Nori’nin küçük, zararsız itirafı beni tamamen konseptten çıkartmıştı. Birden bire binlerce hatıra üzerime hücum etti. Birkaç kez kulüpte bulunmuştum. Birden bire tüm bedenimi saran ve şaşırmama neden olan bir kıskançlık hissettim. Dün gece o da orada mıydı? Acaba, Tori tesadüfen onun yanına gitmiş olabilir miydi? Aklımdan geçenler sadece bu kadarla sınırlı değildi. Tori, Brimstone kelimesinin benim için çok özel bir anlamı olduğunu bilemezdi. Çünkü günlük konuşmalarda bu kelimeyi çok sık kullanmazdım. Alexander oyunu fazla ileriye götürdüğünde ve verebileceğimden daha fazlasını istediğinde, beni koruyan bu kelimeyi kendime güvenli kelime olarak seçmiştim. Bu kelimeye tek bir sefer kullanmıştım ve hiçbir zaman yeniden dudaklarımdan çıkmayacaktı.

Tori, ufaktan öksürdü. Acıtan hatıraları, kafamı sallayarak yok ettim. “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Isaac gelmeden evvel, benim de birkaç şey halletmem gerekiyor. Aman Tanrım, kafamın nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Ben de aynen senin gibiyim,” dedim.

“İşlerimizi bitirdikten sonra, birlikte öğle yemeği yiyeelim.”

Duraksadım, reddetmemi destekleyebilecek bir bahane düşündüm. “Korkarım bu hafta olmaz. Isaac’ın yönetimiyle, netleştirmem gereken bin tane konu var.”

Tori omuzlarını silkti. “Madem öyle, belki başka bir zaman olabilir.”

"Yaparız," diye cevap verdim. Onaylamaktan başka çarem yoktu. Büro saatine baktığımda, değerli iş saatinden, dolu dolu beş dakikayı *Tori için boşa harcamışsın* dedi.

El çantamı çalışma masamın üstüne bıraktım ve bilgisayarımı açtım.

"Ee, büyük günümüze hazır mıyız?" diye sordu tanıdık bir ses. Başımı kaldırdığımda Bennett karşımda duruyordu. Bennett'in her zamanki sıcak gülümsemesi cansız ve yorgundu.

Patronumu inceledim. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Kıvrık kahverengi saçlarıysa taranmamış gibi görünüyordu. "Peki, ya siz?"

"O kadar kötü mü görünüyorum?" Bennett kendisini yanımda duran sandalyeye bıraktı ve kravatıyla oynamaya başladı. "Anne babaları durmadan çalışmak zorundayken, çocukların niçin tatilleri olur?"

"Eh, hayat işte böyle lanet derecede adaletsiz," diye karşılık verdim. Bennett, tek başına yetiştirmesi gereken altı yaşlarında ikiz kızların babasıydı. Çünkü, anneleri bir yıl önce hiç beklenmedik bir anda ölmüştü. Belli etmemek için kendini zorlasa da, dayanma gücünü bulmak gerçekten büyük bir başarıydı. "Cuma akşamı ben dadiyı oynasam ve birkaç saat o ikisine baksam, nasıl olurdu?"

Bennett, gözlerini fal taşı gibi açtı. "Sanki sen yeterince çalışmıyormuşsun gibi!"

"Ah, ne olacak?" dedim ve el işareti ile reddettim. "Blue Vakfı kampanyası zaten bitme aşamasında." Bir sonraki büyük *proje gelene kadar*, Alexander'a yoğunlaşmamak için, her türlü küçük uğraşın işime gelmesini akıllıca gizliyordum.

"Hımm, çok cazip bir teklif." Bennett şakaklarını ovuşturarak yüksek sesle inledi. "Sen onlara bakarken, ben de bu esnada birkaç saat yatsam, senin için sakıncası olur mu?"

Aman Tanrım, Bennett gerçekten de bitkin görünüyordu. Zayıf, yorulmuş ve yıpranmıştı. Kaşımı kaldırdım. "Sakınca mı? Bunun için ısrar ediyorum."

"Sen olmasan ben kaybolurdum, Clara." Bennett kısa bir an duraksadı. Evrak çantasına göz attı. "Dün birisi burayı aradı ve seni sordu. Hm, numarayı bir yere not aldığımı düşündüm."

Aynı anda hem sıcak hissettim hem de soğuk. Sadece tek bir kişi söz konusu olabilirdi. İki aydan fazladır hakkında hiçbir şey duymamış olduğum kişi.

"Sen hiç başka bir yere başvuruda bulundun mu?" diye sordu Bennet endişeyle.

"Başımı salladım. "Hayır, hiçbir yere."

"Pekâlâ. Sadece birden bire gergin görüldüğün için sormuştum." Bennett, sonradan aklına bir şey gelmiş gibi göründü. "Oh. Onun olduğunu sanmıyorum, Clara."

Bennett muhtemelen haklıydı. Dilimin ucunda olan soruları sormaktan kaçındım. Arayan kişi ismini vermiş miydi? Sesi nasıldı? Arayan kişi gerçekten bir numara bırakmış mıydı? Aslında Alexander telefona sarılacak insan değildi. "Belki de sadece bir gazeteciydi yine."

Buna rağmen huzursuzluğumu atamadım üzerimden.

"Başlamadan önce çaya ne dersin?" diye sordu Bennett.

"Kahve daha iyi olurdu. Bildiğim kadarıyla protokol de doğrulanmış."

Kendimi bu güne titizlikle hazırlamıştım ve ahmakça bir telefon yüzünden aklımın karışmasına izin vermeyecektim.

Bennett sırtıttı. "Amerikalı olduğunu unuttur unutmaz, kahve istiyorsun."

Ekrana yönelirken, Bennett'i işaret parmağım ile tehdit ettim. "Birincisi burada sadece kahve içen ben değilim ve ikincisi ben Amerikalı değilim."

"Sen bir Amerikalısın ve inan bana itiraf etmek istediğinden daha çok. Ancak seni yeteri kadar çay ve bisküvi ile tıka basa doldurursam, belki işte o zaman içindeki İngiliz keşfedersin."

"Tanrı Kraliçeyi korusun," diyerek en kötü Cockney aksanı ile cevap verdim.

Bennett güldü ve mola yapılan odaya doğru yola koyuldu. Bennett'in ruh hali biraz da olsa düzeldiği için sevinmiştim. Gerçi o her zaman benim çok çalıştığıma dair şakalar yapıyordu, ancak gerçekte stresin baş aştığı görünen kişi kendisiydi. *Endişe duyuyordum* – nitekim kızlar sadece babalarına sahiptiler.

Saate bakmak için cep telefonumu açtığımda, annemden gelen cevapsız bir çağrı olduğunu fark etmiştim.

Onlar her bir yandan hücum ediyorlardı.

Annem bir türlü rahat veremiyordu. Haftalardır onun telefonuna dâhi tepki vermemiştim. Gerçek olan şu ki, onun her zaman işime karışmak zorunda olması, bir hayli sinirlerime dokunuyordu. Bu yüzden ona hiçbir şey anlatmadım; ona göre Alexander ve ben hâlâ birlikteydik. Annem ayrıldığımızı öğrenir öğrenmez, beni sadece sanatın tüm kurallarına göre ifade vermem için sorguya çekmeyecekti. Aynı zamanda neyi yanlış yaptığımı ve bunu nasıl düzelteceğime dair bütün detaylarıyla tartışma çıkaracaktı. Anneme göre bir şekilde yapılandırılmayacak hiçbir şey yoktu. Benim de

ona, Alexander ve benim aramda artık yapıştırılacak dâhi hiçbir şeyin kalmadığını anlatacak gücüm yoktu.

Alexander'e onun küçük sırrını oynamaya razı olmadığını söylemiştim. Ancak ilişkimiz hususundaki gerçeği, önceden olduğu gibi şimdi de yine sır olarak kendime saklıyordum. Belki de düşündüğüm kadar güçlü değildim.

Bennett geri döndü ve bana dumanı tüten bir fincan kahve uzattı. "Ee? Her şey yolunda mı?"

Kahvemden bir yudum aldım. Aslında Bennett'e karşı açık kartlarla oynayabilirdim. Ancak, iyiymişim gibi davranmak, bu benim için ikinci bir doğa haline gelmişti.

Böylece yüzüme en büyüleyici gülümsememi kondurdum. "Her daim hizmetinizde, patron."

Müşterimizin değişimi konusunda oldukça şaşkındım. Son aylarda meşhur sanatçı, problemlili bir vakadan örnek birine dönüşerek angaje olmuştu. Isaac Blue bizim kampanyamıza karşı tutkuyla ilgiliydi. Sophia King'in, onun sarışın halkla ilişkiler kadınının, bunda büyük bir payının olduğuna hiç şüphe yoktu. Birkaç zamandan beri medyalar, ikisinin arasında bir şeylerin var olup olmadığı konusunda spekülasyon yapıyorlardı. Birkaç şey buna işaret ediyordu. Konferans odasına girdiğimizde, Isaac koruyucu bir edayla kadının sırtına elini koydu. Ancak öylesine hızlı bir şekilde elini çekti ki bunu benden başkası fark etmemişti. Hatta kadının bir an için bayılarak baktığı parlayan bir bakışını bile fark etmiştim.

Buz gibi bir yumruk kalbimi sarmış gibiydi. Böylesine bir bakışı hiçbir zaman başka birisiyle paylaşmayacaktım.

Alexander'ın dokunuşlarına daha önce hiç olmadığı kadar hasrettim. Sophia bana baktı, ama ben gözlerimi ondan kaçırdım. Aman Tanrım! Beni kendisine mihlanmışçasına bakarken yakaladı.

“Her şeyden önce, bu iyi iş için size canı yürekten teşekkür etmek istiyorum.” Isaac, Bennett’e elini uzattı. “Peters&Clarkwell sayesinde, Blue Vakfı, sağlam ve başarı vaat eden bir temel üzerinde duruyor.”

Bennett, Isaac’ın elini tuttu ve başını salladı. “Ona teşekkür edin.”

Kampanya için katmış olduğum tüm çalışmalarına rağmen, benim adımın özel olarak anılması, beni utandırdı. Mesleğimde ilerlemek istiyordum, ancak o an için önemli olan, isminin bulvar magazinlerinde ve dedikodu sayfalarında kaybolmasıydı. Isaac bana doğru yöneldi ve beni görünce irkildi. Kısa kesilmiş saç, çekici gamzeleri ve belirgin karın kaslarıyla birçok kadınların yüreklerini bir fırtına gibi fethederdi. Ama benimkini değil. Isaac gerçekten çok sekiydi, ancak Alexander’ın eline su dökemezdi.

Tecrübeli bir aktördü. Kendisini, anında, yeniden toparlamıştı. Bana elini uzattı. “Çok teşekkür ederim, Bayan...”

“Bishop,” diye oynadım bende. Şaşmamalıydı, Isaac beni tanımıştı. Şayet insan bir kez *People* dergisinin kapağında parlamışsa eğer, bu anonim olmaktan çok uzak sayılmazdı. Birkaç kez kibarlık alışverişinde bulunduk ve utandırıcı ilk ana rağmen, onun cazibesinden kaçamadım.

Sophia beni alıkoyduğunda, diğerleri konferans odasını çoktan terk etmişlerdi.

“Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordum.

"Gerçekten inanılmaz," dedi Sophia. "Sesiniz bir Amerikalı gibi geliyor. Ancak iğrenç bir şekilde İngiliz gibi davranıyorsunuz. Durmadan kibar, durmadan dostane. Düpedüz örnek niteliğinde."

Sophia en azından aptal oyunlar peşinde değildi. "Gerektiğinde başka türlü de olabilirim."

Sophia güldü ve ince kollarını göğsünün üstüne bağladı.

"Size çok yaklaşmak istemiyorum, ancak içeriye girdiğimizde, gözleriniz neredeyse yuvalarından çıkacaktı."

"Ne yapalım, onun kadınlar üzerinde böyle bir etkisi var," dedim rahat bir tavırla.

"Bu doğru. Şaka yapmayı bırakalım. Onun hakkında söz etmediğimi gayet iyi biliyorsunuz. Ünlülerin de mahremiyet hakkının olduğunu diğer insanlardan daha iyi anlıyorsunuz." Sophia yana çekildi, öyleki artık kapının önünü kapatmıyordu. "Sizi sağduyulu davranmaya davet ediyorum, hepsi bu."

"Oh, sorun değil. Benden hiç kimse bir şey öğrenemez."

"Gerçi bu bir sır değil, ama ulu ortada da ilan etmiyoruz," dedi Sophia. "Isaac'la olan ilişkim benim için kutsal, Clara. Ancak bunun hakkında sizinle konuşmak istememiştim. Sizin kendi ringinizin köşesinde birisine ihtiyacınız olabilir, diye düşündüm..."

Sophia, Birkin marka çantasına elini attı ve bana fildişi renginde bir kartvizit uzattı.

"Bunu nasıl anlamam gerekiyor?" diye sordum.

"Belki de sizin için bir şey yapabilirim. Bazı şeyleri düzeltmek konusunda oldukça iyiyimdir."

Gülümsemem güçsüzdü. "Bunun için artık çok geç."

Sophia dışarı hole doğru baktı. Bana yeniden baktığında, gözleri ışıldadı. "Hiçbir zaman geç değildir."

Sophia'nın kartını, çalışma masamın çekmecesine koyduğumda, sözleri hâla kafam içinde dönüp duruyordu. Şaşmamalıydı. Sophia King, bir profesyoneldi. Onun mesleğinde, onu kimse kandıramazdı. Ancak benim yardıma ihtiyacım yoktu. Gerçekten de artık çok geçti. İki buçuk ay boyunca nasıl devam edeceğimi bilemedim. Her geçen gün, işkence çeker gibi yavaş da olsa, kendimi yeniden buldum. Bana tek bir şey kaldı, o da geçmişi arkamda bırakmaktı ve hayatıma en iyi şekilde yön vermek. Derin bir nefes aldım, Tori'nin çalışma masasına gittim ve telefon görüşmesini bitirene kadar onu bekledim.

"Gelecek haftaya ne dersin?" diye sordum, fikrimi değiştirmeye fırsatım olmadan. "Yaz boyunca tek yaptığım şey, eşek gibi çalışmaktı. İnsanların arasına karışmanın zamanı geldi."

"Süper!" Tori el şaklattı. "Sözünü ciddiye alıyorum."

Gülümsedim. "Yap bunu."

İlk ufak adımlar, sanırım böyle deniliyordu.

Çantamı, mutfaktaki çalışma tezgâhının üstüne koydum ve mektupları inceledim. Sadece faturalar ve reklam kağıtlarının olduğunu fark ettiğimde, içimden sessiz bir hayal kırıklığı yükseldi. Aynı anda Belle mutfığa girdi. Turkuaz renkte uzun elbisesi tüm vücudunu zarif bir şekilde sarmıştı. Elini yelpaze gibi kullanıp, yüzüne hava yelledi. Terden ıslanmış birkaç saç telini ensesinden geriye doğru attı. Belle'nin teyzesi bize bu daireyi bırakmıştı ve her ne kadar bu savaş öncesi mimarisini ve uygun kirasının kıymetini bilsem

de, ne yazık ki bazı modern kolaylıklar eksikti – mesela bir klima.

“Yaz tatiline ne dersin?” diye öneride bulundu Belle. “Mallorca veya Seyşeller, sence?”

“Fakat oraları daha da sıcak. Ayrıca benim bir işim var.”

“Sıcak bir sahil, sıcak kaynayan bir mutfaktan farklı bir şey olmalı.” İcini çekerek buzluştan bir buz küpü aldı. “Bu şehirde hiçbir insan dayanamaz. Kendin için birkaç gün izin alamaz mısın? En azından uzun bir hafta sonu?”

“Hepsi bu muydu?” Belle’nin sorusuna cevap vermeden, mektupları havaya kaldırdım.

“Bildğim kadarıyla evet.” Belle, beni inceleyerek baktı. “Mitingin nasıldı?”

“Muhteşem,” diye cevap verdim. Fazla soru sormaması için dua ediyordum. Ben hâla emin değildim, belki de Sophia’nın teklifini kabul etmeliydim.

“Çünkü sen kampanya için, birinci sınıf iş çıkardın,” dedi Belle. “Bunu kutlamalıyız. Hadi, bir şeyler içmeye gidelim.”

“Sanırım ilk önce bir tur koşmalıyım.” Bunu söyleyerek sürekli işin içinden çıkıyordum, şayet o anda işle meşgul değilsem.

“Saçmalık,” diye karşılık verdi Belle. “Uzun zamandır, beni görmezden geliyorsun.”

“Bu doğru değil.” İçimi çektim, bu arada Belle’ye, Alexander’ı işin içine katmadan, neler olduğunu nasıl anlatacağımı dair kafa patlatıyordum. “Canım meyhane meyhane dolaşmak istemiyor.”

“Haftalardır böyle yapıyorsun,” diye kızdı Belle. “Tatlım, seni gerçekten seviyorum. Ancak, hayattan, sonsuza kadar

saklanamazsın. Kendi kabuğuna çekilip, dert ve acılarla baş başa kalmaktan ne zaman vazgeçeceksin?”

“Sadece bir tur koşmak istiyorum, hepsi bu.” Belle daha fazla sıkıştırmadan, el çantamı kapıp, kaçtım.

On beş dakika sonra odamdan çıktığımda, Belle kapısını kapatmıştı. Saçımı atkuyruğu yaptım ve evi terk ettim. Havanın boğucu olmasına rağmen, tempomu yükselttiğimde, tenimde hoş bir serinlik hissettim. Koşu yaparken, zihnim çok geçmeden boşalıyordu. İşin içinde boğulduğum zamanda da zihnim bomboş olurdu.

Bir sonraki dört yol ağzında durdum ve trafik ışığının değişmesini bekledim. Caddenin karşı tarafında, sportif şık bir Rolls-Royce gözüme çarptığında, kalp atışlarımı bir an için boğazımda hissettim. Derin bir nefes aldım ve daha dikkatli baktım. Üzülerek, Alexander’ın arabası olmadığını anladım.

Toparlan, diye uyardım kendimi. Ve bu sefer son derece başarılıydım. Koşmaya başladım, kanın damarlarımda pompalandığını hissettim ve tam gaz hızlandım. Ta ki etrafımda olan her şeyi unutana kadar. Elbette, sorunlarımdan kaçırıyordum. Ama başka ne seçeneğim vardı ki, yalnızdım, hiç kimsem yoktu, kaçabileceğim kimsem?

Artan çabamla birlikte bu düşünceler de kaybolmuştu. Yarım saat sonra evimize giden merdivenleri koşarak çıkarken, tamamen kafamda her şey netleşmişti. Tamamen yorgun ve mutluydum ve bu halimi sürdürebilmek için her şeyimi verirdim.

“Clara,” diye bir ses duydum.

Jane Teyze kendi kapsında durmuş bana el sallıyordu.

“Merhaba, Jane,” dedim nefes nefese.

"İçeriye gir ve önce bir şeyler iç. Sanki bir maraton koşmuşsun gibi görünüyorsun."

Aynen öyle de hissediyordum, kuru boğazıma rağmen başımı salladım. "Teşekkür ederim, ancak çok terliyim ve acilen duşa girmem gerekiyor."

"Saçma." Jane koridora çıktı. "Hadi içeriye gir artık."

Kararlığını gösterdiği zaman, Jane'le tartışmak mantıksızdı. Belle'nin teyzesinin, yaşına rağmen hâla peri gibi fiziği vardı ve fiziğini güçlü gösteren bir de gri saç modeli. Kısa boyunu ise sorunsuz bir şekilde çevresine yansıttığı enerjisiyle eşitliyordu. Hepsiyle beraber bir de kocaman yüreği vardı. Teslim oldum ve onu içeriye kadar takip ettim.

Ve sonra, ilk önce bana uzattığı, suyla dolu bardağı açgözlü gibi içtim.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bana sadece koştüğünü anlatma," dedi Jane.

"Bu bana daha çok, senin bir şeyden kaçırıyormuşsun gibi görünüyor." Jane'i kandırmak mümkün değildi.

"Saçma," dedim, omuzlarımı silkerek söylediğini kestim. "Ben sadece önüme bakıyorum."

"Peki, ne zaman?"

Ne beklediğimi bilmiyordum, ancak kesinlikle bu soruyu değil. Bilhassa diğer başka insanlar tarafından bin tane şahane öneriler kulaklarımda çınladığından dolayı. Nasıl cevap vereceğimi düşündüm, ancak sonra ona hiçbir şey söylemeden baktım.

"Sen onu seviyorsun, Clara." Jane elimi tuttu ve okşadı. "Güzelim, bunu kör biri dâhi görür. Peki, sen neden onunla birlikte değilsin ki?"

Gözlerimi yumdum. Cevap vermeden önce tüm gücümü topladım. "Bazen sevmek yeterli olmuyor."

"Yeterli olan ne ki?" diye karşılık verdi Jane. "Clara, her aşkın zamanı vardır. Bazı ilişkiler bir ömür boyu sürer, bazıları sadece birkaç hafta."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Jane, rahat bırakmadı. "Senin Alexander'la olan zamanın bitti mi?"

Arkamı döndüm ve camdan dışarıya baktım. Rolls-Royce hâlâ kaldırımın yanında duruyordu ve bir kez daha kalbim çarptı. "Onu hâlâ seviyorum," diye itiraf ettim. "Fakat olmuyor. Bizim zamanımız geçti."

"İyice emin misin? İnsanın bir aşkı bitirmesi, aşkın bitmiş olduğu anlamına gelmez. Hele bir de insan aşkı yanlış sebeplerden dolayı bitiriyorsa... Eğer, insan bir ilişkiyi yıkıyorsa, sonrasında yaptığından pişmanlık duyuyor. Hem de çok acı bir şekilde." Jane'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Ve bu, insana yavaş yavaş, içten yiyen, acı bir zehir gibi etki ediyor."

Jane'nin ses tonundan neler yaşadığını anlamıştım.

Jane Teyze kadar yaşlı değildim, ama aşktan aldığım dersler vardı. Evet, bir şekilde teselli edici bir düşünceydi. Zamanın bütün yaraları tedavi ettiği söylenirdi. Bunun koca bir yalan olduğunu öğrenmiştim. Kırılmış bir kalp, hiçbir zaman iyileşemezdi. İsterse yüz yıl ggeçsin, fark eden bir şey yoktu. Geçmişini unutmak için sarf ettiği tüm çabalara rağmen, insan kalbindeki acıyı bir ömür hissederdi.

"Korkarım ki benim bir seçeneğim yok," dedim. "O beni zaten istemiyor."

Kendi sözlerim, kalbimin ortasına, ucu sivri bıçak gibi isabet etti. Hiç kimseye, hatta Belle'ye dâhi, anlatmamıştım. Alexander'dan iki aydan fazladır haber almamıştım. Notting Hill'de, caddede karşılıklı durduğumuzdan bu yana, tam bir sessizlik hâkimdi. Jane, bana az önce anlattıklarıyla haklı olsa bile anlamsızdı. Alexander, benim biletimi kesmişti.

Artık onun hayatında bir rolüm yoktu.

"Bunu nereden bileceksin ki?"

"Biliyorum işte."

Belle eve magazin getirmemeye dikkat etmişti. Ancak gazete stantlarında fotoğraflarını zaten görüyordum. Alexander, gittiği her kulüpte her barda gazeteye haber oluyordu. Onun arkadaşlarından bazılarını fotoğraflardan tanımıştım. Belle'yi kandıran eski okul arkadaşı Jonathan Thompson onların arasındaydı. Şayet Alexander onunla kulüpten kulübe geziyorsa, kulislerin ardında neler olduğunu gayet iyi hayal edebiliyordum. Bu yüzden magazin muhabirleri bunları göremezlerdi. Benim bildiğim kadarıyla, Alexander başka bir kadınla görüntülenmemişti. Yalnızlığı çok uzun sürmeyecekti. Ve kendim de hâlâ magazin konusuydum. Gördüğüm son başlık: "*Önceden olduğu gibi hâlâ belirsiz – Clara nerede?*"

Jane, bana dikkatlice bakarken dudaklarını büzdü. "Bir dakika bekle."

Jane'in ses tonu beni dondurmuştu. Mıhlamışçasına mutfakta kala kaldım, ancak ardından bir deste mektupla döndüğünde, kor kadar sıcak bir öfkenin beni sahiplendiğini hissettim. Kırmızı balmumu mührü gözüme çarpmadan önce krem rengi zarfları tanımıştım.

Kalbim, yerinden çıkacak gibiydi.

Jane, Alexander'ın mektuplarını elime sıkıştırdığında, "Onları nereden buldun?" diye aniden çıktım.

Sessizce "Biz, sadece biraz dinlenmeni istedik," dedi.

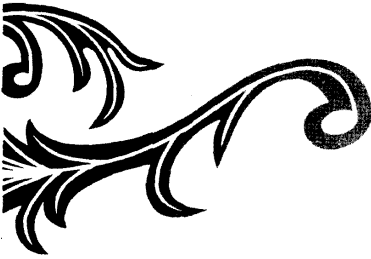
"Biz?" Buna inanamıyordum. "Belle'yi kast ediyorsun."

Jane utanarak gözlerini kırptı. "Belle'ye kızma. O sadece iyiliğini istemişti."

Alexander'ın mektuplarını göğsüme bastırdığımda, şaşkınlık içinde burnumdan soludum. En iyi arkadaşım bunları benden gizlemeyi nasıl başarmıştı? Belle, zaman zaman bana onu unutmamı ve önüme bakmam için kulaklarımda yer etmişti. Şimdi ise o, Alexander'le barışmamızı bilhassa sabote etmiş gibi görünüyordu.

"Ah, öyle mi?" dedim. "Hayatım boyunca, hiç kimse bu kadar çok canımı yakmamıştı."

Ancak aynı anda bunun doğru olmadığını biliyordum. Canımı daha fazla acıtmış olan, başka birisi vardı. O kişi şu anda elimde tuttuğum mektupların yazarıydı. O halde, hepsini okumak için niye bu kadar çok can atıyordum?

3

Duş almaktan vazgeçmiştim. Odama gittim ve arkamdan kapıyı kilitledim. Zarfları sayarken, ellerim titriyordu. Düzi-
nelerce vardı. Hangi mektupla başlayacağımı bilmiyordum. Bunun bir önemi var mıydı ki? Düşünceli bir halde parmağı-
mı adımın üzerinden kaydırdım. Ah, Alexander. O, bu zarfa,
bu kâğıda dokunmuştu. Onsuz geçen uzun haftalardan son-
ra, aniden gelen özlemle nefesim kesilmişti.

İlk mektubun balmumu mührünü kırdım. Alexander onu
Haziranın son günlerinde yazmıştı. Üzerinden sadece birkaç
hafta geçmişti. Ancak bu zamanı, sonsuzluk gibi hissettim.
Merak içinde nefesimi tuttum, derin bir nefes aldım ve oku-
maya başladım.

Clara,

*Gerçekten, sana en son dokunduğumdan bu yana sa-
dece birkaç gün mü geçti? Bu arada, geceleri artık kâbus-
lar beni rahatsız etmiyor. Bunun yerine rüyalarımda seni*

görüyorum. Bedenini, benim bedenime nasıl sokulduğunu, ben seni dudaklarımla şımarttığım sırada, dilimde ki tadını, senin dudaklarını, benim aletime nasıl kapandıklarını... Geceler, sığınağım oldu. Tek çilemse gündüzler. Çünkü uyandığımda sen yoksun.

X

Dizginlenemeyen bir arzunun esiri olmuştum. Sanki, soğuk bir yumruk, kalbimi kuvvetlice kavradı. Bu mümkün olabilir miydi? Beni olağanüstü şekilde etkilemesi ancak benim aynı zamanda ağlamayı istemem?

Bay X. İmzasının üstüne bir buse kondurdum. O da benim rüyalarımın girişiyordu, ancak her seferinde beni terk ediyordu. Bazen başka bir kadın için, bazen görünmeyen bir sebepten dolayı. Her seferinde uyanıyordum, orada öyle yatıyordum. Rüyalarımın çaresizliğimin, gündüzleri de kaybolmayacak olduğu inancıyla tavana bakıyordum. Peki, ya rüyalarımın benimle sevişmiş olsaydı? Kendimi bu yalancı fotoğraflara karşı savunmak için geceler boyu uyanık kalır mıydım? Emin değildim. Onun şefkatli dokunuşları bile, beni korkutmaya yetiyordu.

Ona olan özlemim çok şiddetliydi. Kendime daha fazla hâkim olamadım. Mektupları bir biri ardına yırtarak açtım. Alexander'ın erkeksi, arkaik ve yırtıcı fantezileri beni derinden etkiliyordu.

Önümde nasıl diz çöktüğünü yazıyordu. Beni ağzıyla becerirken, parmaklarımla saçlarının içine nasıl gömüldüğünü ve kendisi dilimin üzerinde boşalana kadar, onun sert aletini nasıl yaladığımı anlatıyordu.

Bacaklarımın arası atmaya başlamıştı ve elimi şortumun içine kaydardım, orta parmağımı atan incimin üzerine bastırarak, kendime hafifleme sağladım. Vücuduma en son ne zaman dokunduğumu, tam olarak hatırlamıyordum. Ama, kesinlikle ikimizin ilk kez birlikte olduğumuzdan önceydi. Ondan sonra kendimi tatmin etmeye gereksinim duymamıştım. Yalnızca, Alexander'ın kendisi benim arzularımı dindirebilirdi. Bana, özlem duyduğum kurtuluşu sağlayabilirdi.

Bir sonraki mektubu okurken, yumuşak bir baskıyla, parmağımı klitorisimin etrafında döndürdüm. Bacaklarımın arasında o tanıdık sızıyı hissettim. Ancak, aynı anda gözlerim yaşla doldu ve yanaklarımdan sel gibi aktılar. Şehvetin dalgası içimden süzülürken, Alexander'ın tüm sözlerini içme çektim.

Tatlım,

Ben uyuyamıyorum. Hayatımdan olduğu gibi gözyaşlarımdan da kayboldun. Sana Notting Hill'deki evimizden yazıyorum. Çok tuhaf, şimdi bile sensiz geçen onca günlerden ve haftalardan sonra vazgeçemiyorum. Seni son kez burada düzmüştüm. Dudaklarını en son burada öpmüştüm. Sen en son burada ismimi fısıldadın, dünyanın en değerli üç kelimesini söyledin. Mektuplarımı okumadığını biliyorum. Okusaydın, çoktan burada olurdun. Daha ne kadar hislerine karşı geleceksin, Clara?

Sen bana aitsin. Ve ben sadece seni istiyorum. Daima.

X

Geldiğim sırada Alexander'ın adını soluk soluğa telaffuz ettim ve etrafımdaki her şey, kendim de buna dâhil,

bin parçaya bölünür gibiydi. Bedenim, orgazm sonrasında sarsılırken, kendimi geriye, yastığımın üzerinde bıraktım. Alexander'ın mektubunu sıkıca göğsüme bastırdım. Bu duygu kaosunun içinden, yeniden nasıl çıkacaktım? Alexander, bir biri ardına yazmış olduğu mektuplarında bana ruhunu açmıştı. Fantezilerinin arkasındaki gerçekleri anlatmıştı. Bedenim onu özlüyordu ve sözlerindeki vaatlerini.

Eriyip gitmek.

Kurtuluş.

Güven.

Uyarılmama rağmen, Alexander'ın mektuplarında eksik olan gözümünden kaçmamıştı. Açık bir itirafnâme. Binlerce farklı şekillerde, benim için neler hissettiklerini yazmıştı. Duymak istediklerim yoktu.

Önceden olduğu gibi hâlâ onun sırrıydım ve aramızda hâlâ bir duvar vardı. Ayrılığımızın her gününde büyüyen bir duvar.

Kapım çalındı. Ne yapmak istediğimin farkına varmadan önce, içgüdüsel olarak, mektupları saklamak istedim.

O da senin küçük sırrın olmayı versin, Clara.

Mektupları açık olarak yatağın üzerinde bıraktım ve kapıyı açtım. Belle içeriye hücum etti, fakat mektupları gördüğünde mihlanmışçasına kala kaldı.

"Clara..." diye bağırdı Belle, ancak uyarırcasına işaret parmağımı kaldırdım.

"İçeriye girme şekline göre, Jane'nin sana, bana mektupları vermiş olduğunu söylediğini var sayıyorum." Belle bir şey söylemek istedi, ama ben başımı salladım. "Beni, kendini herhangi bir şekilde haklı çıkartmalarından koru."

Belle donmuş gibi kala kaldı, ama çabuk toparlandı.

"Bana konuşmayı yasaklayamazsın."

"Bunu nasıl yapabildin?" diye tısladım.

"Neyi yapabildiğim?" diye bağırdı Belle. "En iyi arkadaşımın kalbinin tekrar tekrar kırılmasını istemedim."

"İki ay boyunca, Alexander'ın hayatında bir rolümün kalmadığının inancıyla yaşadım." Sinirden kaynıyordum.

"Sen, bana, aranızda ne geçtiğini anlatmadın! Neyden doğru yola çıkacaktım ki?"

"Hiçbir şey anlatmadım mı? Bu doğru değil!" dedim sinirden gözü dönmüşçesine.

"Bu kez Belle'ydi, manikürlü parmağını sallayan.

"Evet, birini veya diğerini anlatmıştın, ama her şeyi değil. Sizin aranızda daha başka şeyler de oldu, Clara. O seni kırmıştı. Halinden anlamıştım. Onun, canını daha fazla acıtmasına izin veremezdim!"

"Ne olduğundan haberin bile yok senin!"

"O zaman söyle bana," diye yalvardı Belle. "Onu hem sevmeyi hem de ondan korkmayı nasıl başardığını söyle bana. Ondandır kaçtığını söyle! Çünkü ben bunu anlamıyorum, Clara. O seni derinden yaraladı. Ondandır geriye kalan sadece gölgendi. Bunu görmeye dayanamadım."

"Kendimin gölgesi mi?" diye tekrarladım öfkeyle. Ardından Belle'nin gayet haklı olduğunu, kendi kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

"Yoksa bu doğru değil mi? Sürekli iş, iş, iş, çöküşüne az kala. Birazcık uyku, sonra hepsini sil baştan. Sadece küçük bir soru: Sen en son ne zaman bir şeyler yedin, alarının hatırlatma yapmadan?"

Bu ağır bir suçlamaydı. Belle, cevabı biliyordu zaten. "Bana şimdi de bunu mu öne sürüyorsun?" diye karşılık verdim, öfkeden gözlerim yaşla dolarken.

"Bunu bir türlü anlamıyorsun. Bana yaşadığımı hissettiren tek insan, beni tamamen bitiriyor. Onunla birlikteyken beni sömürüyor, ondan ayrıyken de, nasıl devam edeceğimi bilemiyorum. Ne yapmam gerektiğini sen söyle bana, BAYAN SÜPER ZEKA!"

Belle bir şey söylemek yerine, çekinerek bana doğru bir adım attı. Durdu ve kollarını bedenime sardı. Hıçkırarak göğsüne yığıldım. Alexander'ın ailesiyle yaşamış olduğum dramdan sonra, beni açıkça reddettiklerini, Belle'ye anlatmamıştım. Ve Belle içgüdüsel olarak ondan bir şeyler sakladığımı hissetmişti. Belle beni çok iyi tanıyordu, benim Alexander'e tamamen bağımlı olduğumu anlayacak kadar iyi.

"Ama ben sadece senin iyiliğini istemiştım," diye fısıldadı Belle.

"Kalbime bir hançer sapladıktan sonra neden herkes bunu söylüyor!" dedim kısık bir sesle.

"Ah, Clara." Belle yavaşça saçlarımı okşadı. "Öğrenmediğin sürece her şeyin daha kolay olacağını düşünmüştüm."

Kendimi, Belle'nin kollarından kurtardım veyaşlarımı sil dim.

"Neyi öğrenmezsem?"

"Onun seni sevdiğini," diye yanıtladı Belle usulca.

"O, bana bunu hiçbir zaman söylemedi," diye fısıldadım titrek bir sesle.

“Clara, onu terk ettiğinden beri, Alexander sana her gün yazdı. Ve erkeklerin hafızaları hemen hemen sadece aletlerinin ucuna kadar uzanır. İnan bana.”

“Ama bu yeterli değil.” Bunu sadece, niçin çizgi çektiğimi hatırlamak için söyledim. Bu şekilde yaşayamazdım. Yoksa yaşayabilir miydim?

Kafam tamamen karışmıştı. Belle, beni korumak için Alexander’ın mektuplarını benden gizlemişti. Şimdi de, ondan neden ayrıldığımı iyice anlamam için sınırlarımı zorluyordu. Yüce Tanrım! Bizim ilişkimiz çok berbattı. Belle dâhi ne yapacağını bilmiyordu.

“Senin adına karar veremem,” Belle kolunu belime sardı. “Ama bir karar vermek için çabalarken, hiç değilse birazcık yaşamaya başla. Sadece benim için veya onun için değil. İlk başta kendin için. Seni özlüyorum. Seni seviyorum ve senin için endişe duyan tek kişi ben değilim.”

Başımı Belle’nin omzuna bıraktım. “Her şeyi uzun bir süre geride bırakınca, yeniden yoluna gireceğini sandım.”

“Ne yazık! Hayat böyle işlemiyor, özellikle işin içinde aşk varsa.” Belle bir adım geri attı. “Gerçi, nasıl cevap vereceğini tahmin ediyorum, ama benimle bir şeyler içmek ister misin?”

Yatağın üzerindeki mektupları süzdüm. Kaçacak halleri yoktu herhalde. Tıpkı, Alexander’ın olmadığı gibi. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca kendimi işe boğmuştum. Alexander’sız bir hayata cesurca yüzleşmezsem, asla ne istediğimi öğrenemeyecektim.

Dudaklarımın etrafında ufak bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. “Çıkmadan önce, duş alabilir miyim?”

"Evet!" Belle'nin yüzü anında aydınlandı. "Pis kokuyorsun ve seninle bu halde insan içine çıkmam. Ama şuna açıklık getireyim, Clara Bishop. Eğer, otuz dakika içinde çıkmazsan, işte o zaman ciddi bir sorunla karşı karşıya kalırsın."

"Acele ederim," diye söz verdim. Omuzlarıma ağır bir yük binmişti. Belki de tüm bu olanlar anlamsızdı. Yarın başka bir mektup gelmeyecekti. Kim bilir, sadece daha çok acı verecekti. Fakat, hayatımı yeniden kendi ellerimin içine almak için sabırsızlanıyordum.

Köşedeki bar, tıka basa doluydu. Belle beni kolumdan tuttu ve boşa çıkan iki bar sandalyesine doğru peşinden sürükledi. Böylece gözlerini boşa çıkan yere dikmiş iki kızın önüne geçmiş olduk. Bir tanesi Belle'yle beni, kötü kötü süzüyordu. Ancak Belle ona arsız bir şekilde gülümsedi. "Seni sefil cadaloz," diye seslendim ona kalabalığın içinde.

Belle, barmene göz kırparak işaret etti. "Pek âlâ, istediğimi alırım."

"Bu durumda oldukça Alexander'a benziyorsun," diye karşılık verdim. Sonuç itibariyle Alexander da istediğini elde ediyordu. Halbuki, geçen iki ay içinde, şaşıracağına şüphe yok, kendini geri tutmuştu. Ancak ben her zaman çekinirdim. Ama insanlar değişebilirlerdi, en azından ben öyle düşünüyordum.

Fakat bununla birlikte, tam olarak ne istediğimi öğrenmem gerekiyordu.

Belle bana bir bardak uzattı ve işaret parmağını bana doğru yöneltti. "Derin düşünceler yok. Bugün eğleneceksin, bunun için bizzat uğraşacağım."

Belle'ye, bu söylediklerinin de bana Alexander'ı hatırlattığını söylemek isterdim. Ancak bunun yerine bardağımı aldım, onunkiyi tokuşturdum ve büyük bir yudum aldım.

Aynı anda öksürmek zorunda kaldım, çünkü bu sert içki boğazımı yakmıştı. "Bu da ne böyle?"

"Burbon." Belle bardağının üzerinden bana doğru sırttı.

"Burbon ve?"

"Sadece Burbon. Katkısız. Yoksa hiçbir zaman gevşemeyeceksin."

"Yani bu mu yardım edecek?" Tereddütle, kehribar renkli içkiden bir yudum daha aldım.

"Alo." Belle içkisini uzun bir solukta içti, yüzünü buruşturdu ve boş kadehi tezgâhın üstüne vurdu.

"Lanet olsun!"

Bende aynısını yaptım, sanki sıvı ateş içiyor gibiydim. "Peki, hangimiz," vücudumu salladım, "bugün kime sahip çıkacak?"

"Bir kez olsun, bundan vazgeçelim diyorum."

Sustum. Belle, iki içki daha sipariş etti ve bu arada kendime yarın için rapor alıp almamayı düşündüm. Şayet bu durum böyle devam edecekse, bu kaçınılmazdı. "Philip kesinlikle bundan çok hoşlanmayacaktı, burada durmadan içersen."

"Bir barda adam akıllı içersen, uzun ve onur verici bir İngiliz geleneğidir," dedi Belle ve bana ikinci içkiyi uzattı. "Diğer zamanlarda da Philip geleneklere bağlıdır. Hadi, indir şunu!"

İkinci yudumu içerken, boşta olan elimi havaya kaldırdım. "Yoksa acelemiz mi var?"

"Dans etmek istiyorum ve eğer her şeyi doğru hesaplamışsam, yeterince rahatlamış olman için senin en az bir içkiye daha ihtiyacın olacak."

"Çok rezil!" Elimi göğsüme bastırdım ve kızmış gibi davrandım. "Sen beni sarhoş mu etmek istiyorsun?"

"Bundan emin olabilirsin." Belle, bir sonra tur için bar-mene işaret etti. "Dans etmek istiyorum."

"Ancak burası bir dans pistine benzemiyor." Başımla, etrafta ayakta duranları işaret ettim. Burbon, etkisini göstermeye başlamıştı. Sıcak bir şekilde damarlarımın içinden aktı ve dilimi gevşetti.

"Kesinlikle burada değil." Belle gözlerini yuvarladı. "Doğal olarak bir kulübe gideceğiz."

Bunun hayali bile beni bambaşka bir hâle soktu. Belle'yi bileğinden yakaladım. "İyi o zaman. Ama Brimstone'a gitmiyoruz."

Belle soru sorarcasına kaşının birini havaya kaldırdı.

"Kötü hatıralar," dedim ve bununla yetindim.

Belle, Alexander ile benim sadece bir kez orada olduğumu çok iyi biliyordu.

"O zaman bilhassa. Onu unut! Bay pek muhterem bizi ne ilgilendirir ki? Kulübün sahibi o değil ve sen bugün uzun bir aradan sonra, yeniden oldukça ateşli görünüyorsun."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. Belle, dar kırmızı elbiseyi yatağımın üstüne attığında, köşedeki barda bir içki içmekten daha fazlasını planladığını, anlamış olmam gerekiyordu. "Bu yüzden mi süslenip püslenmemde ısrar ettin?"

"Yoksa hayatını spor ayakkabısı ve eşofman giyerek mi yeniden toparlayacaksın? Buna kesinlikle izin vermeyeceğim."

Belle'yi, bunun arkasından başka bir şey çıkacağını bilecek kadar, iyi tanıyordum. "Tamam, o zaman. Çöpçatanlık yapmadığın sürece..."

Belle, gözlerinin içinde bilmişlik taşıyan bir pırıltı ile omzunu silkerek, "İnsan, karşısına doğru insanın ne zaman çıkacağını bilemez," diye karşılık verdi.

Alexander'ı tanıdığım o günü düşünmek zorunda kaldım, Oxford ve Cambridge Kulübü'ndeki eğlence sırasında nasıl öpüştüğümüzü ve ilk kez seks yaptığımız anı.

Belle ile kadeh tokuşturduk. "Buna içilir."

Zerre kadar üzüntü hissetmemiştim. Belki de alkolden kaynaklıydı, belki de çok daha güçlü olan bir şeyden ötürü, açlık. Alexander'ın mektuplarını okuduğumdan beri, bütün bir akşam boyunca beni kemirmiş olan açlık.

Onun yüzünden burada değildim. Yani sadece bu yüzden değil. Geçmişle yüzleşmek istiyordum. Brimstone'nun benim için özel bir anlamı vardı. Alexander ilk kez beni burada kendisine karşı uyarmıştı, ilk kez burada onun gözlerinin içindeki karanlığı görmüştüm. Burası, bir araya geldiğimiz ve ona soğuk yüzümü gösterdiğim yerd. Kulübün ismi bana güvenli kelime olarak da hizmet etmişti. Buraya gelmek çok da tehlikesiz sayılmazdı, ancak bunca zamandır Alexander'a duymuş olduğum özlemiden sonra, bu riski göze almak için hazırdım.

İnsanlar bir sonraki sokağın başına kadar kuyruk oluşturmuşlardı. Bundan başka da hiçbir şey, buranın Londra'nın en revaçta kulübü olduğunu, işaret etmiyordu. Belle'yi kolundan tuttum ve uzun kuyruğun yanından geçerek girişe doğru yürüdüm. Her adımda kirli kirli bakışların hedefi olmuştuk. Biz gerçekten de çok ateşli görünüyorduk. Kısa

kırmızı elbisemin içindeydim ve Belle pırıltılı gümüş rengi askılı elbisesini giymişti. Ancak, görünüşümüz bizi kapıdaki fedainin içeriye alacağını garanti ediyordu.

Belle, gözünün ucuyla kuyruğa bakarak "Belki de başka bir yere gitmeliyiz," dedi.

"Geri adım atmak yok." Omuzlarımı gerdim, bir yandan da fedaiye yaklaşıyorduk.

"Bir saat önce buraya gelmek istemediğini söylemiştin," diye karşılık verdi Belle.

"Bu mideme üç dubleyi indirmeden önceydi." Bütün dünyayla baş edebilecekmişim gibi hissediyordum kendimi. Belki de şansım vardı. Alexander'ın gençlik aşkı ve olduğundan daha farklı görünmek isteyen rakibim Pepper Lockwood karşıma çıkardı. Dudaklarımın etrafında kötü bir gülümsemenin oluştuğunu fark ettim.

Belle, "Kesinlikle," diyerek, beni intikam fantezilerimden koparttı. "Sen sarhoşsun."

"Hadi ya! Peki, bunun sorumlusu kim?"

"Ben yalnızca, senin birazcık gevşemeni istedim. Ama şimdi..."

"Gel hadi," diye kestim Belle'nin sözünü, kuyruğun başına doğru yürürken. Arkamızda sinirli ağızlar ve sağlam küfürler karışarak kulağımıza geliyordu.

"Bayan?" Fedai kollarını bağladığında, üzerindeki sakosunun dikişleri her an patlayacakmış gibi duruyordu. Kısa bir kafa hareketiyle, fedai kuyruğun sonunu işaret etti. Arkamızda birkaç insan ısıltı konserisine başladığında, Belle kolumu çekti.

Kaşımı birini yukarıya kaldırdım ve adamı inceledim. Bu adam kesinlikle, o zaman Brimstone'dan kaçmış olduğum-

da bana kapıyı açan adamla aynıydı. "Sanırım beni hatırlamadınız. Gerçi bugün çamaşır günü de değil ya."

Kışkırtıcı bir biçimde elbisemi düzelttim ve alt dudağımı ısırıldım. Fedai bir an kadar beni gözetim altına aldı, yeniden hatırlamadan önce. "Bay X'in kız arkadaşı?"

"Böyle de denilebilir." Kirpiklerimi tıngırdattım ve bekledim.

Fedainin gözlerinin içinde bir ışık yandı ve girişi engelleyen kadife sicimi tuttu. "Evet, tabi ki. Affedin. Bay X'in arkadaşları elbette..."

"Beklediğim buydu," diye mırıldandım. Azametle yürüyerek yanından geçtim ve özgüvenle kalçalarımı salladım. "Kendisi de burada mı?"

"Ee, sanmıyorum, Bayan..."

"Clara yeterli," diye cevap verdim. "Ve bir daha adımı unutmayın, lütfen."

"Kesinlikle unutmam," diye temin etti fedai aceleyle. Adam yeniden bakışlarını kıvrımlarımın üzerinde gezdirdi, sessiz bir iç çekti ve yeniden kuyruğa yöneldi.

Belle kolumu kaparak beni döndürdü. Sanki başka bir gezegenden gelmişim gibi bana baka kaldı.

"Bu numara da neydi böyle?"

"Daha önce de burada bulunduğumu unutma," diye hatırlattım Belle'ye.

Belle, ağzı açık bana bakmaya devam etti, ama sonrasında gülümsedi. "Şimdiye kadar hiçbir zaman bu kartı kullanmamıştın?"

"Hangi kartı?" diye sordum masumca.

"Hadi, anlamamış gibi davranma. Alexander-asını. Ya da X-jokerini mi tercih etmeliydim?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Neden olmasın? Basın özel hayatımı karıştırdı, beni kullandı ve resmimi baş sayfaya yapıştırdı. Sanırım böylelikle bir kuyrukta öne geçme hakkım da olmalı, öyle değil mi?"

"Yeni Clara Bishop hakkında nasıl düşünmem gerektiğini tam olarak bilmiyorum," diye karşılık verdi Belle çekinerek. "O, birden bire nereden çıkıp geldi?"

"Muhtemelen bir Burbon şişesinin dibinden," gerçeğe uygun bir şekilde karşılık verdim.

"O halde ona, yeniden ortalıktan kaybolmadan önce, çarçabuk taze bir içki temin edelim." Belle gülerek beni bara doğru itekledi. "Sanırım, yeni benliğin hoşuma gitti."

Benim de hoşuma gitmişti. Uzun zamandır kendimden bu kadar emin olmamıştım. Kendimi seksi hissediyordum. Adeta dayanılmaz ve bunu herkese göstermek için de çekinmiyordum. Bunun suçlusu alkolün olması mümkündü, ancak derinlerimde başka bir şey daha vardı, kanatlanma sebep olan: o da gerçeklerdi. Geçen on hafta boyunca, Alexander ve benim aramda yaşanmış olan her şeyin sadece bir yalan olduğu düşüncesi içinde yaşamıştım. Ancak şimdi, onun bütün mektuplarını okuduktan sonra, birden bire daha önce atlamış olduğum gerçeği fark ettim. Alexander beni istiyordu. O da benim ona karşı hissettiklerimin aynısını hissetmişti – ve belki de bu hâlâ öyleydi. Kesin olan şuydu, o da benim artık o naif kız olmayışım, eski sevgilim Daniel tarafından kandırılmış olan ki Daniel zaten hiçbir zaman bana karşı ilgi duymamıştı.

Ama bu arada erkeklere karşı daha iyi bir duyuya sahip olmuş muydum? Elbette Alexander'ın duygularıyla ilgili, gerçekten emin olamazdım. Ama üç duble ya da mektupla-

rında ki iletiler suçlu olsa bile, onun için önemli olduğumu, bundan saniye dâhi şüphe etmiyordum.

Tekrar bir araya geleceğimiz anlamına gelmezdi. Bu sadece henüz delirmediğim anlamına geliyordu. En azından böyle umut ediyordum.

“Yeni Clara’ya içelim!” diye bağırdı Belle, hoparlörden çıkan ritimleri bastırarak. Başımı salladım ve içimi devirdim.

Belle elimden bardağımı alarak tezgâhın üstüne çarptı, ardından beni arkasından çekiştirerek dans pistine sürükledi.

Brimstone cehennem kadar sıcaktı. Dans pisti hıncahınç terlemiş bedenlerle doluydu ve birkaç saniyede bir birileri tarafından itilip kakılıyordum. Bu hiç umurumda değildi. Belle’yle birlikte dans ediyorduk ve bir sürü erkeklerin bakışlarını üzerimize topluyorduk. Yakışıklı sarışın bir adam, kalçasıyla daireler çizerek bana sokulduğunda, ona karşılık verdim, kanımı kaynama durumuna getiren müzikten tamamen etkilenmiş bir haldeydim. Belle koruyucu bir şekilde kolunu omzuma koydu, kendisinin benim yanımda olduğunu belirtmek için, şayet dayanmayacak duruma gelecek olursam. Fakat ben sadece dans etmek istedim, nabız atışı na benzeyen ritimlerde kaybolmak istedim.

Hür olmak istedim.

Bendeki bu öfori, acaba ne kadar uzun sürecekti? Ruhumu karartmasını önlemek için bu düşüncüyü bastırdım. İçinde bulunduğum anın tadını çıkarmalıydım ve bu an neredeyse mükemmeldi.

Sadece tek bir eksiğim vardı.

Belle’ye arkamı döndüm ve dans ettiğimiz sarışın adama baktım. Adama el sallarken, kalabalığın içinde kaybol-

mamak için sırtımı Belle'ye yasladım. Adam ellerini kaldırdı ve pişmanlık ifade eden bir yüz sergiledi, ama ben başımı salladım. Süper görünüyordu, fakat Alexander ile bir milyon yıl da geçse baş edemezdi.

Adam bir anda, omuzlarından tutularak, arka tarafa çektiştirildi.

Alexander dans edenlerin arasından ortaya çıkıp, yabancı adamı kalabalığın içine itince, Belle'nin parmakları kolu mu dolandı. Kavgaya dönüşmeden, takım elbiseli, kaslı bir adam çıkageldi ve sarışın adamı bara doğru yönlendirdi. Yabancı adam omuzlarının üzerinden Alexander'a kötü kötü bakıyordu. Bakmakla da yetinmeye devam etti.

Koluma batan Belle'nin parmakları olmasaydı, muhtemelen rüya gördüğüme inanırdım. Belle'nin kolunu üzerimden silkeledim, fakat yerimden kılmıdamadım.

Alexander'le karşı karşıya duruyorduk, sadece bir nefes kadar uzaktık birbirimizden ve mıhlанmışçasına birbirimize baktık. Bakışları beni adeta deler gibiydi. Bedenimi saran sıcak git gide artıyordu. Etrafımızdaki insanlar dans etmeye devam ediyorlardı ve müzik uğulduyordu, ama benim için sadece o vardı.

Net bir şekilde kafamı toparlamak için, arkamı döndüm. Değerli bir kaç saniye için göz temasını böldüm. Belle kaşını kaldırdı ve ona yatıştırıcı bir şekilde gülümsedim. Yeniden döndüğümde, Alexander hâlâ karşımda duruyordu. O bir hayal değildi. O, gerçekten karşımda duruyordu.

Kor ve ateş. Koruyucu ve işkenceci.

Sayın 'Yüzde 99' Mükemmel.

Kök salmışçasına orada durdum. Onun yapması gereken, sadece beni tutmak ve omuzlarına atmaktı. Karşı koymazdım.

Ancak Alexander bunlardan hiç birini yapmadı. Bunun yerine Alexander elini uzattı. Küçük bir jest, buna rağmen bu hareketi daha bir manalıydı. Seçimi bana bırakmıştı: Onun elini tutabilirdim ve onunla birlikte gidebilirdim. Veya ona yüzümü dönebilir ve onu oracıkta bırakabilirdim. Fakat Alexander'ın gözlerinin içine baktığımda, eli havada asılıydı. Gerçeği fark etmiştim.

Benim asla hiçbir zaman bir seçeneğim olmamıştı.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, Alexander üzerime üşüştü. Aşına olduğum çevreyi tanıma fırsatım olmamıştı. Alexander elbisemi sıyırdı. Birbirimize sıkı sıkı sarılırken, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İlk kez bu odada oluşumu hatırladım. Tüm gücümle Alexander'ın cazibesine nasıl karşı gelmiştim. Nefes kesen erotik, düşünceli yüzünün arkasında pusuya yatan o karanlığa karşı durmuştum. Alexander beni tamamıyla kendi büyüsunün altına almıştı. Ve şimdi de durum aynıydı.

Beklemediğim karşılaşmadan ve Burbon'un yüzünden kafam vızıldıyordu. Ve onun yüzünden, onun, onun.

Parmaklarımı Alexander'ın saçlarına gömdüm. Beni duvara sıkıştırdı. Slipimi indirdiğinde ona karşı koymadım. Anında ıslanmıştım; cinselliğim anından onun egemenliğine cevap verdi, onu neyin beklediğini çok iyi biliyordu. Alexander'da olan her şey, onun kokusu, sert çenesi, kalçamı saran sımsıkı tutuşu... Beni öylesine heyecanlandırırdı ki, sanki

bedenim, onun sert vuruşlarına, kendisini hazırlıyormuş gibiydi.

Ancak bedenim her ne kadar aç olsa da, o anda kafamın içindeki o küçük ses kendisini duyurdu. Nasıl bir riske girdiğimi hatırlatıyordu bana. Alexander, saf akkor yangını gibiydi. Onun dokunuşları bedenimi alevlendiriyordu. Ta ki heyecanımı kontrol edemeyinceye kadar. O, bana ne zaman ve nerede isterse sahip olabilirdi. Ancak kim ki ateşle oynarsa, onun parmaklarının yanması kaçınılmazdı. Alexander'da bir kereden fazla parmaklarımı yakmıştım. Kesin olan ise benim buradan yara almadan çıkamayacağımdı.

Bir türlü kafamı toparlayamıyordum. Alexander her yerime dokunduğu sürece, bu mümkün değildi. Ancak aklımı nebülize eden bir soru perdenin arasından çıkıverdi. Alexander niçin buradaydı? Dişlerini ağgözlü gibi omuzlarıma gömdüğünde ve boynumu ısrarcı öpücüklere boğduğunda, soru bir anda önemini yitirmişti. Onun yanıdaydım ve aylar sonra ilk kez nasıl biri olduğumu hatırladım.

Uzun zamandır, kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim.

Hatta, onun edepli okşamaları bile, benim tekrar tekrar titrememe sebep oluyordu. Elinin tersiyle kolumun üzerinden geçmesi, bacaklarımın arasında bir sızıya neden oldu ve dudakları yanağıma değdiğinde inlemeye başladım. Bedenlerimizin arasından, her zaman olduğu gibi, kıvılcımlar çıkıyordu. Seviştiğimiz her saniyeyle, akut yangın tehlikesine yaklaşıyorduk. Alexander'la birbirimize dokunmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmişti. En ufak bir şüphe dâhi, arzularımı durdurmayı başaramazdı. Saf içgüdü ve çıplak şehvet tüm bedenimi ele geçirmişti. Geri adım atamazdım.

Çünkü, bunu yaparak, kendimi cezalandırmış olurdum.

"En son ne zaman burada olduğumuzu hatırlıyor musun, tatlım?" Alexander'ın boğuk ses tonu, sırtımdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu.

"Seni, tam burada, ayakta sikmek istemiştin. Bana, dayanamayıp, yalvarana kadar."

Alexander elini bacaklarımın arasına götürdüğünde, sessizce inledim. Kararımı değiştirmeden önce, burada ve şu anda, bana sahip olmasını istiyordum. Merhamet dilmeyene kadar, beni becermeliydi. O kadar sert becermesini istiyordumki, en derinlerimde yer edinen şüphelerim bile haza dönüşmeliydi.

Alexander'ın parmakları yarığımın üzerinde gezinirken, onu arzulamaktan içim çekildi. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle bana, Clara. Seni, parmaklarımla becermemi ister misin? Ağızımla mı? Ya da aletimle mi?" Alexander, kulak memelerimi yumuşak bir şekilde kemirdi. "Belirli bir sıralama mı, tercih edersin? Niyetim, aklımdan geçen her şekilde seni becermek."

Evet, lütfen.

"Seni, içimde hissetmek istiyorum," diye fısıldadım. Aklim sadece, biraz sonra bana yapacaklarının etrafında dönüyordu. Onun dokunuşları olmadan nasıl yaşayabildiğim ki?

Alexander zor nefes alarak bana baktı. Bakışlarındaki çıplak, dizginlenmemiş şehveti gözlerime yansıtıyordu. Alexander pantolonunu açarken, ikimizde tek bir kelime etmedik. Sadece birbirimize baktık. Tutku ve binlerce sorunun karıştığı uzun bir göz temasıydı. Ancak, Alexander sert aletini, kabarmış ferç dudaklarıma bastırdığında, özlem dolu bu anın tadını çıkarmak için, gözlerimi istem dışı yumdum.

"Biraz daha bekle," diye fısıldadım. Aleti bir an için o kadar devasa göründüki, uzun zaman sonra içime alamayacağımdan korktum.

Aletin başını yarığımın üzerinde bir yukarı bir aşağı kaydırırken, "Ne kadar darsın," diye mırıldandı Alexander. "Sanırım, hiç kimse o hassas bacak arana dokunmadı? Yoksa kendi kendine mi yaptın?"

Başımı salladım, ancak tek bir kelime bile söyleyemedim. Aman Tanrım! Net bir şekilde düşünemiyordum artık. Bunu, kendi kendime yapmış mıydım? Bugün, onun mektuplarını okurken, mastürbasyon yapmışım. Duraksadım, kısa bir an kadar ve sonra başımı salladım.

"Senin şehvetinin bana ait olduğunu biliyorsun," diye homurdandı Alexander. Alexander elini sert bir şekilde bacaklarımın arasına itti. Arzu dolu sızlanmam öksürüğe dönüştü. Konuşmasını "ve bunun da," diye tamamladı.

Yeniden başımı salladım. Hayal kırıklığından ötürü, gözlerimin yaşla dolduğunu hissettim. Merakla Alexander'ın gözlerinin içine baktım. Mademki ona aittim, o zaman neden gitmeme izin verdi? Beni heyecanlandıran o mektupları neden gönderdi? Onun sözleri beni derinden etkiledi ve direncimi kırdı.

"Söyle şunu," diye ısrar etti Alexander. "Senin bana ait olduğunu söyle, bana."

Cevap vermek gereksizdi. Bunu zaten biliyordu. Her ne çekmem gerekiyorsa ve her ne kadar canımı yaksa da, ben her daim ona ait olacaktım. Beni elde etmişti ve ben ona ilk andan beri düşkündüm. Nefes almak için havaya ihtiyacımın olduğu kadar ona da ihtiyacım vardı. "Ben her zaman sana aittim."

Alexander alnını benim alnıma yasladı. Tuhaf bir şekilde sessiz davranıyordu. Normalde daha fazla duymak isterdi, ismini söylemek için emrederdi, sahip olma hakkını tekrar ettirirdi. Her ne pahasına olursa olsun, o kontrolü elinde tutmak istiyordu, hayatında birçok şeyi kontrol edemedikten sonra. Annesi öldüğünde, o daha küçük bir çocuktuk ve kız kardeşinin ölümüne kendisi de şahit olmak zorunda kalmıştı. Bu trajedileri önlemek onun elinde değildi; aynı şekilde kökeni üzerinde de etkisi azdı, gelecekteki İngiltere Kralı olma rolünde. Onun hâkimiyeti, arzusundan fırladı. Kontrol etme arzusundan. Yani aynı zamanda benim, ilişkimizin ve kendi duygularının kontrolü.

Sıra bendeydi, kendi aşkını kontrol edemeyişini gösterme sırası. Bedenim istekli bir şekilde ona teslim oluyordu. Ancak ben, onun tarafından tamamen hâkimiyet altına alınmak için istekli değildim. Ve bu yüzden bana dokunulmasını istemiyordum. Onu kendimden ittim ve Alexander başını yana eğdi. Beni soğukluk saçan bir bakışla inceledi. O yırtıcı bir hayvandı ve ben de onun avı.

Ancak onun avı, sadece bacaklarını ayırarak ve iradesiz bir şekilde üzerinden geçilmesi için hiç hazır değildi.

Kışkırtıcı yavaşlıkta elimi göbeğimin üzerinden aşağı doğru kaydardım, klitorisime kadar. Ardından özlem dolu incimin üzerinde işaret parmağımla daireler çizmeye başladım. Alexander'ın bakışları karardı. Sesli bir şekilde istem dışı inledim. En az parmaklarımın sağladığı sonsuz haz kadar, ona sunmuş olduğum şov da beni heyecanlandırmıştı. Akmayıp biriken şehvet, içimde dev bir dalga gibi yükseldi. Kendimi o olmadan da şımartabileceğimi, benim de kontrol sahibi ol-

duğumu göstermek istedim. Belki de bunu sadece kendime ispat etmek istiyordum.

Fakat aynı anda hiç olmadığı kadar ona karşı özlem duyuyordum. Yarığım, onun aleti tarafından doldurulmayı ve genişletilmeyi bekliyordu.

"Kendine dokunmana bayılıyorum, tatlım." Onun daha da boğuklaşan sesini duyduğumda, aynı anda hem sıcak hem de soğuk bir dalga üzerimden geçti. Alexander eliyle, kalkmış ve sertlemiş aletini kavradı. Dudaklarının etrafında kendini beğenmiş bir sırıtma belirdi, bu da beni resmen çıldırma noktasına getirdi. "Ama bu oyun iki kişiyle de oynanıyor."

Alexander güçlü bir şekilde aletiyle uğraşırken, bir aşk damlası onun dolgun aletinin başından çıktı. Bu manzara karşısında istekli bir inilti çıktı içimden ve karşısında kendime dokunmayı sürdürürken, bacaklarım titredi. Geldiğim sırada, bakışlarını bana dikmişti. Bedenimde müthiş bir sıcaklık hissettim.

Alexander bana dokunmadan bana sahip olmuştu. Gözleriyle, acımasız duygusallığıyla, sadece varlığıyla. Ve şimdi onu daha çok istiyordum. Gelmiş olmama rağmen, cinselliğim hâlâ atmaktaydı, onun o sert erkekliğine özlem duyuyordu.

"Bu yeterli olmaz." Alexander bacaklarımı ayırdı ve parmaklarını bacak aramda dolaştırmaya başladı. Bacaklarımı, aniden, birbirine bastırdım. "Sırılsıklam olmuşsun sen," diye devam etti. "Ateşli ve hazır. Canın daha fazlasını istiyor mu?" Alexander'ın parmakları yarığımın içine girdi. Başta bir parmak, sonra iki, sonra üç. Ve ardından ritmik bir şekilde beni becermeye başladı ve aynı anda klitorisime baş-

parmağı ile masaj yapıyordu. Bu çok fazlaydı. Onunla her zaman çok fazlasını hissediyordum.

“Daha fazlasını mı istiyorsun?” diye tekrarladı Alexander sessizce, ancak ses tonundaki sivrilik duyulmayacak gibi değildi. Alexander kontrolü yeniden eline almıştı. Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözlerinde o tanıdık karaltının ışıldadığını gördüm. Güzeldi ve aynı zamanda korkutu. Durumu kontrol altına alma arzum, ona bir şeyi ispat etmek içindi, bir saniyeyi geride bırakırken kayboldu. Kristal mavisi gözlerindeki uçurum da gitmişti. “Kendini tamamen bana bıraktığında daha iyi hissediyorsun değil mi?”

Başımı salladım. Alexander komutu ele aldığı anda, onunla bir bedenmişim gibi hissediyordum. Canlı, arzulanan ve güvende hissediyordum. Sadece başka zamanlarda, giyinmiş olduğumuzda, ilişkimiz hakkında şüpheler oluşuyordu. İlişkimizin olduğundan değil. İlişkimiz bitmişti.

“Elbise denilen bu küçük parçayı, bedeninden yırtıp atmak istiyorum,” dedi Alexander. Parmakları beni okşuyordu. Düşünebildiğimden daha derinlere, içime nüfus ettiler.

“Ve kulübü çıplak bir vaziyette mi terk edeyim? Bu basın için bulunmaz bir nimet olurdu,” dedim zor nefes alarak. Şayet bunu gerçekten yapacak olsaydı, karşı koymayacağı mı da biliyordum. Alexander parmaklarını usul usul içime sokup, yeniden dışarıya çıkarırken, kaslarım telden bir ip gibi gerildi. Sonra onları bir daha hissetmedim ve şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açtım.

“Şıt, tatlım.” Alexander yüzüme düşen bir saç telimi arkaya doğru itti, bu arada diğer eliyle de aletin başını benim ıslak yarığıma sürüyordu. Alexander aletin başıyla

içime girdiğinde, bedenim şiddetle atmaya başladı. Ancak başını soktuktan sonra duraksadı.

"Ne kadar da doyumsuz dar bir am. O sikilmek istiyor, doğru mu? Bana ne kadar çok sikilmek istediğini söyle."

Başımı sallamakla yetindim. Tek bir söz bile söyleyecek halim yoktu. Alt dudağımı ısırırken, yalvaran gözlerle ona baktım.

"Sikilmek istiyor musun?" diye sordu Alexander.

"Evet," diye fısıldadım.

"O kadar da zor değildi. Bunu sadece söylemen gerekiyor, Clara. Seni sikeceğim ve eve giderken, tohumlarımın bacaklarından aşağı nasıl aktığını izleyeceğim." Alexander dudaklarını oldukça yakın bir şekilde kulağıma getirdi ve fısıldadı, "Ve eve vardığımızda, bu lanet elbiseyi bedeninden yırtarak çıkartacağım. Memelerini ve ağzını sikeceğim. Tepeden tırnağa kadar benimle kaplanmış olacaksın." Alexander'ın sözleri, adeta bir sis bulutu gibi, bilinçaltıma işleniyordu. Ancak onunla eve gidemezdim. Sorunlarımızı halletmeden olmazdı. "Konuşmamız gerekiyor, X," dedim zahmetle. "Birbirimize düşüncelerimizi söylemeden evvel, seninle gelemem."

Alexander gözlerimin en derinlerine baktı. "Ama seni şimdi sikmemi istiyorsun?"

"Evet," dedim çok hızlı bir şekilde.

Alexander başını eğdi, gözlerini benden kaçırdı, ancak bir parça daha içime girdi. "Bunu gerçekten istiyorsun?"

"Evet," dedim soluk soluğa.

"Bana ait olduğunu bilmem gerekiyor," dedi Alexander.

Dayanılmaz arzu neredeyse nefesimi kesiyordu. Bedenim, onun istediği her şeyi yapmaya, dudaklarım onun duy-

mak istediği her şeyi söylemeye hazırdı. Ve buna rağmen, tavrımı koymuştum. Bu o kadar kolay değildi. Onun yatağına girer girmez, bunun dönüşü olmazdı.

"Beni incittin."

Kaba bir şekilde, "Sen de beni terk ettin," diye karşılık verdi.

İrademin son kırıntısını topladım ve onu nazikçe üzerimden itmeye çalıştım. Alexander anında ellerimi tuttu ve arkamdaki duvara bastırdı. Kararımda sallandığımı hissettim, ancak büyük bir güçle, ona teslim etme dürtüsüne karşı savaştım.

"Senin sırrın olamam," dedim sessizce.

"Sırrım değilsin, Clara," diye karşılık verdi Alexander. "Sen benim her şeyimsin. Hayatımın ışığısin. Etrafımda olan karanlığı aydınlatan, tek kişi sensin."

"Bu yüzden beni saklamak mı istiyorsun?"

"Sadece güvenliğin için." Duvarla kendi bedeni arasında beni sıkıştırmıştı. Meme uçlarım anında onun güçlü ve kaslı göğüslerine karşılık verdi. Sertleşerek son derece hassas bir hâle geldiler. Bedenimin geri kalanı yumuşak ve istekli bir şekilde ona teslim olmuştu. Alexander, için için yanan koru söndürmek için biraz daha içime girdi. "Eve gel."

"Bizim bir evimiz yok." Bunu söylerken, kalbimde keskin bir sancı hissettim. Onunla birlikte olmak istemiyor muydum? Geçen iki ay içinde, her gün bir parça daha ölmüştüm. Şimdiyse, onu yeniden geri çeviriyordum.

Çünkü başka bir seçeneğin yok senin.

"Ama bizim bir evimiz olabilir. Bunu anlamayana kadar seni beceremem." Alexander'ın aleti içimde sabitti. Beni, neredeyse çaresiz bırakan, tatlı bir eziyetti."

“Ah öyle mi, peki ne zamana kadar, X? Ailen seni evlendirene kadar mı?”

Alexander dona kalmıştı. Ardından derin bir nefes verdi ve bileklerini serbest bıraktı.

Duygu ve akıl arasında kalmış bir halde ona baktım, bir karar vermek durumunda değildim. “Buraya gelmek bir hataydı.”

Onunla niçin gitmiştim ki? Çok içmiş olduğumdan ötürü mü? Belki de onu çok özlediğim için. Ancak, karşılaşmamızın nasıl sonlanacağını biliyordum. Küçük odama dönmek ve ruhum bedenimden çıkana dek ağlamak istiyordum. Kesin olansa, onu yeniden kaybedecek oluşumdu.

“Haftalardır, evini terk etmedin.” Alexander nazik bir şekilde boynumu öptüğünde, bir milyon kelebek karnımın içinde kanat çırpıyordu. “Ve bir o kadar daha hayattan saklansan da, bizim aşkımızı inkâr edemezsin. Bizi, böylesine basitçe, dünyadan silemezsin.”

Ağzım açık, gözlerimi ona dikmiştim. İki aydan fazladır Alexander’ı görmemişim. Magazin ve dedikodu sayfalarındaki resimleri saymıyordum. Buna karşın o, büyük bir ihtimalle beni takip etmişti. “Beni takip mi etmiştin?” diye patlayıverdim.

“Bunu yapmak için Norris’i görevlendirdim. Güvenliğin için,” diye cevap verdi Alexander. Onun itirafı, durumu kolaylaştırmıyordu. Alexander beni bıraktı. Taş gibi sert aletini, nasıl pantolonun içine yerleştirdiğini, çaresizce izlemekle yetindim.

İçimde, aniden alevlenen, çıplak ve doyumsuz bir arzu yükseldi. Aletini hissetmem gerekiyordu. Alexander adeta bir bağımlılık gibiydi, benim bir türlü kurtulamadığım, ara-

da bir ilişkimizin ne kadar sağlıksız olduğunu kanıtlamasına rağmen. "Bana koruma gerekmiyor," diye karşılık verdim. "Hatta, bakıcıya hiç ihtiyacım yok."

"Peki, o zaman neye ihtiyacın var, Clara?" dedi Alexander sert bir şekilde. Alexander'ın ani keyifsizliği içime korku saldı ve kapıya doğru sendeledim. "Sana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın olduğunda buradayım." Alexander yanıma geldi, ancak sonra duraksadı. "Peki, tersi neden olmuyor? Sana ihtiyacım olduğunu, neden söyleyemiyorum?"

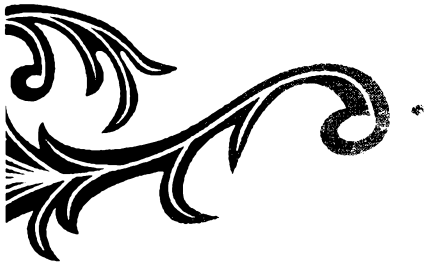
"Çünkü bu imkânsız," dedim sessizce. Tabii, biz unvanın, paranın ve politikanın önemi olmadığı bir dünyada yaşıyor-muş gibi davranabilirdik. Belki de çoğu insan için bu böyledir. Ancak Alexander o insanlara ait değildi. Bu durum onu bu kadar sıra dışı yapıbiliyordu ve aynı zamanda da ulaşılmaz.

Alexander'a gülümsemeden ve eşiğin üstünden geçmeden önce, elbisemi düzelttim. Kapıyı açtım. Ona bir kez daha elveda demeyi başaramıyordum. Bu, beni son seferde de perişan etmişti. Muhtemelen kalbimi ebediyen kıracaktı.

Alexander beni takip etti ve kapının eşiğinde durdu. "Bir-birimizi nerede bulabiliriz, Clara?"

"Başka bir dünyada," diye mırıldandım. "Kendine iyi bak, X."

Kimi kandırıyordum ki? Hiçbir zaman, bunun üstesinden gelemeyeceğimi çok iyi biliyordum.

5

Sonunda merakım galip gelmişti. Belki de Alexander'la karşılaşmamız bunun kabahatlisiydi. Belki de sadece benim durumuma anlayış gösterecek birisine ihtiyacım vardı. Alexander'la oynadığım oyun bir hata mıydı, yoksa doğru bir adım mı atmıştım? Muhtemelen bu sorunun cevabı için birine ihtiyaç duyuyordum. Alexander'ın erkek kardeşi, bana gerçek bir dost olmuştu. Son haftalarda onunla irtibat kurmaktan kaçınmış olsam da bu durum değişmemişti. Onun hayatında olan bitenleri de merak etmiştim. Hâlâ kendisini açığa çıkarmamış olan Edward ve gizli sevgilisi David, kırsaldaki o ruhsuz hafta sonundan sonra ayrılmışlardı. O hafta sonu Alexander ve benim de felaketim olmuştu.

Senin o kahrolası merakın, diye azarladım kendimi. Benim merakım Alexander'ın mektuplarını okumama neden olmuştu. Benim merakım Alexander'ın, yeniden ve zorla, hayatıma girmesine neden olmuştu. Merakım beni bir gün öldürecekti.

Ve böylece sakın bir köşede oturmuş bekliyordum. Akşamın erken saatinde, Kensington High Street’de bir barda, buluşmayı kararlaştırmıştık. Büroyu, öğleden sonra, terk ettiğimde hiç kimse bir şey söylememişti. Bennett, belki de yeniden insanların arasında karışmama, içten içe seviniyordu. Bana bir öğleden sonra borçluydu. Benimle şakalaşsa bile, borcu borçtu. Çünkü, akşam onun ikizlerine bakacaktım.

Tahmin ettiğim gibi, bar neredeyse bomboştu. Bardaki birkaç müdavim dışında kimse yoktu. Zaten çok geçmeden, Edward içeriye girdi. Kendi sosyal sınıfından gelen, doğal otorite yansıtan bir aura da beraberinde gelmişti. Buna rağmen Edward kesinlikle kibirli veya yanlış bir yerde değil gibiydi. Misafir salonunun yıpranmış ahşap zemini üzerinden salındığında ve karşımdaki sallanan sandalyenin üstüne oturduğunda davranışları da gayet doğaldı. Gerçekten de buraya şahane uyum sağlıyordu Edward, yurttaşlarını ziyaret eden bir hayırsever Rab gibiydi. Edward’ın gelişi bana Alexander’ı hatırlattı. Sadece aynı kristal mavisi gözlere ve aynı siyah saç a sahip olduğu için değil. Küçük bir fark ile Edward’ın kıvırcık yelesi vardı, neredeyse sıskaydı ve modern bağa gözlüğü ile abisine nazaran oldukça çocuksu görünüyordu. Belki de bu yüzden ilk andan beri kendimi onun yanında rahat hissetmiştim. Edward, ailesinin geri kalanı gibi beni korkutmuyordu, kraliyet kanından gelmesine rağmen.

“Clara.” Edward’ın yüz hatlarında tembel bir gülümseme yayıldı. “Yalnız kalpler kulübünün, yeniden bir araya gelmesi ne kadar güzel.”

Kaşımı havaya kaldırdım. “Bu senin hâlâ yalnız olduğun anlamına mı geliyor?” Bunu tahmin etmiştim, ancak Edward ve David’in dertleştiklerini ve yeniden birbirlerini bulduklarını ümit etmiştim. Ama onların arasında mutlu bir son ümit etmek, naiflikti. Kim ki kraliyetin bir ferdi ile ilişkiye girerse, sıradan ölümlülerin gerçekleştiremeyeceği beklentiler ile karşı karşıya kalıyordu.

Edward menüye bir göz attı. “İnsan, iki kişiye de, bazen yalnız hisseder.”

Garson lirik ihtilafımızı böldü.

Balık, kızarmış patates ve iki tane bira sipariş ettik.

“Tam bir İngiliz seçimi.” Edward geriye yaslandı ve kollarını başının arkasına bağladı. “Damağının Amerikan yemeklerini özlemediğinden emin misin?”

Dramatik bir şekilde nefes alıp verdim. Biramdan bir yudum aldım. Çifte vatandaşlığım tüm gazetelerde, Buckingham Sarayı’nda, oldukça tartışmalı karşılanmıştı. Alexander ile beraberliğimiz bittikten sonra bir önemi de kalmamıştı. Yoksa hâlâ birlikte miydik? Bizim aramızda olanlar o kadar karmaşıktı ki, vatandaşlığımın durumu gibi. “Yoksa, bir sonraki İngiltere Kraliçesi olmak istediğime dair ne kadar can attığımı okumadın mı?”

“Nasıl?” Edward dramatik bir şekilde göğsünü tuttu. “Ama, yıllardır bu unvana sahip olmanın hayaliyle yaşıyorum.”

Vurgulamadan, “Eh, senin şansın da muhtemelen benimki kadar iyidir,” dedim. “Bu, bir kaç muhabirin, konuyu yeniden gün yüzüne çıkartmayacağı anlamına da gelmez.”

Dedikodu muhabirleri artık ensemde değillerdi, buna rağmen onlar için bu ve şu başlık için hâlâ iyiydim. Alexan-

der, beni kamuoyundan mı saklıyordu? Biz ilişkimizi bitirmiş miydik? Alexander, yeni birisini bulmuş muydu? En çok bu dedikodudan nefret ediyordum. Düşüncelerim Brimstone'daki karşılaşmamıza gitti. Paranoyaktım. Alexander'ın mektuplarını okumuş, dokunuşlarını hissetmiştim. Başka birisi yoktu. Henüz.

"Yüz ifaden oldukça karamsar," dedi Edward beni düşüncelerimden kopartarak. "Beni güneşli bir yere götüremez misin?"

"İngiltere, Ağustos ayında, oldukça güneşli ki."

"Unut bunu. İngiltere'den hariç herhangi bir yer."

Eh, bu sadece gerçek bir olasılık olsaydı. Kraliyet ailesinin sırları olan, tek ferdi Alexander değildi. Edward'ın cinsel yönelimleri de aynı şekilde Saray tarafından gizli tutuluyordu. Kraliyet çetesinin tümünün bu denli berbat olmasına şaşmamalıydı.

"Şayet birisi bizi birlikte yakalarsa, anında yeni bir imajımız oluverir," dedi Edward düşünceli bir halde. "Haber başlıklarını resmen gözümün önünde görüyorum: *Kendi kardeşi tarafından aldatıldı.*"

Neşesiz bir şekilde güldüm. "Baban muhtemelen sevinçten delirirdi. İki oğlu da şu korkunç Amerikalı ile birlikte."

"Babam için önemli olan tek şey, hetero olarak kabul edilmem."

Garson yemeğimizi getirdiğinde kısa bir süre suskun kaldık. Tanrı biliyordu, birisinin sohbetimizi duyması için meraklı değildik. Gazeteler acımasızdılar. Şu anda şakalaşıyorduk, ancak gerçekten herhangi birisi benim iki kraliyet erkeğinin arasında zıpladığıma dair dedikodu yayacak olursa, gülüşlerimiz çok hızlı bir şekilde sona ererdi. Yeniden

yalnız kaldığımızda, sesimi alçalttım ve konuyu değiştirdim. "David'le en son ne konuştun?"

"Konuşmak mı?" Edward peçeteyle ağzını sildi. "Yani, denemeyi de hesaba katarsak şayet..."

"Hiç değilse denemişsin." Derinden bir şefkat hissettim, çünkü kovalanmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum, baş sayfaya oturtulmuş ve kamuoyunun önüne yem olarak atılmış gibi. Birden bire iştahım kesildi.

"Peki, Alexander?" diye sordu Edward. "O seninle yeniden barışmak için bir denemede bulunmadı mı?"

Biraz duraksadım. Alexander'ın davranışı önceden olduğu gibi yine benim için bir bilmeceydi. Mektuplarından birkaç gün önce haberim olmuştu. Eğer, sadece onun mektuplarını okumuş olsaydım, onun benimle yeniden birlikte olmak istediğine inanırdım. Fakat, Brimstone'daki karşılaşmamız da beni kırmıştı. Alexander, beni geri istemiyordu, sadece benim üzerimde kontrol sağlamak, kendi hâkimiyeti altına almak istiyordu. "Bir şekilde bulundu," diye karşılık verdim.

"Dur, söyleyeyim." dedi Edward ve beni süzerek inceledi. "O sana, sizin bunu başaracağınıza dair söz verdi, ancak sen buna inanmamışsın."

"Sanki, bu durumdan haberdarmışsın gibi geldi bana." Artık iştahım tamamen yok olmuştu.

"Sanırım. Küçük bir farkla, bin tane şeyin sözünü veren ve buna rağmen hiç birini tutamayan kişi olduğum halde."

"O halde niçin bir şeylerin sözünü veriyorsun?" diye patladım ve bunun üzerine Edward'ın sitem dolu bir bakışına maruz kaldım.

"Çünkü hepimiz masallara inanmak istiyoruz, Clara," dedi Edward sessizce. "Hayatımızın aşkını bulmak ve zamanın sonuna kadar mutlu yaşamak, tüm arzumuz."

"O zaman bir an için, David'in adına konuşmama lütfen izin ver. Biz sihir beklemiyoruz, camdan terlikler, iyi periler filan... Aksine sizlere sadece sevgimizi hediye etmek istiyoruz."

"Alexander ve ben, bütün hayatımızı herkese açık kişiler olarak geçirdik. Sevdığımız birisini, paparazzilere ve basının diğer akbabalarına sunmak... Bunu düşünmek bile çekilir gibi değil."

Derin nefes aldım. Bu arada ismimi o kadar sık dedikodu sayfalarının başlıklarında okudum ki bunu hayal etmek, beni artık çok da korkutmuyordu. "Bu bir argüman değil."

"Eh." Edward bir an sustu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Bizler korkuyoruz. Sizleri koruyamamaktan korkuyoruz. Sizleri mahvedeceğiz diye korkuyoruz. Şundan korkuyoruz, bizim ne kadar mahvolduğumuzu anlamanızdan."

"Sen mahvolmadın," diye karşılık verdim sessizce.

Edward'ın gülüşü boştu. "Benim bütün hayatım bir yıl. Ve Alexander yalnız başına ya evde ya da Brimstone'daki odada kendini sarhoş ediyor."

Bu benim için yeni bir şeydi. Alexander, Brimstone'da birden bire karşıma çıktığında, onun orada kafayı çekmek için bulunduğu hayatta aklıma gelmezdi.

"Her neyse," diye devam etti Edward, "Kesin olan şu, Alexander'ın seni sevdiği."

"Peki, benim gitmeme neden izin verdi o zaman?" diye fısıldadım.

Aslında Edward'ın beni duyması mümkün değildi, ancak Edward buna rağmen cevap verdi. Belki de kendisine buna benzer bir soru sorduğu içindir. "Onun seni ne kadar çok sevdiğinin kanıtıdır bu. O kadar çok ki senden vazgeçmek için hazır."

"Ah, öyle mi?" dedim. "Ve sen de David'i bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Ben Alexander kadar güçlü değilim." Edward gözlüğünü çıkarttı ve şakaklarına masaj yaptı. Tekrar başını kaldırdığında dudaklarının etrafında kırılğan bir gülümse vardı. "Ben David'den vazgeçmedim. O beni terk etti, hatırlıyor musun? Ben, çok bencilim. David'i aradığımda cep telefonuna bile bakmıyor."

Birden bire aklıma o eski atasözü geldi, çocukken sürekli kafamın içine yerleştirilmiş olan. "En güzel sözlerin hiçbir değeri yok, eğer onları ameller takip etmezse," diye karşılık verdim. "Onun yanına git ve ona, onu sevdiğini ispat et."

Edward düşünceli bir halde başına yana eğdi. "Belki de haklısın ve ben gerçekten amelleri konuşturmalıyım."

Birden bire ortaya çıkan kıskançlığımla savaşıırken, ona cesaretlendirici bir şekilde gülümsedim. Elbette David ve Edward'ın yeniden bir araya gelmelerini umut ediyordum, ama aynı zamanda Alexander'ın da benim için savaşmasını diledim. O bana mümkün olan her şey için söz vermişti, en nazik mektupları yazmıştı ve meleklerin diliyle yalvarmıştı. Ancak amel olmadan, onun sözleri güzel sabun kabarcıklarından başka bir şey değildi.

"Yatmadan önce bir şeyler içebilirler. Eğer onlara şekerleme verersen, Tanrı yardımcın olsun." Bennett, acil durum için elime telefon numaraları yazan ikinci bir not kâğıdı tutuşturdu. Neredeyse kahkaha atacaktım, çünkü patronum aniden sinir küpüne dönmüştü. Bennett, film yıldızları ve politikacılar için sunum yapmayı, zahmetsizce başarıyordu, ancak konu kızları olunca, yüzünde paniğin çıplak halini görmek mümkün hâle geliyordu.

"Her şeyi anladım," bir kez daha onu sakinleştirmeye çalıştım. "Şimdiden polise, itfaiyeye ve acil doktora nasıl ulaşılır, bunları bana açıklamak için yarım saatini harcadın. Cep telefonunun numarası var. En iyisi acele et ve tiyatroya geç kalma." Nihayet bitmek bilmeyen monoton hayatımdan çıkıp, birisine yardımcı olabilmek, iyi gelmişti. Ayrıca kızların beni ayakta tutacaklarını da biliyordum. En azından Alexander hakkında derin düşüncelere dalmak için vaktim olmayacaktı. Gerçek bir çifte zafer stratejisi.

Bennett, cüzdanını aldığından emin olmak için, pantolonunun arka cebini kontrol etti ve gömleğini düzeltti. Gerginliğini burnunun ucundan anlıyordum. Cesaretimi toplayıp, karısı öldüğünden beri ilk kez mi dışarı çıktığını sormadım, ancak öyle gibi görünüyordu. "Saat onda dönmüş olurum."

"Acele etme," diye karşılık verdim. Nihayetinde, başka bir planım yoktu.

"Eh, yeniden yaşayanların arasına karışmaktan zarar gelmez."

Bennet bunu söylemekle, kesinlikle sadece kendisini kast etmedi. Açık ve net dile getirdiği bu kinayeyi duymazdan geldim ve onu kapıya doğru ittim. Kapıyı kapatmadan önce, Bennett elime iki tane daha telefon numarası sıkıştırdı.

Babaları gibi saçları kıvrıkcık olan Abby ve Amy gerçek enerji demetleriydiler. Kocaman meraklı gözleri ve sık kırpikleri vardı. Tahminimce, annelerin gözlerini almışlardı. İlk başta, oturma odasının halısının üstünde, beni bir çay partisine davet ettiler. Bu aylardır katılmış olduğum en geleneksel çay partisiydi. Ana Kraliçe'nin çay partisi de buna dâhil.

İkisi de bir türlü yorulmak bilmiyorlardı. Nihayet kendimi kanepenin üstüne bıraktığımda, gücümün de sonu gelmişti. İkisini yatağa sokmak için, bir saatten fazla uğraşmıştım. Ortam sonunda sakinleşmişti ve ilk kez uzun zamandan sonra, huzurun ve etrafımdaki sessizliğin tadını çıkartıyordum.

Aynı anda cep telefonum çaldı. Telefonun ekranına baktım ve iç çekerek cevap verdim. "Merhaba, anne."

"Aha, demek cevap veriyorsun," diye karşılık verdi annem şaşırılmış bir halde. Annemi geçen haftalarda görmezden gelmişim ve onunla nihayet şehirde buluşmuştum. Böylece Alexander ve ilişkimiz hakkında bana aptalca sorular sormayacağından emin olabilirdim.

Ancak sorun şuydu ki, onu sürekli bu şekilde sakinleştiremezdim.

"Az önce nefes alabildim," diye açıklamada bulundum, çocuk odasına bakarak sesimi alçalttım.

"Neler oluyor?"

"Sessiz konuşuyorsun. Neredesin sen?"

Annem, açıkçası müstehcen bir cevap bekliyordu. "Dadılık yapıyorum."

"Dadılık mı?" diye tekrarladı annem.

"Patronumun evinde. Karısı geçen yıl vefat etmiş ve..."

"Alexander yanındadır mutlaka, yoksa?"

Bu bir hileydi ve bunu hemen anlamıştım. Şimdi hayır desem, sanatın tüm kurallarına uyarak beni sorgulayacaktı. Annem geçen haftanın, Alexander'le ilişkimizin son durumu hakkındaki spekülasyonların başlıklarını görmüştü. Diğer magazin okurlarına nazaran tüm haberleri farklı yorumluyordu.

Alexander ile bizzat tanışmıştı. Ve bizi birlikteyken tanımıştı.

Alexander'ı sevdiğimi biliyordu.

Ancak annem ve ben hiçbir zaman birbirimize karşı açık konuşmamıştık. Prensipte, anneme güvenmiyordum. Hastalığının üstesinden birlikte gelmiştik, ancak bundan dolayı birbirimize daha çok yakınlaşmamıştık. Sonra sonra, bazen bunu dilemiş olsam da, şu anki halime şartsız bir sevgi iyi gelirdi.

"Hayır, yanımda değil," diye karşılık verdim kısaca ve böylece başka soruları engellemiş olduğumu umut ettim.

"Sizin aranızda neler olup bittiğini bilmiyorum ben," dedi annem. "Ama bunun yanı sıra senin de kendine ait bir hayatın var, Clara."

Bu doğrudu. Gerçekten de Alexander'a bağımlı değilim, kendi hayatımı belirli bir dönem ertelemiş olsam bile. Brimstone'daki karşılaşmamız tuhaf bir şekilde bir şeyleri değiştirmişti. Bir kaç anıdan da ibaret olsa, karşılaşmamız bana yeni bir hayat için soluk vermişti. "Bunun farkındayım," diye karşılık verdim. "Ancak büro çok karışıktı. Beni oldukça yoran, dev bir kampanya vardı."

"Tekrar birlikte, bir öğlen yemeği yesek nasıl olurdu?"

Elbette annemi sonsuza kadar oyalayamazdım. "İyi fikir."

"Hem de *çok yakın* bir zamanda. Acilen konuşmamız gerekiyor." Annemin ses tonu kulaklarımın sivrilmesine neden oldu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, her şey çok iyi."

Ama annemi çok iyi tanıyordum. *Çok iyi*'nin, *problem* olduğunu anlayacak kadar iyi. Muhtemelen babamla ilgili problemlerdi. Onun sürekli gecenin bir yarısında eve gelmesi ve annemin gitgide zayıflayan sinir sistemiyle ilgili problemler. Annem, babamın sürekli başına yeni projeler sarması gerektiğini bir türlü anlayamıyordu. Ama ben anlıyordum. Madeline Bishop gibi bir kadının moralini sürekli sağlamak dışında, geri kalan her şey babam için kolaydı. Madeline Bishop için, talepleri olan bir kadın da denilebilirdi.

"Clara," diye devam etti annem. "Şayet bir şeyler yolunda gitmiyorsa, sen bunları bana anlatır mıydın? Eğer bir hata yapmış olsan ya da bir hata yapmak üzereysen?"

Yutkunmam gerekti. "Evet, elbette."

"Çünkü okumuştum ki..."

"Magazinlerin verdiği her habere inanmamalısın," diyerek annemin sözünü kestim. Başlarda benimle ilgili hikâyeleri görmezden gelmeye çalıştım, ancak sonuç itibarıyla ben de herkes gibi meraklıydım. Her ne kadar kilom hakkında, ilişkimiz hakkında veya Alexander'ın gece aktiviteleri hakkında spekülasyonlar yapılmış olsa da, Alexander ve benim hakkımda uydurdukları bütün o saçmalıkları okumamak için kendimi tutamıyordum.

"Clara...", annem cırtlak sesiyle *Ben-senin-annenim-sesiyle* diyerek yeniden söze girdi, ama şans eseri telefonum bipleledi.

"Anne özür dilerim, ama şu anda birisi beni arıyor. Telefona bakmam lazım, belki patronumdur."

"Peki, tamam. Hafta içi konuşuruz."

Annemin nasıl sinirlendiğini gözümde canlandırabiliyordum. Hızlı bir şekilde onunla vedalaştım ve diğer aramayı kabul ettim.

Belle'nin ismini ekranda görünce, *son anda kurtarma* diye düşündüm. Görünüşe bakılırsa en iyi arkadaşımın zamanlama konusunda doğaüstü bir yeteneğe sahipti. Belle, sanki annemin üzerime geldiğini hissetmiş gibiydi.

"Ee, çocuklar yataktalar mı?" diye sordu Belle.

"Tanrıya şükürler olsun. Hiç uyumayacaklarını düşündüm."

"İyi," diye karşılık verdi Belle sessizce. Belle'nin sesi her zamankinden farklı geliyordu. "*Entertainment Today*'i aç."

Sessizce uzaktan kumandayı elime aldım ve televizyonu açtım.

"Umarım oturuyorsundur," dedi Belle.

"Lanet olsun, neler oluyor?"

"Alexander, Global-Aid-Benefiz'e, bu akşam oldukça ilginç bir röportaj verdi."

Yoksa benim de çok iyi tanıdığım, harikulade görünen sarışın bir zehirli iğneyle mi kolunda? Belle'nin onun hakkındaki düşüncesi, Alexander'ın işe yaramaz olduğunun kanıtı mıydı? Midem bir tuhaf oldu ve şu anki kusma isteğime karşı savaşıyordum. Bu durumun, er ya da geç, yaşanacağını

şimdi anlamıştım. Brimstone'daki karşılaşmamızın, Alexander için önemli olduğuna, aptal gibi inanmıştım.

"Alexander beni beklemeye devam etmiş olsaydı, bir mucize olurdu," diye fısıldadım.

Telefonun diğer ucunda sessizlik hâkimdi, öyleki ekrana bakmak zorunda kaldım, hattın düşmediğinden emin olmak için. "Sadece izle. Fazla uzun sürmez, makaleyi birkaç dakika önce verdiler."

"Bunu söyleyerek, bana daha iyi hissettirmiyorsun."

"İyi de, bir bekle," diye karşılık verdi Belle. "Ah! Başlıyor."

Doğru kanalı, Alexander'ın yüzü ekranda görüldüğünde buldum. Televizyonda Alexander'ın gözleri olduğundan daha da mavi görünüyordu ve sanki her an kalbim parçalanacakmış gibi hissettim. Belle ve ben suskunduk, bu arada sunucu röportaj ekrana gelmeden önce, Alexander'ın uzun zamandan beri yeni bir sevgiliyle görünmediğinden bahsetti. Derin bir rahatlama hissettim, ancak sadece birkaç saniye sürdü. Röportaj başlamadan önce, sinirli bir şekilde yerinden çıkmış bir saç telimi işaret parmağımda dolayıp durdum. Alexander'ın üzerinde ölçülerine göre dikilmiş klasik bir smokin vardı. Kaslı vücudunu en iyi şekilde ortaya çıkartıyordu. O zamanlar birlikte gitmiş olduğumuz gala da giydiği, aynı smokin olup olmadığından emin değildim. Buna rağmen bedenim ekrandaki görüntü karşısında tepki verdi. Zihnim, Alexander'la yapmış olduğum her şeyi hatırlıyor gibiydi.

İri memeli, kızıl saçlı bir muhabir, mikrofon elinde hemen Alexander'ın yanında duruyordu. Kadından, sırf Alexan-

der'a bu kadar yakın durabilmesinden dolayı, nefret ettim. "Kız arkadaşınız nerede bu akşam, Alexander?"

Muhabir Amerikalıydı, aksanından ve terbiyesiz bir şekilde doğrudan soruya girmesinden belli oluyordu. Alexander, sadece parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Soruyu, "Clara bu akşam evde," diye kirpiğini bile oynatmadan cevapladı. Hiçbir şey ama hiçbir şey, benim nerede olduğumu bilmediğini belli etmiyordu.

"Uzun zamandan beri onunla birlikte görünmediniz. Nedenini öğrenebilir miyiz, Alexander?"

"Kız arkadaşım kariyerinin peşinden gidiyor," diye karşılık verdi Alexander ve kalbim bir adım hızlandı. "O biraz yorgun ve daha sonra evde görüşeceğiz. Sizin de bildiğiniz üzere, kısa bir zaman önce birlikte yaşamaya başladık."

Benim gibi muhabirin de ağzı açık kaldı. Bu durumundan kimsenin haberi yoktu. Çünkü, bu basit bir yalandı.

Muhabir soğukkanlılığını geri kazandı ve şefkatli bir yüz ifadesi takındı. "O vakit kız arkadaşınızın en kısa zamanda yeniden toparlanmasını dileriz."

"Ona iletacağım," diye karşılık verdi Alexander gülümseyerek. "Biraz sonra, görüştüğümüzde." Alexander bakışlarını doğrudan kameraya çevirdi. Lanet olsun. O benim televizyonun karşısında oturduğumu nereden biliyordu?

"İyi...," dedi Belle, araya reklam girdiğinde.

Televizyonu kapattım. Düşüncelerim birbirini kovalıyor ve bir an ne diyeceğimi bilmemedim. Bir küfür ederek ve sinirli bir iç çekişle, kendimi kanepenin yastıklarına doğru geriye bıraktım.

"Onunla acilen konuşman gerekiyor."

"Ah, öyle mi?" diye tısladım, gözlerimi kapattım ve konsantre olmaya çalıştım. Belle haklıydı ve şirretçe tepki verdiğimi fark ettim. "İyi o zaman, haklısın."

"Bu yüzden bütün gece uyanık kalmayacağım," dedi Belle. "Ama, belki hafta sonunda beni bir ararsın ve durumun nasıl olduğunu bildirirsin."

"Kesinlikle iz bırakmadan, ortadan kaybolmayacağım," diye söz verdim Belle'ye. "Ayrıca, Alexander ve benim aramdaki ilişkinin bittiğini biliyorsun."

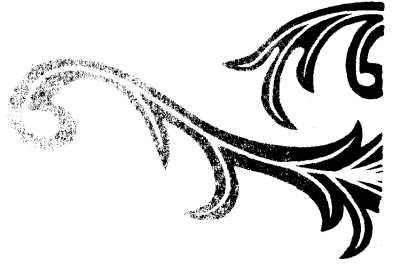
"Neden?" diye sordu Belle. Bu dünyanın en basit sorusuydu, ancak beni tamamıyla bitiriyordu. Belki de kendime uzun zamandan beri aynı soruyu sorduğum içindir.

"Çünkü olması gerekiyor," diye fısıldadım.

Belle sustu. İkimiz de biliyorduk, kendime yalan söylüyordum. En yakın kız arkadaşlar ne zaman deşmeye devam etmelerini ve ne zaman ağızlarını kapatmaları gerektiğini biliyorlardı. "O halde beni ara."

Telefonu kapatmadan önce "Hiçbir şey için söz veremem," dedim. Aslanın mağarasını ziyaret etmek, lanet olası riskli bir girişim olurdu.

Yirmi dakika önce kendime sadece sakinlik ve huzur dilemiştim. Ve şimdi adeta saniyelerin aşağı tıkladığını duyuyordum. Kaçınılmaz için geri sayım başlamıştı.

6

Ellerim titriyordu. Bahçe kapısını açıp, eve doğru yürüdüm. Sadece bir kez burada bulunmuştum ve geri döneceğime inanmamıştım. Kesin olan bir şey değiştirilemezdi, onun burada olduğu. Bennett'ın eve gelmesini beklerken, yarı deliye dönmüştüm. Şimdi yeniden, on hafta önce kararlı bir şekilde sırtımı döndüğüm yerde bulunuyordum. Ayaklarının altındaki yürüme yolunun taşları, her an, beni dipsiz bir kuyunun içine düşürebilirmiş hissi veriyordu. Zaten çoktan olmamış mıydı bu?

Küstahça, beni teste tabi tuttuğu için, üstelik televizyon üzerinden, şaşırmam gerektiğini düşünüyordum. Ama değildim. Yoksa ben gerçekten Alexander'ın, bir hayır kelimesini kabul edeceğine mi inanmıştım? Aramızda her şeyin çok iyi olduğuna kendini inandırmışsa, bir kez daha fena yanılmış olacaktı. Gitmemin kesinlikle bir nedeni vardı. Bu, onunla iki aydan fazla bir zaman bağlantı kurmayışımın sebebiyle aynıydı.

İlişkimizin bir bitiş noktası vardı ve işleyen bu zaman bombası, ne çok büyük bir arzu tarafından, ne de o kadar büyük bir aşk tarafından, etkisiz hâle getirilemezdi. Alexander'ın ailesi, sınıfına laik bir evlilik istiyordu ve ben yirmi birinci yüzyılda yaşıyordum. Onun metresi olmak, benim için bir saniye dâhi söz konusu olamazdı.

Daha en yukarıdaki basamağa ulaşmadan, kapı açıldı ve o orada duruyordu. Hâlâ akşamki giysilerinin içindeydi. Kravatı ve düğmeleri, açık yakasında, gevşek bir şekilde duruyordu. Onun boğazına bakmayı serbest kılıyordu ve bu boğazı hemen burada öpücöklere boğmak istiyordum. Özlemimi, bilincimin en karanlık köşesine iteledim ve kendimi, kontrolümü elimde tutmaya zorladım. Burada olanlar, akşam Brimstone'daki gibi bitmeyecekti. Söylediğı ve yaptığı her şeyden sonra, öyle bitmesi imkânsızdı.

Vurgusuz bir ses tonuyla "Beni mi bekliyordun?" diye sordum. Kollarımı göğsümün hizasında bağladım ve meme uçlarımin anında sertleştiklerini görmezden gelmeye çalıştım. Bedenim, sürekli bana karşı işleyen bir haindi.

Onun için daima hazırđı.

Alexander kenara çekildi ve içeri girmem için işaret etti, ancak ben Alexander'ın bakışları üzerimde gezinirken, mihlanmışçasına orada durdum. Sanatın bütün kurallarına uyarak, beni nasıl baştan çıkartacağını planlıyor gibiydi. Bu bakışı çok iyi tanıyordum ve ayağımy eşiğın üzerinden atar atmaz, onun merhametine tamamıyla teslim olacağımı da çok iyi biliyordum.

Ve merhamet Alexander'ın zaaflarına ait değildi.

"Geleceğini ummuştum." Alexander smokinin ceketini çıkarttı ve onu omuzlarıma koymak istedi, ancak beni geri-

ye adım attım ve ayakkabımın topuğu arkamdaki basamağı sıyırıp geçtiğinde nerdeyse düşecektim. Alexander'ın planı bu muydu? Bana karşı yaptığı inceliklerle baskın çıkmak mı? Sıcak ceketıyla ve bedensel kokusuyla sarmalamak, yine onun kollarının arasında olana kadar? Ama ben bunu biliyordum. Alexander, ısmarlama takımının içerisinde bir kurttu ve bu kez kolay bir av olmayacaktım. Öyle aptal koyn olmak, hiç niyetim değildi.

"Benim için bekliyormuşsun gibi göründü. Kapıyı çalma bile gerek kalmadı," dedim, her bir kelime bir öncekinden daha sert çıkıyordu dudaklarımdan. "Yoksa beni takip mi ettiriyorsun?"

"Clara." Alexander'ın sesinde uyarıcı bir ton vardı. Kaşımı kaldırdım, bunun üzerine Alexander şunu ilave etti, "Sadece güvenliğin için takip ediliyorsun."

"Bir uzmana başvurmalısın. Birileri sana, bir kontrol kaçığ olduğunu söylemiş miydi hiç?"

Alexander'ın dudakları hafifçe kııldadı, ancak bir sırıtmayı bastırdı.

"Bunların hepsini daha önce geçmiştik. En iyisi, gerçekten, bana neden kızgın olduğunu söyle."

"Sadece bir kameranın karşısında bir şey söylediğin için, bu daha gerçekçi olmayacak," diye tısladım. "Burada yaşamıyorum." Ancak aynı anda kendi sözlerim kalbime bir bıçak gibi saplandı. Burada yaşayabiliyordim, onunla birlikte. Dayanılmaz varlığı bana tamamen aklımı yedirtmeden önce, düşüncelerimi toparlamak için başımı salladım.

"Sen benden bir itirafnâme istedin." Alexander'ın buğulu sesi safi seksti. "Ve bunu aldın."

"Lanet olsun, X!" Ellerimi kaldırdım ve ayaklarımı vura vura eve girdim. İçimden, hole kadar gideceğime dair yemin ettim. "Bana gerçeği söylemeni istemiştim. Başka bir şey değil, ama sen birbiri ardına yalanlar söyledin."

"Sırlar, yalan değil." Alexander'ın gözleri parlıyordu ve arkasını döndü. Kapıyı kapattığında, kalp atışlarım hızlandı. Onun etki alanına girmeye cesaret etmişim ve şimdi tut-saktım.

"Peki, bu akşam olanlar neydi?" diye tısladım. "Neden, o parazitlere burada yaşadığımı söyledin?"

"Benden bir itirafnâme istedin," diye tekrar etti Alexander. "Ve bunu aldın."

"Acaba lanet bir saniye boyunca, burada politikacıyı oynamayı keser misin? Evet, tamam, bunun için yetiştirilmişsin, ancak bu numaradan bıktım, majesteleri. Bana, bir yalanı itirafnâme diye yutturamazsın."

Alexander bir hışımla döndü, bileklerimden yakaladı ve ellerimi sırtıma götürdü. Çıplak arzusu beni ele geçirdi, Alexander kaba bir şekilde üzerime gelince. "Buradaki konu, benim kim olduğum değil ya da benim bir gün kim olacağım. Burada konu olan, yalnızca sen ve benim. Üstelik, burada ve şimdi."

Bedenimin alt kısmında Alexander'ın ereksiyonunu hissettiğimde, dudaklarımdan bir inleme çıkıverdi. Elbiselere rağmen, bedenindeki sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Sen ve ben. Clara ve Alexander. Dışarıdaki dünyanın ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Senin," diye söyleyebildim zorlukla. "Senin."

Alexander beni anında bıraktı ve bir adım geri attı, sanki ona bir tokat indirmişim gibi.

"Senin umurunda," diye tekrarladım bu kez daha sert bir sesle.

Daha bana dokunmadığından, yeniden doğru düşünebiliyordum.

"Benim umurumda olan sadece senin ne düşündüğün," diye karşılık verdi iğneleyici bir şekilde.

"Aramızdaki bu düşünce ayrılığı olmasa, o zaman bu seni sadece uzaktan ilgilendiriyor olacaktı."

Peki, ya sonra? Hiç o raddeye kadar gelecek miydik, biz? Belki ilişkimize dair bir şansımız olduğunu düşünmek naiflikti, ancak tek bir düşünce beni bırakmak istemiyordu. Alexander beni baştan ciddiye almış olsaydı, o zaman ne olurdu?

Alexander yeniden üzerime geldi. Sırtımla duvara çarpma kadar geriye adım attım. Şayet beni köşeye sıkıştırdığını fark etmiş olsa bile, bunu belli etmiyordu. Onun mavi gözlerinde bir cehennem kuru, için için yanmaktaydı ve biraz daha yaklaşıyorsa, onun içindeki ateşle yanıp, bitecektim.

"Seni uyarmıştım," dedi Alexander. "Seni, kendime karşı uyarmıştım."

"Ve buna rağmen benimle bir şeyler yaşamaya başladın," diye karşılık verdim. Ancak bu çok zayıf bir suçlamaydı. O beni uyarmıştı ve bu riske girmiştim, bu ilişkiye paldır küldür atlamıştım. Bunun anlamı ise çorabı kendi başıma bile bile örmüştüm.

"Sadece bana ne verdiysen onu aldım, tatlım."

Alexander başparmağı ile üst dudağımın üzerinden geçti, onu dişlerimin arasına bastırdı. "Bana dudaklarını hediye ettin, hatırlıyor musun?"

İçgüdüsel olarak yutkundum ve Alexander bu fırsatı kaçırmadı. Başparmağı ile dilimin üzerinden geçti. Onun emmem için beni davet etti. Sessiz bir soluk çıktı içimden.

"Sen bana güzel küçük ağzını hediye ettin," dedi Alexander, başparmağı ile yeniden dudağımı okşarken. "Ve ağzın, onu nasıl siktiğimi çok iyi hatırlıyor. O, aletimin içine nasıl vurduğunu hatırlıyor."

Asla, demek isterdim, ancak ağzım beni ele vermişti bile. Arzumu kontrol altına alamıyordum. Alexander beni diz çökmeye zorlamış olsaydı ve kalın aletin başını dudaklarımın arasına itseydi, anında tamamıyla içime alırdım. Bu içgüdü, kontrol altına alınamayan, hayvansı bir içgüdüydü. İkimiz de tehlikeli bir oyun oynuyorduk. Alexander beni yatağına götürebileceğinden emindi ve buna karşı bahse giriyordum. İkimizden birisi kaybeden kişi olarak yerimizden çekilecektik.

Alexander elini bluzumun altına sokup, göbeğimin alt kısmında durdu. "Bedeninin, dokunuşlarıma nasıl tepki verdiğini hisset," dedi Alexander. "Sonra gözlerimin içine bak ve benim tarafımdan sikilmek istemediğini söyle."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Sözleri dudaklarımdan çıkartmak için zorlandım. "Senin tarafından sikilmek istemiyorum."

"Son derece kötü bir yalancısın, Clara." Alexander güldü. Elini külotuma doğru indirdi ve incecik kumaşın üzerinden masaj yapmaya başladı. "Yine ıslaksın. Hatta çok ıslak. Sikilmek istemediğin zamanlarda, ıslak mı oluyorsun?"

Alexander cevabını biliyordu, çünkü bedenimi oldukça iyi tanıyordu. Fazlasıyla iyi tanıyordu. O, çoktan hazır olduğumu biliyordu, tek bir parmağını bile tenimin üzerinden

kaydırması yeterliydi. Alexander, elini külotumdan çekti ve ıslak parmağını boynuma sürdü. "Bunu istiyorsun. Yani, şimdi burada, kim kimi aptal yerine koyuyor?"

"Belki de haklısın," dedim istemeye, istemeye. "Belki de senin beni sikmeni istiyorum, ancak buna bağımlı değilim."

Alexander gözlerini yumdu ve alnını benim alnıma dayadı. İkimizde kan ter içinde kalmıştık, zor çekişmemizden dolayı ve onun kokusunu içime çektim. Onun vahşi, sahte olmayan duygusallığından dolayı tamamen sersemlemiştim.

"Hayır, sen hiçbir zaman buna bağımlı değildin," dedi Alexander kaba bir şekilde ve bedenim sarsılmaktaydı. "Ancak ben buna bağımlıyım. Senin içinde olmak zorundayım. Yoksa bunu başka türlü nasıl göstereceğimi bilemiyorum. Sana ihtiyacımın olduğunu."

İtirafından dolayı derinden etkilenmiş bir halde, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. İki ay boyunca gerçek duygularıma karşı çıkmıştım, kendimi onsuz da yaşayabileceğime dair kandırılmıştım, ama bu durumu daha fazla çekemiyordum. Belki de Alexander'a ihtiyacım yoktu, ama kesin olan şeydu, onu istiyordum. Onun bedenini. Onun sesini. Onun kalbini. Kendime durmadan, onun bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söylemiştim. Çünkü dili, mutlaka duymak istediğim o üç kelimeyi söylemiyordu.

Alexander pantolonumu açtı, beni havaya kaldırdı, onunla o anda öpüştüğümüzü daha tam olarak algılamadan, pantolonu bacaklarımdan aşağı doğru sıyırdı. Onun ellerinin arasında hareket etmeye çalıştım ve başımı salladım. "Bu seninle birlikte yaşamadığım gerçeğini değiştirmez."

"Sanırım seni bu konuda ikna edebilirim." Alexander beni bir kez daha öptü, benim bütün protestolarımı uzak-

laştırana dek öptü ve beni yeniden yere bıraktı. Büyülenmişçesine Alexander'ın pantolonunu açtığını ve çıkarttığını izledim. Parmağı ile dekoltemin üzerinden geçti ve bir an için duraksadı. Ardından ince kumaşı yırtarak ayırdı, başparmaklarını göğüslerimin altına koydu, sütyeni yukarıya kaldırdı ve başparmaklarıyla hassas uçlara dokundu. Meme uçlarım anında dikleştiler, bu arada özlem dolu bir sızı bana hâkim oldu.

"Hiç kimse sana böyle dokunmuş muydu?" diye sordu Alexander. Kulak mememi dişlerinin arasına aldığı anda, onun sıcak nefesini hissettim, dişlerken ve diliyle okşarken, bir yandan da göğüslerimi okşamaya devam ediyordu. Etrafımda her şey bulanıklaşmaya başladı; doğru düşünemedim, ama sorduğu soruya zar zor cevap verebildim.

"Hayır." Bu evden, ondan kaçarak çıktıktan sonra hiç kimse bana bu şekilde dokunmamıştı. Bugüne kadar hiç kimse beni onun tuttuğu gibi tutmamıştı.

"Çünkü, bana aitsin." Alexander beni kalçamdan tuttu ve duvara doğru itti. "Ben de sana aittim."

Alexander uyarıda bulunmadan içime girdi ve cinsiyetim onun için tamamıyla hazır olduğu halde, sert vuruşu beni ikiye ayırmıştı. Nefes almak için çabaladım. Kollarımla ona sarıldığımda, aletiyle içimi fethetmesine izin verdim.

"Sadece o kelimeyi söylemelisin, o zaman dururum." Alexander kalçasıyla daireler çiziyordu. Güvenli kelimemi söylememe fırsat verdi. Ama onun durmasını istemiyordum ve o da bunu biliyordu. Aletinin başı vajinamın içindeydi. Vücudum hafif hafif sallanıyordu. Ardından yavaş yavaş tekrar içime girmeye başladı, dikkatli ve kuvvetlice. Cevabımı bekliyordu.

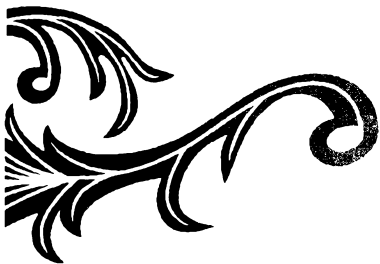
"Alexander," diye fısıldadım ve hareketleri daha da sert ve daha da ritmik oldular. Nefesim kesilerek vuruşlarını karıştırdım, akıl ve bilinç arasında gidip geliyordum.

Birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından, "O kadar dar-sın ki," dedi. Merhametsiz, yorulmak bilmeden içimde gidip geliyordu. "O kadar ıslak ve o kadar dar ki, sanki bütün bu zaman içinde beni beklemiş gibisin."

"Aman tanrım!" diye çığlık attım. Hem de nasıl beklemiştim. Onsuz hayatımın tadını çıkartamaz olmuşken, geriye bakmamak için çaresizce çaba göstermişim. Ondan ve geleceğimizden kaçmışım, çünkü beni orada bekleyen her şeyden korkmuştum. Bedenimin her zerresi patlamak üzereydi ve şehvet duygusu git gide ağır basıyordu. Arzularım ve korkularım birbirine karıştı. Tırnaklarımı Alexander'ın sırtına geçirdim, ona sıkıca tutundum, sanki o her an bulut olup kaybolacakmış gibiydi. Önümde önlenemez bir arzunun uçuşunu açılırken, içimde her şey titriyordu, Alexander beni adeta aşağı, tutkumuzun karanlık, dipsiz derinliklerine çekiyordu.

"Söyle şunu," diye emretti Alexander, ben nefes almak için çabalarken.

"Seni seviyorum." Öylesine coşkulu sevişiyorduk ki kelimelerim neredeyse duyulmuyordu. Ancak kelimeler uzun bir nefes halinde dudaklarımdan çıkarken, Alexander başını omuzlarıma dayadı. Şiddetli vuruşlarla hassas olan içime boşaldı ve bununla birlikte benim en son direncimi de kırmış oldu.

7

Alexander, bedenimi sakince yere indirdi. Ayaklarım yeniden yere basmıştı. Beni sıkıca tutmaya devam etmesi iyi bir fikirdi. Çünkü, orgazmdan sonra bacaklarım, tıpkı bir tayın bacakları gibi titriyorlardı. Alexander, alnını yavaşça alnıma yaslayarak dudaklarıma bir buse kondurduğunda, onun hafiflemediğini ve aynı zamanda da korktuğunu hissettim. Aynı benim gibi hissediyordu. Nasıl olabiliyordu da onsuz yaşayamıyordum! İlişkımız, yalanlar ve duyguların bastırılması üzerine inşa edilmişti.

Alexander boğuk bir sesle, "Zihnini kurcalamayı bırak, Clara," dedi. Ellerini biraz daha aşağıya indirdi. Popomun üzerinde durdu ve beni havaya kaldırdı. Uysal, neredeyse çaresizce bacaklarımı onun beline doladım. İkimiz, en iyi bu şekilde iletişim kuruyorduk. Derin vuruşlar, şiddetli inlemeler, ısınmış tenler üzerinden. Onun bana dokunmasına bağımlıydım.

Alexander, beni merdivene kadar taşımayı başardı. Sonrasında kendisini daha fazla dizginleyemedi. "Tadına bakmak zorundayım."

Beni ne kadar nazıkçe basamağın üzerine indirse de, bir o kadar şiddetli bir şekilde de bacaklarımı ayırdı. Uyluğumun iç kısmında gezinen dudakları, yumuşak ve arzulu öpücüklerle tüm bedenimi kaplamış gibiydi. Başımı geriye bıraktım ve etrafımda olan her şeyi unuttum. Kendimi tamamiyle onun diline bırakmıştım. Sadece tek bir şey vardı. O. Hassas klitorisimi şımartan dudakları, erotik bir hazla klitorisimin etrafında dönüp durdu. Kendimi ona teslim ettim. Duygularımı kontrol edebileceğimi düşünmüştüm. Ancak beni Alexander kontrol ediyordu.

Kaslarım bekleyiş içinde gerildiler. Bedenim arzu içinde sızıyordu. Beni tüm becerilerine rağmen diliyle şımartsa da, kendimi boş ve eksik hissettim. Birkaç saniye önce içimde olmasının bir önemi yoktu. Beni becermeye devam etmesini istiyordum, birbirimizi sevdiğimize dair fiziksel kanıt istiyordum. Şimdiye kadar sahip olduğum tek kanıttı. Onu durdurmaya çalıştım, ancak beni dikkate almadı. Yaklaşan orgazma karşı gelirken dudaklarımdan bir inleme çıktı. Bu şekilde gelmek istemiyordum.

"Kes şunu." Alexander aç bir şekilde klitorisimi emerken, yalvarmam neredeyse bir inlemeye dönüştü.

"Ben seni istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum."

Alexander duraksadı ve bana baktığında gözlerinin içinde bir yangın var gibiydi. "Senin hangi şekilde geleceğine ben karar veririm, tatlım."

Alexander bir kez daha bacaklarımdan arasına daldı.

Gelmek istiyordum. Şehvetin bir başka dalgası kabarmaya başladığında, başka bir seçeneğimin olmadığını anladım. Sözümü geçirmek için tek bir fırsatım vardı. Ona anlaşılır biçimde, benim daha fazlasına ihtiyacımın olduğunu göstermeliydim. O'na.

"Brimstone," dedim zoraki.

Alexander anında tepki gösterdi, durdu ve bana baktı. Kırılmış görünüyordu, ancak güvenli kelimemi kullanmış olduğum için sinirlendiyse de, bunu belli etmedi. Buna rağmen kendisini çok zor kontrol ettiğini gördüm. Onun o vahşi bakışı, destanlar okuyordu: O bir hayvandı. Bir panter kadar duyarlıydı ve ipi benim elimdeydi.

Ona karşı olan güvenimin büyümesi ve hediye ettiğim teslimiyetim için bana itaat etmişti. Ciddiye alması beni rahatlatıyordu.

Ufak adımlar.

Tek bir söz dâhi söylemedik, ama dile getirilmeyen soruyu onun gözlerinin içinde gördüm. Onu neden durdurmuştum? Alexander, fazla mı ileriye gitmişti?

Bu durum, Alexander'ın şaşkın bakışını görünce, ufaktan canımı acıtmıştı. Alexander sevmekten korkuyordu, benim canımı yakmaktan ve şimdi son çareye başvurmuştum: güvenli kelimeme. Ancak merdivenlerin üzerinde hızlı bir numaradan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ayağa kalktım ve elimi uzattım. Elimi tutacağından oldukça emindim, aynen benim de Brimstone'da onun elini tuttuğum gibi. Biz, birbirimize bağımlıydık. Gerçek duygularımızı birbirimizden gizlemek için, kontrol ve üstünlük sadece bir bahaneydi. Eğer oyunu bitirirsek, ikimiz de neler olacağı konusunda emin olamıyorduk. Ve ben bir veya iki kez maskenin arkasındaki

adamı görebilmiştım. O oldukça duygulu ve kırılgandı. Gör-
düklerim, beni çok derinden gelen duygularla etkiliyordu.

Alexander nazıkçe elimi tutarken, bana bakmaya devam etti.

Avutucu bir edayla, "Her şey yolunda," diye mırıldandım. Belki, kendimi de rahatlatmak istiyordum.

Burada bulunmamın üzerinden iki ay geçmişti. Buna rağmen evi çok iyi hatırlıyordum. Buradaki ilk karşılaşmamızı sürekli düşünmek zorunda kalmıştım. Akşamları, yatakta yalnız yattığım her seferinde gözyaşlarım sel gibi akmıştı. Yatak odasının tam olarak nerede olduğunu biliyordum ve Alexander'a tek bir kelime dâhi söylemeden onu oraya götürdüm. Kalbim yerinden çıkacakmışçasına atıyordu ve kanımın akışı kulaklarımda uğulduyordu. Bu yer, bu ev, benim kâbusum olmuştu. Ancak aynı zamanda burası için özlem duymuştum. Ve şimdi burada olduğuma göre, yeniden duygularıyla çatışma halindeydim. Aşk ve korku içimde birbirine karışmıştı. Kalbime güvenmek zorundaydım. Son aylarda kalbimi duymazdan gelmeye uğraştım.

Alexander elimi bıraktı, kucığına aldı ve beni yatak odasına taşıdı. Ona duygularımı açıklamak istedim, ancak sadece kekeleyip durdum: "Ben... benim sana ihtiyacım var..."

"Senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Clara." Alexander, beni yatağı yatırmadan önce, alnıma bir buse kondurdu. Bluzumu omuzlarımin üzerinde sıyırdı ve sutyenimi açtı.

Çıplak ve kırılgan bir halde onun karşısında yatıyordum. Görünüşe bakılırsa Alexander aklımdan geçenleri hissediyor gibiydi. Yavaşça gömleğinin düğmelerini açtı. Şimdi ikimizde çıplak ve kırılgandık. Alexander dikkatli bir şekilde üzerime eğildi ve ben, aksi takdirde mükemmel bir görün-

tü sağlayan göğsü, parmak uçlarımla o korkunç yara izlerin üzerinden geçtim. Vücudu tıpkı bir tanrı gibiydi, adeta yontulmuştu. Yalnızca yara izleri onun bir insan, bir ölümlü olduğunu kanıtlıyordu. Ancak, Alexander en derin yara izlerini ruhunda taşıyordu; onlar kız kardeşinin hayatını kaybettiğı kazadan kalmaydı. Vücudundaki yara izleri, o meçhul gecede neredeyse kendi hayatını kaybedebileceğini hatırlatıyordu, bana. Gözlerime yaşlar dolarken, istemeden gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

“Her şey yolunda, tatlım,” diye mırıldandı Alexander. Başını eğdi ve göğüslerimin arasındaki küçük çukuru öptü, ardından diliyle sol meme ucuma ilerledi ve onu yavaşça emmeye başladı. Hissettiğim o tatlı ürperti, yara izlerine bakarken üzerime çöken üzüntüyle karıştı ve ağlamaya başladım. Alexander, beni kollarının arasına aldı. Göğsüne yaslayarak benimle hafifçe sallanmaya başladı.

Yeniden yara izlerine dokundum ve onları büyü ile yok etmeyi diledim. “Seni neredeyse kaybetmiştim.”

“Beni kaybedemezsin,” diye fısıldadı Alexander, beni daha da sıktı.

“Hayır,” diye karşılık verdim hıçkırarak. “Kast ettiğim o zamandı. O malum gece.” Belki de hiçbir zaman tanışamayacağımız düşüncesi, bir an için boğazımın düğümlenmesine neden oldu. “Bunu bana göster,” dedim sessizce. Alexander, bana beni sevdiğini bir türlü söyleyemiyordu. O korkunç yara izlerine sebep olan geceden sonra bunu yapamıyordu. Alexander hislerini sadece tek bir şekilde gösterebiliyordu: onun o saplantılı, gerçekten doyumsuz olan seks iştahıyla. Aynı zamanda ben de en az onun kadar ona doyamıyordum. Alexander dudaklarını benim dudaklarıma

bastırdı, ardından eli belimden aşağı kaydı ve bacaklarımı birbirinden ayırdı. Beni davetkâr bir şekilde öperken, parmağının biriyle etimin üzerinden geçti, sonrasında yumuşak bir şekilde ferç dudaklarımı araladı. Dişlerimi yalayarak geçti ve başparmağı ile klitorisimin üzerinde daireler çizmeye, masaj yapmaya başladığını hissettim. İnledim, ancak Alexander dudaklarını dudaklarımın üzerinden ayırmadı. Kalçamla ona karşı baskı uyguladığımda, bacaklarımı daha fazla ayırdım, onu istiyordum artık. İçimde hissetmek istiyordum. Sonunda bir an benden koptuğunda, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. Alexander'ın bakışında vahşi bir kıvılcım parıltıydı, ancak kendisini geri tuttu. Bunu bilincindeydim zaten, şehvetimin her anına hâkim oluyordu. Kendisi gelmeme, nihayet kurtuluşa kavuşmama izin veriyordu.

Alexander doğrulduğunda bile hassas tomurcuğumu okşamaya devam etti. Parmaklarımı beyaz çarşafın içine gömdüm; gelmek istiyordum, ama onunla birlikte. Gelmek üzereyken, Alexander yeniden üzerime eğildi, aletini oyun yaparcasına yarığıma sürttü, bende bekleyiş içerisinde ona baktım.

"Clara, ben..." Alexander'ın kelimeleri aramızda asılı kaldı ve üzüntü gözlerini gölgeledi.

Nefesimi tuttum, sanki nefes alırsam Alexander aniden kaybolabilirmiş gibiydi.

"Ben..." Ancak Alexander başını salladı. "Sadece sen var-sın. Ve daima hep sen olacaksın. Sen bana aitsin, ama hiçbir zaman benim de sana ait olduğumu asla unutma. Sana verebileceğim her şeye sahip olabilirsin."

Gelmeme sebep olan Alexander'ın sözleriydi. İçime girdiğinde bir çığlık attım ve bambaşka bir orgazm bedenimi

vurup geçti. Alexander yavaş yavaş git gel yapmaya başladı. Nazik davranmayı tercih ediyordu ve yaptıkları, titreyerek çarşafın üzerinde yığılana kadar şehvetimi uzattı. Ancak benimle işi henüz bitmemişti. Kalçalarımı tuttu ve bir sonraki doruk noktasının içimde nasıl başladığını hissettim. Bu çok fazlaydı. Bedenimin ürpermesine neden oldu, ancak onun durmasını da istemiyordum. Onun sonsuza kadar içimde olmasını, onunla bütünleşmeyi, tek vücut olmayı istiyordum.

Hissettiklerim öylesine şiddetliydi, dudaklarımdan sesiz bir sızlanma çıktı.

"Şıışt, tatlım," diye fısıldadı Alexander. Şefkatle başparmağını dudaklarıma değdirdi. "Ben asla sana doyamayacağım."

Ondan vazgeçemeyişimin sebebi buydu. Onu terk etmeyi denemiştim. Benim için imkânsızdı. Aramızda, tutkulu ve olağanüstü şiddetli bir bağ vardı. Nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu kadar ona da ihtiyacım vardı. Onsuz yaşayamazdım.

İnsanın, modern bir seks tanrısı sevgilisi varsa her zaman aç uyanmak zorunda kalırdı. Bu sabahta durum pek farklı değildi. Alexander'ı uyandırmamak umuduyla, yataktan sessizce çıktım. Duvar dolabının içinde kırmızı ipekten bir sabahlık asılıydı. Kuşkusuz benim için alınmıştı, diğer tüm giysiler gibi. Görünüşe bakılırsa Alexander, kalacağımdan oldukça emindi. Gerçekten, bu kadar kolay ikna olan biri miydim? Yoksa ikimizin de bunu başaracağına, benden daha çok mu güveniyordu?

Bütün kaslarım ağrıyordu, bacak aram tahriş olmuştu ve midem gurulduyordu. Yani, aç karnına seks çok iyi bir fikir değildi. Öte yandan buraya geldiğimde, onunla sevişmeye niyetim yoktu. Şükür, Alexander alışveriş yapmıştı. Ekmek, yumurta ve taze organik meyveler almıştı. Buzdolabından bir süt kutusu çıkardım. Kapısını popomla kapatırken, süt kutusunu neredeyse yere düşürecektim. Alexander kapıda duruyordu. Üzerinde sadece siyah bir pijama altı vardı, belinin üzerinde rahat bir şekilde oturmuştu. Dikkatimi çeken-se, göğsünün üstündeki v şeklinde, etinin içine acımasızca oyulmuş yara izini saklaması için hiçbir çaba göstermeyişiydi. Rahatlığı, iyi hissettiğini gösteriyordu.

Alexander, eliyle, dağılmış siyah saçlarını geriye attı. Sanki bir kâbusu kovmak istiyordu. Ne yazıkki, sıkça kötü kâbuslar görüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ve tava aramaya bir son verdim. "Kötü bir rüya mı gördün?"

Bilinçaltından, geceleri, kötü hatıraları açığa çıkıyordu. Alexander, bu konuda konuşmayı pek sevmiyordu.

"Birdenbire yanımda yoktun," dedi Alexander boğuk bir sesle.

Ah. İstemedен başka bir kötü anının canlanmasına neden olmuştum. Onu terk etmiş olduğum o sabah, ikimiz için de acıyla dolu bir anıydı.

"Özür dilerim, X. Karnım acıkmıştı."

Alexander yaklaştığında, dudaklarının etrafında bir sırıtma belirdi.

"Demek, birdenbire yine X oldum? Yoksa ex-sevgili mi demek istedin?"

"Sadece X," diye karşılık verdim, parmak uçlarımın üstünde durarak ona küçük bir öpücük kondurdum.

Alexander kaşının tekini havaya kaldırdı. "Oldukça güzel... edepli."

"Sakin yanlış bir fikir edinme. Çünkü, gerçekten karnım aç." Kanıtlamak için ağzıma bir üzüm attım.

Alexander sabahlığımın narin kumaşına dokundu.

"O halde böyle ateşli şeyler içinde dolaşmamalısın."

"Başka ne için aldı ki bunu?"

Alexander bir yudum süt içti ve kutuyu bana uzattı. "Ben almadım ki. Norris elbise gardırobunu donattı."

Neredeyse boğuluyordum.

Alexander güldü ve çenemdeki birkaç damlayı sildi. "Şimdi gerçekten fantezimi canlandırırıyorsun."

"Norris bu giysileri benim için mi aldı?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

"Ona rica ettim." Alexander rahat bir tavırla omuzlarını silkti.

"Edward ona yardımcı oldu."

"Aklıma gelmedi değil. Kendin yaptığın bir şey var mı acaba?"

Alexander elimden süt kutusunu aldı, tezgâhın üstüne koydu ve beni tezgâha sıkıştırdı. "Bir sürü şey yapıyorum, hem kendim için hem de senin için. Bunu biliyorsun, tatlım."

"Demek öyle, Majesteleri." Alexander'ı parmağım ile tehdit ettim.

"Fakat bütün gün benimle eğlenmek istiyorsan, o zaman açlıktan ölmememi sağlamalısın."

"Bugün Cumartesi. Portobello Road'ta gezintiye çıkmaya ne dersin?" Alexander başımın arkasındaki küçük dolabı açtı ve içinden bir tava çıkarttı. "Hatta kahvaltınla ben ilgilenirim. Erkek olarak bunu yapmam gerekmez mi?" diye sordu Alexander, kutunun içinden bir tava çıkartırken.

"Hoş, seni tipik bir erkek olarak nitelendirmek doğru olmaz," diye karşılık verdim. "Bana gerçekten kahvaltı mı hazırlamak istiyorsun?"

Kesin olan ise şuydu: Şayet Alexander, yan binanın tipik bir erkeği olsaydı, ocağı yakmasını bu kadar hayranlıkla seyretnemezdim.

"Elbette." Alexander imalı bir şekilde sırtıttı. "Sonuç itibariyle güçlenmen gerekiyor, bir kez daha seninle olmadan önce."

"Gezintiye çıkmak istediğini sanmıştım."

"Kahvaltı yapmak. Sevişmek. Duş almak. Gezintiye çıkmak," diye karşılık verdi Alexander.

"Her şey çok güzel planlanmış." Eğlendiğimi gizlemek için çaba göstermedim.

"Yani şimdi duşa girmeme izin yok mu?"

"En azından, tavsiye etmem." Alexander tavaya ikinci yumurtayı da kırdı. "Senin önce güç kazanman gerekiyor ve sakın senin ne kadar zayıfladığını anlamadığımı sanma. Şimdi, sana üç yumurta kırıyorum."

Söyledikleri, kulağa söz arasında söylenmiş gibi geldi, buna rağmen ses tonunda hafiften bir sitem vardı. Hiç hoşuma gitmemişti. Bu sabah sadece mutlu olmak istiyordum. "Son zamanlarda çok koşu yaptım."

"Biliyorum," dedi Alexander sessizce.

Bu konuya girmemeye karar verdim. Tanrı biliyordu. Güvenlik ekibi tarafından takip ediliyordum. Yeni bir şey değildi. Hiç bir şekilde hoşuma gitmese dâhi, onunla güzel bir gün geçirmek istiyordum. İkincil konular hakkında tartışmak istemiyordum. Alexander'ın yanından geçerken, poposuna bir şaplak indirdim.

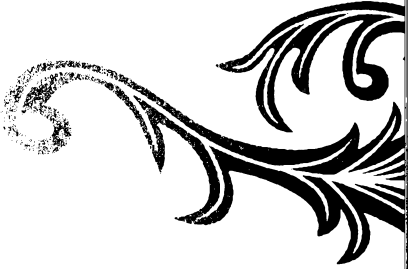
Beni, "Böyle yapmaya devam et," diye uyardı. "İstersen önce sevişebiliriz de."

Mutfak tezgâhının önünde duran taburelerden birinin üstüne oturdum ve birazdan bayılacakmışım gibi yaptım. "Açlıktan ölüyorum!"

"Peki, o zaman önce bir şeyler ye bakalım," diye homurdandı Alexander. "Sen aileme adeta kel başa şimşir tarak gibi yakışıyorsun. Senin de drama konusunda onlardan kalır bir yanın yok."

Kalbim ufaktan hopladı. Sözlerine karşılık vermemek için kendimi tuttum. Kendimi, cevap vermeye gerek olmadığına inandırmıştım. Birlikte ocağın başına dikilmiştik. Ona bir iki tane pişirme ipuçları verirken, birbirimizi çekiştirdik ve güldük. Ama sonunda birlikte kahvaltı yaptığımızda, kendimi biraz sersem gibi hissettim. Her şey o kadar normaldi ki. Öylesine kaygısız. Daha önce hiç bu kadar mutlu ve kaygısız anlarımız olmamıştı. Gerçek olması için fazlasıyla güzeldi.

Ama belki de yalanların dönemi nihayet sona ermişti.

Yıpranmış ama iyi muhafaza edilmiş, eski baskı olan *Gurur ve Önyargı* adlı kitabın üzerinden parmaklarımla geçerken, zihnimin içinde evimizin odalarını dolaştım. Raflarımız var mıydı ki bizim? Kitabı elime alırken, bunları her daim temin edebileceğimiz aklıma geldi. Kitabı açtım ve donakaldım. *Biz*. Ben hiçbir zaman Alexander ile birlikte yaşamayı açıkça onaylamamıştım ve daha şimdiden uygun bir düzen hakkında düşünmeye başlamıştım.

Göstermiş olduğum ilgi kitapçının gözünden kaçmamıştı, yanıma geldi. “Çok özel bir sayı. On dokuzuncu yüzyılın sonu. İki yüz pound çok uygun, iyi bir fırsat yakalamış olursunuz, değerli hanımefendi.”

Kızarmış bir yüzle kitabı geri koydum ve başımı salladım. “Sadece cildine hayranlık duydum.”

Adam ısrarla başını salladı ve başka sayılarını çıkarttı. Buradan hiçbir şey almadan çıkmak çok kolay olmayacaktı. Bir sonraki kitabı elimde tutmama rağmen konsantre ola-

bilmem için, aklımla duygularım arasında çok fazla gidip gelmiştim. Kitapçıya teşekkür ederken, içgüdüsel olarak bana yarı dönük olan Alexander'a doğru baktım. Bir kitaba dalmıştı. Üzerinde kot pantolon ve fit vücudunu öne çıkaran dar bir tişört vardı. Çoğu insan onu tanıyamazdı, buna rağmen ikinci bir kez bakma riskine girerlerdi. Siyah saçları, vahşi bir atın taranmamış yelesi gibiydi ve tıraş olmadığı için yanaklarını, çenesini siyah renkteki kıl kökleri süslüyordu. Bacaklarımda nasıl hissedeceğim düşüncesi bile sırtımdan bir ürpertinin inmesine yetmişti. Bunu düşünürken gözlerimde o an canlanıyordu. O ne her zaman olduğu gibi sahip lenici doğasına karşı koyamıyordu. Bir yan bakış ve yeniden onun görüş açısına girmiştim. Beden dili, onun ne kadar dikkatli ve uyanık olduğundan zerre şüphe bırakmasa da, rahat hareket etmem için bana serbest bir alan bırakıyordu. Şimdiye kadar kamu önünde, birlikte çok az zaman geçirmiştik. Alexander tek başına da çok nadir halkın arasına karışırdı. Hatta ziyaret ettiği kulüplerde bile kapalı odalarda otururdu. Alexander başını kaldırıp, ona baktığımı görünce, yüzünde bir gülümseme belirdi. Nabız atışım hızlanmıştı; kan akışı kulaklarımda içinde uğuldadı ve birdenbire etrafımda olup biteni algılayamaz oldum. Artık sadece o ve ben vardık. O anda, ondan ayrılanın imkânsız olduğunu hissediyordum. Onsuz yaşamayı denemiştim ve sefil bir şekilde başarısız olmuştum. Onsuz geçirdiğim her gece, bin kez ölmüştüm ve her günüm ıstırapla dolmuştu.

Alexander yanıma geldi, belimi sardı ve elimde tuttuğum kitaba göz attı.

"Alsana onu. Kütüphanemiz gerçekten daha iyi donatılmış olur."

"Bizim bir kütüphanemiz mi var?" diye sordum, bu bilgi karşısında şaşırdığım gibi *bizim* kütüphanemiz demesine de şaşırmıştım.

"Bana sonra hatırlat da, sana evin içinde küçük bir tur attırayım."

Ses tonundaki ima duyulmayacak gibi değildi. "Sanki tur hoşuma gidecekmiş gibi hissediyorum."

"Hem de nasıl, tatlım." Alexander kulağımın arkasına bir buse kondurduğunda, tüylerim diken diken olmuştu.

Yirmi dakika sonra tezgahı yirmi adet kitapla terk ettiğimizde, Alexander'ın kütüphane konusunda ne kadar ciddi olduğunu anladım. Alexander, kitapçının en eski ve en nâdide eserlerini satın almıştı.

Hareketli caddede yürüyüp, standları incelerken, "Sen gerçekten de havandasın," dedim.

"Kesinlikle." Alexander, insanların arasında yolumuzu çizirken, elimi daha da sıkı sardı. Yanımızdan geçen bazı insanlar durup, gözlerini bize diktiler. Ancak şimdiye dek hiç kimse fotoğrafımızı çekmemişti. Belki de insanlar çekiniyor-du ya da özel hayatımıza saygı duyuyorlardı.

Bu durum memnun ediciydi. Alexander'ın bir önceki gece yalanı sayesinde, dünya bizim birlikte yaşadığımıza inanıyordu. Yavaş yavaş buna inanmaya başlamıştım. Daha yirmi dört saat önce, Alexander'ın beni asla kabullenmeyeceğinden kesinlikle emin olmuşken, şimdi, bizim ciddi bir ilişkiye gireceğimizden neredeyse hiç şüphem yoktu. Derinlerimdeki o küçük sesin dikkatli olmam için hâlâ uyarmasına rağmen tüm şüphelerim gitmişti. Ancak ben o sese kulak vermiyordum; Alexander'e sahiptim. Beni koruyordu. Ben de ona ait olmak istiyordum. Her şeyimle.

Biraz sonra bir antikacı dükkânına girdiğimizde, gözüme çok güzel bir Tiffany lambası taklidi çarptı. "Bu evimize yakışmaz mıydı?" diye sordum.

Alexander'ın gülümsemesi çarpıcıydı. "Ne istersen onu seç, tatlım."

"Hayır." Başımı salladım. "Bu *bizim* evimiz."

"Bizim evimiz demen ne kadar da güzel," diye karşılık verdi Alexander ve lambayı alarak kasaya gitti.

"Her zaman seve seve," dedim.

Alexander, lambayı kadın kasiyere verirken sessizce güldü.

"On beş bin pound," dedi kasiyer bayan.

Ağzım açık kaldı. Şoktan biraz kurtulduğumda, çekinerek sordum, "Bu taklit değil mi?"

"Bu Tiffany Studio'nun orijinal parçası." Kasiyer lambayı çevirdi ve etiketine bakmam için işaret etti. "1896 yılından kalma, oldukça nâdide bir parça."

Buna inanırdım. Alexander hiç etkilenmeden kadına siyah bir kredi kartı uzattı.

"İstersen başka şeylere bakalım," diye fısıldadım.

"Saçmalık." Alexander olumsuz anlamda elini salladı. "Ama lamba hoşuna gitmişti."

Bu doğrudu elbette. Bir şey için on beş bin pound vermek benim için biraz olağandışı gibiydi. Sonrasında ona dokunmaya cesaret edemeyecektim bile. Kasiyerin lambayı paketlemesini izlerken, lambayı kazara düşürmüş olsam neler olurdu diye düşündüm. Alexander çok pahalı bir lamba için bu kadar parayı gönül rahatlığıyla verirken, muhtemelen sadece ben kızgın olabilirdim. Kasiyer itinayla paketlenmiş lambayı uzattığında, onu hemen Alexander'e verdim.

Oldukça varlıklı koşullar altında büyümeme rağmen, hiçbir zaman büyük paralar harcamamıştım. Eşyalarımı annem almıştı. Aynı şekilde üniversite ücretlerini de ailem karşılamıştı ve yemek, kitap ve başka harcamalar için, her zaman yeteri kadar param olmuştu. Bu arada güven fonuma da erişim hakkım vardı, ancak onu hiç kullanmıyor gibiydim, sadece kira veya işim için gereken kıyafetleri almak için kullanıyordum. Gerçi birkaç mobilyam vardı, ancak hiçbir zaman bir evi tamamen dekore etmek zorunda kalmamıştım. Belle ile birlikte bölüştüğümüz apartman dairesi, öğrenci evimizden getirmiş olduğumuz eşyalarla donatılmıştı. Aslında bizim kulübeyi güzelleştirmek için niyetlenmişim, ama bir şekilde hayat ya da en azından Alexander araya girmişti. Bir lamba için on beş bin pound vereceğime dair şüphelerim olsa da.

Alexander, dükkânı terk ederken, "Çok sessizsin," dedi. Lambayı tek kolunun altına sıkıştırmıştı, diğer kolunu sahip-
lenici bir şekilde omzuma koymuştu.

"Teşekkür ederim." dedim, lambayı işaret ederek. "Lamba çok güzel ama bu kadar pahalı bir şey almayı, biraz da olağandışı buluyorum."

"Damarlarında kraliyet kanı olan bir kimse, aynı zamanda seçkin bir zevk de geliştirir." Alexander durdu ve bana baktı. "Ve benim değerli varlığım sensin."

Kirpiklerimi kırıştırdım. "Bu da bana Falafel* alacağın anlamına geliyor mu?"

* Falafel: Öğütülmüş nohut ve mercimekle, baharat katılarak kızartılmış topar.

hatırlayamamıştım. Fakat,
gördüğümde, emniyette ol-
an korkum çok derinlerde
mordivenlerden yukarıya
nuştum. Bugün ise sadece
mak istedim. Ben sendele-
Alexander sakinliğini koru-
maline içgüdüsel davranarak
ede koruyabilirdi. Sabırla,
ben kalabalığın arasından
he kapanmadan, beni kol-

gahın üzerine bırakıp, bir
kadar bekledi.
du en sonunda.

“Her ne istersen, tatlım.” Alexander çenemi tuttu ve beni öpmeden önce uzun uzun baktı. Birkaç zaman önce, Alexander’ın beni en değerli varlığım olarak tanımlamasını muhtemelen yasaklardım, ama şimdi onun ne demek istediğini anlıyordum. Ayrıca, benim ona ait olduğum kadar onun da bana ait olduğumu biliyordum. Dudakları, benim dudaklarımın üzerinde dinlendi. Sıkı ve sıcaktı. Kamuoyuna açık bir alanda olmasına rağmen sıkı ve sıcak bir öpücüktü. Ardından salına salına yürümeye devam ettik, ancak gözlerimi onun üzerinden çekemiyordum. Sokaktaki diğer insanları görmüyordum bile. Alexander ile birlikte olduğumda benim için sadece o vardı.

Tamamen dalgın bir halde, kalçam ile bir sergiye çarp-tım. Beceriksizliğimden dolayı özür dilemek için standın sahibine bakarken, dünyam saniyeler içerisinde dağılıver-mişti. Kök salmışçasına kalakaldım, bakışımı sadece birkaç metre arkamızda duran adama doğrultmuştum.

O, Daniel’di.

9

Eve nasıl geri döndüğümüzü hatırlayamamıştım. Fakat, evimizi aydınlık güneş ışığında gördüğümde, emniyette olduğumu biliyordum. Buna rağmen korkum çok derinlerde gizleniyordu. Daha bir gün önce merdivenlerden yukarıya çıkıp, kapıya vurmaktan korkmuştum. Bugün ise sadece kendimi içeriye atmak ve saklanmak istedim. Ben sendeleyip, ulu orta panik atak olurken, Alexander sakinliğini korumuştı. Bana soru sormamıştı, aksine içgüdüsel davranarak beni buraya getirmişti. Beni, burada koruyabilirdi. Sabırla, turistlerin ve azgınca alışveriş yapan kalabalığın arasından geçmiştik. Ancak bahçe kapısı daha kapanmadan, beni kollarına aldı ve eve taşıdı.

Alexander, beni mutfaktaki tezgâhın üzerine bırakıp, bir bardak su uzattı. Bardağı bitirene kadar bekledi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu en sonunda.

"Arkamı döndüm ve birden bire orada ..." Ancak aynı anda cep telefonumun alarmı beni böldü. Saat on ikiydi. Yemek vakti.

Alexander anında anlamıştı. "Bir şeyler yemen gerekiyor."

"Karnım aç değil." Şu an düşünebileceğim en son şey yemektir. Midem çoktandır bu kadar kötü olmamıştı.

"Tartışma yok," diye açıkladı Alexander. "Sen Falafel istemiştin. Burada bekle. Köşedeki büfeye gideceğim."

"İnsanlar orada sıradırlar mutlaka, X," dedim.

Cumartesi öğlen vaktiydi. Alexander'ın dönmesi rahat bir saat sürerdi ve bu düşünce, ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmak, beni korkuttu.

Alexander başını salladı. "İnan bana, oldukça inandırıcı olabiliyorum. On dakika. Yoksa sana tavada yumurta mı yapayım?"

"Hayır, Falafel şahane olurdu." Bu kadar zamandan sonra birlikte olduğumuzun ilk gününde, geçmişim tarafından aşağı çekilmek istemiyordum. Ona, sokakta ex-sevgilimi görmüş olduğumu inandığımı anlatmak, bana birdenbire kesinlikle saçma geldi, bununla beraber takip edilme korkum, paniğimin sınırındaydı.

"Emin misin?" Alexander merakla yüzümü inceledi. "Neyse, Norris'e henüz bir gün izin vermişken, başıma bir sürü iş çıkartıyorsun."

Alexander'ı kapıya doğru ittim. "Yemem için, sadece ufak bir şey gerekiyor."

Çok şükür, yeni evimi keşfedebilmiştim. Gerçekten de Daniel'ı mı görmüştüm? Her şeyden önce, gerçeklik duyumun geçen aylarda, Alexander olmadan, birazcık acı çektiği,

ihtimal dışı değildi. Her neyse, Alexander ve benim burada birlikte yaşayacağımız düşüncesi, oyalanmam için bir sürü fırsat verdi. Eksik olan sadece birkaç mobilya ve halıydı, sonra keyifli bir şekilde şöminenin önünde oturabilir, başka güzel şeyler yapabiliydik.

Yukarıda bizim yatak odamızın haricinde, iki oda daha vardı. İleride, mutlaka misafirlerimiz de olurdu. Fakat şimdilik, aşk yuvamızı sadece Alexander ile paylaşmak istiyordum. Bu ev kalemiz, dış dünyadan kaçmak için sığınağımızdı. Alexander, belki de bana, güvende hissedebileceğimiz bu yerde, tamamıyla açılabilirdi. Benimle birlikte olmak için özlem duyuyordu, kendisi açık açık birlikte yaşadığımızı söylemişti. Burası sadece bir saklanma yeri değildi, aynı zamanda bana karşı bir itirafnâmeydi. Alexander sözlerle ifade edemediği her şeyi bu şekilde söylüyordu.

Aşağıdan bir gıcırdama sesi geldi ve korkudan elimi göğsüme bastırdım. Ama bu ev eski bir evdi ve bir yerlerden tuhaf sesler gelmesi çok normaldi. Daniel'ı sokakta fark ettikten sonra, biraz sinirlenmiş olabilirdim. Onunla, Londra'nın kalabalığında karşılaşmayacağımı düşünmek ne kadar da naifti. Aslında, bizim ilişkimiz çoktan tarih olmuştu. O halde onun Notting Hill'de bulunmuş olması, beni ne ilgilendiriyordu? Onun nerede gezindiği beni ilgilendirmemeliydi.

Ama öyle değildi işte, onu asla bir daha görmek istemiştim. Daniel'den ayrılmak yeterince zor olmuştu. İşleri hiç de kolay hâle getirmemişti. Bugüne kadar, benimle yeniden bağlantı kurma girişiminde bulunmamıştı. O da beni fark etmiş olsaydı, muhtemelen yolumdan çekilmiş olurdu. Buna rağmen onunla kısa bir zaman içinde yeniden karşı-

laşmamayı diledim. Notting Hill, sığınabileceğim limanımdı ve birilerinin beni burada rahatsız etmesini istemiyordum.

Alexander on beş dakika sonra kapıdan içeriye girdiğinde, hâlâ sakinleşememiştim. Titreyen bir sinir küpüydüm, güzel odaların tadını çıkartmaktansa, bir bu yana bir o yana gidip duruyordum.

“Bunca zaman nerede kaldın?” diye tersledim onu.

Alexander büfeden aldığı poşeti mutfak tezgâhının üstüne bıraktı. “Oh, ne olduki, tatlım?”

Ancak ruh halim alay kaldıracak durumda değildi. Onu istiyordum. Üzerimden bir türlü pençesini çekmek bilmeyen korkudan başka bir şey hissetmek istiyordum. Bizim ilişkimizin yürümemesi için düzinelerce sebep vardı, ilişkimizi anında bozabilecek sayısız faktörler. Az önce Portobello Road’da çok mutlu olmuştum. Ve bu duyguyu geri almak istiyordum, bilinç kaybına uğrayana kadar kendimi becertmek ve etrafımda olan her şeyi unutmak. Alexander’ın üstüne yürüdüm ve dudaklarımız anında birbirlerini buldular. Üzerimizdeki elbiseleri parçalayarak, çıkartmaya başladık. Elimi onun pantolonun üzerine koyduğumda, çoktan sertleşmiş olduğunu fark ettim. Alexander, ani arzum karşısında şaşkın olabiliirdi ama aleti kesinlikle değildi.

Alexander, ince yaz elbisemi kalçamdan yukarıya sıyırdı ve beni mutfak tezgâhının üstüne kaldırdı. Bir hışımla slipimi aşağı indirip, kendisini bacaklarımın arasına sıkıştırdı ve elbiseyi başımın üstünden sıyıriverdi. Sutyeni çıkarttığı sırada öpücüğü daha da ısrarlı olmaya başladı. Ardından dudaklarını benimkilerinin üzerinden çekti ve zor nefes alarak kulağıma fısıldadı: “Bana güveniyor musun?”

Ona güveniyor muydum? Bu soruyu kendime sorarken, cevabını çoktan vermiştim. Ona tamamen güveniyordum. Bunu göz ardı etsem dâhi, benim başka bir seçeneğim yoktu. Bizim ilişkimizin tamamı, sekse dayalı bir güvendi. Alexander git gide kontrol manyağı birinden, koruyucu bir erkeğe dönüşmüştü. Bu arada onun bana ait olduğu kadar bende ona ait olmuştum.

Başımı salladım.

“O kelimeyi söylemen yeterli. Anında dururum,” diye hatırlatma yaptı. Beni bıraktı ve anında yeniden kendime çekmemek için, kendimi zor dizginledim. Alexander eğildi ve slipimden geri kalanları topladı.

“Seninle daha önce yapmadığımız hiçbir şeyi yapmayacağım. En azından seks yaparken. Ama kontrolü bana bırakacak kadar inanıyor musun?”

Alexander, bana hâkim olma isteğini hiçbir zaman gizlememişti ve o, kendime koymuş olduğum sınırları, çok fazla aşmıştı.

Ancak, bu kez farklı olacağını hissettim. Diğer zamanlarda, kendimi tamamen ona teslim etmekten, beni sürekli alıkoyan bir şey olmuştu. Şimdiyse, içimde, karşı koymaya dair hiç bir his yoktu. Karşılaştığımızdan beri, Alexander’ın şiddetli arzusu bana tamamıyla hâkim olmuştu, aklımın üstesinden gelerek zafere ulaşmıştı. Bunu yaparken, bana her zaman şu hissi vermiştir, son karar gücünün bende olduğu. Şimdi ise kendimi tamamıyla ona teslim etmemi bekliyordu. Bu, sadece geçmişim nedeniyle olmasa da, benim için çok zordu.

“Sana güveniyorum.” Sözlerim, ona söylemiş olduğum birçok şeyden daha fazla anlam taşıyordu. Alexander, bunu

çok iyi biliyordu. Dudaklarıma bir buse kondurdu. Şefkat dolu jesti bacaklarımın arasında şiddetli bir titreşimi tetikledi. "Ellerini sırtına koy."

Ona itaat etmiştim. Alexander, vücuduma kollarını sardı. Parçalanmış ipek slipimle, yanılmıyorsam eğer, bileklerimi nasıl bağladığını hissettim. Ellerimi öylesine sıkı bağladığı, kendimi kurtarmam mümkün değildi. Ancak canımı yakmayacak kadar da gevşekti. Beni çıldırtırcasına heyecanlandırıyordu. İçimi garip bir karanlık önsezi ve rahatlama duygusu kaplamıştı. O tatlı baş dönmesini kovmak için dudağımı ısırımdım. İlk kez, bunu sadece ondan istemedim. Buna ihtiyaç duydum. Onun hâkimiyeti almasını ve sabahki gezintimizden sonra beni düşündüren o korkuları unutturmasını arzuladım.

Alexander iki adım geriye attı ve beni, bacaklarım ayrılmış bir vaziyette, elleri sırtımın üzerinde bağlı bir şekilde gülümseyerek süzdü. Alexander'ın, o güzel gözlerinin içindeki karanlık, yeni bir hayata dalgalanarak yanmaya başladı.

"Şimdi, olmamı istediğin yerde, bana sahipsin." Ses tonumdaki edepsizlik beni şaşırtmıştı. İçimdeki ateşli kaltağın nasıl konuştuğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu kaltak ortaya çıkmalı ve istediklerini yaşamalıydı. Bunu şiddetle arzuluyordum.

Ancak Alexander serinkanlılığını korudu ve başını salladı. "Tam olarak değil, tatlım, tam olarak değil."

Alexander çekmeceyi açtı. Beyaz bir kurulama bezi çıkardı. Tezgâhın üzerine koydu. Bezi, üç kez, uzunlamasına katladı. Yanıma geldiğinde, çok kısa bir an için duraksadığını fark ettim. Benden izin almak için sormadı, sadece bekledi, hayır der miyim diye, ancak ben sessiz kaldım. Alexander

gözlerimi bağlarken, şunları fısıldadı: "Sesine, hâlâ sahipsin."

Ve ardından hiçbir şey görmedim. Onun varlığını hissettim. Önümde durduğunu ve avını izlediğini biliyordum. Nasıl keskin bir nefes çektiğini duydum. Hava, çıplak tenimde birdenbire daha soğuk hissediliyordu. Bedenimin her bir zerresi kopacak kadar gerilmişti.

"Çok güzel," dedi Alexander. "Şimdi, ilk önce bir şeyler yiyeceksin."

Protesto etmek istedim, ama buna gerek yoktu. Alexander'ın içgüdüğü galip olduğu zaman, onunla konuşulmuyordu. Büfeden getirdiği torbayı açtığında, alüminyum kabın metalik hışırtı seslerini duydum. Burnuma egzotik bir koku geldi ve derin derin içime çektim. Ne getirdiğini bulmaya çalıştım. Yeni şeyleri tatmayı seviyordum, ama normalde benim damağımı neyin gıdıkladığını biliyordum.

"Ağzını aç."

İtaat ettim ve dilimin üzerindeki ufak tat patlamasının zevkini çıkarttım. Yavaşça ve dikkatlice çiğnedim. Açıkçası Fas tadı vardı, ancak bu mutfağı çok iyi bilmeme rağmen, bundan önce hiç bu kadar tat almamıştım. Sadece görüşüm çalınmamıştı. Aynı zamanda, güzel yemekleri kendi ağzıma götürebilme yeteneğim de çalınmıştı. Yuttuktan sonra, Alexander bir sonraki lokmayla besledi beni. Şefkat ve hâkimiyet adeta ölçüsüz bir deneyim için birleşmişti. Alexander damağımı sürekli yeni tatlarla şımartırken, tekrar tekrar duyduğum hazdan dolayı inledim.

Sonunda, "Bir sonraki servise hazır mısınız?" diye sormuştu. Önsezinin tatlı ürpertisi üzerimden geçti.

Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım.

Alexander, ayakta durmam için yardım etti. "Dizlerinin üstüne çök."

Karo taşlar soğuktu ve kararsız bir şekilde bekledim. Ardından Alexander'ın dolgun aletinin başını dudaklarımda hissettim. İstekli bir halde ağzımı açtım ve onun girmesine izin verdim. Dilimle okşadım ve emmeye başladım. Alexander saçımdan tutup, durmamı buyurdu.

"Rahatla," diye emretti.

Derin bir nefes aldım ve dudaklarımı tekrar onun aletinin etrafına kapattım. Bu sefer oldukça sakinim. Alexander, aletinin başını gırtlığımda hissedene kadar, derinlere kaydı. "Ağzının içi benim olacak, Clara. Hazır mısın?"

İnledim ve Alexander ritmik bir şekilde ağzımı almaya başladı. Boğuk bir sesle, "Güzel görünüyorsun," dedi. Nasıl kızardığımı hissettim. "Tatlım, şu anda kızarıyor musun sen? Yoksa, bu seni sadece heyecanlandırıyor mu?"

Canlı bir şekilde gözlerindeki arzuyu hayal edebiliyordum ve Alexander'ın kalçalarını ellerimle kavramak, daha sert vurması için onu hareketlendirmeyi isterdim. Ama bu imkânsızdı. Onun merhametine teslim olmuştum. Bundan önce, beni hiçbir şey bu kadar heyecanlandırmamıştı. Aldığım zevki, sadece, dudaklarımı aletinin etrafına daha sıkı kilitleyerek ve elimden geldiği kadar şımartarak gösterebiliyordum. Belindeki ilk titremeyi hissedene ve gırtlığının içine boşalana kadar, Alexander sessizce inledi ve ağzımın en derinlerine girdi.

Aslında göz bağımlı kaldırmasını beklemiştim, ancak bunun yerine ayağa kalkmam için yardım etti. Beni döndürdü ve tek elini iki omzumun arasına bastırdı. Göğüslerim mutlak tezgâhına değene kadar, içgüdüsel olarak öne eğildim.

Granit yüzeyin serinliği beni titretti. *Seninle işi bitmedi daha.* Alexander yeniden bacaklarımı ayırdığında, üzerime hâkim olan tek düşünce buydu. Ardından Alexander bir parmağının ucunu benim atan yarığıma sürtmeye başladı. Tatmin edilmeyen arzu ve titreyen beklenti içinde haykırdım, ama ona itaat ediyordum. Çünkü onun da beklediğini hissettim. Dokunuşu için hazır hâle gelmemi bekliyordu. Sustuktan sonra, Alexander'ın parmağı ferç dudaklarımın arasına kayd ve klitorisimi okşadı. Çaresizce özlem duyduğum doyumu yaşatması için, çok fazla nazikti. Bunun yerine beni git gide heyecanlandırırdı ve klitorisim bekleyiş içinde atmaya başladı, Nihayet onun tarafından kurtuluşu yaşamak istiyordu...

... bunun üzerine Alexander aniden kalçama vurdu.

Alexander'ın sert eliyle birkaç kez tanışmıştık, ancak bu vuruş bana beklenmedik bir anda isabet etmişti. Duyulacak şekilde bir nefes verdim.

"Rahatla," diye emretti Alexander bir kez daha ve sesini alçalttı. "Daima benim sana emrettiğim zamanda gelecek sin, tatlım, ancak soru bu değil. Soru şöyle, sen *ne zaman* geleceksin. Ve? Cevabı biliyor musun?"

"Sen bunun için izin verdiğinde," dedim neredeyse nefessiz kalarak.

"Çok iyi." Alexander boşta olan eliyle saçımı okşadı. Her zaman gelmen için ricada bulunabilirsin, fakat bugün değil. Bugün sadece istisna olarak, istediğinde gelebilirsin, bu elimle olur veya her neyle istersem. Beni anladın mı?"

"Evet," dedim inleyerek. İçimden, kendimi daha ne kadar tutmak zorundayım diye sordum.

"Korkma," dedi Alexander kulağıma sessizce. "Seni bekletmeyeceğim." Alexander başparmağı ile klitorisimi okşarken, iki parmağını yarığımın içine kaydırды. O bana hem içten hem dıştan masaj yapıyordu. Bütün bedenimin gerildiğini hissettim. Karşı gelmeye çalıştım, ancak Alexander'ın sözleri aklıma geldi.

Rahatla.

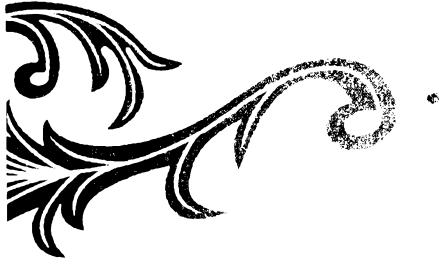
Ve şimdi tam olarak bunu yapıyordum. Bağlanmış ellerimi ve gözlerimin bağı unuttu kadar, kendimi tamamen ona bıraktım. Hatta bu evin dışında bizi beklemekte olan o kaçınılmaz problemleri bile. Arzularımın beni savurmasına izin verdim ve ardından zevk dalgaları üzerimde birbirlerine çarptıklarında, o tatlı, nefes kesen rahatlamadan dolayı hıçkırdım. Bilek bağlarının gevşediğini, ardından el bileklerime masaj uygulayan Alexander'ın parmaklarını hissettim. Sonunda gözlerimdeki bağı da aldı ve bir an için etrafımdaki her şey gözlerimi kamaştırdı. Bacaklarım sanki her an iflas edeceklermiş gibiydi. Alexander beni sıkıca tuttu. Nihayet başımı kaldırıp ona baktığımda, onun gözlerinin içindeki ateşin parlaması hafiflemişti. Çenemin altına parmağını koydu ve beni öptü.

"Teşekkür ederim," dedi şefkatle. "Bana güvendiğin için."

Kirpiklerimin arasında sıkışıp kalan gözyaşlarıma karşı koydum ve başımı salladım. Onun bana teşekkür borcu yoktu, aksine benim ona vardı. Bana, gerçek kurtuluşu, gerçek özgürlüğü armağan etmişti.

"Bu senin için çok mu fazlaydı? Eğer senin..." Alexander rahatlamış bir şekilde bana baktı.

Parmağımı onun dudaklarına koyarak, lafını böldüm. Benim için endişeleniyordu ve yani, ona sıkça endişelenmesi için neden vermiştim. Ancak şimdi her şey farklıydı. Gerçekten istediğim şeyi ona söylemem gerekiyordu ve gıpta ettiğim her şeyi tek bir kelimeyle ifade ettim: “Daha fazlası.”

10

Clara yeniden benim yatağım da yatıyordu. Tüm o uzun haftalardan, ayrılığı kabullenme ve onu geri kazanma denemelerimden sonra, nihayet yeniden yanımdaydı. Hâkimiye-time rağmen, merdivenlerden yukarıya taşıdığım da, bana karşı koymamıştı. Yatak odasında, ön uyarıda bulunmadan, ona sahip olmuş tum. Ellerini sırtına bağladıktan sonra, kendi heyecanımdan dolayı, onun canını yakmış olduğuma emin olmama rağmen, hiç karşı koymamıştı. Beni hangi zorlamaların teşvik ettiğini anlatmam gerekiyordu, ki onu korkutmayayım. Beni ikinci kez terk etmesine izin vermedim, ancak beni bir tehdit olarak algılayabileceği düşüncesi, çekilmezdi. Parmağım ile onun kalçasının yumuşak kıvrımını okşarken, varlığının beni ne kadar mutlu ettiğini bir kez daha hissettim. Sadece Clara, tam bir insan olduğumu hissettiriyordu.

Yan yana yatarken, şefkatli okşamalar ve uzun uzun öpüşmelerle eski samimiyeti geri kazanma yolundayken

bile gelecek, karanlık bir bulut gibi üzerime süzüldü. İlişkimiz Clara'yı mahvedecekti. Yürüyen bir zaman bombasıydım, ancak duygularımı ne kadar bastırmaya da çalışsam, onun gitmesine izin veremezdim. Onu kurtaramazdım. Benimle bir ilişki içinde olmak, kamunun acımasız bakışına sürekli maruz kalmaktı. Bu hayat babamın özünü zehirlemişti, onu hiçbir şekilde saygı gösteremediğim bir insana dönüştürmüştü. Erkek kardeşim bir yalanla yaşamak zorundaydı. Benimle birlikte bir yaşantı için, Clara'nın neleri kurban etmesi gerekiyordu?

"Derin düşünmeyi bırak," dedi Clara sessizce. "Geçerli olan sadece burası ve şimdi, tamam mı?"

Clara, benim ne hakkında kafa patlattığımı, nereden biliyordu? İçimde olup biteni her zaman bilmesi, bu nasıl olabiliyordu?

Beni sevdiği için.

Kederli düşünceleri uzaklaştırmıştım, ancak bunun için çok geçti.

Düşüncelerim bir anda patlayarak, uçup gitmişti. İçten içe nasıl gerildiğimi fark ettim; sanki birisi beni boğuyormuş gibiydi. Beni sevmek, tehlikeliydi. Ve buna engel olamıyordum. Bunu denemiştim. Hatta onun canını acıtmıştım.

Buna rağmen Clara buradaydı.

Zayıf biri değildim, ancak çaresiz bir halde kendime teslim olmuştum. Onun dudaklarına baktım ve aletim anında harekete geçti, onun için yeniden hazırды. Ancak benim için sadece bunun önemli olmadığını göstermeliydim. Fakat bunu nasıl başaracaktım? Çünkü, tamamen berbat edeceğimi zaten biliyordum.

Yavaşça, karnının üzerine yatmasını sağladım. Sadece alçak içgüdüme boyun eğdiğim için, beni boğazımdan yaka-
layan karanlık düşünceleri kovabiliyordum. Onun, o güzel
biçimli, davetkâr kızı, bana içten bir nefes aldırıyordu. Ona
karşı nasıl hissettiğimi anlatamıyordum, çünkü o kelimelere
sahip değildim. Fakat bunu ona gösterebiliyordum. Üzerine
eğildim ve ensesini öptüm. Clara sessizce inledi. Hafiflediği-
mi ve kalbimin çevresindeki kelepçenin gevsemeye başladı-
ğını hissettim. Bana gereken, duymak istediğim buydu. Onu
aldığımda, o tatlı inlemesinde kaybolabilirdim. Onun şeh-
veti beni kurtarıyordu, çoktan kaybettiğimi düşündüğüm,
hayatın anlamını bana geri veriyordu. Omuzlarının üzerin-
deki saçlarını okşadım, parmaklarımı saç tellerinin arasında
gezdirdim, bunun üzerine Clara bir kez daha inledi. Hemen
yeniden içine girme dürtüsüne karşı koydum, saçlarını yana
ittim ve onları örmeye başladım.

“Saçlarını seviyorum. İçindeyken, yüzüne düştüğü zaman
ki görüntüyü. Ağzını sikmeden önce, aletime dokunuşunu.”

“X.” Clara’nın sesinde bir tereddüt duyuldu. Davetkâr bir
şekilde kızını bana doğru ittirdi. “Lütfen, X.”

Kalbime yeniden bir kramp girdi, ama bu kez sevinçten,
benim için uydurduğu sevgi ifade eden takma ad için. Çok
istediğim halde, yalvarmasını duymazdan geldim. “Şıııt, tat-
lım. *Yakında*. Yakında seni yeniden sikeceğim, ama bed-
ninin önce dinlenmesi gerekiyor. Demin, henüz hazır olma-
mana rağmen seni aldım. Üzgünüm ama kendime bir türlü
hâkim olamamıştım.”

Aslında bu bir özür değildi. Sonuç itibarıyla ikimizin de
nefes almak için gereken hava gibi, ihtiyacımız olan şey için

özür dileyemezdim. Ancak şimdi istemediğimiz kadar zamanımız vardı. Yeniden Clara'nın saçlarına yöneldim.

"Endişelenme, ben iyiyim." Ama Clara'nın sesi bir şekilde bunu zorla söylüyormuş gibi geldi. Onun da en az benim kadar ihtiyacı vardı buna. Pazarda, gezinti sırasında bir şeyler olmuştu. Onu korkutan bir şey. Ama zorlamak istemedim. Özellikle de yeniden barışmışken, bunun tamamen dışında ise, sürekli bir kontrol manyağı gibi görünmeyi istemiyordum. Ancak benim uyanıklığımı anlamasa dâhi, zamanla buna alışırdı. Norris'i bu konuda görevlendirmeye, karar vermiştim. O, Clara'yı bu kadar rahatsız eden şeyi öğrenirdi.

Clara, akıcı ve zarif bir hareketle doğruldu ve bana baktı. Clara önümde diz çöktüğünde, memelerinin canlı pembe renkte olan uçları sallandılar. Günahın ta kendisi gibi görünüyordu, aynı zamanda günaha teşvik ve kurtuluş.

"İstediyim zamanda gelebileceğimi düşünmüştüm."

"Tartışmaya gerek yok. Benimle yapabilirsin," Clara'yı örmüş olduğum saç örgüsünden tuttum ve omzuna bir buse kondurdum, "yeniden ısladığında. Islak ve hazır olduğunda."

"Senin için her zaman hazırım," diye fısıldadı Clara.

Kendime var gücüyle hâkim olmalıydım, ki her an üzerine üşüşmemek için. Bunun yerine saç örgüsünü bir bant gibi boğazına yerleştirdim. Clara'nın parmakları çarşafa kazındı, ancak karşı koymadı. Niyetimin ne olduğunu anlamış mıydı? Bunun hoşuna gideceğini düşünemiyordum. Clara, oyunsu boyun eğmelerden fazlasına ilgi göstermediğini ima etmişti. Zorunlu olarak daha fazlasına ihtiyacım yoktu, ama... beni tahrik ediyordu. Eski ilişkilerimde kuralları ben tanımlamıştım. Kadınlar benimle sevişmek için öylesine ya-

nıp tutuşuyorlardı ki her şeye katılmışlardı ve onların rahatlıklarından faydalanmışım. Ancak Clara için daha fazlasını hissediyordum, bu yüzden de onu kırmak istemiyordum. Fethetmek istiyordum. Onu, geçmişine zincirleyen korkularını yenmek istiyordum. Bunun ne demek olduğunu, çok iyi biliyordum. Clara, kontrolü ne kadar çok bana bırakırsa, onu o kadar çabuk kurtarabilirdim. Bastıramadığım o çok eski, arkaik bir içgüdüye borçlu olduğum, koruyucu içgüdü mü ona gösterirdim.

"Beni bağlamak mı istiyorsun?" diye sordu Clara sessizce; sesindeki tutku anlaşıyordu.

Kendimi dizginlemek için, dişlerimi Clara'nın omzuna geçirdim. Clara başını kaldırdı, bana boynunu sundu, sanki şehvet ve acıya özlem duyuyor gibiydi. Bir an kadar, onun nefes kesen bedenini ipek bezlerle bağladığımı gözlerimin önüne getirdim. Onun için her zaman yanıp tutuşuyordum. Ancak o tamamıyla merhametime teslim olmuşken, işte bu düşünce kelimenin tam anlamıyla beni tahrik ediyordu, ona hayal edebileceğinden daha fazla zevk vermeyi istiyordum.

"Evet, tatlım," diye mırıldandım ve kulağın üst kısmını yavaşça ısırdım. "Ama bizim aramızda bazı şeyler değişti ve birbirimizi yanlış anlamadığımızdan emin olmam gerekiyor."

"Ben... Ben senin bana hükmetmeni istiyorum," diye geveledi Clara, heyecanlı ve aynı zamanda beklenti içinde.

Boşta olan elimi, Clara'nın göğüslerine koydum. Parmakla dokunur dokunmaz hassas uçları sivrildiler. "Bedenin anında tepki gösteriyor. Adeta parmaklarımı bekliyor gibi. Veya dudaklarımı..." Clara'nın kulağının arkasına bir buse kondurdum. "Buna rağmen birkaç şeyleri açıklığa kavuştur-

mamız gerekiyor. Sana birkaç sorum var. Ellerini bağladığımda hoşuna gitmiş miydi?"

Clara huşu içinde gözlerini yumdu ve başını salladı. Alelim istekli bir şekilde doğruldu, ancak onu görmezden gelmek için kendimi zorladım, bu arada Clara da o güzel kığını bana doğru bastırırken, gerçekten de zorlanıyordum.

"Seni bağlamamı mı istiyorsun? Kontrolü bana mı bırakmak istiyorsun?"

"Evet," diye soludu Clara. Kalp atışlarının hızlandığını hissettirdim.

"Ve bunun gerçekten ne demek olduğunu biliyor musun?" Bu kadar ciddi olmaktan nefret ediyordum, ancak sonunda Clara'nın sınırlarını aşma düşüncesi, beni rahatlatıyordu. Sonuç olarak bunu hiçbir koşul altında istemiyordum. Özellikle, tüm yaşadıklarından sonra.

Clara duraksadı. Görünüşe bakılırsa ne demesi gerektiğini bilmiyor gibiydi. "Sana güveniyorum, X," dedi Clara sonra.

"Senin güvenini boşa çıkartmayacağım," diye söz verdim. "Ama bir şeyi, açık ve net bir şekilde söylemem gerekiyor: Biz, sahip ve köle değiliz. En azından gerçekten değil."

"Ama sen beni bağlamak istiyorsun... ve dayak atmak istiyorsun," diye kekeleydi Clara şaşkın bir halde.

Ve işte tam olarak bunu, ona anlatamamıştım, çünkü daime onun korkusunu hissetmiştim. Konu bizim sınırlarımız hakkındaydı. Şimdi, neye ihtiyacımızın olduğunu ikimizin de anlaması gerekiyordu. Bu konuşmamız süvari kamçılı gezintimizden bu yana gecikmişti. "Clara, seninle yapmak istediğim birçok şey var. O tatlı kığını cezalandırdığımda, avucumun içinin nasıl titrediğini hissetmek istiyorum. Seni

bağlamak istiyorum, ki dilime, aletime ve parmaklarıma çaresizce teslim olasın diye. Kendini, tüm şehvetinle, bana vermeni istiyorum. Cinsel arzularımızı anlamanı. Bazı zamanlarda sadece senin içinde olmak istiyorum, ama karşılaştığımızdan beri sürekli, seni diğer insanlardan ayırt eden bir şey hissetmiştim, senin korkusuz oluşundu.”

“Sandığından daha da korkağım ben,” diye karşılık verdi Clara.

“Sen cesursun, Clara. Güçlü bir kadınsın.” Hâlâ Clara’nın boynunda duran saç örgüsünden tutarak, onu kendime doğru çektim.

“Benim ne kadar dominant olduğumu biliyorsun ve buna rağmen benden korkmuyorsun. Sen sanki neredeyse...”

“Bunu istiyorum,” Clara, sözleri ağzından aldı.

“Gerçekten mi?” diyerek tekrar sordum. Şimdi her şey onun cevabına bağlıydı.

“Evet.” Clara bir an durakladı, bir kez daha düşündü. “Bu beni heyecanlandırıyor. Bunun için can atıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bize özgürlük verdiği için.” Clara o kadar sessiz konuşuyorduki, neredeyse sözlerini sadece hayal ettiğimi düşündüm.

Clara bunu anlamıştı. Bu anlayış mideme bir yumruk gibi indi. Clara, ışığın ve karanlığın arasındaki istikrarsız dengeyi biliyordu. Beni yutmakla tehdit eden uçurumu, ona karşı duyduğum tutkulu arzumu. O andan sonra kendimi daha tutamadım.

Süt gibi beyaz bacaklarını ayırırken, boğuk bir sesle, “Senin içinde olmak istiyorum,” dedim.

“Evet, lütfen!”

Clara, tanıdık o sözleri içinden çıkartırken, aletim hafifçe kımıldadı.

Her zaman olduğu gibi gözlerini kapalı tuttu. Sesi sanki ne söylediklerinin farkında değilmiş gibiydi. Sesindeki, baskın gelen arzu duyulmayacak gibi değildi. Diğer zamanlarda da sesinden, ne zaman ileriye gitmesi için hazır olduğunu, benim onu hissettiğim gibi beni hissetmek istediğini anlamıştım.

Clara'yı saçlarından tutmaya devam ettim. Arkasında pozisyonumu alırken, onu daha da yakınıma çekip, "Yatağın başına sıkıca tutun," diye emrettim.

Clara ellerini uzattı ve yatağın ahşap başını sıkıca tuttu. Elimi, onun dümdüz karnına bastırdım ve kıcını kendime doğru çektim. Aletim zahmetsizce onun yarığının içine kaydı. Dibine kadar içine girdiğimde, gırtlığından boğuk bir zevk çılgılığı çıktı. Clara karşılık vermeye başladı. Kalçalarını dairesel bir şekilde hareket ettirmese bile, bedeninin her bir zerresi saf şehvet soluyordu. Boynunda duran saç örgüsünü, nefes alması için ağzını açana kadar, git gide daha sıkı çektim.

"Bütün bunlar fazla geldiğinde, ne söylemen gerektiğini biliyorsun," diye fısıldadım onun kulağına.

Clara başını salladı, ancak sadece tek bir kelime söyledi, "Daha fazla."

Ve bu ricaya seve seve karşılık verdim. İçinden çıkmadan daha hızlı git gel yapıyordum. Etin ete çarpma sesini ve Clara'nın boğulur gibi çılgınlıklarını duydukça vuruşlarım daha da hızlanıyordu. Elimi karnının üzerinden aşağı doğru kaydırıp, klitorisine masaj yapmaya başladım. Clara'nın amı sıkılaştı, aletimin etrafına acıkmış gibi kapandı. Clara gelmek üzerey-

di ve gelirken yüzünü görmek istiyordum. Başını, saç örgüsünden tutup, geriye çektim.

Hayalarım zevk içinde büzüşürken, kaba bir şekilde, "Söyle şunu," diye fısıldadım.

Clara'nın dudakları itaatkâr bir şekilde açıldı, ancak saç örgüsü sesini boğuyordu.

"Seni seviyorum," dedi zor bela duyulan bir sesle.

Aynı anda boşaldım, spermlerimi Clara'nın içine akıttım. Clara beni kurtarmıştı, sözleriyle, bedeniyle. Durmaksızın vurmaya devam ederken, ikinci bir kurtulma bulmak niyetiyle, Clara'nın, beni nasıl bir sevgiyle karşıladığını hissettim. Bu anın tadını dibine kadar çıkartmak istedim. Ancak Clara'nın parmak eklemlerinin bembeyaz ortaya çıkarken, son gücüyle yatağın başucuna sarıldığını gördüm. Saçını serbest bıraktım, kollarımı ona sardım ve kendimi onun içinden çekmeden, onu nazik bir şekilde çarşafın üzerine yatırdım. Kendisini tamamen teslim etmesine rağmen, ona ihtiyacı olanı veremedim. Ve ben utanmıştım, saf bencillikten dolayı onun hayatını riske ettiğim için.

"Ben hiçbir zaman sana doyamayacağım." Fısıldayarak vermiş olduğum sözün çok kıymetli olmadığını biliyordum. Ama bu kez yeterli olmak zorundaydı.

Hiç konuşmadan öylece yattık, belki bir dakika boyunca, belki de sonsuzluk kadar uzundu. Zaman adeta durmuş gibiydi. Sonunda Clara, kendisini kollarımın arasından kurtardı ve bana baktı. Hafifliğin anında kaybolduğunu ve dehşet duygusunun göğsümü daralttığını hissettim. Bu her zaman aynıydı. Mutluluk hissettiğimde, kaçınılmaz bir şekilde bunu

nefret takip ediyordu, öylesine bir güçle gerçekleşiyordu ki, birini diğerinden ayırt edemiyordum.

Clara parmaklarını saçlarımin içine kazıdı, beni dudaklarına doğru çekti. Tadı dilimde bal gibiydi. Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda, Clara'nın bakışlarında tuhaf bir ürkeklik vardı. "Az önce, bizim gerçekten sahip ve köle olmadığımızı söylemiştin. Ben," Clara bir an durakladı, "bir şeyleri yanlış mı yapıyorum?"

Onu sıkıca göğsüme sardım. "Hayır, tatlım. İnan bana bu çok daha karmaşık."

Clara'nın geçmişim hakkında bilmediği çok şey vardı. Neler olduklarını anlatmak istesem, ona ya zarar vermiş olur-dum ya da onu korkutmak zorunda kalırdım.

"Baskınlık ve boyun eğme, bir yaşam biçimi değildir. İnsanının bunun için basitçe karar vermesi de." Bir an durakladım, Clara'nın tepkisini bekledim.

"Peki, sen böyle bir ilişki içerisinde miydin?" diye sordu Clara sessizce.

İşte, düşüncelerimi harfi harfine okuyabilen Clara'ydı bu. "Evet."

Clara gergin görünüyordu ama şaşırmamıştı. Ben kesinlikle daha şiddetli bir tepki beklemiştim, böylece devam ettim: "Çok uzun zaman birlikte olmadık. Onu Sarah'ın ölümünden hemen sonra tanıdım."

"Onu sevmiş miydin?"

"Hayır." Bunlar sert sözlerdi, ancak Clara'nın sorusunun gerçekte neyi amaçladığını biliyordum. Clara'dan önce hiçbir kadını sevmiş miydim? "Ben hiçbir zaman bir kadını yürekten sevmemişim. Sadece annemi ve kız kardeşimi. Başka hiç birini."

Bunları söylemekle onun canını acıttığımı biliyordum ve kendi canımı da acıtıyordum. Clara keskin bir şekilde nefes aldı, ancak hiçbir şey söylemedi.

“Bana köle olarak hizmet veren kız, bir arkadaş tarafından seçilmişti. Kız benim için istekli bir partnerden başka bir şey değildi. ”

“Bir arkadaş senin için bir kız mı ‘seçti’? İnsanlar ne zamandan beri köşedeki dükkâna gider de, oradan kendilerine bir köle seçerler?” Clara’nın dehşet içindeki ses tonu, iliğime kadar işledi.

“O babamın bir arkadaşıydı. Uzun zamandan beri seks hayatında dominant bir yaşam tarzı sürdürmekteydi. Söylentileri duymuştum ve onunla temasa geçmiştim. Adam, mutlak sır saklamanın gerekli olduğunu açıkça biliyordu ve bu ön şartı yerine getiren bir kız buldu.” Bütün bunları mümkün olduğunca kısa bir şekilde anlattım, ki Clara’nın kafasında yanlış resimler oluşmasını istemiyordum.

“Ona ne yaptın?” diye sordu Clara. İçinden gerçek soruyu çıkarttım: Benimle yapmak istediğin ne?

Cevap, tehlikeli bir şeyin üstesinden gelmeyle eş değerdeydi. “Kızın sayesinde, bu yaşam tarzının bazı yönlerinin bana uygun olduğunu keşfettim ve diğerlerinin olmadığını.”

“Ona ne yaptın?” Clara soruyu tekrarlarlarken sesi düştü.

“Onu bağladım,” diye itiraf ettim çekinerek. “Bazen de onu kamçıyla ya da kürekle cezalandırdım, arada sırada kırbaça da. Acı çekmek, kızın hoşuna gidiyordu, neredeyse dayanılmaz acılar. Eziyet görmek onu zevkten daha çok tatmin ediyordu.

Clara’nın içten içe kendisini nasıl geri çektiğini hissettim, yerinden bir milimetre dâhi kımıldamasa da.

"Clara." Üstüne basa basa ismini söyledim, çünkü beni dinlemeye devam etmesini istiyordum. "O zamanlarda, ben artık kendim değildim. Kazadan dolayı almış olduğum yara izleri henüz kapanmamıştı ve birini cezalandırmak zorundaydım, ki kendime zarar vermeyeyim diye. Ama inan bana: her şey karşılıklı anlaşma ile oldu. Kendisi bana boyun eğdi, onu hiçbir şeye zorlamadım. Her şeyi kendi özgür iradesiyle yaptı."

"Peki, şimdi? Hâlâ onu arıyor musun..." Clara doğru sözcükleri bulmayı başaramadı.

"Artık değil. Hayatımın karanlık bir kesitiydi. Daha, o zamanlarda zevki geciktirebilmeyi öğrendiğim ve zevkle acının aynı madalyanın iki yüzünden ibaret olduğunu anladım. Baskınlık ve boyun eğmenin, son derece kurtarıcı olabileceği bir şey olduğunu yaşadım. Tüm bunlara rağmen, birilerini cezalandırma ihtiyaç duymuyorum, artık." Clara'nın alnına düşen kestane kahvesi renkli bir bukleyi yana ittim ve geriye sıçramadığı için memnundum.

"Her ne istersen sor bana. Sırlar olmasın – aramızda herhangi bir engel istemiyorum."

Clara bakışlarını üzerimden çekti ve bir an kadar durakladı.

"Bunu niçin bıraktın?"

"Çünkü babam bunu öğrendi." Bunu hatırladığımda, dudaklarımın istemeden ince bir çizgi halini aldığını hissettim. Görünüşe bakılırsa gerçek acıyı sadece babamın yanında olduğumda hissetmişim. Kaza sonrası iyileşmişim. Kötü haberler basına yetmişti. En azından babam böyle ifade etmişti. Bunun üzerine, beni Afganistan'a gönderdi."

Hiç konuşmadık. Clara'nın bunu önce sindirmesi gerekiyordu. Gerçeğin tamamı bu değildi, fakat acıma istemiyordum. Hatta benden korkmasını hiç istemiyordum. Sonunda Clara yüzünü omzuma gizledi.

"İkimiz de bir hayli dağılmışız."

Ben sadece mutsuz bir şekilde güldüm.

Clara biraz öteye kaydı ve merakla beni inceledi.

Belki de, gözlerimin içinde o karanlığı arıyordu. Onu görmemesini umdum, ilk kez.

"Sana, sadece zevki armağan etmek istiyorum, Clara. Şayet sana anlattıklarım seni korkutuyorsa, o zaman bunu çok normal bir şekilde de yapabiliriz. Yatakta, balkonda veya istersen asansörde."

Çekinerek gelen bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

"Demek istediğin sıradan, sıkıcı seks mi?"

"Seninle seks, sıradan olamaz zaten." Bu düşünce saçmaydı. "Sen burada olduğundan beri, benim aletimin sürekli ereksiyon halinde olması bir tesadüf değildi."

"Senin de benim üzerimde benzer bir etkin var. Ben," Clara kısa bir an duraksadı, "seninle daha birçok şey denemek isterim."

İnsan bunu daha mükemmel bir biçimde ifade edemezdi, birbirimizden istediklerimizi. Clara bir kez daha beni şaşırtmayı başarmıştı; onun bilinmeyenden korkmaması, gücünü bir kez daha kanıtlıyordu.

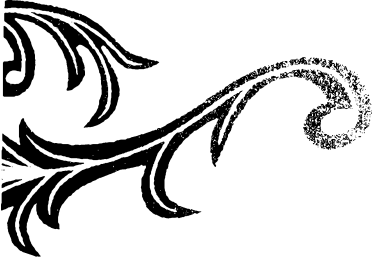
"Hemen şimdi?" diye sordu Clara usulca.

"Hayır." Başımı salladım ve onu kollarımın arasına aldım.

"Şimdi değil. Sana sadece inanmak istiyorum."

Clara, bacaklarını ayırdığımda ve kendimi onun içine kaydırduğımda karşı gelmedi. Birbirimizi öpücüklere boğduk ve

yavaş yavaş hareket ettik, parmaklarımızı birbirine geçirdik. Birimizden birimiz, diğerini asla bir daha bırakmamacasına kararlıydık.

Çabucak evime gitmek ve her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek için kendimi Alexander'dan kurtarmak, beni bir hayli uğraştırmıştı. Geçen otuz saatlik kasırgadan sonra, yeniden sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Yarın olağan bir iş günüydü ve sırada bir sonraki sunumlar vardı. Ayrıca ,cuma akşamından beri, Belle ile konuşmamıştım. Ona bir açıklama borçluydum; muhtemelen Scotland Yard'a kayıp ilanı vermek üzereydi. Dairenin kapısında bir an durakladım ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım.

"Gerçekten üzgünüm!" İçeriye hücum ettim, el çantamı mutfak masasının üstüne attım ve tamamen şaşkın bakan Belle'yi kucakladım. "Cep telefonum ölmüştü."

"Öyle düşünmüştüm, yirmi dört saatten beri sadece sesli mesajın çalışınca." Şayet en iyi arkadaşım bana kızgınsa da, bunu kesinlikle belli etmiyordu. Hatta, dudaklarının kenarında bir gülümse varmış gibi görünüyordu. Ancak bunu net söyleyemiyordum, çünkü Belle çay fincanını dudakları-

na götürdü. Üzerinde pembe bir sabahlık vardı, sabahlığın içinde, atasözünde de geçen köyden gelen naif, masum kız misali gibi görünüyordu. Şu anda çay içtiği kişi Philip değildi. Aksine Jane Teyze'ydi, ki çoktan şık giyinmiş, kendisini güzel mücevherleriyle donatmıştı. Jane Teyze kollarını açtı ve beni bağrına bastırdı.

"Belle, senin için endişelendi," dedi Jane ve bu yüzden yeğeni tarafından aşağılayıcı bir bakış almıştı. Ancak Jane Teyze'nin oldum olası, söylediklerinin hakkında başkalarının ne düşündükleri umurunda olmazdı. "Ona sakinleşmesini söyledim."

Jane'den Belle'ye doğru bakarken, ciddi bir yüz ifadesi takınmak için kendimi zorladım, ancak sefil bir şekilde başarısız oldum. İkisinin de benim kahkahama sesli bir şekilde katılmaları, benim için sürpriz oldu. Uzun zamandan beri küçük evimizin havası bu kadar rahat olmamıştı."

"Keyfin oldukça yerinde," dedi Belle cansız bir sesle.

"İşte, seksin mucizevi etkisi." Jane'nin lafı dolandırma gibi bir huyu yoktu. Daha doğrusu, kapıyla birlikte eve daldı ve eğer konu benim aşk hayatımsa, çekingen davranmazdı. açık Konuşmaları beni her seferinde utandırır da, onun dürüstlüğüne takdir ediyordum. Alexander'la yeniden bir araya gelmemiz, onun sayesinde olmuştu.

"Zaten hafta sonu," diye ekledi Belle alaycı bir şekilde. "Kim seks yapmak istemez ki?"

Şimdi kaş kaldırma sırası bendeydi. "Kıskanmıyorsun herhalde, yoksa?"

"Sakin olun, kızlar," diye lafa karıştı Jane.

"Sen, ikimizden de daha sık birlikte oluyorsun," dedi Belle yakıcı bir alayla.

"Fernando İspanya'ya döndü," diye bilgilendirdi Jane bizi. "O halde sanırım yine, siz gençler nasıl diyordunuz buna, pazardayım."

Bu kez gülmemi bastırmak için hiç yormadım kendimi. Hane teyze gibi hür bir ruh olmak, dilinin kemiği olmaması ve egzotik isimli erkeklerle yatağa girmek, harika bir hayaldi. Yani, o da elbette evli değildi. Hiç evlenmiş miydi, bunu bilmiyordum. Hayatı boyunca bir sürü sevgilileri olmuştu, ancak arkasında trajik bir aşk hikâyesi bıraktığını da ima etmişti. "Sen hiç evlenmiş miydin, Jane Teyze?"

Jane irkilince şunu hatırladım, o zaman zaman her ne kadar cüretli olsa da sonuç itibarıyla oldukça İngiliz'di.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sadece merak ettim de."

"Tamam." Üzgündü. Kolunu sallayarak ret ederken, turkuaz rengi kaftan havada uçuyordu.

"Hayır, hiçbir zaman evlenmedim."

"Boşboğazlık yapmak istemedim." Jane Teyze'ye karşı fazlasıyla ileri gitmiş olmam, bu çok utanç vericiydi.

Belle, gergin suskunluğu, "Ee? Seni yine, dedikodu sayfalarında sık sık göreceğiz miyiz?" diyerek, bozdu. Hayır. Gergin değildi, bilakis daha çok melankolikti.

Kendimi gülümsemek için zorladım, Belle konuyu değiştirmiş olduğu için memnundum. Ona, Alexander ve benim aramda olanları, tam olarak nasıl anlatacağımı bilmiyordum. "Korkarım, evet."

Şimdi durum karışacaktı. Belle'ye yeniden taşınacağımı nasıl söyleyecektim? Henüz birkaç ay önce birlikte yaşamaya başlamıştık. Birkaç zaman sonra evlenecek ve Philip'in yanına taşınacak olmasının hiçbir önemi yoktu. İkimiz de

Alexander'ın benim hayatımı bu denli değiştireceğini kestirememiştik.

"Onunla birlikte yaşayacağım." Lafı uzatmaktansa, doğruca mevzuya girmek daha iyi olacaktı.

"Sen ne yapacaksın?" patlayıverdi Belle yarı kahkaha atarak, yarı şaşkın bir halde.

"Alexander ile birlikte yaşayacağım." Bunu sesli bir biçimde söylemek, tuhaf hissettirdi. Hatta Notting Hill'deki villa için 'bizim evimiz' demekten daha tuhaftı. Evet, Alexander'ın yanında kendimi öylesine evimdeymişim gibi hissediyordumki sanki bir ömür boyu onu beklemişim gibi. Ancak bizim güvenli birlikteliğimizin dışında başka bir gerçek daha vardı ve bir an için kendime doğru kararı verdim mi diye sordum.

"Anlamadım," diye karşılık verdi Belle. Belle çayını bir kenara bıraktı ve bir şişe Scotch bulana kadar, mutfak dolaplarının içini karıştırdı.

Belle iki parmak kadar bardağı doldurup bana uzattığında, "He, daha öğlen bile olmadı," diye itiraz ettim.

"Günlerden pazar ve bizler İngiliz'iz."

Tabii, Belle'nin son sözü buydu. Jane Teyze hiç itiraz etmeden bardağını aldı ve viskiyi bir yudumda devirdi, ardından ayağa kalktı ve yeniden beni bağrına bastırdı.

"Benim acilen parner.com profilime bakmam lazım. Belki, bir sonraki Fernando'm beni bekliyordur."

Sonra Jane Teyze kulağıma fısılda: "İyi yaptın, Clara."

Jane Teyze kapıdan çıkar çıkmaz, Belle bana yöneldi.

"Bunda ciddi değilsin, değil mi! Bir saniye olsun bunu düşündün mü?"

"Haftalardır kafa patlattım," diye karşılık verdim.

"Sen kendini işe vermiştin ve gerçeği bastırmıştın. Şimdi kalbini kıran o herife geri dönüyorsun!" Hiç kimse, Belle gibi zarif bir sarışının böyle bir ayaklanma yapabileceğini düşünemezdi. Bunu iyi bilirim. Şayet onu şimdi sakinleştiremezsem, ikimizde bir şeyler söyleyecektik, ki sonrasında büyük pişmanlık duyacaktık.

Sessizce, "Alexander hakkında çok düşündüm, bin kez onun başka bir insan olmasını diledim," diye mırıldandım. Düzenli ses tonumun, yelkenlerinde esen rüzgârı almasını umut ediyordum. "Ama sonra ondan başkasını istemediğim sonucuna vardım. Onu istiyorum, sahip olduğu, tüm güçlü ve zayıf yanlarıyla. Alexander, bana, bunun için ihtiyacım olan her şeyi vermeye çalışıyor."

"Peki, *sen* ona ne veriyorsun?" diye eşeleyip durdu Belle.

"Tamamen kendimi," diye itirafta bulundum. Seks hayatımızın detaylarını kendime saklayabilirdim, çünkü Belle bunları zaten anlamazdı. Ancak Alexander ve benden başka bunu kim anlayabilirdi ki?

"Seni bir kez daha üzeceği düşüncesine dayanamıyorum."

"Ben de, bir kez daha yaşanmayacağının sözünü veremiyorum. Ama acı bir insanı güçlendirebilir de."

Ex-sevgilimden ayrılmam bunun en iyi kanıtıydı. "Bu riski göze almam gerekiyor, çünkü bunu yapmazsam, hayatımın sonuna kadar pişman olacağım."

Belle'nin mavi gözlerinde, gökyüzünün yağmurlu bir günde büründüğü, kasvetli havayı görebiliyordum. Sonunda cevap verdiğinde, kulağımdan içeri, çökmüş ve içi boş sesler girdi. "Elbette. Pişmanlık hayatının amacı değil, bu zaten anlaşılır bir şey."

Belle'nin sözleri içime bıçak gibi saplandı. Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yapmıştık. Sadece tek bir şansımız vardı: kalplerimizi takip etmek ve sevdiğimiz insanlara güvenmek. Bunu yapmanın, riskli olduğunu ikimiz de gayet ikimizde biliyorduk. Belle olsun ben olayım, geçmişte fazlasıyla kırılmıştık. Ama belki buradaki konu çok başka bir şeydi.

"Sen şimdi benden nefret mi ediyorsun?" Aslında başka insanların benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değildi, ama Belle benim için önemliydi. Son dört yıl içerisinde, en yakın sırdaşım olmuştu. Birlikte zor zamanlar geçirmiştik. En çok sevdiğim iki insan arasında bir seçim yapmak, dayanılmazdı.

Alexander'a ihtiyacım vardı, ama aynı zamanda Belle'ye de ihtiyacım vardı.

Belle elimi tuttu. "Sen benim için bir kız kardeş gibisin. Senin her kararını doğru bulmadığım doğrudur, ancak seni her zaman seveceğim."

En iyi arkadaşşıma sıkı sıkı sarılırken, gözlerime yaşlar doldu ve bastırmak için hiçbir çaba göstermedim. İki saniye içinde, mutfağın tam ortasında yürek parçalayıcı bir şekilde hıçkıran, iki duygu sersemi, zırlayan kızlara dönüşmüştük. "Burada yaşamadığım için, dünyadan da yok olmadım ki."

"Biliyorum," diye fısıldadı Belle, ancak daha önce hiç bu kadar üzüntülü gelmemiştir sesi.

Sevginin insanı nasıl değiştirdiğini, ikimizde biliyorduk. Belle'ye, sadece ikimizin arasında her şeyin aynı kalacağını, ispat etmem gerekiyordu.

"Sen onunla birlikte yaşıyorsun. Bense, televizyondan öğreniyorum!" diye çığlık attı annem telefonun diğer ucun-

dan. Burnuma masaj yaptım ve derin nefes aldım. Belle kaşını kaldırdı. O, kiminle konuştuğumu çoktan anlamıştı bile.

"Yani, durum bunu getirdi," diyerek yatıştırmaya çalıştım. Yalan söylememek için, gerçeği ne kadar zorlayabileceğimi sordum kendime. "Olaylar, benim için de, aniden gelişti."

Belle, sesli bir kahkaha atmamak için, elini ağzına götürdü. Onu çok iyi anlıyordum. Bu yüzyılın küçültmesiydi.

"Baban bunu duyarsa..." Annem, tehdidini daha çok vurgulamak için, sözlerini havada asılı bıraktı.

Erkek arkadaşım ile birlikte yaşayacağımdan dolayı, babamın canının sıkılacağından şüpheliydim. Annemin o çok önemseydiği burjuva saçmalığı, babamın hiç umurunda değildi.

"Bu arada, babam nerelerde?" diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Salı gününe kadar iş seyahatinde." Ama annem dikkatini dağıtmak, bu kadar kolay değildi. "Tarih belli mi?"

"Hangi tarih?" diye sordum, ancak aynı anda kafama dank etti. "Eve taşınma partisi mi? O gelecek hafta olacak."

Bu düpedüz bir yalandı ve üstelik iyi düşünülmemişi. Annem bir davet beklentisi içinde olacaktı. Bunun söylenmesi bile anneme davet olması, için yeterliydi. Gerçek olan, şimdi bir parti düzenlemem gerektiği idi. Alexander ile huzurlu bir birliktelik hayali nerede kalmıştı... Her neyse. İyi veya kötü, anneme karşı yenilgimi kabul etmeliydim. O her partiye gelirdi, hatta az önce düşünülmüş bir parti olsa bile.

Annem, "O zaman bana tam tarihini bildir, biz her halükarda geleceğiz," diye karşılık verdi. Çocukluğumdan beri

çok iyi bildiğim, konuşmayı kısa kesen ses tonunun arkasından, kısa bir cezalandırma vaazı gelirdi.

“Ama benim kast ettiğim, diğer tarihi.”

“Bilemedim ne hakkında...”

“Şimdi aptal yerine koyma kendini, Clara,” diyerek sözümü kesti annem. “Ben sizin düğününüzden bahsediyorum!”

“Bizim... düğünümüz?” İlk evvela oturmam gerekti.

Belle elbise dolabımı incelemeyi bırakmıştı ve hiç çekinmeden sohbetimizi dinledi. “Bunu ciddi anlamda söylemedin, değil mi?”

Ama ben annemin ne kadar ciddi olduğunu biliyordum. Annem, insanın vicdanen kötü hissetmesi için, elinde daima bir as bulundururdu. Fakat Alexander, tam gövdeli TV duyurusu ile beni bu mahcup duruma sokmuş olduğu için... lanet olsun, o zaman annemle başa çıkması gereken de kendisi olmalıydı. Hatta belki annemle baş edebilecek tek kişi de oydu.

“Sen cariyelik yaparak bir adamla birlikte yaşayamazsın, hele Alexander gibi bir adamla hiç. Bu basın için bir ziyafet olacak.” Annem fesat düşünceleriyle beraber sesini alçalttı. “Sakin, onunla evlenmeden önce yatmaya kalkışma! Bunu yasaklayan kanunlar var.”

Bir zamanlar orta çağda belki, diye düşündüm, ama bu açıklamayı söylemek gereği duymadım. “İnan bana, çok, çok nadiren yapıyoruz.”

“Clara!”

“Parti hakkında haber veririm.” Annem başka bir şey söyleyemeden, telefonu kapattı. Onun şaşırmış olacağını beklemiştim, ama bu tepkisine hazırlıklı değildim. Yavaşça

Belle'ye doğru döndüm. "Eh, yaklaşan düğünüm için, anem yeni bir şapka almak istiyor." dedim içimi çekerek.

"Başka türlü olmasını düşünemezsin," diye karşılık verdi Belle.

"Senin düğününde bir sürü abartılı şapkalar görülecektir."

"Evlilik asla konu olmadı." Nasıl kızardığımı hissettim. Şimdiye kadar, Alexander'le yeniden bir arada olduğumuz düşüncesine alışmam için neredeyse hiç zamanım olmamıştı. Evlilik konusunda Alexander'le yapacağım bir sohbet de bütün olanları daha zor bir duruma getirirdi. Bildiğim bir şey varsa, kendimi bir evliliğe kesinlikle hazır hissetmiyordum. Alexander'a karşı duygularımdan emin olmadığımın değil, bilakis önceden olduğu gibi, muhtemelen kamuoyu baskısı altında kalacağımdan korkuyordum.

Belle dudağını ısırdı ve en iyi *şimdi-böyle-söylüyorsun-bakış* ile değerlendirdi.

"Ama biz zaten evlenmek istemiyoruz ki!" diyerek sesli bir şekilde patladım.

"Hayır," dedi bir ses arkamdan. "Şimdiye kadar böyle bir niyetimiz yoktu."

Arkamı döndüm ve Alexander'ın kapı eşiğinde dikildiğini gördüm. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve inledim. "Benim saklanabileceğim bir delik yok mudur?"

Alexander etkilenmemiş görünerek, yatağımın üzerinde hazır olan çantamı kaptı ve omuzuna attı. "Ama her ihtimale karşı dış fırçanı yine de alalım."

"Evet," dedim. "Ve ayrıca, önümüzdeki hafta sonu parti vereceğiz."

Alexander beklediğimden çok daha rahat karşılamıştı bu haberi. Belki de eve taşınma partisi, evliliğin kutsal ayını karşısında önemsenecek bir şey değildi.

“Sorun değil. Çok uzun sürecek mi daha?” dedi Alexander. “Babam aradı beni, benimle konuşmak istiyormuş. Görünüşe bakacak olursak, bir şeylerin değiştiğinden onun da haberi olmuş.”

“Onu da... partimize davet edebilirdin.” Partiden zaten korkuyordum, o halde Alexander’ın babasının da olması fark etmiyordu.

Alexander gülümseyerek eliyle red etti. “Korkarım, babam partilere önem vermiyor.”

O zaman bu durumda ister istemez onunla yüz yüze gelmek zorundaydım. “Birkaç eşya daha toplamak istiyorum. Yarım saat verir misin bana?”

“Norris’in seni almasını söyleyeceğim.” Alexander cesaretlendirici bir hareketle boş olan kolunu belime sardı ve fit vücuduna sımsıkı bastırdı. Çok güzeldi. Bir iki saniye süren bu anda, üzerimde dinlendirdiği o yumuşak bakışı, belimdeki kolunun hoş ağırlığı, nefesimi tuttuğum sırada, sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Geleceğimize dair tatlı bir söz veren öpücüğü, her zamanki gibi erotik bir şekilde sahipleniciydi.

“Sonra, evde görüşürüz,” dedi Alexander.

Evde. Daha birkaç saat önce evimizi güvenli bir liman olarak görmüştüm. Şimdi dünyanın geri kalanına bütün kapıları açıyordum, kendimi aptal bir taşınma partisi bahanesiyle akbabalara ve kurtlara teslim ediyordum. Dügün olsun ya da olmasın, şu gerçek değiştirilemezdi: balayı, kesinlikle, şimdiden ver her daim bitmişti.

Hafta sonu boyunca işimi tamamen unutmuştum. Halbuki, son haftalarda tükeninceye kadar çalışmıştım. Pazartesi sabahı şaşırarak, çalışma masamı görmek için sevindiğimi fark ettim, ki bunu çok az insan söyleyebilirdi. Binaya giden yol üzerindeki gazete bayisinin yanından geçtim, ancak başlıkları okuma dürtüme karşı koydum. Birkaç başlıkta Alexander bana gülümsüyordu, bu da nabzımı anında hızlandırıyordu.

Onun yüzünü, türlü türlü magazin kapaklarında, görme-ye alılabilecek miydim? Ancak kendi görüntülerime asla alışamazdım, ama bugün magazinlerdeki spekülasyonlar ve tahmin etmeler umurumda değildi. Alexander'ın yatağındaki hafta sonu, bütün her şeyi doğru perspektiften görmemi sağlamıştı. Onların parmaklarının arasından ne çıkartacağının bir önemi yoktu. Biz gerçeği biliyorduk. Öyle, basitçe yutulacak gerçekler de değildi. Alexander bana karşı öyle şeyleri açığa vurmuştu ki, ilk önce hepsini sindirmem

gerekiyordu. Geçmişine ve peşinden ayrılmayan karanlığa rağmen, onu çok seviyordum. Ancak, dürüst olmam gerekirse, bana karşı günah çıkarması, beni birazcık meraklandırdı. Kendisini ona köle olarak teslim eden kadın kimdi? Son derece titizlikle seçilmiş olmalıydı, çünkü internetteki araştırmalarım, Alexander'ın karanlık eğilimlerine dair en ufak bir ipucu vermemişti. Bir yandan vicdanım huzursuzdu, diğer yandan da kışkırdığımı itiraf etmeliydim. Bu kadının her kimse, Alexander'la benden daha çok şey paylaşmıştı. Bu kadının benden daha cesur olduğu düşüncesi beni bırakmıyordu. Sadece zevki tatmak istiyordum. O kadın ise onunla acısını paylaşmıştı.

Lobinin, mermer döşeli zeminine ayak bastım ve adımlarımı hızlandırdım, kapanmak üzere olan asansöre yetişmeliydim. Tam o esnada narin bir el görüldü. Bir hışımla, kapılar yeniden açıldı.

"Teşekkür ederim," dedim nefes nefese ve elini uzatanın, Tori olduğunu görünce gülümsedim.

"Seve, seve." Tori gülümsememe karşılık verdi. Çantasına dedikodu magazinini tıktırırken, suçluluk duygusuyla omuzlarını silkti. "Onu sadece Isaac Blue hakkında bir şeyler yazdığı için aldım. Gerçekten."

Tori'nin itirafı öylesine masumduki, ansızın gülmek zorunda kaldım. "Isaac harika biri. Diğer her şey muhtemelen her zamanki saçmalıklardır."

"Bende böyle düşünüyorum." Rahatlamış bir ifade, Tori'nin yüzünden uçup gitti.

"İlerde, mutlaka bir öğle yemeğine çıkmamız lazım." Aylardır Tori'nin davetini geri çevirmiştim, iş arkadaşlarımla

hiçbir kişisel temasta bulunmamıştım. İlişkilerimi yeniden tazeleme zamanı gelmişti.

"Oh, evet!" Tori ellerini birbirine vurdu. "Çarşamba gününe ne dersin? Yoksa Perşembe mi daha iyi olur?"

"Sen nasıl istersen." Huzurlu bir şekilde içimi çektim. Hayatım yavaş yavaş yine yoluna giriyordu. Alexander ve ben birbirimizi yeniden keşfetmiştik, ilişkimiz üzerinde çalışıyorduk. Ve dün dün de kalmıştı. Onun geçmişi için ne kadar geçerliyse, benim geçmişim içinde geçerliydi. Gözlerimizi geleceğe dikmemiz gerekiyordu; gerçekten üstesinden gelinmesi gereken çok şeyler vardı, ki buna son anda planlanması gereken taşınma partisi de dâhildi.

Tori, "Peki, senin hafta sonun nasıl geçti?" diye sordu. Düşüncelerim bir anda toz bulutu oldu.

"Olağanüstü güzel," diye karşılık verdim ve aynı anda Tori'nin de benim gibi parladığını fark ettim. "Ama senin de öyle, yoksa?"

"Evet." Tori kızardı ve başını salladı. "Hayatın sürekli sürprizlerle dolu olması, çılgınca değil mi?"

"Bunu sesli söyleyebilirsin." Asansörün kapıları açıldı. Tori aceleyle çalışma masasına gitmeden önce, bana bir kez daha düşünceli bakışlarla gülümsedi.

Kendi çalışma masam, patronumun bürosuna yakın, birkaç metre uzaktaydı. Çantamı masaya koydum ve bu haftaki projeyi öğrenmek için kapıyı çaldım. Kafamı içeriye uzattığımda, Bennett dalgın bir ifadeyle ekranın başında oturuyordu. "Bir saniye ayırabilir misin?" diye sordum. Şaşırarak başını kaldırdı. Görünüşe bakılacak olursa, kapıyı vurduğumdan haberi olmamıştı. Masasının üzerindeki kaos odaklanmadan önce, elini sallayarak içeri girmemi işaret

etti. "Tanrım, günlerden henüz daha Pazartesi ve kafamın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Senin şekerler nasıllar? Hafta sonunuz güzel miydi?"

Patronumun, pazartesi sabahları için, acilen uzun bir tatile ihtiyacım var diyen görüntüsünün sebebini gayet iyi biliyordum. İkizlerin, en titiz ofis işinden daha yorucu olduklarını, kendim tecrübe etmiştim.

"O ikisi artık sadece senin hakkında konuşuyorlar. Onların üzerinde oldukça etkili olmuşsun. Konu, düzenli çay saati olunca, eline su dökemem yani," dedi Bennett gülümseyerek. Yorgun olsa bile, diğer zamanlardaki gibi stresli görünmüyordu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Arada bir insanların arasına karışmanın, ne kadar iyi geldiğini tamamen unutmuşum."

"Ama ben bunu severek yaptım. Eğer uygun görürsen, bir dahaki sefere ikisi bende kalabilirler. Misafir odamız var." Öncesinde bu konu üzerinde düşünmemiş olsam da, kelimeler çoktan ağzımdan çıkmıştı. Teklifi geri alacağımdan değil. Sadece, biraz gerçekdışı gibiydi, temelde hayatımın koşulları birkaç gün içinde hayli değişmişti. Gerçi Alexander'ın evin içinde bağırıp çağıran, yedi yaşında iki tane kıza nasıl tepki vereceğini bilmiyordum, ancak patronumun kızlarına baktığımdan dolayı bensiz kalmak zorunda olmaktansa, buna razı geleceğinden nispeten emindim.

"Hm, benim iki yaramaz olmadan bütün bir gece? O zaman kendimle ne yapacağımı bilemem." Bennett geriye yaslandı ve Cheshire Kedisi gibi sırıttı.

"Eğer bana ihtiyacın olursa, haber vermen yeterli," dedim.

Bir sürü insanın onun için endişelenmesine alışkındı Bennett. Bunu biliyordum, ancak gerçekten kimsenin diye dokunur yardımı olmuyordu.

"Bunu yaparım," diye söz verdi Bennett.

Bu hafta ajanda da ilk sırada yer alan görevler ve sıradaki kampanyalar hakkında konuştuk. Gitmeye yöneldiğimde yapılması-gerekenler-listesi her bir yanından patlamak üzereydi.

"Clara," dedi Bennett, elimi kapı koluna çoktan koyduğumda. "Seni nihayet yeniden mutlu görmek çok güzel."

"Rüzgâr hafta sonu yön değiştirmiş gibi görünüyor," diye karşılık verdim.

"Küçük bir ipucu? İstersen, gelecek hava değişimini bekleme."

Kaşlarımı kaldırdım. Gerçi kesin olarak bir şeyler bilmiyordum, ancak sadece tiyatro ziyareti değildi ona iyi gelen. "İkimizin de önünde, bir yukarı tırmanış varmış gibi geliyor kulağa."

"Tamam, yeter bu kadar iyi tahminlerde bulunmak. Şimdi iş başına."

Gülümsedim. "Emredersiniz, patron."

Çalışma masama döndüğümde, orada beni zarfıyla birlikte tek bir kırmızı gül bekliyordu. Mektubu aldım ve parmaklarımı mührün üzerinden kaydırdım, mührü kırdım ve içindeki kartı çıkarttım.

Tatlım,

Tek bir gül, bana bizi hatırlattı. Zarafet ve acı nefes kesen bir güzelliğin içinde birbirine bağlı. Bir gün işin sadece benimle bütün bir gün yatakta geçirmenden ibaret

olacak. O zamana kadar, seni durmadan düşündüğümü bilmelisin – senin o dar vajinayı nasıl yaladığımı düşünüyorum, dudaklarının sıkıca nasıl aletimi kavradığını düşünüyorum, geldiğinde yüzünün nasıl göründüğünü hatırlıyorum.

Akşama görüşürüz,

X

Karnımın alt kısmında istekli bir kasılma hissettim, Alexander'ın ellerinin bana en son yaşattıklarını, bedenimin arzuladığı o tatlı eziyeti hatırladım. Daha fazlası için yalvarışımı duymuştu. Beni, dikkatlice, daha aykırı olan fantezileriyle tanıştırmıştı. Bununla birlikte sekse ihtiyacım daha fazla artmıştı. Aniden, sırtımda bağlı ellerle önünde diz çöktüğümü, ağzımın içine nasıl girdiğini hatırladım. Bacakları arasında atmalar başlayınca, onları birbirine bastırdım. Tüm arzuma rağmen, saf seksten daha fazlasını istediğimi biliyordum. Kendimi onda kaybetmek istiyordum. Onun erkek baskısının arkasındaki karanlığa göz atabilmişim ve bu bana yetmiyordu. Kartı kenara koyarken, rahatlamak için eteğimin altına el atmak isterdim, fakat kendimi toparladım. Alexander'ın mesajlarını iş yerinde okumayı kesmeliydim ya da Alexander, öğle molası süresince âşıklar buluşması için uğramaya razı olacaktı.

Alexander'ın yazılarını meraklı gözlerden saklamak için çekmecemi açtım. Geçen haftalarda çekmecemi çok nadir açmışım, çünkü orada ondan ayrılmadan önce göndermiş olduğu diğer mektuplar da bulunuyordu. Kaşlarımı çattım ve çekmecemi karıştırdım, ama olumsuz haber. Yoksa onları eve mi götürmüştüm? Her neyse, böylesi daha iyiydi. Ne

de olsa baştan başlıyorduk. Yakında yeni bir öbek birikmiş olurdu.

Bir saat sonra yapılması-gerekenler-listesi üzerinde bir hayli çalışmıştım. Arada sürekli çekmeceyi açıyordum, parmaklarımla nazik bir şekilde Alexander'ın balmumu mührün üzerinden geçiyordum ve onun akşam için neler düşündüklerini hayal etmeye çalıştım. Bununla aklıma bir fikir geldi ve internette hızlı bir bakıştan sonra, Londra da gerçekten her şeyi bulabilmenin ispatıydı. Dışarıya çıkarken kafamı Bennett'in ofisine uzattım. "Bir şey almak için dışarıya çıkıyorum. Öğle yemeği için, sana bir şeyler getirebilirim."

"Teşekkür ederim, ama yemek için randevum var." Bennett, endişeli bir şekilde, kahverengi buklelerini sıvazladı. "Kravatım düzgün mü?"

Başımı salladım. Kendime, patronumun neden bu kadar kıpır kıpır olduğunu sordum. Kiminle tiyatroya gittiğini sormamıştım, ama randevusu tamamıyla başarılı geçmiş gibiydi. Bennett, normalde kravat takmazdı ve yemeğini hemen her gün ofiste yerdı. O bir işkolikti. Bennett'in öğle yemeği için randevusu olması, beni daha da umutlandırdı. Onun için gerçekten önemli olan bir kadınla beraber olduğunu düşündüm. Asansöre doğru yürüdüm. İnsanın, âşık olduğu zaman, herkesin âşık olmasını istediğini anladım.

"Çarşamba?" diye seslendim karşıdan gelen Tori'ye.

"Mükemmel! Ben bugün öğle yemeğine çıkmayacağım," diye karışık verdi Tori. Çenesiyle, Bennett'in odasına götürdüğü dosya yığınına işaret etti.

"Sana bir şeyler getirebilirim," diye teklifte bulundum.

Ama Tori başını salladı. "Teşekkür ederim, gerek yok."

Binayı terk ederken, siyah bir Rolls-Royce kaldırıma yanaştı. Norris arabadan indi ve arka kapıyı açtı. Onu görmek, benim için sürpriz olmadı. Ama açıkçası mutlu da olmadım. Şayet Alexander, sırf yeniden birlikte olduğumuz için, beni yedi yirmi dört gözetebileceğine inanıyorsa, çok yanılmıştı.

“Hayır, teşekkür ederim.” Başımı salladım ve aşağı caddeyi işaret ettim. “Sadece köşeye kadar gideceğim, birkaç bir şey almak için.”

“Alexander bunda ısrarlı,” diye karşılık verdi Norris ve kollarını göğsüne bağladı. Alexander’ın koruması tarafından fiziksel anlamda çokta tehdit edici bir şey yoktu, ama muhtemelen kilit noktası da tam olarak buydu. Buna rağmen Norris beni hiçbir şekilde korkutmuyordu, bunun tamamen dışında, Alexander bir kez daha kontrol bağımlılığı konusunu oldukça abartmıştı; ama bu durumun günlük çalışma hayatımı etkilemesine izin veremezdim.

“Ona benden selam söyle,” diye karşılık verdim. “Kendime çok iyi bakabilirim.”

Norris suratını asmadı, ancak yeniden sürücü kapısına geçti. Nasılsa beni takip etmeye devam edecekti ve onu, bu yüzden suçlayamazdım. Norris sadece emirleri yerine getiriyordu. Bunun anlamı ise benim doğruca Norris’in işvereniyle tartışmam gerektiği idi, şayet sürekli takip edilmek istemiyorsam.

Ama önce halletmem gereken bir işim vardı. Küçük dükânın sahibi, siparişimi çoktan kenara ayırmıştı bile. Dükân sahibini, siparişi paketlemeden önce, kısa bir süreliğine süzdüm. Yeniden dışarı çıkınca, nefes kesen güzel havanın tadını çıkarttım. Taze eylül havasında, sonbaharın ilk belirtileri vardı. Yakında, daha sıcak tutan kıyafetlere ihtiyacım

olacaktı. Çok sevilen bir büfenin önünde durduğumda, cep telefonum çaldı.

“Altıncı hisse mi sahipsin sen? Şu anda seninle birlikte alışverişe çıkmamızı düşündüğümü, nereden bildin?” diye sordum.

“Bizim ailemizde birçok kişi bu yeteneğe sahip,” diye karşılık verdi Edward cansız bir şekilde. “Lütfen! Konuyu saptırma manevrası yapmayalım. Ortalıkta, abim Alexander’ın, güzel, küçük bir sürtükle birlikte yaşadığı dedikodusu dönüyor ve söz konusu olan bu sürtük, bunun hakkında bana hiçbir şey söylemedi.”

“Söz konusu olan bu sürtük bu aralar neredeyse hiç yaktan çıkmadı.” Daha önceleri kraliyet ailesinin benim hakkımda ne düşündüklerini merak ederdim, ancak bu artık umurumda değildi.

“Aha, bu doğru mu demek? En güzel kadınların kalbini kıran abim, sonunda sana kandı. Hatta, seninle birlikte yaşamaya mı başladı?”

Edward, abisini çok iyi tanıyordu. Fazlasıyla iyi. İkisi de gerçek yüzlerini gizlemeyi küçüklükten öğrenmişlerdi. Bu yüzden, ikisinin birbirlerine karşı sır saklamaları çok zordu. Edward, elbette Alexander’ın, televizyon programında yaptığı konuşmanın, maksadını anlamıştı. Edward, insanın istediği zaman, kameraları kendisine nasıl suç ortağı yapabileceğini gayet iyi biliyordu.

“Hazır lafını etmişken, bu açıdan, yardımına ihtiyacım olabilir. Anneme, aptalca, hafta sonu için bir taşınma partisi yapacağımızı anlattım, aslında bu hiç doğru değil. Tesadüfen, bir parti organize etmek gibi bir isteğin var mı?” Bu düşünce beni ürpertiyordu. İşleri toparlamak ve Alexander’la

olan ilişkimi tazelemek yetmiyormuş gibi, üzerime bir de parti yapma derdi açmıştım.

“Sorun olmaz. Bu işi olmuş bil.”

“Benim hayat kurtarıcısın. Davetliler listesini, daha sonra mail olarak atarım.” Bir an durakladım, bunu söylemeden önce: “David’i de getir.”

“Sorarım ona.” Edward’ın ses tonundaki hüznün her şeyi söylüyordu. “Eh, bazen eylemler de kelimelerden daha fazlasını başaramıyor.”

“Acil durumda, televizyon üzerinden dünyaya, onunla birlikte yaşadığını bildirirsin,” dedim. “Gerçi bu devasa bir hırgür yaratır, fakat barışma numarası mutlaka muhteşem olur.”

“David için kamu önünde el ele tutuşsam bile yeterli olacağına inanıyorum.”

“Yani, ruh halin bir parti için uygun değilse...”

“Hayır, hayır,” diye sözümü kesti Edward. “Biraz değişikliğin zararı olmaz. He bu arada, Clara, senin adına sevindim. Tüm kalbimle.”

Ertesi sabah tekrar temasa geçmek üzere telefonları kapattık. El çantası, al-götür öğle yemeği ve Alexander’ın hediyesi derken ellerim dolmuştu. Tanrı biliyor, neredeyse Norris’in beni götürmesini diledim. Ama şayet ilişkimizin dışında bir hayat daha istiyorsam, sınırlar olmalıydı. Bu arada tutkumuz düpedüz korkutucu bir şekil alıyordu ve eğilimlerin ne kadar kolay bir şekilde bağımlı olmaya dönüşebileceğini çok iyi biliyordum. Bazen, ona fazlasıyla bağlı hissettiğime dair duygular zihnimi kaplıyordu. Bilhassa, kendisini bana açtığı, karanlık yüreğinin neye uğradığını tarif ettiği için. Konu yatak olunca, şehvetim sınır tanı mıyordu. Ancak

dikkatli olmazsam eğer, yakında yatak odamızın dışında da sınırlarımız olmayacaktı.

Çantamın askısını düzelttim ve bir sonraki caddenin köşesinde döndüğümde, birden babamı gördüm. Annemle kurduğum iletişimi, son haftalarda büyük bir ölçüde kısıtlamıştım; buna karşı babamı, kesinlikle görmezden gelmiyordum, ancak babam yoğun bir şekilde bir proje üzerinde çalışmıştı. Bu projeye partner.com'un başarısını tekrarlayabileceğine inanıyordu. Ailemin yaşam seviyesini yükseltmesi için yardımcı olan web sitesi. Gerçek bir girişimci olarak, babam daima içinde daha büyük iş fikirleri olduğuna dair emindi. Çalışma gayretimin, dayanıklılığımın bana kimden miras kaldığına dair hiç bir zaman kuşku duymuyordum. Tam ona seslenmek isterken, babam bir kadının kolunu tutarak, kendisine çekti. Benden yaşıca çok büyük olmayan bir kadın... ki açıkça ona bayılan bir kadın ... ve bu kadın kesinlikle annem değildi. Sanki, bir trans halindeymişim gibi babam bir taksinin kapısını açarak, binmeden önce, kadına eğildiğini ve onu öptüğünü izledim. Başımı kaldırdım. Görünüşe bakılırsa, ikisi de, Kensington Grand Otelini yeni terk etmişlerdi.

Gözlerimin önünde cereyan edenlere inanamıyordum. Göz ucundan Rolls-Royce'u görünce, kaldırımından aceleyle yürüdüm ve arabaya bindim. Norris sürmeye devam etti, sessiz bir şekilde arka koltukta oturup, düşüncelerimi sıralamaya çalışıyordum. Dünyanın eksenini adeta mikro milimetre yer değiştirmiş gibiydi. Hiç kimse bunun farkında değilken bu dengesizliğin içinde savruluyordum. Aniden, annemin son zamanlarda niçin tuhaf davrandığını anladım. Haberi

vardı veya en azından şüpheleniyordu. Ofiste uzun geceler, yeni projeler, iş seyahatleri.

Açıkçası: Babamın bir ilişkisi vardı. Bu ipuçlarını niçin fark etmemiştim ki? Çünkü, kendimle fazlasıyla meşguldum. Ancak şimdi haberim olmuştu. Başka bir seçeneğim yoktu. Babamla konuşmak zorundaydım. Ama göz göze. Şans eseri, onun gelecek pazar günü, nerede olacağını biliyordum.

Duygu kaosumu kontrol altında tutmaya çalıştım, ancak bunu bir türlü başaramadım. Babam konusunda hayal kırıklığına uğramıştım. Kendimi kandırılmış hissediyordum. Ve Alexander'a kızgındım, beni işe giderken bile kontrol ettiği için. İlişkiler bu şekilde mi parçalanıyordu? Küçük yalanlardan ve güvensizlikten dolayı mı? Ben küçük bir kızken, annem ve babam birbirlerini sevmişlerdi. Fakat zamanla her şey boşa gitmişti. Parayı bulur bulmaz, annem gözle görülür bir şekilde değişmişti. Hiçbir zaman memnun olmayan, hiçbir zaman yeterince ilgi görmeyen bir kadına dönüşmüştü. Elbette, babamın ihanetinin sorumlusu o değildi. Ancak, annemi aldatması beni şaşırtmıyordu. Bunu hoş gördüğüm anlamına da gelmiyordu. Kesinlikle hoş değildi.

Ancak midemin kıvrınmasının sebebi şu soruydu: bende sonunda Alexander'ı uzaklaştırır mıydım? Nihayet benim de çeşitli nevrozlarım vardı. Alexander'ın kendisini kurtarması için, başka bir kadının kollarında olması, sadece bir an meselesi miydi? Sebep de buydu işte, bağımsızlığımın hiç değilse bir parçasına sahip olmak isteği, işime devam etmek isteği ve çok normal bir şekilde metro ile gidip gelmemin. Peki, ya kendimi ona tamamen teslim edersem, ne olurdu? Alexander, beni bir gün yağmurun altında bırakıp giderse? Alexander'ın, beni seks sırasında, hissettiği

cesurca arzuların dışında bıraktığının gayet farkındaydım. Babam da, annemin nazik ruhuna fazla yüklenmeden, an-neme sürekli nazik bir azize gibi davranmıştı. Şimdi de baş-ka bir kadınlar ilişkisi vardı.

Ben nazik bir ruh değildim ve bir koruyucuya ihtiyacım yoktu. Sinirliydim.

Norris evimize yaklaşırken, delirmek üzereydim. Kapıyı açtım, içeriye hücum ettim ve el çantasını, poşeti yere bıraktım. Öncelikle birkaç şeyi açığa kavuşturmam gerekiyordu.

Alexander salonda oturuyordu. Dudaklarının etrafında alaycı bir gülümseme vardı. "Eh, aç mısın?"

Evet, midem gerçekten de gurluyordu, ama bu, şu anda en küçük sorunumdu. "Ben kendime bir şeyler pişirecek durumdayım."

Alexander ayağa kalktığı anda gözleri ince bir çizgi halini almıştı.

"Ses tonun hoşuma gitmiyor, tatlım."

"Benim de başımda sürekli, lanet olası bir dadının olması hoşuma gitmiyor. Sırada ne var? Ofiste özel bir koruma mı?" Hafiften histerik olduğumu kendim de farkındaydım, ama bu umurumda da değildi.

"Bütün bunlar sadece senin güvenliğin için oluyor," diye hatırlattı Alexander.

"Ah, öyle mi? Yoksa koca bir ekip mi yerleştirdin?"

"Sadece Norris'i. Biz ayrıken, birkaç tane fazla vardı, ama prensipte, Norris'in tek başına seninle ilgilenmesini tercih ediyorum." Alexander sözlerini dikkatle seçti, hoş bu da benim için durumu kolaylaştırmadı.

"Peki, neden?"

Alexander, Burbon'unu sehpanın üzerine bıraktı ve yanıma geldi. "Çünkü mesele ailemin korunması olunca, Norris güvendiğim tek insan."

Başka bir gün olsa, Alexander beni sözleriyle yüzde yüz yumuşatmış olurdu, ancak şu anda beni sadece daha da sinirlendiriyorlardı, çünkü bana kaybedebileceğim her şeyi hatırlatıyorlardı. Şu şartlarda, şayet bir şeye sahipsem.

"Ben senin ailenin bir parçası değilim. Sen beni sevmiyorsun, unuttun mu yoksa? Ben sadece becerdiğin o ufak sürtüğünüm."

Alexander'ın gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Yeter artık! Kendin hakkında böyle konuşmayı derhal kes!"

"Ya da, ne? Yoksa beni anında cezalandırır mısınız?" Şimdi ben ona meydan okuyordum, tam olarak nedenini bilmeden. Belki de şu ana kadar birçok şeyin söylenmemiş olmasından, şu ana kadar görmediğim, tüm o karanlığın yüzünden.

"Hem de nasıl?" diye karşılık verdi Alexander sessiz bir şekilde. "Hiç kimseye, senin hakkında böyle konuşmasına izin vermeyeceğim. Buna, sende dâhilsin."

Alexander'ın sözleri sinirimin sönmesine neden oldu, ancak yine de bu kadar kolay pes etmeyecektim. Sinirli olmak istiyordum, hiçbir şekilde annem ve babam gibi sona ermesini istemiyordum, ki ikisi de birbirlerine daima saygı göstermişlerdi. Babamı düşünürken, kendime şunu sordum, şayet Alexander'ın başka bir kadınla yattığını öğrensem, tepkim ne olurdu? Bunun hayali bile midemi bulandırdı. Her neyse, en azından bu şekilde devam edemezdi. Alexander ve benim aramda daima sınırlar olacaktı, fakat bazılarının yıkılması gerekiyordu. Kendime sürekli, benimle ne kadar ileri-

ye gideceğini sormaktan bıkmıştım. Onun için tabu olan ya da olmayan vardı. "Hadi o zaman, göster bana."

Alexander kuşkuyla bana baktı. "Sana neyi göstereyim?"

"Beni cezalandırmak istiyorsun ya? Hadi, yap sana."

"Hayır," diye karşılık verdi Alexander. "Buna artık ihtiyacım yok ve seninle bunu yapmam."

"Ama başkalarıyla yaparsın? Neden? Sadece ikinci sınıf bir sürtük olduğum için mi, bu sürtük için de adice bir sikiş yeterince iyi midir?" Alexander zorlukla kendisine hâkim olmaya çalışırken, gözlerindeki kızgın parıltıyı gördüm. Bunun karşısında ben, çoktan kontrolümü kaybetmiştim bile, onun kendisine koymuş olduğu sınırları nihayet aşmasını istiyordum, sırlarını açığa çıkartmasını istiyordum. "Hepsi benim hakkımda böyle düşünüyor, doğru mu? Senin ailen, senin arkadaşların. Onlar için Amerikalı bir orospudan başka bir şey değilim ben. Ve sen, bunu benim kadar iyi biliyorsun!"

Alexander beni bileğimden tuttu. "Dikkatli ol, tatlım."

"Dikkatli olmak umurumda değil. Onunla ne yaptığını görmek istiyorum. Ne kadar ileriye gittiğini bilmek istiyorum."

"Sana, bunu göstermek istemiyorsam?"

Alexander'ın kendisiyle nasıl mücadele ettiğini gördüm. Ama bana vermiş olduğu güvence doğruysa şayet, oyun arkadaşlarını cezalandırmaya artık ihtiyaç duymuyorsa, o halde neyle mücadele ediyordu?

Bir parçam, onun baskın şehvetine karşı şiddetle tepki veren o parçam, sadece o acıyı hissetmek istiyordu.

"Sadece seni cezalandırmak için tereddüt etmem, bunun nasıl olduğunu unuttuğum anlamına gelmiyor," diye

düşüncelerimi okudu Alexander. Sesi sırtımdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu.

“Seninle her şeyi deneyeceğimize dair anlaştığımız. Başka bir kadının seninle yaşadıklarını benden gizlemen, beni hasta ediyor.”

“İnan bana, bu sana göre bir şey değil. Sana bunu yapmak istemiyorum.” Alexander bileğimi bıraktı ve bir adım geriye attı, aramızda öyle bir mesafe koymuştu ki bunu daha önce hiç hissetmemiştik.

“Başka bir kadınla, benimle olduğundan daha samimi, bir ilişki yaşadığın düşüncesi beni kahrediyor.”

Alexander dudaklarını ince bir çizgi oluşuncaya kadar, birbirine bastırdı ve gözleri öylesine siyah renkte parıldıyorlardı ki tıpkı saçları gibi. “Bunun samimiyetle alakası yoktu.”

“Zevk ve acı, hatırlıyor musun?”

“Yeterince acıyı tattın, Clara.” Alexander’ın ses tonundan yalvarmaya başladığını anlıyordum. Görünüşe bakılacak olursa, geçmişimizi ikimiz de arkamızda bırakamıyorduk.

“Zevk ve acı birleşip, bir olmalı. Eşit parçalar halinde hissedilmeli. Doğal bir köle değilsin. Aksi halde, bedenin acıya zevkle tepki vermezdi. Gerçek acılar değil, gerçek cezaya.”

“Zevkin ve acının dengesine nasıl varayım, şayet ikisinin de tadına varamazsam?”

Alexander’a bu konuda sert davrandığımı, farkındaydım. Onu yemlemeliydim. Dayanamayıp, dürtüsünü takip etmesi için uğraşmam gerekiyordu. Kalem eteğimin fermuarını indirip, yere bıraktığımda parmaklarım titredi. Alexander hareketsiz bir şekilde slipimi indirmemi ve çıplak popomu ona doğru döndürmemi izledi.

"Bunu, bana göster," diye ısrar ettim. "Yoksa, kendi kendimi mi cezalandırayım?"

"Clara," dedi Alexander boğuk bir sesle. "Bu bir oyun değil."

"Kesinlikle değil. Ben, ölüm kadar ciddiyim, X."

Alexander'ın eli popomun üzerinden kaydı. Gözlerimi bekleyiş içinde yumdum.

"Benden ne istediğini bilmiyorsun ki."

"Çok iyi biliyorum."

Alexander'ın dudakları, tehlike yaratacak kadar, kulağıma yakındı. "Hiçbir fikrin yok."

"O zaman, zamanı gelmiş demektir, sence de öyle değil mi?"

Alexander elini kaldırdı, ancak ben başımı salladım. "Bir keresinden beni pataklamıştın. Beni kamçıla."

"Burada kamçı cephanemin olduğunu mu düşünüyorsun?" diye karşılık verdi Alexander neşesiz bir şekilde. "Sadece kemerim var, ama kayışı..."

Solgunlaştığımı hissettim. Az kalsın sinirlerim boşalacaktı, fakat kendimi kontrol altına almak için mücadele ettim. "Kemerini kullan," dedim kararlı bir sesle.

Alexander yavaşça kemeri britlerin arasından çekti ve deriyi eline sardı. Gırtlığımı boğan korkuya rağmen, karnımın alt bölgesinden vücudumun her yerine yayılan ürkütücü bir arzuyla, beni ele geçirdi. Bekledim, ancak Alexander bir panterin avının etrafında döndüğü gibi etrafımda dönüyordu. Ehlileştirilmemiş yırtıcı bir hayvanın gözleriyle baktı.

"Bir şeyi bilmelisin: yakınmak yasak. Ağlamak serbest, yaşlar dökeceksin. Buna inan. Fakat dudaklarından acı fer-

yat çıkmayacak. Şayet bu kuralları ihlal edersen, daha fazla yersin. Beni anladın mı?”

Korkudan kusacak gibi olmama rağmen, başımı salladım. Bir an kadar, birbirimizin gözlerinin içine baktık. Fırtına öncesi sessizlik var gibiydi. Bu bakışmalarda çekimserliğin eseri yoktu artık. Alexander'ın omuzları geniş ve rahattı, bakışları soğuk ve kararlı. Demek Alexander'ın kölesi onun kişiliğinin bu yönüyle tanışmıştı. Kurtuluşa özlem çeken, güzel, ulaşılmaz bir adam.

“Güvenli kelimeni kullanabilirsin.” Alexander bir an durakladı ve ardından kısaca şunu ekledi: “Bunu yapacağını umut ediyorum.”

Alexander elini enseme koydu ve bana, sehpanın üzerine eğilmemi işaret etti. Popomu diktim ve derin bir nefes aldım.

“Hazır mısın?”

Bedenimin her zerresi gerildi, ilk darbeyi bekliyordu. Aynı anda, deri kayışın popoma vurmasıyla, sesli bir şaklama duyuldu. Zaman durmuş gibiydi. Kulağımı sağır eden şaklamayla, popomun kızarmasına neden olan yakıcı acının arasındaki bağlantıyı kuramadım. Tüm gücümle dişlerimi birbirine bastırıp, ilk çığlığın çıkmasına engel oldum.

“Bir,” dedi Alexander sessizce.

Sehpanın kenarına sıkıca tutunduğum sırada nefesim adeta durdu. İkinci darbe ilkinden daha sertti. Belki de popom ilk darbeyle yandığı için böyle hissettim. Gözyaşları, yanaklarımdan aşağı süzüldü. Acıdan titriyordum, doğru düzgün düşünemez oldum. Cehennem eziyetinden başka bir şey hissedemedim.

“İki.”

Girtlağımdan, ilk hıçkırığım istem dışı çıkıverdi.

"Seni uyardım. Acı feryat yok." Alexander tamamen umursamaz gibiydi. "Şimdi birkaç darbe fazladan olacak."

Hemen durması için ona yalvarmak istedim, ama güçlü kalmak zorundaydım. Alexander'ı zorlayan şeyi bilmek zorundaydım, meselenin ne olduğunu. Sonuna kadar dayanmak istedim, ancak hayal ettiğimden daha da zordu bu. Ve henüz iki tane darbeye izin vermiştim.

Etrafımda her şey bulanıklaşmaya başladı. Düşüncelerim sadece kayışın etrafında dönüp duruyordu ve hissettiklerim, cehennemden gelen acılardı. Alexander kolunu kaldırdığında, irkildim. Aniden durdu.

"Söyle şunu artık, tatlım."

Alexander güvenli kelimemi söylememi istiyordu. Ancak, bu en son sığınağımdı. Gerçi daha önce de bu kelimeyi kullanmıştım. O kelime sadece beni korumak için hizmet ediyordu. Ancak, söylediğimde Alexander'ın nasıl perişan olduğu gözümünden kaçmamıştı.

Başımı salladım.

Aynı anda, kayış bana üçüncü kez isabet etti ve bu sefer tırmalayıcı bir çığlık attım. Dizlerimin bağı çözüldü. Sehpanın üzerine yığıldım kaldım. Sehpa, küçük de olsa, beni az çok ayakta tutuyordu.

Ağzımı açtım.

"Üç," dedim boğuk bir sesle. Şiddetli hıçkırıklar bedenimi sarstı, ama dünyada hiçbir şey beni yalvartacak duruma getiremezdi.

Alexander kemeri yeniden havaya kaldırdı ve parmaklarımı sehpanın kenar kısmına tekrar geçirdim. Deriden kayış

havada uçtu, kulağımın yanından tıslayarak geçti ve masaya vurdu.

Alexander, arkamda dizlerinin üstüne çöktü. Kemerin tokasının, takırdayarak, yere indiğini duydum, ardından Alexander kollarıyla bana kalçamdan doğru sarıldı, kuyruk kemiğimi nefes kadar hafif öpücüklerle boğdu.

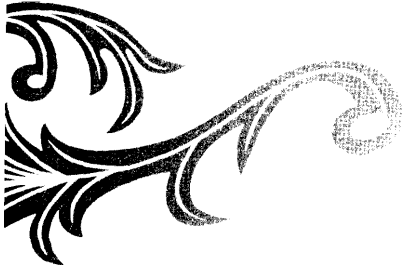
"Brimstone," diye fısıldadı Alexander, sanki güvenli kelimemi unutmuşum gibi.

Ancak cevap vermek için çok halsizdim, içimden sel gibi geçen duygulardan dolayı oldukça derinden etkilenmiştim. Uzun bir zaman bu şekilde kaldık. Alexander, durmadan ve yavaş yavaş öpücükler konduruyordu. Hareket edemeyecek kadar çok korkmuştum.

Sonunda Alexander, beni güçlü kollarına aldı, göğsüne bastırdı ve yukarıya taşıdı. Yatağın önünde durdu. Beni, dik-katlice, yere indirdi.

"İyisi mi, karnının üzerine yat," dedi.

İtaat ettim. Sadece kendi hâkimiyetimi tamamen ele alarak, ağrıyan popoma dokunmamayı başardım. Alexander, başka bir kelime etmeden, bana dokunmadan yatağın önünde kala kaldı, sonra kapıya doğru gitti. "Benim nasıl bir canavar olduğumu öğrendin şimdi."

13

Döneceğinden kuşku duyana kadar, dakikalarca Alexander'ın dönmesini bekledim. Gözlerim yaşla dolmuştu. Sebebi, fiziksel acı değildi.

Fazla ileriye gitmiştim.

Onu uzaklaştırmıştım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sel gibi aktılar. Sona gelmiştim. Çünkü babam annemi aldatıyordu. Çünkü hayatımın erkeğini incitmiştim ve her şeyi berbat etmiştim.

Aniden kulaklarıma ayak sesleri geldi. Alexander. Ona, tüm yaptıklarımın sonra, başımı çevirip bakmaya cesaret edemedim. Yanıma gelip yatağa oturdu, şefkatle alnımdaki saçları geriye çekti. Gözyaşlarıyla dolu yüzümü gördüğünde dona kaldı. Alexander duyulacak şekilde yutkundu ve alnımı öptü. "Popon için bir şey getirdim. İzlerin hızla iyileşmesi için."

Alexander'ın sözleri boş geliyordu kulağa, kendinden iğrenmişçesine. Gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım, çünkü

bunun onu daha da perişan edeceğini çok iyi biliyordum. Ancak bunu başaramadım.

Alexander, "Birazdan soğuk olacak," diye uyardı beni. İçine buz küpleri doldurduğu havluyu popomun üzerinde koydu.

Hiç önemi yoktu. Zaten, şu an hiçbir şey hissetmiyordum, sinirlerim tamamen tükenmişti. Alexander'e yapmış olduklarımdan sonra, hiçbir şeyin önemi yoktu. Bedenen iyi olmamın bile bir önemi yoktu. Alexander'ın yanıma yatmasının, bana sokulduğunun, tek elini karnımın altına koyduğunun farkına bile varmadım. Yüzünü enseme saklayıp, fısıldayarak sürekli onu affetmemi söylüyordu. Beni sıkıca kendisine doğru çekti ve sıcaklığını hissettim. Bense, ondan özür dilemem gerektiğini, çok iyi biliyordum. Fakat ardından göz kapaklarım ağırlaştılar ve sonunda kapandılar.

Yeniden uyandığımda, Alexander yanımda değildi. Eziyet görmüş olan popomu tamamen unutmuştum ve oturduğumda irkildim. Popo yanaklarımın, sadece biraz tahriş olduğunu fark ettim. Odanın içi karanlıktı. Açık duran güneşliklerden içeriye giren ay ışığı, ayakucunda mini bir ışık çemberi oluşturmuştu. Alexander'ın erkeksi profilini, onun güçlü atletik vücudunu tanımıştım. Soyunmuştu, ama tekrar yanıma uzanmamıştı. Bunun yerine başını iki elinin arasına koymuştu, düşünceleri tonlarca ağırlıkta bir yük gibi geliyordu. Kollarımı ona sardım ve güçlü sırtına yaslandım. Elimi tuttu. Kıpırmadan, sıkıca birbirimize sarılı kaldık.

"Canavar değilsin," diye fısıldadım. Onun kafasının içinde neler döndüğünün farkındaydım. Alexander derin derin iç çekti ve başını salladı. "Hayır, öyleyim. Bunu kesinlikle yapmamalıydım. Bunu biliyordum, ama yine de yaptım."

"Çünkü, seni buna zorladım." Alexander'ın gerçeği anlaması gerekiyordu. Ona başka bir seçenek bırakmamıştım.

"Kontrolü kaybettim. Bu kesinlikle olmamalıydı." Alexander'ın parmakları sıkıca elimi sardı. "Üzgünüm, Clara."

"Ben değilim," diye mırıldandım. Alexander'ı bıraktım, yataktan çıktım, önünde dikildim ve çenesini tutarak başını kaldırdım. "Bunu bilmek zorundaydım. Yoksa bir gün çıldırdırdım."

Alexander'ın bakışındaki ateş sönmüştü, yüzüme bakamaz durumdaydı. "Bu ilk ve son kez oldu."

"X..."

"Tartışma yok," diye sözümü kesti Alexander. "Son kez. Canını yakmayacağıma dair sana söz veremem, fakat benden sana hiçbir zaman acı vermeyeceğim. Şayet bir kez daha benden bunu isteyecek olursan, buna karşı geleceğim. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım, bu arada boğazımdaki topu yutmaya çalıştım.

Alexander yeniden gözlerini açtı ve merakla bana baktı.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

Alexander, niçin böyle bir şey söylüyordu? Ona karşı nefretin tam karşıtını hissettiğimi neden anlamıyordu ki? Sözlerimin, ona hiçbir zaman güven vermeyeceği düşüncesi, kalbimin kasılmasına neden oldu. Sözler incitebilir, tahrip edebilirdi. Ancak yaraları iyileştirmeleri için neredeyse hiç yeterli olmuyorlardı. Bunu az sayıda başarabilen kelimeleri de Alexander duymak istemiyordu. Hatta telaffuz edilmesini bile. Böylece yapılması için bize kalan, eylemleri konuşturmaktı.

Bir adım geriye attım ve hâlâ üzerimde olan bluzumun düğmelerini açtım. Ardından bluzumu yere bıraktım, sütyenimi çözdüm ve çıkarttım. Alexander, düşünceleri başka yerde, beni izledi. Karşısında çırılçıplak durduğumda, hafif bir kıvılcım dışında, bakışları aydınlanmamıştı. Alexander elimi tuttu ve kendisine doğru çekti.

“Arkanı dön,” diye emretti sessizce.

Biraz duraksadım, çünkü bunu neden istediğini biliyordum.

“Clara.” Alexander’ın ses tonu itiraz kabul etmedi.

Uysal bir şekilde ona sırtımı döndüm. Gırtlığından kısık, boğuk bir gürleme çıktı ve tüylerim diken diken oldu. Parmakları nazikçe popomu okşadılar, her bir dokunuş bir özür dilemeyi.

“Seninle sevişemem,” dedi Alexander. Sana yaptıklarından sonra olmaz. Benim gibi birinin, senin bedenine dokunmasına izin verilmemeli.”

Yeniden döndüm ve başımı salladım. “Sana ihtiyacım var. Bedenimin sana ihtiyacı var. Tartışma yok.”

Alexander ellerini aşağı saldı. Onu yatağa itip, ata biner gibi üzerine oturduğumda, bana karşı koymadı. Ardından yavaşça kalçalarımı hareket ettirdim, vücudunun, ister istemez, buna karşılık vereceğinden emindim. Kendisini bin kez cezalandırmak istese bile.

Kulağına eğilip, “Dokun bana,” diye fısıldadım. “Senin söyleyemediğin şeyi biliyorum. İçinde olan biteni biliyorum. Ama benim için ne hissettiğini, gösterebilirsin bana. Seni içimde hissetmek istiyorum. Aramızda hiçbir şey olmasın. Sadece benimle ol.”

Alexander, boğulan birinin çaresizce hava alabilmesi için çırpınan biri gibi öptü beni. Eli yumuşak bir şekilde sırtımdan aşağı kaydı. Hareket etmeye devam ettim, bacaklarımın arasında onun nasıl sertleştiğini hissettim, kendimi duygu dalgalarının üzerinde sürüklenmeye bıraktım. Alexander toprak ve havaydı, ateş ve su. Bütün elementler onda birleşiyordu. Bütün dünyam bu yıkılmış ama mükemmel adamdan ibaretti. Alexander'ın eli iki bacağımın arasına kaydı, ancak bana dokunmadı, aksine şortunun içinde hapsolan aletini kurtardı. Aletin başı, titreyen yarığımıza baskı yaptı. Onun için oldukça hazır olmam, ona kolaylık sağladı. Bedenlerimiz içgüdüsel olarak eriyiverdiler ve ardından Alexander, bir saniye dâhi dudaklarını benim dudaklarımın üzerinden çekmeden, kucığında nazikçe sallamaya başladı. İçimdeki arzu güçlü bir dalga gibi büyüyordu. Birbirimize kenetliken, duygularımızı, bizi sürükleyen bu tatlı akıntıda kaybettik. Aynı tatlı akıntı, bizi birlikte sarstı.

Bu halimizin, özür dilenmesine ihtiyacı yoktu, söylenmemiş olan bir söze. İhtiyaçımız olan her şeyi, bu anda birbirimize söylüyorduk. Alexander'ı, onun vücudunu, onun özünü, onun ruhunu en az kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordum. Kırılan dalgalar tarafından arzusun sürüklenmesine izin verirken, Alexander'ın da benimle sürüklendiğini hissettim. Geldiğimiz sırada, birbirimize sımsıkı sarılmış, tek beden olmuştuk. Duygularımız, hiç ayrılmamak üzere, bizi birbirimize bağlamıştı.

Garsonun çektiği sandalyeye otururken, yüzüme bir gülümseme kondurdum. Ofiste, döşemeli bir sandalyem vardı. Oysaki, Greene's Tavern'de, bana bu şans verilmemişti. Buluşmamız sona erdiğinde, küçük rahatsızlığı, annemle rutin olarak yaptığım sert ve tutuk sohbetleri çoktan unutmuş olacaktım. Salı günü öğleden sonra, geç saatler olduğu içindi sanırım, restoranda çok fazla hareketlilik yoktu. Öğle yemeğimi yemiştim, çünkü annem bu asil kulübede buluşmak istemişti. Annem, ne kadar dikkatli bir şekilde oturduğumu fark etse bile, bunu belli etmiyordu.

"Bana zaman ayırdığın için, sana teşekkür ederim," dedi annem menüyü kenara bırakırken. Anne rolü için kendisini bilhassa gri bir kostümün içine atmış ve ince boğazını gururlandıran, inci kolyesini takmıştı. Ciddi kıyafetine rağmen, açık duran saçları ve kusursuz teni sayesinde, annemle kız kardeş gibiydik. "Birbirimizi, asırlardır görmemişiz gibi hissediyordum."

Sadece birkaç hafta geçmişti. Annemse, abartmayı her zaman severdi. "Üzgünüm. Yeni işim beni oldukça meşgul etti."

"Bununla birlikte başka ufak tefek şeyler daha oldu." Annem detaya girmede, ama buna gerek de yoktu. Neyi kast ettiğini anlamıştım.

Annemin kırılmış olan egosunu yumuşatmak için, birkaç yalan servis edebilirdim. Açıkcası, bu küçük oyunları oynamak istemiyordum. "Evet, birkaç ufak tefek şeyler."

"Annene babana bahsetmeden, bir adamla birlikte yaşamam... Bu kesinlikle saygısızca bir davranış." Annem en azından asıl meseleyle geldi.

"Olaylar bu yönde gelişti, bende nasıl olduğunu anlamadım ki," diye karşılık verdim. Aslında onun kesinlikle umurunda olmadığını biliyordum. Annemi kızdıran, tam olarak, dışarıda bırakılmış olmasıydı. Ne anneme, ne de onunla birlikte canlı yayında birlikte yaşadığımızı öğrenen, milyonlarca insana bir şey anlatmak niyetinde değildim.

Annem omuzlarını silkti ve dudaklarını iğrenç bir şekilde sarkıttı. "Neyse, hayat senin."

İlginç. Annem bugüne kadar bu durumu hiçbir zaman kabul etmek istememişti. Garson gelince, hoş olmayan sohbetimiz ilk bölümü bitmiş oldu. Kısa bir nefes alma molasıydı. Ne yazık ki bu mola biraz sonra bitmiş olacaktı.

Garson siparişimizi aldıktan sonra annem, "İştahının yeniden açılması güzel," diye mırıldandı. "Görünüşe bakılırsa, bir kurt kadar aç hissediyorsun."

"Son zamanlarda, çok spor yapıyorum." Birdenbire değişen seks hayatımın, iştahımın açılmasında büyük rol oynadığını, kendime saklamayı yeğledim.

Annemin fındık rengindeki kahverengi gözleri ince çizgi halini aldılar. Kısa bir süre kuşkuyla bana baktı. "Yoksa sen hamile misin?"

Gürültülü bir ses tonuyla, "Annel!" diye patlayıverdim. Diğer masalardaki konuklar, bize doğru baktılar. Fakat, aynı hızla kafalarını çevirdiler. Bunu da muhtemelen asil bir restoranda oturmamıza borçluyduk.

"Bu, makul bir soru." Annem votka tonağinden bir yudum aldı. "Ne de olsa oldukça hızlı bir şekilde beraber yaşamaya başladınız."

"Makul mu?" diye tısladım. "Yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz. Böyle yaygaralar koparmayı kes. Hamile değilim."

"O halde omuzlarımdan, dağ gibi büyük, bir yük kalktı." Annem bardağını masaya geri koydu ve bakışlarıyla beni adeta deler gibiydi. "Bu bir skandal olurdu!"

"Skandallar, zaten yedi yirmi dört gerçekleşiyordu. Şayet, hamile olsam dâhi, bu hiçbir insanın umurunda olmazdı." Her ne kadar midem bulanmaya başlasa da, elimi sallayarak bunu red ettim. Çünkü, ilgilerini çekecek çok sayıda başka insan vardı. "Bebek yapmayı planlamadık."

"Şimdilik."

Protesto etmek istedim, ancak annem elini kaldırdı. O anda yapmak istediğim şey kollarımı bağlamak ve kalkıp gitmekti. Gençken, nasıl hissettiğimi hatırladım.

"Dışarıdaki o insanların beklentilerini hafife alıyorsun, Clara. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, veliahtla öylesine bir birliktelik yaşayamazsın. Nasıl devam edeceğiniz konusunda, kamuoyunun bilgilenme hakkı var. Aynı şekilde, ailenin ve arkadaşlarının da."

"Yirmibirinci yüzyılda yaşadığımızı söylemiş miydim?" Şarap kadehime uzandım.

"Bu, dünyanın ger kalanı için geçerli, ama kraliyet ailesi için kesinlikle değildi. Sarayda hâlâ daha görgü kurallarına ve protokole dikkat ediliyor."

Uzaklaştırmak istediğim bir şeyi hatırlattığı için, "Bunu kendim de biliyorum," diye tısladım. İstemediğim bir şeyi hatırladığım için, bu kadar huysuz bir şekilde tepki verdiğimin de, son derece farkındaydım. "Evlenmeyi düşünmek için, daha çok erken." Daha yeni mezun olmuştum ve se-verek yaptığım yeni bir işim vardı. Bir milyon tane sebep sayabilirdim, evliliği kabul etmemek için. Bunların yanı sıra, birbirimizi daha birkaç aydır tanıyorduk.

"Alexander er geç daha çok mesuliyet üstlenmesi için zorlanacaktır," diye karşılık verdi annem.

"Bunlara evlenmesi ve bir sonraki veliahtı yapması da dâhil."

"Monarşiye, kalben, bu kadar yakınlık hissettiğini bilmi-yordum."

"Kalben yakınlık hissettiğim sensin." Annemin ses tonu keskinleşti. Dilimin ucunda uzun zamandır duran, bir sonrak-i iğneleyici sözlerimi yuttum.

"Endişe etme," diye, teskin ettim annemi.

"Bizim ilişkimizin, öncelikle büyümesi gerekiyor. Yani en azından, şu anda ikimiz de sunağın karşısına geçmeyi düşünmüyoruz."

"Düşünmeseniz de, sürekli gözlem altında tutuluyorsun, Clara ve kamuoyunun ilgisi azalmayacaktır."

Şarabımın geri kalanını içtim. Annem haklıydı. Basının şehvetini bizzat kendim yaşamıştım ve kamera karşısında

açıklamasını yaparak, Alexander daha çok insanı özel hayatımıza burunlarını sokmaya davet etmişti. Spekülasyonlar olacaktı. Ayrıca Kral Albert de, Alexander'ın onun hakkında çok nadiren bahsettiği, oğluyla ciddi bir konuşma yapmıyordu.

Notting Hill dışındaki hayat, elbette daha kolay olmayacaktı.

Garson salatamızı getirdi, ama iştahım kalmamıştı. Tabaklarıma baktım ve çatalımı elime almam için kendimi zorladım. Kendi hayatımın üzerindeki kontrol, elimden kayıp gitmekle beni tehdit etse bile, eski kalıpların içine düşmemeliydim. Hayır. Buna, hiçbir koşul altında, izin vermemeliydim.

Annem birkaç salata yaprağını çatala geçirdi ve kendini bir şeye adarcasına gülümsedi. "Şimdi bana, eve taşınma partisinden bahset!"

Hiç değilse birimizin sevinmesi güzeldi.

"Bana yardımcı olur musun?" diye ricada bulundum Alexander'a ve sırtımı döndüm. Alexander henüz yarı giyinikti; gömleğinin yaka düğmesi açıktı ve manşetlerini de henüz takmamıştı. Alexander döndü, siyah kokteyl elbisemin fermuarını çekti ve enseme bir buse kondurdu. Pazartesi akşamından beri, bana çiğ bir yumurtaymışım gibi davranıyordu.

"Beni giydirmen, tuhaf bir duygu," dedim.

Fakat benim küçük şakam, onu pek neşelendirmedi. Alexander inceden gülümsedi ve gömleğini ilikledi. Dolaptan bir kravat almak istedi, ancak elini tuttum. Birazdan ilk olarak arkadaşlar ve akrabalar bir arada olacaklardı. Heye-

candan kusacak gibi hissediyordum. Şayet, aramızda bir şeyler hemen değişmezse, bu geceyi atlatamayacaktım.

"Bu şekilde devam edemez," dedim. "Bana artık dokunmuyorsun bile."

"Kesinlikle doğru değil," diye karşılık verdi Alexander kaba bir şekilde, kendisini benden geri çekti ve kravatına uzandı.

Teknik açıdan bakıldığında, Alexander haklıydı. Her geceyi birlikte geçirmiştik, birbirimizi şefkatli dokunuşlarla teselli etmiştik ve saatler boyunca sevişmiştik. Ama yeterli değildi. "Seni içimde istiyorum."

"Şimdi mi?" Alexander kaşını kaldırdı. "Yirmi dakika içinde misafirlerimiz gelecek."

"Böyle şeyler seni ne zamandan beri ala koyuyor?" diye mırladım. "Yoksa bu meydan okumanın hakkından gele-meyecek misin?" Elimi onun pantolonunun üzerinden kaydurdum ve dokunuşumla birlikte aletin hayata uyandığını memnuniyetle fark ettim. "Hadi, rahatça bir şipşak beceririz."

"Yapmamız gereken çok sayıda şey var," diye hatırlattı Alexander bana.

Katering servisine, doğru kanepeleri teslim ettiklerini kontrol etmek istemiyordum veya vazoların mükemmel bir şekilde süslenip süslenmediklerini. Ona yakın olmak istiyordum ve benden sürekli kaçmasına sinir oluyordum. Kötü durumu düzelmek için, tek şansımız vardı.

Alexander'ın ereksiyonunu kavradım ve yeniden bırakmadan önce başımı salladım, ardından bağlanmamış kravatını boynundan çekerek, bileğime doladım. "Bu gece beni bununla bağlayacaksın ve beni durmaksızın öyle bir bece-

receksin, ki ikimiz de bütün hafta boyunca niye birbirimizin etrafında kadife patilerle dolaştığımızı hatırlamayacağız.”

Alexander göz kapaklarını indirdi. Görünüşe bakılırsa, birbirimizle neler yapacağımızı hayal ediyordu. “Gerçekten mi, tatlım?”

“Fakat şimdi dizlerinin üzerine çökeceksin ve dilinle benim gelmemi sağlayacaksın.”

Bunu ikinci bir kez tekrar etmeme gerek yoktu. Alexander’ın gözleri parladı ve ardından dizlerinin üzerine çöktü ve eteğimi yukarıya sıyırdı. Gırtlığından kısık bir homurtu çıktı, çıplak klitorisimi gördüğünde. “Ne kadar da ahlaksızca... Külot giymemişsin.”

“Onu sürekli anında yırttığın için, giymem pek mantıklı değildi,” diye karşılık verdim. “Ayrıca, her an senin emrinde olmamı söylemiştin ve arzun benim için bir emirdir.”

“Bu karşılıklı.” Alexander’ın nefesi, bacak aramı okşadı. Alexander parmağı ile ferç dudaklarımın üzerinden çizerek geçerken, arzu dolu bir ürperti sarstı bedenimi. “Bacak aran ilgi için yanıp tutuşuyor.”

“Evet,” diyerek içimi çektim, Alexander’ın dudakları kısıklarımın üzerinde gezinirken.

Alexander parmaklarını ıslak yarığımın içine kaydırды ve incime masaj yapamaya başladı. “Onun özlem duyduğu şey bu mu?”

Başımı salladım. Bu yeterli değildi. Benim için yeterli olmadığı kadar, Alexander için de yeterli değildi. Bütün hafta boyunca sadece verimsiz beslenme – bu şekilde devam edemezdi.

“Onun o kadar sert sikilmesi gerekiyor ki sonradan daha ayağa kalkmam mümkün olmasın. Onun sana ait olduğunu

hatırlaması gerekiyor. O senin her şeyin, öyle değil mi, X?” Birden bire korkunç bir düşünce sinsice beni zapt eyledi ve sesim daha kıskırtıcı gelmiyordu, aksine hafiften titriyordu o endişeli soru dudaklarımdan çıkarken: “Yoksa onu daha istemiyor musun?”

Alexander durakladı ve bana baktığında gözlerinde şimşekler çıktı. Sonsuz bir zaman geçiyor gibiydi. Ardından Alexander boş elini karnıma bastırdı – ve ön uyarıda bulunmadan beni kapıya itekledi. Bacaklarımı ayırdım ve aynı anda Alexander’ın dilini içimde hissettim, dili beni doldurdu ve adeta nefes kesen bir açgözlülükle becermeye başladı. Alexander sadece atmakta olan klitorisimi şakayla hassas bir şekilde dişlerinin arasına almak için dilini içimden çekti. Bastırılmış bir çığlık attım, kurtuluşa yakın olduğumun bir göstergesi olarak. Benim, onun baskınlığına ihtiyacım vardı. Tamamıyla ona ait olmak istiyordum, onun bana her şeyimle sahip olmak istediği gibi. Parmaklarını ritmik bir şekilde içime itti, ta ki beni ürperti alarak ve kaslarım gerilene kadar. Kalçalarımı kendimi ona doğru bastırdım, daha fazlasını istiyordum, daha fazla, daha fazla. Alexander’ın dudakları hassas incimin üzerine kapandılar ve sonrasında artık sadece benim dizginlenmeyen arzum vardı, içimde aynı zamanda patlayacak gibi görünen. Alexander beni sıkı sıkı tuttu, neredeyse dengemi kaybetmek üzere olduğumda, atmakta olan yarığımı yalamaya devam etti. “Bütün akşam, dilimde senin tadın olacak. Aman Tanrım! Durmaksızın, senin o tatlı bacak aranı özleyeceğim.”

Alexander ayağa kalktı ve kendisini bana bastırdı. Aletini, kocaman olduğunu hissettiğim anda, elimle kavradım. Ereksiyonunu içimde hissetmek istiyordum.

"Hayır." Alexander'ın parmakları bileğime sarıldılar. "Şimdi değil. Yeniden yalnız kaldığımızda, seni o kadar sert bereceğimki sonradan adımlı dâhi unutacaksın – hatta yürüyemeyeceksin bile."

Kapıyı vurulma sesi bizi aniden birbirimizden ayırdı. Zamanımız dolmuştu ve şimdiye kadar Alexander için hiç bu kadar yanıp tutuşmamıştım. Alexander kravatını bağladı. Oldukça tanıdık bir gülümseme, Alexander'ın dudaklarının etrafında belirdi; bir anda hem sıcak hem soğuk hissettim. Çoraplarımı yeniden jartiyerime tutturdum ve elbisemi düzelttiğim.

"O kibirli gülümsemeni özlemiştim," dedim yüksek topuklu ayakkabılarımı giyerken.

"Bundan sonra çok göreceksin, tatlım." Alexander yanıma geldi ve beni duvara sıkıştırdı. Onun taş gibi sertleşmiş aletini tekrar hissederken, dudaklarını yanağıma bastırdı. "Peki,, becermemi hâlâ istiyor musun?"

"Hem de nasıl!" dedim soluk soluğa. Kapıya vurulduğunu neredeyse yine unutmuşum. Farkında olduğum tek şey oydu – onu ve bacaklarımın arasında yanan o şehvet.

"Bu gece, bacakların titreyene kadar, seni önce ayakta düzeceğim. Sonra yatakta bir kez daha arkadan. Bunu haftalar boyunca hatırlayacaksın." Alexander beni bıraktı. Gülümseme kaybolmuştu ve gözlerinde, sıcak közden başka bir şey kalmamıştı. Alexander kravatını düzeltti ve kapıyı işaret etti.

Evet, biz bir parti veriyorduk. Dizlerimin üstüne çöküp, beni adam akıllı becersin diye yalvarmamak için, tüm gücümle kendime hâkiim olmam gerekiyordu. X geri dönmüştü, onu tanıdığım gibi, hiç olmadığı kadar ateşli. Yani: küçük

sohbetlerle dolu bir akşam ve sonra bilinmeyen aşırılıklarla
dolu bir gece?

Evet, lütfen.

Kapıyı açtığımda, Edward ellerini beline koymuş karşımda duruyordu. Mahcup bir halde ona gülümsedim – *suçluyum efendim* – Edward başını sallayarak bunu kabul etti. İki elinde torbalarla, yanımdan geçerek, mutfığa doğru yürüdü. Tüm şaşkınlığıma rağmen, David’le birlikte gelmişti. Gerçi David’i pek iyi tanıımıyordum, ama ona spontane bir şekilde sıkıca sarıldım. O, Alexander gibi bir adama âşık olmanın ne demek olduğunu bilen tek kişiydi. Birbirimizi daha iyi tanımanın zamanı gelmişti.

“Seni görmek güzel,” dedim içtenlikle ona sarılmayı bıraktığımda.

“Edward, ona eşlik etmem için ısrar etti.” David eliyile kısa olan saçlarını sıvazladı; heyecanlı olduğu yüzünden okunuyordu.

Arkamda, Alexander belirdi ve ben kapıyı kapatırken, ellerini belime doladı. “Bizim kapımız sana her zaman açık, David.”

Kalbim deli gibi attı. Aslında *biz* kelimesinin artık benim için bir anlamı olmadığını düşünmüştüm. Ancak bunda yanlışmışım sanırım. Hatta, böyle bir şeyi başka insanların yanında söylediğinde, daha da anlam kazanıyordu. Alexander sanki üzerimde olan hakkını geçerli kılıyor gibiydi – bunu da kalbime bir yuva vererek yapıyordu.

“Hoşgeldin öpüşmeleriniz bittiyse, birisi bana yardıma gelsin,” diye seslendi Edward.

“Bunu ben üstlenirim.” Alexander’e baktım. “Sen bu arada David’i biraz gezdir.” Alexander’ı ve kardeşinin sevgilisini bir araya getirmenin zararı olmazdı, çünkü David zaten kendisini dışlanmış biri gibi hissediyordu. David, Edward’ın sayesinde, kraliyet çevresi tarafından candan karşılanmıştı, ancak ilişkilerinin doğal hali kamuda duyulduğunda, onu sıcak bir patates gibi ellerinden düşürürlerdi. Bu, kahrolası durum, oldukça adaletsizdi. Fakat, elden ne gelirdi? Kraliyetin sümüklüleri böyleydiler. Kesin olan, başka bir durum daha vardı. Kraliyet ailesinde, beni de büyük bir coşkuyla karşılamamışlardı.

Edward, yemek firmasının getirdiği, servis tepsilerini yeniden düzenlemekle meşguldü. Kollarımı göğüs hizasında bağladım ve iş vermesini bekledim.

“Birkaç şişe şarap açabilir misin, yoksa Alex tüm enerjini çaldı mı?” diye sordu Edward ve bana bir tirbuşon uzattı.

“Bunu nasıl düşünebilirsin?” diye sordum ona rol icabı bir ciddiyetle.

“Henüz aynaya bakmadın galiba, yoksa?” Edward gözlüğünü burnunun ucuna indirdi ve beni iyice bir süzdü. “Senin dış görünümünü *Taze-Düzülmüş-Couture* olarak değerlendir-

dirirdim." Aceleyle saçlarımı düzelttim ve ustaca örülmüş saç düğümünün içinden birkaç telin çıktığını fark ettim. Suçluluk hissiyle dolu, omuzlarımı silktilim, gerçekten hiç mahcubiyet hissetmeme rağmen, tirbuşonu elime aldım. "Bir kızın da ihtiyaçları var işte."

"Görünüşe bakılırsa, tamamen tatmin olmuş gibisin. Ama eğer yanılmıyorsam, annen saniyeler içinde kapıda olacaktı. Yaklaşık otuz kişiden oluşan misafir güruhu da var."

Edward'la birlikte işe koyulduk, tepsileri hem mutfığa hem salona dağıttık. Özellikle akşam için gerekli olanından, şaraptan, daha fazla sipariş etmiştim. Şayet, parti bir fiyaskoya dönüşecek olursa, en azından adam akıllı sarhoş olana kadar içebilirdik.

Ardından çiçekler ve daha çok şarap getiren bir misafir akışı başladı. Birçoğunu tanıyordum ve Alexander, Edward'ın da davet etmiş olduğu misafirleri tanıttı bana. Nihayet Belle de çekme halatı ve gerginliği her halinden belli olan, Philip'le partiye teşrif etmişti. Bal rengindeki saçları dalgalar şeklinde omuzlarından aşağı düşüyordu. İçtenlikle birbirimize sarıldık. Siyah renkli balıkçı kazağı ve diz boyu tütü etekle oluşturduğu tarzını takdir ettim. Sadece Belle bu denli çılgın kıyafetler giyebilirdi. Bu giyinişler sadece harika görünmesini sağlamıyor, ona klasik stil bir hava da katıyordu.

"Bir içkiye ne dersiniz?" diye sordum.

"Sanırım her şeyden önce Philip'e ikramda bulunmalısın," diye homurdandı Belle.

Güldüm. Belle'nin nişanlısı temelde bir sopa yutmuş gibi izlenim bırakıyordu ve nihayet biraz olsun gevşemesi için, onu doldurmak fikri hoşuma gitmişti.

Bir şişe Chardonnay'a kaptım, ikimize birer kadeh doldurdum ve birini Belle'ye uzattım.

Belle benimle tokuştu. "Aşk yuvanıza."

"Bu onuru kime borçlu olduğumu söyler misin?" Edward'ın bakışlarından, Belle için utanmaz bir şekilde hayranlık okunuyordu. Buna şaşmamalıydı. Her insan, benim tarz sahibi olan en iyi arkadaşımın etkilenirdi, gay olsa da olmasa da.

İkisini birbirleriyle tanıştırdım ve onların anında bir frekansta buluştuklarını memnuniyetle izledim.

"Sen, giysi konusunda Clara'ya fikir veren kadın olmalısın," dedi Edward.

Belle taze manikürlü elini havaya kaldırdı. "Birisini bunu yapmalı. Onun, ne kadar harikulade görüldüğünden haberi yok. Onun yanında olmasam, her gün kot pantolonu ve spor ayakkabılarıyla dolaşırdı."

"Hiç de doğru değil," diye haykırdım sahte öfkeyle ve elbisemi sunmak için, bir kez kendi etrafımda döndüm.

"Çırak usta oluyor," dedi Edward takdirle, bakışını dantel elbisemin üzerinde gezdirerek. "Ama şimdi moda desinatörleri zaten kuyruğa girecekler."

"Benim için mi?" Edward'a son derece şaşkın bir halde baktım. Koşu sayesinde oldukça düzgün bir fiziğe sahiptim, fakat bir model olarak kesinlikle uygun değildim.

"Bazen, serinletici bir saflığın var, ciddiğim." Edward elimi kaptı ve beni yeniden kendi eksenimde döndürdü. "Onlar kraliyet ailesini donatmak için kendilerini parçalıyorlar. Muhtemelen, sürekli manşetlerde olduğumuz için."

Nasıl kızardığımı hissettim ve başımı salladım. "Fakat ben kraliyet ailesine ait değilim."

"Sen İngiliz veliahdıyla birlikte yaşıyorsun," diye kısa bir cevap verdi Edward. "Yani bu durumda onlar, onun karısı olacağına kesin gözle bakıyorlar."

Edward'ın sözleri bana bir dejavu yaşatmıştı. Annem de aynı şekilde düşünüyordu, ancak bildiğim kadarıyla Alexander'ın evlenmekle ilgili bir düşüncesi yoktu. Hatta, ben bile böyle bir olasılığı göz önünde bulundurmuyordum. Birlikte yaşamak bile bizim için devasa bir adımdı.

"Ama şimdi, bütün gözler bir süreliğine senin üzerinde olacak." Belle, bana anlayışla gülümsedi. "Yani bu yüzden, bütün asil butikler kapını çalarsa şaşırma sakın. Yakındır."

"Hadi oradan. Ben, her zaman olduğu gibi, rafın en üstünde olanı giymeye devam ediyorum," diye konuyu kapattım, onların haklı olduklarını bilmeme rağmen. Ne olursa olsun, dedikodu magazinlerinin baş sayfalarını süslemek için, can atmıyordum. Dünyada, hiçbir giysi kontenjanı beni duruşumdan vazgeçiremezdi.

"Gelecek hafta alışverişe gidelim," diye önerdi Edward. "Seninle tanışmak isteyen birkaç insan tanıyorum. Onlar nihayet yeniden güzel bir kadın giydirebilmek için can atıyorlar. Ve dürüst olursam, annemden sonra bir daha böyle bir kadın görmemişlerdir. Çünkü Sarah çok gençti."

Edward, ölmüş annesinden ve genç yaşta yitirmiş olduğu kız kardeşinden bahsederken, Alexander'dan daha rahattı. Ama o da, o zamanlar daha gençti. Belki, bir alışveriş gezisinde Alexander'ın ailesi hakkında bilmediğim bir veya birkaç şeyi öğrenebilecektim. Sürekli bu konudan kaçınmışım, çünkü Alexander'a eziyet çektirmeyi, suçluluk duygularını uyandırmayı istememişim. Buna rağmen, biraz bilgi edinmenin zararı olmazdı.

"Tamara'ya uğrayabilir ve kendimizi güzelce kaptırabiliriz." Gerçi daha önce hiç oraya gitmemiştim, ancak özellikle Pepper'le tatsız bir tartışmadan sonra, bunu yapmak için bir fırsat doğarsa, orada benim bedenimde olan bütün elbise-leri satın alacağıma dair kendi kendime söz vermiştim.

"Bırak da hemen bir randevu ayarlayalım." Edward cebinden cep telefonunu çıkarttı. Görünüşe göre butiğin sahibini iyi tanıyordu. Hiç şaşırmamıştım. Edward, kraliyet sitilinin mükemmel bir örneği sayılıyordu.

"Ona selamlarımı ilet," kendini beğenmiş bir ses duyuldu koridordan.

Ensemdeki saçlarım diken diken oldular ve dönmeden önce şarabımdan bir yudum daha aldım. Kapı eşiğinde Pepper'in uzun boylu vücudunu gördüm. Pepper, bilinçli uyguladığı ve kullandığı ilgisiz tavrıyla bizi inceledi. Halbuki, durum tam aksineydi. Üzerinde mavi satenden bir elbise vardı. Neredeyse hiç olmayan kıvrımlarını ve dümdüz olan karnını öne çıkartıyordu ve bunlara ilave olarak elbise mega kısaydı. Yürürken poposunun görünmemesi bir mucizeydi. Gerçi hiç kimsenin itirazı olmazdı, şayet pürüzsüz, mükemmel bronzlaşmış bacaklar vaat ettiklerini tutarlarsa. Pepper ışığın altına geçti ve yüksek topuklu ayakkabılarının içinde bize doğru yürürken, kirpiklerini tıngırdattı.

"Bana, içecek bir şey ikram etmeyecek misin?" diye sordu somurtarak. Pepper olağanüstü bir oyuncuydu. Az kalsın vicdanen kötü hissedecektim, ama kiminle uğraştığımı biliyordum.

Alexander mutfağa geldi. "Doğru hatırlıyorsam eğer, davetlilerin listesinde sen yoktun, Pepper."

Halbuki, Alexander davetli listesine bakmamıştı bile, aksine hazırlıkları Edward'la bana bırakmıştı. Alexander'ın benim Pepper'ı asla davet etmeyeceğimi biliyordu. Pepper'ın burada istenilmemesi, Alexander'ın açıkça ilan etmesi kadar hoşuma gitmişti.

Rahat bir tavırla, "Hadi ama ne kadar çok insan, o kadar iyi," dedim. Kendime hâkim olmak için kesin kararlıyım – çünkü bu bile onun aşırı derecede kızmasına sebep olacaktı.

Pepper'ın gözleri ışıldıyordu ve bu kesinlikle minnettar olduğundan değildi. Alexander yanıma geldi, kolunu belime sardı ve beni sıkıca kendisine çekti. Pepper suratını astı, sanki aniden midesi bulanmış gibiydi – görünüşe göre Pepper mesajı almıştı.

"Demekki burada bir parti var," diye neşeli bir ses duyuldu. Alexander'ın iyi gün dostu Jonathan Thompson bize katıldı. "Umarım, Pepper'ı de getirmiş olmamın bir mahsuru yoktur. Pepper, yeni konutunuza bir göz atmak istedi."

Belle'nin huzursuzluğunu hissettim. Jonathan, birinci sınıf karizmatik bir adamdı ve üstelik kendisine iyi geldiğinden daha da yakışıklıydı. Üniversitenin ikinci döneminde Belle'nin Jonathan'a sırlıslıkla âşık olmasının nedeni, bu özelliklerin onda birleşmesiydi. Belle'nin kısa süren ilişkisi, felaketle sonlanmıştı. Burada onun ufak sohbetini dinlemek zorunda olmak, Belle için cehennem azabı olmalıydı. Ancak Belle'ye daha yardım edemedim, Philip nişanlısına bakmak için mutfığa daldı. Philip, Pepper ve Jonathan'ı gördüğünde yerinde kala kaldı. Onun âdem elması görülür şekilde bir yukarı bir aşağı indi. Yeni gelenlere kısaca başını sallamadan, kolunu uzatarak, Belle'yi kendisine çekti. Belle özür dileyen bir bakış attı, gerçi buna hiç gerek yoktu. Philip'i çok iyi anlı-

yordum. Alexander da aşırı kıskanç olabiliyordu, ancak şimdiye kadar Philip'i genelde alingan ve mesafeli bulmuştum. Ancak Philip şimdi Belle'yi salona doğru yönlendirirken, onun da damarlarında sıcakkanlılığın dolaştığına dair hiç şüphe yoktu. Beni en çok şaşırtan, Belle'nin ona Jonathan hakkında bahsetmiş olmasıydı. O adam, övünülmesi gereken bir fetih değildi – gerçek yüzünü gösterdikten sonra.

Bugüne kadar hiç böylesine bir parti düzenlememiştim. Ev sahibi olarak memnuniyetle fark ettim, şarabı getirmek ya da bir misafire tuvaleti göstermek gibi bahanelerle, kendime küçük boşluklar bulabiliyordum. Yaklaşık bir saat sonra, hangi odada misafir olmadığını biliyordum. Şu anda, koridorun önündeki küçük salondur, misafirler mutfağa, yemek odasına ve salona doluşmuşlardı. Özel konuk listesi ve Alexander'ın büyük oda seçimleri sayesinde, gereğinden daha fazla yerimiz vardı. Hatta, partiye davet etmediğiniz kişiler için bile.

Pepper, ondan ne kadar çok öğrendiğimi biliyormuş gibi, çok geçmeden, arkamdan odaya girdi. Rahatlığını vurgulayarak ağır adımlarla yanıma geldi. Parmağı ile eski bir kulp koltuğuna sürttü ve burnunu çekti. Görünmeyen tozları parmağından sildi. "Kendinize çok güzel bir ev seçmişsiniz, Clara."

Görünüşe göre bu akşam her şey, terbiye ve nezaketten oluşan bir sis perdesinin altında ilerliyordu. Bunun uzun sürmeyeceğine dair kuşkuvarım vardı. "Ah, Alexander bununla daha çok tek başına ilgilendi."

"Uzun zamandan beri burada yaşadığınıza dair bir izlenim uyandırdınız bende." Pepper'ın sesi, kulağa masumca geliyordu, ama gerçekte beni denemeye tabi tutuyordu.

“En azından Alexander bunu basına böyle sattı. Doğruyu söylemem gerekir, hayret etmişim – yaz boyunca hiçbir olayda, sizi birlikte görmedim.”

“Bunun yerine daha önce kırsalda (çiftlikte, bağ evinde) yeterince görmüşün.”

“Ah, o küçük gösteri mi?” Pepper’ın yüzünde sinsi küçük bir gülümseme belirdi, ama tam olarak kızgınlığını gizleyemiyordu. O, Alexander ve beni çok samimi bir anda izlemişti, ama çenemi kapalı tutmuştum. Alexander, beni kırsalda verandanın korkuluğunda becerdiğinde, onun bizi izlediğini bilmiyordu. Pepper’ın her şeyi izlemek zorunda olmasıyla, derin bir memnuniyet duymuştum. Pepper gibi aptal bir somun, bazı gerçekleri, ancak tamamlanmış bir şekilde karşısına konulduğunda idrak edebiliyordu.

“Bunu yaparken kimsenin sizin fotoğrafınızı çekmemesi çok yazık olmuş,” diye tısladı Pepper. “Şayet, Alex yeniden aklını başına toplardı, birisi ona nasıl üçüncü sınıf bir fahişe olduğunu göstermiş olsaydı.” Pepper’ın burun delikleri titriyordu. Şimdiye kadar hiç bu kadar çirkin görünmemişti. Yüzünün fotoğrafını bu kez *ben* çekmek istedim. “Sen bir şey mi söyledin, Pepper?” diye karşılık verdim sessizce.

“Sen kazandığını sanıyorsun...” diye tısladı Pepper, ama ben onun sözünü kestim.

“Ben kazandım. Rahat rahat etrafına bak, tatlım.” Elimi kapsamlı bir şekilde açarak etrafı işaret ettim. “O bana ait. Her şeyiyle.”

Pepper, burnuna çürük kokusu gelmişçesine yüzünü ekşitti. “Sen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O hiç kimseye ait değil. Sadece tamamen çıldırmış biri onun kalbini fethettiğine inanır.”

"Unut bunu," diye karşılık verdim. "Zaten yarışmanın dışında koşuyorsun."

"Gün gelecek, gülemeyeceksin. Sana gerçek yüzünü gösterdiğinde, orada bulunmak isterim."

"Sen, onu sevdiğini mi iddia ediyorsun?"

"Onu sevebilecek tek insan benim," diye tısladı Pepper. "Çünkü onu affedebilecek tek insanda benim."

"Affedilecek hiçbir şey yok." Pepper'ın saçmalıklarına tamamen doymuştum artık. Yanından geçerek odayı terk ettim. Onun yanında bir saniye daha kalmaktansa, binlerce parti konuğunun etrafımda olmasını yeğlerdim.

"İşte bunda tamamen yanılıyorsun." Pepper bir an duraksadı, son vuruşunu yapmadan önce, ki anın tadını çıkarttığı açıkça görünmekteydi. "Senin kadar zavallı bir fahişe dâhi onu affedemezdi."

Pepper'le çarpışmamızı unutmaya çalıştım sadece, ama sanırım son oku isabet etmişti. Ne yazık ki benim partimdi, bu yüzden belli etmeden kalabalığın arasında kaybolamazdım. Hangi tarafa yöneldiysem, anında bir sohbe dâhil oluyordum. Misafirlerin üzerindeki hakimiyetimi tamamen kaybetmiştim. Gelecek hafta bir ara, Edward'ın ayrıntısına kadar kimlerin geldiğini bana anlatması gerekiyordu.

Etrafıma bakınırken, ürpererek annemin, babamın ve kız kardeşimin geldiklerini fark ettim. Belle onları şöminenin önüne çivilemişti, ancak o bile annemi uzun bir süre kontrol altında tutamazdı. Onlara doğru giderken, diğer konuklarla da gâh orada gâh burada biraz sohbet ettim. Zaten yanlarından geçemiyordum. Maalesef, annemin de kalabalıkta kaybolmak gibi bir niyeti yoktu. Vücuduna, bizim partimiz için

aldığı, daracık oturan gümüş parıltılı elbisesi konuşuyordu. Birkaç kişi onun olduğu yöne doğru, merakla, baktılar. Görünüşe göre Karlar Kraliçesi gibi seviniyordu annem buna.

Neredeyse onların yanına varmıştımki, kalabalığın arasından, tanıdık ve fazlasıyla hoş karşılanan bir sima bana doğru sırtıyordu. Bennett kahverengi buklelerini arkaya doğru taramıştı ve kravatı ilk kez, bir rakamı gibi düzgün duruyordu. Odanın diğer tarafından Alexander bana doğru baktı ve el sallayarak onu yanıma çağırdım. Onu nihayet patronumla resmen tanıştırma fırsatım olmuştu.

“Sen, bunu gerçekten de başardın!” dedim neşe saçarak. Evin içi tanımadığım bir sürü insanlarla doluydu, bu yüzden gerçekten sevdiğim birisini görmek beni çok mutlu etmişti.

“Dadı bana küçük bir servete mal oldu, ama buna değerdı.” Bennett öne doğru eğildi ve beni candan bir tavırla bağrına bastırdı. Bennett beni bıraktığında, Alexander tepemizde bitti ve Bennett’i sakın bir yüz ifadesiyle değerlendirdi.

Omuzlarımı gerdim. Alexander’ın, başka bir adam bana ilgi gösterdiğinde, bulunduğu ortamda, hâkim olduğunu sürekli belirtmesi gerekiyor muydu?

“Biz daha birbirimizi tanımıyoruz.” Bennett elini uzattı. Alexander hafiften çekimserdi. Patronumla tokalaştı. “Clara benim çalışanıım.”

“Bennett de patronum,” dedim, bunu söylerken de *patronum* kelimesini özellikle vurguladım. Bu da Alexander’ı biraz sakinleştirmiş gibiydi, çünkü birdenbire dudaklarının etrafında alımlı bir gülümseme belirdi.

“Ah, bir iş arkadaşı,” dedi Alexander. “Mütevazı kulübemize hoş geldiniz. Clara işini seviyor.”

"Öyledir umarım." Bennett bana bakarak sırttı. "O olmasa perişan olurduk." Bennett kalabalığın içinde birisine el salladı ve omuzlarımın üzerinden bir göz attım.

Aman Tanrım! Bennett, Tori'yi getirmişti.

"Merhaba, Clara!" Kırmızı saçlı narin kız, bakışlarını konukların arasında gezdirirken, resmen enerjiyle dolmuş ve titriyordu. "Eviniz çok çarpıcı ve..." Tori, Alexander'ı gördüğünde sözleri dudaklarında bir anda buhar olmuştu.

Bu beni çok fazla şaşırtmadı. Alexander, başka insanlar üzerinde, tam da böyle bir etki yaratıyordu, özellikle de karşı cinsin üzerinde. Alexander, siyah uçlu takımının içinde bir göz ziyafetinden fazlasını vaat ediyordu. Ismarlama takım elbisesi – ceketin düğmeleri açtı – antrenmanlı olduğunu belli ediyordu, ancak sadece ben, yeleğin altında ne derece kusursuz bir vücudun saklandığını biliyordum.

"Bu arada bu Tori," diye açıkladım aceleyle, çünkü Tori'nin dili ne zaman çözülecek belli değildi. Ben bile ortamın havasını bir an kaçırmıştım. Şaşkınlıkla Bennett'e baktım. Aslında onun, Tori'yi partimize getirmesi hoştu, ancak sonradan kafama dank etmişti. "Bir saniye. Yoksa siz..."

Patronum, Tori'nin elini dudaklarına götürerek cevap verdi, Bennett'in bu hareketi, Tori'nin bir genç kız gibi kıkırdamasına sebep oldu.

"Henüz daha hiç kimse bunu bilmiyor," diye itiraf etti Bennett.

"Bir mezar kadar sessiz kalırım," diye temin ettim onu.

Tori utangaç bir şekilde sırttı ve birdenbire bende bir ışık yandı.

Bennett'in geçen hafta öyle tuhaf davranmış olmasına şaşmamalıydı. Onun sadece yeni bir kız arkadaşı yoktu.

Ayrıca, Tori, Bennett'ın sadece birkaç metre uzağında çalışıyordu. İkisini, bir araya neyin getirdiği belliydi. Bennett hayat dolu bir kadını hak etmişti ve Tori bu rol için mükemmeldi.

Alexander kulağıma fısıldadı: "Belki de biraz annenle ilgilenmelisin."

Keyfim anında yerle bir olmuştu. İş arkadaşlarıma içeceklerin nerede olduğunu gösterdim, ardından annemin, babamın ve Lola'nın yanına gittim. İlk bakışta Madeline ve Harold Bishop mutlu bir çift gibi göründüler, ancak birbirlerine mesafeli durduklarını anında fark ettim. Annemin, babamın ilişkisinden haberi var mıydı? Böyle bir şeye müsamaha göstereceğini düşünemiyordum, diğer yandan insanlara mükemmel bir evliliğin resmini satacak kadar ustaydı.

"Biraz geciktiğimiz için bağışla." Annemin sesi anlaşılır şekilde gindi.

Babam bana sarıldı. "Beni ofiste oyaladılar," diye açıklamada bulundu babam. "Şahane bir parti."

Beynimin bir köşesindeki bilgiyle, babamın sarılışına bedenen karşılık vermek neredeyse rahatsız vericiydi. Bu rahatsızlığımı, fark ettirip ettirmedikten emin değildim. Yutkundum ve gülümsemeye zorladım kendimi. "Burada olduğunuz için çok sevinçliyim."

"Sanki bunu kaçıracaktık," dedi Lola. Süper şık, siyah, dar elbisesinin içindeki küçük kız kardeşim, bu akşam burada toplanan variyetli Londralıların arasına en iyi şekilde uyum sağlıyordu ve o kesinlikle bağlantılar kurma, en önemli insanlarla iletişime geçme fırsatını kaçırmayacaktı. İkimizin de kestane kahverengi saçlarımız vardı ve birbirimize çok benziyorduk. Ancak Lola değişti ve bir söğüt gibi ince. O,

modern ve medeni görünüyordu. Birçok yönden Alexander için daha uygun olurdu. Her türden beklentileri ve kamuoyu ilgisini, soluyla hal ederdi. "O ilerdeki Edward mı?"

Lola'nın bakışını takip ettim ve başımı salladım. Edward daha büyük bir güruhun önünde hüküm sürüyordu. David hiçbir yerde görünmüyordu. Annemden kendimi kurtarır kurtarmaz, David'i aramaya karar verdim.

"Alexander," diye cıvıladı annem, ev sahibi bizzat yanında görüldüğünde. Alexander'a bahsettiği sarılma, bir nebze fazla samimiydi, ancak Alexander yüzünü buruşturmamıştı.

"Sizi yeniden görmek güzel." Alexander yanıma geldi ve elini sırtıma koydu, popomdan sadece bir santimetre yukarısına – bir dokunuş ki hem sakinleştirici hem de heyecan vericiydi. Gerçi akşam boyunca sürekli karşılaşmıştık, ama çoğunlukla hemen ayırmışlardı bizi. Onun yakınımda olması beni rahatlatıyordu. Biraz sonra kalabalığa yeniden karışmamayı diledim.

Fakat babamla da, birkaç gün önce sokakta izlemiş olduklarım hakkında, konuşmam gerekiyordu.

"Bize bir saniye izin verir misiniz?" diye sordu Alexander, sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Clara ve ben acilen bir şey konuşmak zorundayız."

Annem ağzını açtı. Sessiz kalmanın daha iyi olacağını anlayınca, kelimelerini yutuverdi. Alexander ile tartışmanın anlamsız olduğunu öğrenmişti. Alexander beni dışarıya, bahçeye götürdü, şans eseri hiç kimsenin yolu oraya düşmemişti. Edward ve ben sonbaharın serinliğinden dolayı verandanın kapılarını kapalı tutmak konusunda anlaşmıştık. Ve bu karar, parti kargaşasının ötesinde bize değerli özel

bir an verdi. Camdan süzülen ışıktan, bahçenin karanlığına çıktık ve Alexander'ın eli anında eteğimin altına girdi ve jartierimin üzerine.

"Bütün bu insanların ne işi var burada?" dedi kaba bir sesle. "Seninle oynamak istiyorum.

Evet, lütfen. Gerçi diğer konuklar sadece birkaç metre uzağımızdaydılar. Camlar desen ses geçirmez değillerdi ve bize de çok bir zaman kalmıyordu. Tüm bu hesaplamalarıma karşın, neden olamayacağına dair tüm sebepler, Alexander'ın dudaklarını hissettiğimde, uçup gitmişti. Bir andan diğerine, onun dudaklarıyla, adeta eriyip gitmiştim. Alexander'ın elleri popomun üstünde çıplak yanaklarıma masaj uyguluyorlardı. Günlerdir beni popomdan ellememişti. Aniden bir arzu vücudumu sardı, hoş bir şekilde kucak kısmımı çekiştirdi ve bana bütün tereddütlerimi unutturdu. Sadece tek bir düşünce bana ilham veriyordu. Bacaklarımin arasındaki arzuyu dindirmek. Alexander coşkulu bir şekilde kendisini bana doğru bastırduğında, aletinin pantolonundan fırlayacak gibi olduğunu hissettim. Elimi aşağı kaydardım ve parmaklarımı ereksiyon halindeki aletine sardım.

"Yalnız bu şekilde tekrar içeriye giremezsin," dedim sessizce, aletini pantolonunun üzerinden okşarken.

"Peki, bunun için ne yapmalı, tatlım?"

Şehvetli bir gülümseme dudaklarımin etrafında belirdi. "Sana hâlâ bir borcum var."

Birisinin muhtemelen hava almak için veya sigara içmek için aniden dışarıya çıkabilme ihtimali, kesinlikle umurumda değildi. Alexander'ın önünde diz çöktüğümde, aletini kurtarmak için pantolonunu açmama engel olmadı. Güçlülüğünü utanmaz bir şekilde ortaya koyan, erkeksi ve kusursuz

bir biçimde çamaşır yıkama tahtasına benzeyen karnının altında duran aleti gözlerimin içinde parıltıyordu. Dilimle, başının üzerinden geçtiğimde, bacak aramın yanmaya başladığını hissettim. Dudaklarımla onun güçlü şaftına kapandığımda, gırtlığımdan bastırılmış bir inilti kaçıverdi. Onunla şakalaşıyor ve aletini dilimle şımartıyordum. Alexander, bir anda, elini saçlarımin içine geçirip, başımı arkaya doğru çekti. Ağzımın içine tamamen nüfuz ediyordu.

"Beni nasıl üflediğini seyretmeyi seviyorum," dedi Alexander boğuk bir sesle. "İsteklerini kontrol altında tutmayışını seviyorum. Evimiz konuklarla dolu, fakat seni sadece aletimin ağzının içinde olması ilgilendiriyor."

Alexander'ın aletiyle uğraşmaya devam ederken sessizce inledim. Sözleri kadar, ansızın ağzıma boşalabileceği düşüncesi de beni heyecanlandırıyordu.

"Sonra o dar bacak aran da bunu şehvetin tadına baka-cak, tatlım. Benim için hazır mı? Kalın aletimi yalamak hoşuna gidiyor mu?" Alexander, bir kez daha tüm gücünü kullanarak, aletini dudaklarımin arasına sıkıştırmaya çalıştı.

Başımı sallayarak karşılık verdim. Onu tamamen ağzımın içine almadan önce, dilimle aletin başının etrafını yaladım. Alexander, kalçasını ritmik bir şekilde hareket ettirerek karşılık verdi ve çekinmeden ağzımda git gel yapmaya başladı. Bacaklarımin arasındaki o özlem dolu kasılmalar neredeyse çekilmez bir hal almıştı. Alexander vahşice gırtlığıma boşaldı. Kendimi geri çekmedim, onun üzerinde bu kadar güçlü olmamın tadını çıkartıyordum, ki küçük bir an için Alexander kontrolünü kaybetmişti.

Alexander durdu ve saçını bıraktı. Ardından ayağa kalkmam için yardım etti. Aletini tekrar pantolonunun içine yer-

leştirmeden önce, çoraplarıma yapışan birkaç çimi temizledi. Kısa bir süre bana baktı ve kolunu uzattı. "Önden buyur."

"Tam bir centilmen," dedim kuru bir sesle.

"Ben öyleyim işte." Buğulu sesi, sırtımdan bir ürpertinin inmesine neden oldu. "Bir kez daha emin olma fırsatın olacak."

"Botanikte kısa bir numara daha ister misin?"

"Hayır, biraz daha geniş bir yere ihtiyacım olacak. Bir yatak, yastık..."

"Senin için bahçe yeteri kadar geniş değil mi?" diye karşılık verdim.

"Elbiseni mi mahvetmek istiyorsun?" Alexander'ın parmakları kapının tokmağına sarıldı. "Doğrusunu istersen, seni baştan çıkartmak için buraya getirmedim."

Birlikte eve girerken, "Bunu fark etmiştim," diye alay ettim. Sonra David'i gördüm, yapayalnız bir rafın önünde duruyor ve bir kitap karıştırıyordu. Alexander'ı yanağından öptüm. "Sonra görüşürüz."

Dikkatlice David'e yaklaştım, onu korkutmak istemiyordum. Onunla çok ortak noktalarımız vardı, fakat şimdiye kadar kaynaşma fırsatımız olmamıştı. Onun ürkekliğini gayet iyi anlayabiliyordum; sonuç olarak, Edward için iyi bir arkadaşan fazlası olmadığını, göstermek zorundaydı.

"Bu kitabı biliyor musun?" diye sordum.

David kapağına bir baktı ve başını salladı. "Maalesef, mezun olduğumdan beri kitap okumak için neredeyse hiç vaktim olmadı."

"Senden farklı değilim."

"Edward'ı gördün mü?" David o kadar sessiz konuştuğu, onu neredeyse anlamamıştım.

Alexander'le dışarıya çıktığımızdan beri Edward'ı görmedim. Bir partide birdenbire yalnız kalmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Edward ona eşlik etmesi için David'e ricada bulunmuştu. Belki de ona yalvarmıştı ve şimdi de ortadan kaybolmuştu. "Muhtemelen yukarıda, birinci kattadır." Elimden geldiğince rahat davranmaya çalıştım. "Kütüphanemizi görmüş müydün?"

"Hayır, ancak onu bana göstermek ister misin?" Böylece, umumi kargaşayı arkamızda bırakacaktık ve birkaç özel kelam edebilmek için, bir fırsatımızın olacağını anlamış görünüyordu David.

David'i yukarıya çıkarttım, ona odaları gösterdim ve ev sahibi olarak kendimi tamamen işime vermiştim. Birlikte koridorda yürürken, David, fark edilir şekilde rahatlamıştı.

"Aslında hemen anlamalıydım yani, Edward'ın egosunun coştüğünü," dedi David, kütüphane kapısının önünde durduğumuzda.

"Onun davranışını mazur göstermek için değil, ama seni gerçekten özledi." Benden daha iyi kimse bilemezdi, Edward'ın içinden geçenleri.

"O zaman sevgisini göstermek için, oldukça tuhaf bir davranış şekline sahip."

"Alexander da çok farklı değil," diye yatıştırmaya çalıştım David'i.

"Ama Alexander senin üzerinden ellerini çekemiyor," diyerek karşılık verdi David.

Kızarmıştım, bu arada da David'in çok şeylere şahit olmadığını umuyordum. "Ah, ben onun sadece bir şeyi fazlasıyla telafi ettiğini düşünüyorum."

"Mutlaka daha kötü şeyler vardır."

Parmaklarım kapı tokmağının üzerinde bir an durdum. "Dediğim gibi onu mazur göstermek istemiyorum. Ama Edward seni sadece korumak istiyor. Alexander, benim için de aynı şeyi yapıyor. Ve belki de bir gün, kendilerinin koruma komplekslerinin insanı tamamen bitirdiğini anlayacaklar."

Her şeye rağmen gülmek zorunda kaldığında, David'in beyaz dişleri ışıldadı.

Ancak sonrasında başını salladı. "Evet, belki de haklısın. Yine de, durumu kolaylaştırmıyor."

"Kesinlikle öyle," diyerek David'in dediklerini kabul ettim. Kapıyı açtım ve ışığı yaktım. "Henüz dekorasyonu tamamlamadık, ama..."

Birden bire Edward'ı karşımızda görünce, cümlenin sonu gelmedi.

Edward ve Lola.

İkisi tutkuyla öpüşüyorlardı.

Edward ellerini havaya kaldırdı, sanki Lola'ya dokunmak istemiyormuş gibi, ama buna rağmen öpüşmenin – bunun yanlış anlaşılacak bir tarafı yoktu. Ağzım açık önce ikisine baktım, sonra David'e. David'in koyu renkli gözleri ince bir çizgiye dönüşmüştü. Edward ve Lola birbirlerinden ayrılırken, sesini çıkartmadı – ancak dürüst olmak gerekiyordu: Edward bir anda Lola'yı geri itmişti.

"David..." diye başladı Edward, ancak David çoktan kapıdan dışarıya çıkmıştı.

"Lanet olası, neler oluyor burada?" diye patlayıverdim.

Edward bir şey söylemek istedi, ama sonra fikir değiştirdi ve o da koridora hücum etti.

Ellerimi kaldırdı. "Lola, bu ne demek oluyor?" David senaryoyu yanlış yorumlamış olabilirdi, fakat ben burada gerçekte neler olduğundan çok emindim.

Lola elbisesini düzeltti ve beni tersleyerek baktı.

"Edward bana kütüphaneyi gösterdi."

"Ev dolaştırırken, dille öpüşmenin de programa dahil olduğunu bilmiyordum." Çok kızgındım. Buna gerçekten gerek yoktu, bilhassa da Edward hâlâ çaresizce David'i geri kazanmak için uğraşırken. "Bunu yaparken düşüncen neydi? Yoksa kafanı, çalışması için hiç açmamış mıydın?"

"Sakin bana bu şekilde gelme," diye tısladı Lola. "Ben küçük bir çocuk değilim ve kimi istiyorsam öperim."

"Ancak tesadüfen şu fikir aklına gelmedi mi, öncesinde veya hiç değilse bunu yaparken, onun da bunu isteyebileceğini sormak?"

Lola yüzünü ekşitmişti, sanki ona çınlayan bir tokat indirmişim gibi ve o güzel yüzünden işkence ifadesi uçuverdi. "Onun gibi bir adamın beni beğenmesini düşünmek çok mu zor? Tabi, Alexander öylesine aklını almış ki, üçe kadar saymayı bilmiyorsun bile, ama..."

"Ve Edward'ın anında David'in peşinden koşması, sana az da olsa hiç tuhaf gelmedi mi?" Yemin içercesine sesimi alçalttım. Aslında bu Lola'yı hiç ilgilendirmezdi, ama sonuç olarak o benim kız kardeşimdi ve Edward'ın sırrı bende olduğu gibi onda da gizli kalacaktı. Lola düşüncesiz olabilirdi, ama kesinlikle zalim olamazdı.

"Ben..." Lola sözleri tamamlayamadı ve gözlerini açmış bana bakakaldı. "Of."

"Aynen öyle." İçimi çekerek onu kollarımın arasına aldım. "Şimdi benim neden oldukça şaşkın olduğumu anladın mı?"

Lola başını salladı.

"Ve neden bu kadar kızgın bir şekilde tepki verdiğimi de anladın mı?"

Lola yeniden başını salladı, ama sonra durakladı. "Doğrusunu istersen, hayır."

"David'in ve Edward'ın oldukça karmaşık bir ilişkileri var," diye açıkladım. "İnsanlardan gizli tutuyorlar. Ve o ikisi şu anda çok zor bir dönemden geçiyorlar."

"Ve ben her şeyi daha da berbat ettim." Lola üzgün bir şekilde bana baktı. "Onda şansımı denediğim için, bana kızgın mısın? Düşündümki yakışıklı biri, iyi bir aileden geliyor ve..."

"Hayır, unut bunu," diyerek lafını böldüm Lola'nın. "Bir dahaki sefere sadece biraz daha dikkatli ol."

"Bunu söyleyen ablam sevgilisiyle, ki onunla daha ilk görüşmede öpüştü, sadece birkaç ay sonra birlikte yaşamaya başladı." Derinden bir iç çekerek kapıya doğru baktı Lola. "Belki ikisiyle konuşmam iyi olur."

"Bırak bunu kendileri çözsunler," diye önerdim. "Ama lütfen iyi ol ve daha fazla konukların peşine düşme."

Birlikte aşağı inerken, şaşkınlıkla fark ettikki bir sürü konuk evin kapısına doğru sıkışmıştı. Dışarıda olan biteni hiç utanmadan izliyorlardı.

David'in sesi, genel bir mırıldanmanın üzerine çıkıyordu. "Ben şimdi neye inanmalıyım? Israrla benim de gelmemi istedin ve sonra seni bir kızla öpüşürken yakalıyorum."

Lola dona kaldı. Hiç kimse David'in kimin hakkında konuştuğunu bilmiyordu, ama bu anında değişebilirdi.

"Ama ben onu öpmedim," diye karşı çıktı Edward yemin edercesine ve David'e doğru bir adım attı. "O öptü beni." Bir düzine insanların onları izlemesi umurlarında değil gibiydi, ama belki bunun farkında bile değildiler.

Kalabalığın içerisinde kendime yol açtım, ancak kapıda Alexander beni durdurdu. "Karışma."

"Hayır, mecburum..."

Alexander sert bir bakışla sözümü kesti. Görünüşe bakılırsa o bütün bunları çok ciddiye almıyordu, gerçi bu da benim endişemi dağıtmaya yetmiyordu.

"Edward, ben niçin buradayım?" diye bağırdı David. "Kendini daha iyi hissetmen için mi? Herhangi bir sahip olma hakkına, talep etmek mecburiyetinde olduğunu düşündüğün için mi? Benim doğru sebeplerden dolayı burada olduğumu hissetmiyorum."

Arkamdaki mırıldanmalar gitgide büyüyordu; görünüşe bakılırsa etrafta duranlar burada olup bitenleri anlamışlardı. Aslında mutlu olmam gerekiyordu: mantarlaşmış ailenin bir sırrı daha eksilmişti. Ancak, karnımın içinde iyi hissettirmeyen bir sancı yayıldı.

"Neden mi buradasın? Çünkü seni seviyorum," diye bağırdı Edward.

"Çünkü sonsuza kadar seninle birlikte olmak istiyorum!"

"Şahane, bunu nasıl gös.." Ancak Edward, hiç beklenmedik bir tepkiyle, konuşmayı yarıda kesti. David'i kendisine çekip, coşkuyla öptü. Bu hareket, ince bir jestten çok daha fazlasıydı. ... kendine, sevgilisine ve dünyanın geri kalanına, kendisini açıkça göstermek isteyen bir adamın itirafıydı.

Sonra, tüm şaşkınlığıma karşı, birisi alkışlamaya başladı ve anında başkaları da alkışa katıldı. O ikisi birbirlerini bıraktıklarında, etraflarına tamamen şaşkınlıkla baktılar. Bunun üzerine Edward, vücudunun yarısıyla öne doğru eğildi ve sevgi gösterisine katkıda bulundu. Her zaman olduğu gibi,

aklın varlığı konusunda, yenilmesi hiçbir zaman mümkün değildi.

İkisi sonunda el ele eve geri döndüler ve Alexander kollarını ikisinin üstüne koydu ve ikisine de sarıldı.

"Bunun zamanı çoktan gelmişti," diye açıklamada bulundu ve Edward'ın saçlarını dağıttı. Buna karşı David sanki dilini yutmuş gibiydi. Alexander'ın alışılmamış içtenliğinden mi ya da Edward'ın coşkulu itirafından dolayı mı, durum pek açık değildi. Ancak benim kalbim sevinçten ötürü hızlı hızlı atıyordu. Fırsatını bulmuşken, ikisini tebrik ettim.

"Birisi burada en iyi örnekle öncülük yaptı," Edward sırtarak abisinin omzuna vurdu. Birbirlerine uzun uzun baktılar. David'in ve Edward'ın ellerini sıkmak, en iyi dileklerini sunmak için, etrafımızı başka konuklar da sardı. Sadece Pepper, iğrenmiş yüz ifadesiyle, arka planda kaldı. Niçin hazi zırdı bir kameram yoktu ki?

Annemle babamı, etrafta duranların arasında fark ettiğimde, nefret düşüncelerimi uzaklaştırdım.

Şimdi Alexander'ın ve Edward'ın büyük sırrı hafiflemişti, ancak hâlâ yüreğimi yakan bir şey vardı ve bu beni içten içe yemekle tehdit ediyordu. Babamla karşılaşmaktan korkmuştum, ama bunu atlatamıyordum, onunla konuşmam gerekiyordu. Koridoru kapatan konukların arasından kendime yol açtım ve babamın yanına gittim.

"Seninle konuşabilir miyim? Baş başa?"

Babam kaşlarını kaldırdı, ama başka açıklama yapmadım. Onu mutfağa götürürken, zihnimin içinde hazırlık yapıyordum. Elimden geldiğince, sakın kalmaya çalıştım.

"Geçenlerde, seni gördüm," dedim.

Babam, şaşkın şaşkın, bana baktı. "Nerede?"

"Şehirde. Tam o anda bir taksiye biniyordun." Huzursuzluğumu belli etmemek için çabalıyordum, ancak bunda başarılı olamadım. "Onu gördüm."

"Clara, anlayamadım," diye karşılık verdi babam, ancak gerçeği onun bakışlarında gördüm. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

Başımı salladım, gözyaşlarımı tutacak halde değildim. "Annemin bundan haberi var mı?"

"Ben iş arkadaşlarımla bir hayli zaman geçiriyorum ve bazıları tesadüfen kadın." Sesinin, aniden, aşağılayıcı geldiğini fark ettim. Bu şekilde, yukarıdan aşağı doğru, ben çocukken dâhi konuşmamıştı.

"Ve bu kadın iş arkadaşlarının hepsini öpüyor musun?"

"Kes şunu!" birdenbire kapı eşinde duran annem, sözmüzü böldü. Annem yanımıza geldi ve babamın elini tuttu. "Bu seni hiç ilgilendirmez, Clara!"

"Ama seni ilgilendiriyor." Hayal kırıklığımı saklamak için çaba göstermedim. Görünüşe göre annemin haberi vardı – fakat bununla nasıl baş edebiliyordu? Annem, ki o kadar kırılgandı, ne zamandan beri aldatıldığını bilerek yaşıyordu?

"Kızım tarafından, küçük bir kızmışım gibi davranılmaya ihtiyacım yok," diye tersledi beni annem.

"Yeter ama anne. Sana bir yetişkinmişsin gibi davranıyorum," diyerek tersine çevirdim söylediklerini. "Ve artık yetişkinler gibi davranmanın zamanı çoktan geldi."

"Benimle bu ses tonunda konuşmanı yasaklıyorum!"

"Clara," diyerek söz aldı babam. "Burada bir yanlış anlaşılma söz konusu."

"Bu onun meselesi olmayabilir Harold, ama senin ona utanmadan yalan konuşmana izin vermeyeceğim. Aylardan

beri benim arkamdan neler çevirdiğini biliyorum. Ve şimdi bir de Clara'ya yalanları sıralıyorsun. Ailene karşı hiç mi saygın yok senin?" diye azarladı annem onu.

"Ben... Ben..." diye kekeleydi babam.

"Biz burada bir partideyiz," diye tısladı annem, bu arada yeniden bana yönelirken. "Özel bir meseleyi böyle bir ortamda konuşmayı nasıl cüret edersin sen? Aylardan beri bizi görmezden geliyorsun ve sonra..."

"Ama, ben, senin tarafındayım," diye sözünü kestim annemin.

"Ah, öyle mi?" diye karşılık verdi annem bana. "Ne zamandan beri?"

Yutkundum, daha önce hiç olmadığı kadar hayal kırıklığına uğramış ve kırılmış hissettim kendimi.

Onun tarafında olmadığımı nasıl inanırdı? Ve aldatılmış bir eş olarak, bir hayatı kabullenmeyi nasıl başarabiliyordu?

"Şimdiye kadar bununla ilgilenmemenden, bir evliliğin getirdiği zorluklarından bihaber olmanı da açıklıyor," diye tısladı annem. Annemin kaba ses tonu bende ciddi bir sarsıntıya yol açtı.

Lola mutfağa geldi ve annemin koluna dokundu.

"Sanırım gitmeliyiz."

"Evet, bu çok iyi bir fikir." Kollarımı göğsüme bağladım, sanki bu şekilde annemin sözleri kalbime dokunmayacakmış gibiymi.

Annem, Lola'nın onu mutfaktan dışarıya çıkartmasına izin verdi.

"Seni arayacağım," dedi Lola, omzunun üzerinden.

Başımı salladım. Halbuki, umurumda bile değildi. Bu akşamdan sonra kendime burada bir barikat kuracaktım ve

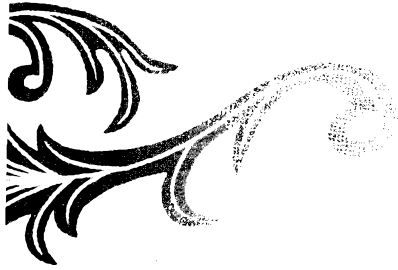
öncelikle dünyayı bir süreliğine dışarıda bırakacaktım. Bu deliliğe daha fazla dayanamadım.

Babam huzursuz bir halde bir ayağından diğerinin üzerine basıyordu.

"Clara..."

Elimi kaldırdım. Daha hiçbir şey duymak istemiyordum. Hayatım boyunca babama hayranlıkla bakmıştım, ama bunu yapmayacaktım artık. Hiçbir şey görmemişim gibi davranmayacaktım. Saygı, sürekli yeniden kazanılmalıydı. Birisinin, ona bunu gösterme zamanıydı. Babam tevekkül ederek omuzlarını düşürdü ve gitti. Ben ailemin arkasından bakarken, bir an için merak ettim, insanlar gerçekten yüzleşmektense neden bir yalana sarılmayı tercih ederlerdi.

Yalanlar, zor durumlardan dolayı anlatılırdı. Yalan söyleyen, kendisini veya başkalarını korumak için. Teselli vermek için. Yalanlar çoğunlukla daha basit çözümlerdi.

Partimiz bitmek üzereydi. Ancak bir saniye bile her şey yolundaymış gibi davranamazdım. Önce Pepper'ın açık tehdidi, ardından ailemin yaşadığı iç patlama – kendime ait birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Birinci kat hayli sessizdi. Aşağıda eğlenmeye devam eden, kalabalıktan uzakta, biraz huzur bulacaktım. Yatak odamıza girdim, yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarttım ve duvarın önünde kendimi yere bıraktım. Nihayet kimse beni rahatsız etmeyecekti ve buna rağmen bütün bu kaostan sonra iki şeye seviniyordum: yakında bütün konuklar kaybolacaklar ve Alexander yeniden tamamen bana ait olacak. Bedenim, onun ellerine özlem duyuyordu. *Son zamanlarda ne kadar zorlukla karşılaşmış olsak da onun kollarında daima güvende hissediyor ve teselli buluyordum.*

Bitişik olan banyo kapısı gıcırdadığında sıçradım. Belki de yalnız değildim.

"Orada kimse var mı?" diye seslendim yavaşça. Fakat hiç kimse cevap vermedi ve kendimi tamamen aptal gibi hissettim.

Kendimi yatağın üzerine bıraktım ve saçlarımı açtım. Birkaç dakika sonra yine aşağı inmeliydim, ama mükemmel hazırlanmış görünmek zorunda değildim. Aynı anda yabancı bir el hissettim omzumda – buz gibi bir ürperti sırtımdan aşağı indi ve dona kalmıştım.

Evin içinde hâlâ bir düzine konuk bulunuyordu... tanıdığım insanlar, güvendiğim insanlar – ve bazıları vardı, ki onlara güvenmiyordum – ancak bu dokunuş öylesine nefret doluyduki beni felç eden korku gibiydi.

"Merhaba, Clara. Güzel bir parti," Daniel'ın, etrafımdaki oda gibi karanlık, sesi geldi kulağıma.

Hiç düşünmeden yataktan fırladım, kapıya doğru koştum ve onu bir hışımla açtım. Ancak Daniel daha hızlıydı, kapıyı çarptı ve şimşek hızıyla kilitleti. Anında durdum. Kalbim çıkacakmış gibi çarpıyordu, ancak tüm gücümle sakın olmaya zorladım kendimi.

"Sen davet edilmedin," dedim soğuk bir sesle. Yerimden kımıldamaya cesaret edemedim. Gerçi Daniel bana karşı hiçbir zaman fiziksel şiddet kullanmamıştı, ama hiçbir zaman evime zorla girmemişti.

"Eh, ne yazıkki bunda haklısın." Daniel üzerime yürüdü ve ben geriye kaçtım. "Sanırım beni yanlışlıkla unuttun."

Omuzlarımı gerdim. "Asla. Sen burada istenilmiyorsun."

"Ama bu hiç de hoş değil. Hiç aklına bizim ne kadar yakın olduğumuz gelmedi mi?" Dehşet içinde Daniel'ın beni duvara sıkıştırdığını ve yolumu kestiğini fark ettim.

“Burada bir talihsizlik yaşanmadan gitmelisin.” Ama benim uyarımın sağır kulaklara denk geleceğini biliyordum. Daniel alaycı bir şekilde güldü. “Sen burada ne arıyorsun?” diye sordum.

“Belki de sana tebriklerimi sunmak istiyorum.” Daniel elini kaldırdı ve parmağının birini boğazımdan aşağı kaydırdı, sözlerindeki sahteliğinin altını çizmek ister gibi.

Çıplak bir tiksinti beni ele geçirirken, kaslarımın tümü gerildi. Neredeyse bir seneden beri Alexander’dan başkası bana böylesine samimi dokunmamıştı ve bedenim anında davetsiz tacize karşı ayaklandı.

“Bana dokunma!”

Daniel’in parmakları öylesine acımasız bir şekilde boğazıma sarıldılarki nefes alamadım. “Bunu ona da söylüyor musun?”

Daniel bu sözleri adeta yüzüme tükürdü.

Kendimi Daniel’in ellerinin arasından kurtarmaya çalıştım, ancak Daniel daha sert bir şekilde boğazımı sıktı. “Demek ki söylemiyorsun, doğru mu? Çünkü onun sana yazdığı mektupları okudum. Ve o anda biraz şaşırdığımı söylemem lazım. Benim için hiçbir zaman bir orospu olmadın, Clara. Ama şimdi senin nasıl lanet bir kaltak olduğunu anladım!”

Hangi mektuplar? Ama sonra aklım başıma geldi, her şey korkunç bir netlikle yerli yerine oturdu. Çekmecemden kaybolan mektuplar. Telefonla arayan, Bennett’a beni soran kişi. Bütün yollar o adama çıkıyordu, şu an beni boğmakta olan kişiye. Çaresizce nefes almaya çalışırken, içimi ölüm korkusu sardı. Daniel’in gözleri ince birer çizgi halini aldılar, ancak sonra sürpriz bir şekilde boğazımı sıkan parmaklarını gevşetti.

“Beni bırak,” dedim zorlukla. Onu yakalamaya çalıştım, ama beni kendisinden uzakta tutuyordu. Çaresizlik içinde ona tekme attım, bacağının üst kısmına isabet ettirdim, ama bununla da bir şey başaramadım. Gözlerime yaşlar doldu. Keşke ayakkabılarımı çıkartmasaydım. Alexander’ın önerisini dinlemiş olsaydım ve her kadın başına bir güvenlik koysaydık.

“Kendini gülünç duruma düşürme. Senin ne zaman gideceğine, ben karar veririm,” diye homurdandı Daniel ve eli yeniden sert bir şekilde boğazıma kapandı. “Birkaç saniye daha ve gözlerin kararacak, Clara. Buraya canını yakmak için gelmedim. Sana sadece birkaç soru soracağım, tamam mı?”

Direnmekten vazgeçtim.

“Uslu kız.” Daniel, boğazımdan çekmeden, ellerini yeniden gevşetti. “Aslında tekrar görüşeceğimizi beklemiştim, aklının başına geleceğini, ama görünüşe bakılırsa seni başka şeyler meşgul ediyor.”

Birinin fark etmesi daha ne kadar sürecekti, benim uzun zamandır ortalıkta olmadığımı? Yakında son konuklarda yola koyulacaklardı. Ama Belle kesinlikle benimle vedalaşmadan gitmezdi. Belle nerede kaldı? Alexander neredeydi? Yardım çağırmaya cesaret edemedim. Bunu yapamazdım, Daniel’in bana anlaşılır bir şekilde ne kadar ileriye gidebileceğini gösterdikten sonra.

“Onunla düzüşüyor musun?” Daniel’in sesindeki bir soğukluk, sırtımdan aşağı bir ürperti gibi iniyordu. Ay ışığın altında, Daniel’in gözleri siyah cam gibiydi, bu camlardan da derin bir nefret yansiyordu.

Buna imkânı yok cevap veremezdim. O bir keresinde, Oxford'da onu aldattığıma dair beni suçlamıştı ve hâlâ ona ait olduğuma inandığına dair hiç şüphem yoktu.

"Onunla düzüşüyor musun?" diye bağırdı.

Başımı salladım, gerçeğin beni kesinlikle ileriye götürmeyeceğinin bilincindeydim.

"Lanet olası yalancı seni!" Daniel yankı yapan bir tokat attı bana. Bir an kadar yıldızları gördüm ve sesli bağırarak istedim, ancak Daniel yeniden parmaklarını boğazıma bir mengene gibi sararak, çılgılığımı bastırdı.

Dışarıdan ayak sesleri duydum ve yeniden çılgılık attım, çılgılığım bir ciyaklama gibi çıksa da. Rahatlamış bir şekilde birisinin kapıya doğru koştuğunu kaydettim, kapı kolunu salladığını ve kapıyı yumrukladığını. "Clara?" diye seslenen, Belle'nin tırmalayıcı sesini duydum.

Şansımı değerlendirdim, kendimi kurtarmaya çalıştım ve nihayet, Daniel beni yere fırlatmadan önce, tüm gücümle yardım çağırmayı başardım.

"Clara!" Evde olan herkes sesimi duymuş olmalıydı. Ancak Daniel beni döndürdüğünde ve kendisini bana bastırırken, bunun geç olduğunu biliyordum. Daniel, ellerini yeniden boğazıma kapatırken, kendisini bacaklarımın arasına sıkıştırdı. Ona vurdum, böbreklerine isabet etmeye denedim, savunma kursunda öğrendiğim gibi, ama Daniel çok güçlüydü. İlişkimizin olduğu zamanından daha güçlüydü ve birdenbire kaynar suların başımdan inercesine anlamıştım ki onun antrenman yapmış olduğunu – tam da bu fırsat için.

"Ona her şeyi anlattın mı?" dedi Daniel beni boğarken. "Bizim hakkımızda? Bebeğimiz hakkında?"

Var gücüyle, nefes nefese kalarak başımı salladım. Bir bebek yoktu. Daniel bunu biliyordu. Onun bir fırsat vermesi gerekiyordu. Her şeyi anlatmam için bir fırsat. Ancak doğru düzgün düşünmemi dâhi imkânım kalmamıştı, çünkü gırtlığımı sıkıyordu.

Ona ne anlatmak istemiştım?

Ben neden sırt üstü yatıyordum?

Zaten karanlık olan oda, daha da kararmıştı. Gözlerimin önünde her şey bulanıklaşmaya başladı. Uzakta bir yerden gelen bir davul sesi duydum. Hayır, bu bir çalgı aleti değildi – vuruşlar, davul sesinden daha çok güçlü bir şekilde, beynimin içinde zonkluyordu. Duyduğum şey kulağa, bir kasırğanın uğuldaması gibi geliyordu, şiddetli darplardan ve yüksek sesli çıgıllıklardan oluşan bir kakofoni.

Daniel'in arkasında birisi göründü ve onu üzerimden çekti. Nihayet yeniden nefes alabildim. İçgüdüsel olarak, boynuma dokunduğumda yutkundum ve öksürdüm. Belle'nin endişe dolu yüzüne bakakaldım ve kollarımı ona sardım, sıkıca Belle'ye tutundum, korkunun ve rahatlamanın gözyaşları yanaklarımdan süzülürken.

"Şıııı," diyerek sakinleştirmeye çalıştı Belle beni, ancak aynı anda Alexander'ın ve Daniel'in duvar dolabına nasıl çarptıklarını gördüm.

Her yeni bir nefesle, etrafımı daha da iyi algılamaya başladım. Benden birkaç kol uzunluğun ilerisinde olup biteni görüyordum: Alexander yumruğunu Daniel'in burnuna çaktı. Kan sıçradı, ancak şimdi onu bırakacağı yerde, Alexander anında sert bir aparkat daha koydu.

"Alexander'ı durdur," diye yalvardım Belle'ye. "Onu öldürecek. Norris. Norris'i çağır."

"Philip onu arıyor. Norris, annen ve babanı eve götürdü. Belle'nin ses tonu histerik geliyordu kulağa ve aniden bu kâbusun uzun süreceğini fark ettim. Kendimi Belle'nin kollarının arasından kurtardım, güç bela ayağa kalktım ve iki adamın arasına girmeye çalıştım, ancak Alexander beni aralarından itti. Bundan dolayı bir saniye kadar oyalanmış oldu – ve Daniel yumruğunu Alexander'ın sol böbreğine indirdi.

"Durun!" diye feryat ettim, ikisi yeniden birbirlerine hücum ettiklerinde ve tehlikeli bir şekilde pencereye yakın çekiştiklerinde. "Durun!" Öyle sesli bağırдыmki gırtlığım acıdı, fakat beni hiç dikkate almadılar.

O anda, Norris sanki bir işaret beklermiş gibi odanın içine hücum etti, Daniel'ı kolundan yakaladı ve kolunu arkaya kıvırdı, kanı donduran bir çatırdama sesi duyuldu. Daniel tökezledi ve Norris bu fırsatı değerlendirip, onu duraksamadan yere indirdi. Alexander yanında duruyordu, hâlâ tetikte; vücudunun her zerresi çıplak, şeytanca öfke soluyordu. Gerçi Daniel kavga edemez hâlâ gelmişti ve daha bir şey yapamazdı, ama Alexander onun gitmesine izin verir miydi, işte bu belli değildi. Alexander'a doğru sendeleyerek yürüdüğümde ve kollarımı ona sararak sırtından doğru sarıldığımda, midem bulandı. Onu bir şekilde sakinleştirmem gerekiyordu. Alexander biraz gevşedi, buna rağmen hazır olda beklediğini gayet iyi hissedebiliyordum. Şayet, Daniel tek bir parmağını kıpırdatacak olsaydı, yaşanacakları düşünemiyordum.

Philip içeriye göz attı. "Polis yolda," diye bildirirken, eşik üzerinden adım atmayı tercih etmedi.

"Hadi konuş," diye tısladı Alexander. "Sen kimsin?"

Daniel boş bir kahkaha attı, ancak ardından öksürmek zorunda kaldı ve kan tükürdü. Norris, Daniel'ın başını yana bastırdığı boğulmasını diye.

"Bu Daniel," dedi Belle sessizce.

Alexander kollarımın arasında dona kaldı. "Evime zorla girmiş olman, seni ezmeme için yeterli bir neden olurdu." Alexander'ın sesi çok soğuktu. Ensemdeki saçlarım ayağa dikildiler. "Ama benim sevgilime dokunmuş olman, senin kesin ölümün."

"X!" Daha da sıkı sarıldım Alexander'a. "Hayır!"

Ancak Alexander'ı sakinleştirmek mümkün değildi. "Ama o sana saldırdı. O evimizin kutsallığını bozmaya cesaret etti."

"Ve o bu yaptıklarını ödeyecek. Onun mahkeme önüne çıkmasını sağlayacağım." Sözlerim bu kez Daniel'e yönelikti. Daniel'ın bir zamanlar aşağılamış olduğu ve yönetmiş olduğu o kız olmadığımı anlaması gerekiyordu. Bazı şeyler değişmişti. Ben değişmiştim.

"O, bu evi iki ayağı üstünde terk etmeyi hak etmiyor," diye tısladı Alexander.

Norris başını çevirdi, patronuna baktı ve başını salladı. "Her şey kontrolüm altında. En iyisi önce Clara'yı buradan uzaklaştırın."

Alexander'ın kolunu çekiştirdim, ancak o yerinden dâhi kımıldamadı.

Daniel bir an kadar avlanmış bir hayvan gibi etrafına baktı, fakat sonra kafasını kaldırdı ve Alexander'a nefret dolu bir bakış attı.

"Clara sana itiraf etti mi?" diye hırıltıydı Daniel. "Siz tanıştığınızda onun artık bir bakire olmadığını? Bunun icabına ben baktım."

"Çenenı kapat," diye karşılık verdi Alexander. "Senin zırvaların beni ilgilendirmiyor."

"Oysaki bir sürü ilginç şeyler anlatmak isterdim," diye rek devam etti Daniel. "Mesela onunla neler yaptıklarını. Bunun için nasıl yalvardığını. Sana bebeğimizden bahsetti mi?"

"Bu herifi buradan çıkarttın," dedi Alexander Norris'e, Norris anında öne çıktı ve Daniel'ı ayağa kalkması için çekti.

Ancak Daniel henüz bitirmemişti. "Ona bebeğimizi nasıl öldürdüğünü anlat, Clara. Onun için bu yeterli değildi. Clara bunu yaptıktan sonra, o ufaklığı görmeme dâhi izin vermedi."

Diğer herkes suskundu, Daniel farfara etmeyi sürdürürken, geçen her saniyeyle daha da deliriyordu.

Norris onu kapıya çekti ve eşinin üzerinden itti. Alexander onları takip etmek istedi, ama ben onu tuttum.

Alexander elini kaldırdı. "Bu sorunla ilgilenmem gerekiyor. Bu arada Belle seninle kalır." Alexander nazikçe yavaş yavaş okşadı. Bana baktığında, çenesinde bir kası hafifçe oynadı.

Ardından kayboldu.

"Sen de onunla git," diye yalvardım Philip'e. "Dikkat et... Sonradan pişman olacağı bir şey yapmasın."

Philip başını sallayıp, koridora çıktı. Daha önce oldukça pasif davrandığından, acil bir durumda müdahale eder miydi ya da bunun için istekli miydi, emin olamıyordum. Şayet,

Norris tökezlerse ve Alexander intikam arzularına yenik düşerse, her şey olabilirdi. Alexander, Daniel'ı ölümle tehdit ederken, çok ciddi idi.

Belle'ye doğru baktım, onları takip etmeyi düşündüm, ancak aynı anda bacaklarımın dermanı kesildi ve yere yığıldım. Belle yanımdaydı ve beni kollarının arasına aldı. Daha gözyaşı kalmamıştı ve kendimi adeta felçli gibi hissettim, tıpkı o gün Portobelle Road'da hissettiğim gibi.

O anı hatırladığımda, keskin bir şekilde iç çektim. O gün Daniel'ı sokakta görmüştüm.

Belle, merakla bana baktı. "Clara, ne oldu? Yolunda olmayan bir şey mi var?"

"O, benim nerede oturduğumu biliyordu," diye patlayıverdim ansızın. Sesimin ne kadar histerik çıktığını, kendim de duydum. Ama bunu hiç umursamamıştım. Sadece beni dinlemesi için birine ihtiyacım vardı. "O beni takip etti. O deli."

"Böyle de diyebiliriz." Belle bir elini alnıma koydu, ateşimin olup olmadığını kontrol etmek istercesine.

"Ben onu gördüm," diye itirafta bulundum sessizce. "Alexander ile barıştığımız o gün. Onu görmüştüm, ama bunu hayal ettiğimi düşündüm."

"Bunun hakkında, Alexander'a hiçbir şey anlatmadın mı?" diye sordu Belle.

"Beni bir an için raydan çıkardı, ama bu olaya daha fazla önem vermedim." Belle'nin yüz ifadesini gördüğümde sustum; Belle'nin yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi.

"Bende gördüm onu. Birkaç hafta önce, bizim oralarda. Bir şey yapmak niyetinde olduğunu bilmeliydim.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Daniel her zaman pislikti, ama aklını yitirmiş olduğunu, kimse bilemezdi."

"Hiç kimse mi?" diye irdeledi Belle.

Başımı salladım, ancak sonra durdum. "Ben ilişkiyi bitirdikten sonra birkaç kez aramıştı. Ama sürekli telefonu kapatmıştım anında."

"Daniel hastaneye de gelmişti," diye itiraf etti Belle sessizce. "Ama onu gönderdim."

Elimi ağzıma kapattım ve gözlerimi yumdum. O zamanlar yetersiz beslenme nedeniyle hastaneye yatırılmıştım, ama çok daha kötü bir şey olduğunu sanmıştım. Daniel'in takıntılı davranış şekli beni doğruca yeme bozukluğuna sürüklemişti. Etrafımdaki her şeyi kontrol altına almaya çalışmıştım. "Aman Tanrım," gırtlığımdan bir hıçkırık çıkıverdi. "O hamile olduğuma inanmıştı."

"Onun neye inandığı önemli değil," dedi Belle kararlı bir şekilde. "Sen hamile değildin ve Daniel sadece saçmalıyor."

"Ben... Ben..." Belle'ye yalvaran bir bakışla baktım. Belle beni anlar mıydı? Benim hakkımda ne düşünürdü?

"Clara, sen hamile değildin." Ancak bu kez Belle'nin sesinde bir soru işareti var gibiydi.

"Bunu bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Bunu nasıl bilmezsin?" Belle şaşkın şaşkın, bana, baktı. Aniden ikinci bir kafaya sahipmişim gibi bakıyordu. Hayır, daha da kötü bir bakıştı. Belle, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Onlar testler yaptılar." Gerçek içimden patlayarak çıkıverdi. Neleri bastırdığımın farkında olmamıştım. "Doktor geldiğinde, benim çok hasta olduğumu ve seruma bağılyken, beni gözlem altında tutacaklarını söylemişti. Gebelik

testi yapıp yapmadıklarını sorduğumda, işte o anda duraksamıştı.”

“Bunun hiçbir anlamı yok,” diye karşılık verdi Belle, ancak bakışı başka bir şeyler söylüyordu.

“Bunun üzerine bir bebek bekleyip beklemediğimi sordum ve doktor hayır dedi. Başka soru sormadım, zaten bir bebek istemiyordum. Ama... Belki Daniel bir şeyler öğrenmişti. Benim haberim olmayan bir şeyler. Daniel ardından aklını oynattı.”

“Sadece kendini delirtirsin, Daniel’ın neden böyle bir numara çektiğini kendine sormaya devam edersen eğer,” diye karşılık verdi Belle. “Bunun hiçbir mantıklı açıklaması yok.”

“Ya varsa?” Belle bunun ne demek olduğunu anlamıyor muydu? Daniel, kendimin bile kabul etmek istemediğim bir şeyi, öğrenmişse eğer, Alexander’ın de bundan haberi olacaktı. Çünkü Alexander bunun hakkında kesinlikle araştırma yaptıracaktı. “Peki, ya gerçekten hamileydiysem ve Alexander bunu öğrenirse? O zaman benim yalan söylemiş olduğuma inanacak.”

“O zaman ona gerçeği söyle.” Belle bir an çekimser kaldı, cesaret verici bir şekilde elimi sıkmadan önce. “Clara, bunu kendin öğrenmelisin. Hayatının geri kalanını belirsizlik içinde geçiremezsin.”

Belle haklıydı. Olaylara netlik kazandırmam gerekiyordu. Geçmişin hayaletlerini uyandırma fikri, midemi bulandırdı. Şayet, Daniel gerçeği söylediyse, bu bir şeyleri değiştiriydi? Alexander’ın hisleri bana karşı değişir miydi? Ben değişir miydim?

“Hayaletler, sadece karanlıktan korkan insanlar içindir,” dedi Belle sessizce.

Arkamızda birisi öksürdüğünde, ikimiz birden irkiliştik. Ama bu sadece kapıda duran Philip'ti. "Bence, Clara biraz dinlenmeli," dedi Philip.

"Onu şimdi yalnız bırakamam." Belle'nin kaba ses tonu beni şaşırttı. Demek, ikisinin arasında bir gerginlik vardı. Doğrusu, hayal etmemiştim.

"Alexander birazdan gelecek. Polis, Daniel'ı gözaltına aldı ve Norris muhtemelen yarın sabaha kadar kapının önünde nöbet tutacak." Belle'nin beni sakinleştirmesi gerekiyordu. Philip, ağzından çıkanlarla bütün bu olanları, ciddiye almadığını itiraf ediyordu.

Gülümsemeye zorladım kendimi, ortamın gerginliğe daha başka bir şey katmamak adına. "Daha iyiyim."

"Emin misin?" Görünüşe bakılırsa Belle hiçbir sözüme inanmadı.

"Clara, yakında yine iyi olacak." Alexander içeriye girdi, Belle'ye elini uzattı ve ilk olarak ona yardım etti, ayağa kalkması için, ardından bana. "Sıcak bir banyo ve bir kadeh şarap mucizeler yaratabilir. Ve Norris sana birazdan uyuman için bir şeyler bulacak."

"Ama ben uyumak istemiyorum." Yaramaz bir çocuk gibi konuştum, ama şimdi çocukların neden hiçbir zaman yatmak istemediklerini anlıyordum. Çünkü onlar, insan gözünü kapatır kapatmaz, kâbusların yaşanacaklarını bilirler.

"Güvendesin, tatlım," diye fısıldadı Alexander ve alnıma bir buse kondurdu, bu buse anında korkularımı uzaklaştırır gibiydi.

Philip, huzursuzluğunu gizlemeden, bir ayağından diğeri-ne basıp durdu ve kolunu Belle'ye uzattı.

Belle kapıda bir kez daha durdu. "Beni yarın ara."

“Söz veriyorum.” Ve bu kez sözümü tutacaktım. Onun yerinde olsaydım, muhtemelen benim için de gitmek kolay olmazdı. Bu akşamdan sonra, her zaman olduğundan daha da fazla, Philip’in onun için uygun bir adam olmadığına emin olmuştum. Belle için de durum farklı değildi, Alexander’a güvenmiyordu. İkimizin erkeklerden çektiği onca şeyi düşünce, buna hiç şaşmamalıydı.

Alexander, onlara aşağı inmek için eşlik etmedi, aksine beni kollarına aldı ve sakinleştirici şeyler fısıldadı. Koridordan, Belle’yi ve Philip’i kapıya eşlik eden Norris’in sesi, bize doğru duyuldu – onun burada olması iyi geliyordu.

“Norris bütün evi kontrol etti,” dedi Alexander. “Hiçbir yer kırılarak açılmamış.”

“O zaman o doğruca ön kapıdan içeriye girdi.” Birdenbire, tüylerim diken diken oldu. “Bak işte bu yüzden partilerden nefret ediyorum.”

Ancak ikimizde bu zayıf şakaya gülmedik. Daha önceleri bilgisayar korsanları ve paparazziler özel hayatımıza zorla girmişlerdi, ama bütün bunlar bu akşam olanlarla kıyaslanamazdı. Bu olay beni iliklerime kadar sarsmıştı, bir türlü beni bırakmak istemiyordu, varlığını zehirliyordu. Kendime sürekli Daniel’in ne kadar ileri gidebileceğini sordum ve cevap veremediğimin farkındaydım. Gerçeklerin yüzüne bakmaktansa, bu yalanı yutmak daha basitti.

Alexander beni banyoya taşıdı. Sakınarak, ayaklarımın üstüne bıraktı ve durabildiğime emin oldu. Birkaç dakika geçmeden, küvetin yarısı su ve köpükle dolmuştu. Arkama geçti, saçlarımı omuzlarımın üstüne attı ve yavaşça fermuarı açtı. Elbiseyi bedenimden sıyrırken, enseme öptü. Sutyenimin kopçasını açtı ve çıkartırken, elleriyle göğüslerimin

üzerinden geçti. Sonunda jartiyerimin klipslerini de açtı ve çoraplarımı aşağı yuvarladı, karşısında çırlıçıplak durana kadar. Birdenbire kendimi yeniden savunmasız ve zayıf hissettim. Ona yaslanarak, düğmelerini kurcalamaya başladım. Yalnız kalmak istemiyordum, tek bir saniye dâhi. Alexander karşı koymadı. Birbirimize baktık, çıplak ve kırılğan. Alexander elimi dudaklarına götürdü ve küvete girmemi işaret etmeden önce, parmak uçlarımı teker teker öptü.

Sıcak suyun içine girdim ve Alexander da beni takip etti. Bu gerçek bir huzurdu, sırtımı onun geniş göğsüne yasladım ve anında gevşemeye başladım. Alexander kollarımı ve sırtımı sabunlarken gözlerimi yumdum. O, bütün kötü anıları yıkayıp, yok ediyor gibiydi. Uzun bir süre, tek bir kelime dâhi konuşmadık, birlikteliğimizin yumuşak sessizliğinde teselli buluyorduk.

“Clara.” İsmim onun dudaklarında bir dua gibiydi.

“Üzgünüm.”

Birdenbire, boğazımda bir yumru belirdi ve yükselen gözyaşlarıma karşı yutkundum. “Neden? Sen yanlış bir şey yapmadın ki?”

“Seni koruyamadım,” dedi Alexander boğuk bir sesle.

“Ama sen beni korudun, X. Buradayım işte.”

“Seni bulduğumda...” Alexander’ın sesi her şeyi ifade ediyordu, dudaklarından çıkartamadığı her şeyi.

Bu kez, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Yaşadığımız olaylar, ona nasıl görünmüştü?

“Onun bebek bek hakkında söyledikleri...” diye devam etti Alexander. “O, benden bir şey gizlemiş olduğundan yola çıktı. Neden?”

İçimin en derinlerinde, bu soruya cevap verebilmek için az bir güç bulabildim. "Sana hastanede kaldığımdan bahsetmiştim, ancak her şeyi anlatmadım sana. Şayet bunu istiyorsan, dürüst davranmadım – sana karşı davranmadığım gibi kendime karşı da dürüst davranmadım."

Alexander'ın kendisini geri çekeceğini, en azından onun gerginliğini hissedeceğimi var sayıyordum. Ancak bunun yerine beni sıkı sıkı kendisine doğru çekti, bana ihtiyacım olan en son gücü bağışladı.

"Hamile olup olmadığımı bilmiyorum," dedim çekinerek, hislerimle savaşıırken. "Doktor, benim bebek beklemediğimi söyledi."

"O zaman hamile değildin." Alexander'ın sesindeki rahatlama beni zorladı.

"Bunu tam olarak bilmiyorum." Belle haklıydı. Ben sadece Alexander'a karşı kayıtsız şartsız dürüst olmak zorunda değildi. Kendim, gerçeklerin gözünün içine bakabilmeliydim. "Görünüşe göre hayır, ama ben doktora hamile olup olmadığımı sorduğumda, doktor bana cevap vermemişti, bende bununla yetinmiştim. Korkmuştum. Gerçeği öğrenmek istememiştim."

"Peki, şayet hamile olsaydın?" diye sordu Alexander. "Bu senin için bir şey değiştirir miydi?"

Bu çok basit bir soruydu, ama güç bir soruydu. "Bu senin için bir şeyler değiştirir miydi?"

Alexander cevap vermedi ve büyük bir korku aldı beni.

"Ortada bir bebek yok." Bu en iyi – ve tek – cevaptı benim için. Şayet-olmuş-olsaydı-soruları, beni daima delirtmişti ve buna karışmak istemiyordum. "Geçmiş geçmiştir."

"Bunu öğrenmek istemiyor musun?"

"Hayır," dedim kati bir sesle. "Ve senin de araştırma yapmanı istemiyorum. Daniel geçmişte kaldı ve onunla bağlantılı olan diğer şeylerin olduğu gibi. Bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Buna karşı saygı duyabilirim."

Bunu gerçekten yapabilir miydi? "Eğer bir kez hamile olmuş olsaydım, o zaman benim hakkımda ne düşünürdün?"

"Seni yargılama hakkına sahip olabilecek en son kişi benim," dedi Alexander yumuşak bir sesle.

"Konu bu değil. Kendini nasıl hissederdin?" Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu söyleyemiyordum. Belki de somut bir şeye gerek duyduğum için, bunca zamandır bilinmezlik ağına yakalandığım için.

"Bu benim için bir sorun olurdu, ama senin düşündüğün sebeplerden dolayı değil," diye cevap verdi Alexander.

"Peki, neden?"

"Eğer bir bebek düşürmüş olsaydın, senin bundan pişmanlık duyacağından dolayı üzülürdüm. Belki bir gün bir bebek isteyeceksin, ancak ben senin bu isteğini yerine getiremem."

"Oh." Bu benim için yeni bir şeydi. Hiçbir zaman çocuk hakkında somut olarak düşünmemiştim. Henüz. Buna rağmen çocuksuz bir yaşam fikrini oldukça üzücü buluyordum. "Çocuk yapamadığını bilmiyordum."

"Elbette yapabilirim, ama yapmak istemiyorum."

Alexander'ın düşüncelerinin açığa çıkması beni tamamen alt etmişti. Ciddi anlamda bir gebelik hakkında düşünüp taşınmak için henüz çok gençtim; bu benim için daha çok ulaşılabilecek uzak bir rüya gibi gelmişti. Ancak şimdi bunun hak-

kinda konuştuğumuzda, tuhaf bir hisse sahip oldum, sanki bu rüya birden bire, bir el kadar yakına gelmiş gibiydi.

“Bunu sana hemen baştan söylemeliydim,” diye düşündü Alexander, ben suskun kalınca.

“Bu sorun değil. Bunu anlıyorum,” diye karşılık verdim, bu arada üzerime derin bir umutsuzluk çöktü. Geleceğim, aynen şu anda hissettiğim gibi bomboş mu olacaktı?

“Hayır, anlamıyorsun. Benim çocuklarım sadece yükümlülüklerle dolu olan bir hayata doğarlar. Kendi hayatları üzerinde hiçbir şekilde karar verme hürriyetleri olmaz, aksine, altından olsa da bir kafesin içinde tutsak olurlar.”

“X.” Alexander’ın elini tuttum, üzerime kederin yeni bir dalgası gelmişti. Alexander böyle mi hissediyordu? Hiçbir zaman sürdüremeyeceği bir hayatın sürekli yas halini mi yaşıyordu? Ve şayet normal bir insan olmuş olsaydı, tamamen farklı biri mi olurdu?

“Bana acıman gerekmez. Aynı zamanda, seni hiçbir zaman birisiyle paylaşmam gerekmediği anlamına da geliyor.”

Her zaman olduğu gibi boğazım düğümlendi, Alexander bir gelecekte bahsettiği zamanki onunla birlikte bu geleceği yaşayabilmem için sadece umutlanabiliyordum. Alexander beni sevmediğini nasıl iddia edebiliyordu ve aynı zamanda birlikte yaşayacağımız hayat yolu hakkında nasıl konuşabiliyordu? Beni korkutmak yerine, bu çelişkili sözler, bana yeni bir cesaret veriyordu. Hatta şimdi bile, hiçbir zaman sahip olmayacağımız bir aile hakkında konuşuyorduk. Bu senaryo onsuz bir gelecekte daha gerçek görünüyordu, her ne kadar mantıksız gelse de.

Ama aşk hiç mantıklı yasaları takip eder miydi ki?

Alexander parmağı ile boynumda çizgiler çizdi, önce yukarıya, ardından diğer tarafta tekrar aşağı doğru, bu arada vücudu bir yay gibi gerildi. Aklım, ister istemez, yeniden bu akşamki olaylara geri döndü. Boğazıma dokunur dokunmaz, içimden yükselen, yüzeye çıkan korkuya karşı koydum. Gerçi o yeri göremiyordum, ancak tenimin duyarlılığından olsa gerek, onun ne kadar yara aldığını tahmin edebiliyordum.

"Her şey o kadar da kötü değil," dedim ve sesimin rahat çıkması için kendimi zorladım.

Ama, Alexander Daniel'in bana ne yaptıklarını görebiliyordu. "O, seni çok ağır yaraladı. Bunu herkesin görmesi mümkündü. Bu kesinlikle çok kötü bir şeydi. Doktora gitmek zorundasın."

"Ben iyiyim." Belki de Alexander haklıydı, ama hiçbir koşul altında dedikodu magazinlerinde görünmeyi riske edemezdim. İşgüzar bir paparazzinin Daniel'i duyar duymaz, ona delilikleri için yeni bir gündem hazırlamış olurdu.

"Kurban rolünü oynamayı kes. Bedenin bana ait. Yoksa bunu unuttun mu yine? Yarın kendini muayenene ettireceksin. Bizim aile doktorumuz çok ketumdur, seni endişelendiren buysa."

Asıl endişem buydu. Ama tek bu değil. Ben istiyordum ki – hayır, mecburdum buna – mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bütün hepsini arkamda bırakayım. Ancak Alexander'ın son bir hafta içinde yaşamış olduklarından sonra, onu yatıştırmak için her şeyi yapardım. "Elbette."

"Neredeyse karşı koyacağını umut etmiştim tatlım. Sana yeniden, bu bedenin kime ait olduğunu net bir şekilde gösterebilirdim," diye kulağıma fısıldadı.

“Eğer böyleyse...” nefesim kesildi, Alexander’ın elleri göğüslerime ilerlerdi. Oyun oynar gibi göğüslerimi avuçlarının içinde tarttı, ona karşı dikleşene kadar, meme uçlarımın üzerinden geçti.

“Bu akşam, içine gireceğime dair söz vermiştim.”

Alexander’ın elleri daha aşağılara doğru ilerlerken, nefesi sıcak bir şekilde boynumu sıyırdı. “Ama planlarımız değişti.”

Kendimi ona bıraktım ve okşayan ellerinin arasında kendimi kaybettim. Akşamın geri kalanında planlarımızın nasıl olacağını hiç düşünmüyordum, bu yaptıkları yeterli geliyordu. “Hmm,” diye inledim.

“Bunun yerine seni, hemen yatağa götürüp, seveceğim: ikimizde bu kâbusu unutana kadar. Ama bundan önce vücuduna tapacağım.” Alexander dikkatlice elini boynuma koydu ve dudaklarımız birbirine değene kadar, başımı geriye eğdi. Bu çok yavaş bir öpüşmeydi, tamamıyla bir söz verişle ve tatlılıkla doluydu. Sanki bu öpüşmeyle birbirimizi yeniden keşfetmiş gibiydik ve ben yaşananları hiçbir zaman unutamayacağımızı anladım. Bu yüzden, birlikte üstesinden gelmeyi denemekten başka bir seçeneğimiz yoktu ve bu ilk adımdı.

İçgüdüsel olarak Alexander’a döndüm, bacaklarımın arasındaki elini dikkate almadan. Benim ona ihtiyacım vardı, bedeninin benim bedenimde olmasına ihtiyacım vardı. Tenim yanıyor, nereye dokunmuşsa orası bana yaşadığımı hatırlatıyordu. Bu kolların arasında korkuya ve tehlikelere yer yoktu. Alexander bana dokunur dokunmaz, sanki eve dönüyormuşum gibi oluyordu, ait olduğum yere.

Alexander, ellerini popomun üstüne koydu, beni kaldırdı ve küvetin kenarına oturttu. Kendisini benden geriye çekip, dizlerinin üzerine çöktüğünde, kaybolma duygusuna kapıldım. Bacaklarımdan aşağı sıcak sular süzülüyordu.

“Üşüdün mü?” diye sordu Alexander ve diz kapağıma bir öpücük kondurdu.

Başımı salladım. O yakınımıdayken nasıl üşürdüm? Alev alev yanıyordum. Daha hiçbir şeyin önemi yoktu, sadece bacaklarımin arasındaki muhteşem adam vardı.

“Kendini birazdan daha iyi hissettirmeni sağlayacağım,” diye söz verdi Alexander, bacaklarımin üstünü okşadı ve onları birbirinden ayırdı. “Seni öyle bir noktaya getireceğim ki orada sadece ikimiz var olacağız, sen ve ben.” Alexander başını eğdi ve karnıma öpücükler yağdırmaya başladı, ardından kısa bir ara verdi ve parmağı ile kabarmış olan klitorisimi, üzerinden geçtikten sonra, yavaşça açtı ve diliyle beni şımartmaya başladığında soluk soluğa kaldım. Başta yavaş ardından git gide büyüyen bir şiddetle nefes alıp veriyordum. Başımı fayanslara yasladım ve küvetin kenarına sıkıca tutundum, bu seferki amacının beni becermek olmadığına farkındaydım. Bilakis bu bir hediye idi. Alexander’ın dudakları klitorisimin üstüne kapandı, sonra şefkatle kemirmeye başladı. Fakat benim daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kendimi kaybetmek zorundaydım.

Kendimi bırakmalıydım. Tamamıyla.

Alexander tek kolunu bacağımin üstüne koydu. Elimi siyah nemli saçına gömdüm. Onu kendime çekerek, vücuduma yaklaştırdım. Daha fazlasını istiyordum, dilinden. Ağzından da daha fazlasını istiyordum. Tek bir kelime dâhi söylemeden, yaptıklarıyla verdiği sözlerin, daha fazlasını is-

tiyordum. İçimde ısrarlı bir şekilde yükselen arzu git gide kabardı, inlemeler ve sızlanmalardan oluşan bir kreşendoyla sonuçlanana kadar.

Bacaklarımın arasında ki kafa duruldu, ancak doğrulmak yerine, Alexander bu pozisyonda kaldı, sanki benim kokumu ciğerlerinin derinliklerine çekmesi gerekiyormuş gibi.

Derin bir huzur duygusu içime dağıldığında bile, ben hâlâ doruk noktasının artçılarıyla sarsılmaktaydım. Alexander'ın bana vermiş olduğu, yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Ayrılması mümkün olmayan şekilde birleştirmiştim, ancak o zaman kendimi tatmin olmuş sayacaktım. Ancak onu içimde hissettiğim zaman.

"Dikkatli ol, tatlım," diye uyarıda bulundu Alexander, ayağa kalkmak istediğimde.

"Bırak beni lütfen."

Alexander ayağa kalktı ve suyun içinden, adeta bir Tanrı gibi çıktı. Parıldayan damlacıklar inci misali zayıf, adaleli vücudundan damlıyordu, Sixpack'in ve mükemmel şekillenmiş uyluklarının üzerinden derecikler gibi süzöldüler. Kendisini kurulama zahmetine sokmadan bana bir havlu uzattı. Gözlerim hâlâ onun üzerinde mihlanmışçasına, öne çıktım ve havluya sarıldım. Elimi uzattım ve göğsüne dokundum, sanki onun gerçek olup olmadığından emin olmak zorundaymışım gibi. Göğüs kafesinin üzerinde uzanan, çıkıntılı yara izlerinin üzerinden geçerken, kısa bir süre durakladım. Başlarda yara izlerine, Alexander'ı deforme ettiğini düşünerek bakıyordum. Ancak şimdilerde onları seviyordum. Çok basit. Çünkü onda olan her şeyi seviyordum. Hatta onu ayırt etmemi sağlayan, geçmişin gölgelerini bile. Benim de yara izlerim vardı. Ancak Alexander'ın izlerine nazaran, tenimin

altında gizliydiler. Yaralarım yüzeye çıkana kadar, vücudumun bir yerinde, bu bölümün dipsiz olduğunu düşünürdüm.

Bu izlerin çoğu Daniel'den kalmaydı. Tıpkı, bugün denemek istediği gibi olmuşlardı. Alexander benim ruhuma merhem gibi geliyordu ve onun her dokunuşu beni iyileştiriyordu. Onun devasına özlem duyuyordum.

Alexander elimi boynumdan çekti – önce onun yara izlerine dokunmuştum ve ardından istem dışı tenimde görünür olan kendi yaralarım dokunmuştum.

“Bundan böyle sana dokunacak olan tek adam, ben olacağım,” dedi Alexander.

Bir zamanlar Alexander'ın baskınlığına ait bu söyleyiş tarzına karşı gelirdim, ancak bu akşam onu açık kollarla kabul ediyordum, çünkü onu gerçekte oldukları gibi görebiliyordum.

“Hadi yatağa gidelim,” dedim. “Ve sonrada, beni sevmeni istiyorum.”

Az önce Alexander'ın sözlerinin gerçek anlamını algılamak yerine, duygusal ihtiyaçlarımı tatmin etmekle oldukça meşgul olmuşum. Ancak şimdi onları tekrarlayınca anlamıştım. Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Aramızda ne bir duvar ne de sınırlar vardı. Onları yıkmıştık, tek tek.

Alexander bana elini uzattı – bu hareketi düzinelerce kez görmüştüm. Buna rağmen, şimdi ilk kez oluyormuş gibiydi. Havluyu yere bıraktım ve elini tuttum. Ellerimiz birbirine değdiğinde, daha önce hiç böylesine bir samimiyet hissetmemiştim. Alexander beni kollarının arasına aldı ve tutkuyula öptü. Kaldırıp, yatak odasına taşıdı. Dikkatlice yatağın üzerine yatırdı, yanıma uzandı ve bana sarıldı. Kalbim adeta kurbanını kesime çağırırcasına, bir davul gibi gümbürdedi.

Duygular beni yenmekle tehdit ettiğinde, içten içe kendimi çelikleştirdim. Alexander'ın gözlerinden, benim içsel savaşım yansıyordu – farkında olmanın ve korkunun parçalanmanın. Fakat içinde başka bir şey daha görüyordum. Öyle bir şey ki başka bir şekilde ifade edilmesi mümkün değildi; benim nefesimi kesen ve bir ateş topu misali uzuvlarımı, yiyerek, bitiren.

“Clara, ben... ben...”

“Sorun değil,” diye fısıldadım.

“Kendime hâkim olmaya çalıştım,” diye kontrolsüz bir şekilde fışkırdı Alexander'ın içinden, bana merakla bakarken, bağışlanmayı aradı gözlerimde. Benim ona bunu vermem asla mümkün olmayacaktı, çünkü bağışlanacak bir şey yoktu. “Seni bundan korumaya çalıştım, ama bunu yapamıyorum. Ben seni seviyorum. Güzel Tanrım, bana yardım et, ama ben seni çok seviyorum.”

Dudaklarımız birleşirken, ona sıkıca sokuldum, sanki henüz ilk kez karşılaşmışız gibi. Aşkımız yangından doğmuştu, korkunun ve özlemin alevleriyle vaftiz edilmiş, yeniden yaratılmış gibi hissetmiştik – yasaklı olanın içinde, ancak silinmesi mümkün olmamak üzere birleşmiş, iki ruh. Ayrılmaz bir bütünlüğün içinde eriyip gittik. Çıglıklardan ve sessiz vaatlerden oluşan bir selde sürüklenip, infilak edene kadar, her birimiz kendisini diğerinde yeniden buldu. Aşkımızın mucizesine sessiz bir şekilde hayret ederek, dayanılmaz arzularımız bedenlerimizi yeniden eritene dek, birbirimize sıkı sıkı sarıldık.

Daniel'ın gözaltına alınması, benim için çok da önemli değildi. İşimi hesaba katmazsak, zaten hemen her gün ev hapsindeydim – Norris bana işe giderken eşlik ediyor ve beni işten alıyordu. Alexander kapalı kapılar ardından fısıldayarak konuşuyordu. Belle aralıksız telefonla arıyordu. Buna rağmen medya tuhaf bir şekilde, bu olaydan haberdar olmamıştı. Dünyanın geri kalanını, her şeyin yolunda olduğuna dair aldatırken, şallar ve kaşmir boğazlı kazaklarla Daniel'ın saldırısının izlerini gizlemeye çalışıyordum. Saldırıyı büyük ölçüde gizlemiştim, bu bir yandan iyiydi, ancak diğer yandan durumu zorlaştırıyordu. Tanıdıklar çemberi dışındaki hayatım, her zaman olduğu gibi yolundaydı. Ancak buna karşı herkes, bana gerçekten yakın olanlar, normallik için çaba gösterecekler de aslında çileden çıktıklarını biliyordum.

“Bugün izin aldım kendime,” diye açıkladım Alexander'e Çarşamba sabahı.

Alexander çaydanlığı elinden bıraktı ve koruyucu bir şekilde kollarını arkadan bana doladı. "Sen iyi misin? Bende randevularımı iptal edebilirim."

"Korkma, X, sadece kaytarıyorum. Edward, Belle ve benim için bir alışveriş turu düzenledi." Kahve makinasının içine bir tane kapsül koydum ve makineyi çalıştırdım, ardından kendimi Alexander'ın kollarının sıcaklığına bıraktım.

"Alışveriş," diye tekrarladı, sanki daha önce bunu hiç duymamış gibiydi.

"Yoksa senin bütün kıyafetlerini Norris mi alıyor?" diye sordum gülerek.

"Hayır." Alexander başını salladı. "Sanmıyorum. Benim eşyalarım bir şekilde ortaya çıkıyor, ama nasıl bilmiyorum."

"O halde, bu işleri yapan, bir iyilik perin var. Belki, ara sıra ona teşekkür etmeliyim, her zaman bu kadar iyi göründüğün için."

Alexander omuzlarımdan tutarak beni döndürdü ve tezgâha sıkıştırdı. Yeniden o içgüdüye karşı koymam gerekiyordu, o sanatsal şekilde dağılmış saçlarına dokunmamak için. Alexander'ın lacivert üçlü takım elbisesi, onun önemli randevularının olduğunu işaret ediyordu.

"Bu kadar yakışıklı görünmem senden kaynaklanıyor," diye karşılık verdi.

Nabzım hızlanmaya başladı ve damarlarımdaki kanın uğuldamasını duyabiliyordum. Acaba bu duygu, günün birinde eksilecek miydi? Yoksa ömrümün geri kalanında, ona çılgın bir âşık gibi mi kalacaktım? Ondan bir saniye bile ayrı kalma düşüncesi, çok korkunçtu!

Güç toplamaya çalıştım, biraz olsun sakinleşmeye. "Ne gibi randevuların var bugün?"

Alexander sırtarak, "Sadece can sıkıcı şeyler," diye cevap verdi.

"Parlamento üyesiyle bir görüşme. Ardından babamla geç saatlerde bir öğle yemeği. Ve Batman'le."

"Batman?"

"Sadece beni dinleyip dinlemediğini görmek istedim, tatlım."

"Seni her zaman dinliyorum, X." Alexander'ın kravatını düzelttim ve kışkırtıcı bir bakışla, kırmızı ipeğin üzerinden geçtim.

Alexander bana daha sıkı sarıldı. "Aklıma, yaramaz fikirler getiriyorsun."

"Niyetim de buydu zaten." Alexander kalçalarımı kavrayıp, beni kendisine çektiğinde nefesim kesildi.

"Kravatımı çıkartmamı istiyorsun, doğru mu?" diye sordu ve başımı sallayana kadar bekledi. "Ve sonra? Gözlerini bağlayayım mı, ellerimin ve dişlerimin nerede olduğunu bilmen için? Aletimin?"

Ağzımdan bir inilti kaçırıldı.

"Belki, seni bir sandalyeye bağlamalıyım. Randevularımdan vazgeçebilirim. O sıkıcı adamlar, sıkıcı şeyler hakkında tartışırken, ben sadece senin kıvrandığını izlerim."

Evet, lütfen.

"Kararlar. Bir sürü kararlar." Alexander parmağı ile dudaklarımın üzerinden geçti, onlar da istem dışı açıldılar.

"Ya da seni yatağı sürükleyeyim. Ellerini ve ayaklarını bağlayayım. Senin o tatlı küçük vajinan sorgusuz sualsiz be-

nim ağızıma ve parmaklarıma, sonunda aletime teslim olsun. Seni saatlerce sikebilirim.”

Bedenim anında tepki gösterdi.

“Tüm programımı rezerve ettiriyorum,” diye soludum.

“Maalesef, ben randevularımı iptal edemiyorum.”

“O halde acele etsek iyi olur.” Dudaklarımı Alexander’ın dudaklarının üzerine koydum.

Alexander, beni öylesine bir tutkuyla öptü ki onun itinaıyla şekillendirilmiş saçlarını unutturdu - bilhassa dışarıda beni bekleyen bütün o işleri.

Norris beni Belle’ye devretti. Kensington’daki, Tamara Butik’in giriş kapısındaaydık. David tutuklu olmasına rağmen, güvenilir korumamın yanımda olması rahatlatıcıydı. Aynı zamanda, onun varlığının benim için bir yara bandı gibi olduğunun bilincindeydim. Er ya da geç onu bir hışımla çekmem gerekecekti ki, bandın altında duran irinleşmiş yarayla yüzleşmeliydim. Geçmişin, nihayet bulmuş olduğumuz narin mutluluğumuza zarar vermesine izin veremezdin. Belle, beni kollarına aldı ve sıkıca bastırdı.

“Buradan itibaren, ben devralıyorum,” dedi Belle, Norris’e.

“Ben yakınınızda kalacağım,” diye söz verdi Norris.

Er ya da geç özgürlüğüme ihtiyacım olacaktı. Ama şimdi-lik korkum hâlâ mevcuttu ki, Norris’in bana sağladığı güvenceden vazgeçebileyim.

Butik her ne kadar minnacık olsa da, Londra’daki en iyilerin iyisi olduğuna hiçbir şüphe bırakmıyordu: ağır ipekten güneşlikler vitrini perdelerken, diğer yandan yeterince gü-

neş ışığının içeri girmesini sağlıyordu. Buna rağmen, kadın müşterilere mahremiyet duygusu yansıyordu. Eski binalara mahsus, basılmaktan, eskimiş tipik tahta döşemeler, muhteşem tüylü halılarla döşenmişti. Buna karşın elbise çeşitleri, bir bakışta rahatlıkla göz atılabilir vaziyetteydi. En çok dikkat çeken ise bir avuç dolusu, çok zengin kaplanmış koltuklar ve sandalyelerdi. Edward bunlardan birine el koymuştu. Belle'yle içeriye girdiğimizde, ayağa kalktı.

Kadın modasına hitap eden bir butik olmasına rağmen, Edward açık mavi-gri desenli pantolonuyla buraya mükemmel uyum sağlıyordu. Kaplumbağa kabuğu desenli gözlüğünü düzeltti. İkimizi baştan aşağı süzdü – rahat olma sebeplerden ötürü, kot pantolona ve bir tişörte karar vermiştim, sonuç olarak kaç tane kıyafet deneyeceğimi bilmiyordum. Bu arada Belle seçimini geniş siyah bir kaşmir kazak ve daracak bir deri pantolondan yana kullanmıştı. Ankle botları, sıkılık konusunda geri kalmıyordu.

"Hanımlar." Edward kollarını açtı.

Belle, Edward'ın ellerini tuttu. Onu iki yanağından öptü, sanki eskiden beri arkadaşlarmış gibi, sonra bana döndüler.

Edward, endişeli bir yüz ifadesiyle, "Nasılsın?" diye sordu. Yüz ifadesi, abisiyle olan benzerliğini daha da öne çıkarıyordu.

Belle'ye baktım, zaten çoktan bildiğimi, sadece onaylamak için: Belle ona saldırıdan bahsetmişti. "Siz ikiniz bu arada iyi kaynaşmışsınız," dedim sitemle.

"O zaten bir şeylerin ters olduğunu biliyordu," diye karşılık verdi Belle ve ince uzun kollarını göğsünün üstünde birleştirdi.

“Şayet Norris telefonda – aynen tekrarlıyorum – cezaevi transferi düzenlendi derse, insanın bir şeylerin ters gittiğine dair şüphelenmesi, yani bunun için çok büyük bir hayal gücü olması gerekmiyor,” diye ekledi Edward. “Ne olursun, ona kızma. Bana her şeyi anlatması için onu ben zorladım.”

“Kızgın değilim. Bunu anlatması biraz zordu. Senin bundan haberin olmasını umursamıyorum, sadece endişe etmeni istemiyorum. Ama ben iyiyim. Sadece Alexander çok dikkatli.”

İç çekerek, kendimi kadife kaplanmış divanın üzerine bıraktım. Bu dramdan kaçmanın muhtemelen bir yolu yoktu. Diğerlerin benim için endişe etmeleri, teselli edici olabilirdi, buna rağmen beni sadece rahat bırakmış olmalarını dilerdim.

Edward şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı, ancak hiçbir şey söylemedi.

“Bir butik için, oldukça az elbise vardı,” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Bize özel sunum yapacaklar,” diye açıklamada bulundu Edward.

Edward, Belle oturana kadar bekledi ve sonunda oturdu. “Tamara da zaten senin ölçülerin var ve bize kış koleksiyonunun müstesna bir seçimini gösterecek.”

“Ohhh!” Belle’nin gözleri heyecandan kocaman açıldılar. “Umarım yanında boş bir çek vardır.”

Edward eliyle ret işareti yaparak salladı. “Alexander her şeyi ayarladı. Beğendiğin her şeyi alman için talimat aldım.”

Aslında bu haber beni şaşırtmamıştı: Son günlerde Alexander’ın ilgisi neredeyse fanatik bir hal almaya başlamıştı.

Tamara'nın gerçek bir bomba olduğu ortaya çıktı. Kırklı yaşlarda olmalıydı. Yirmi yaşında olan birisinden, çok daha fazla stile ve hıza sahipti. Saçları kısa kesilmiş açık sarıydı ve üzerinde son derece şık aneloş elbisesi vardı. Yüksek topuklu çizmelerinin içinde, bir tasarımcıdan çok bir top model gibi görünüyordu.

"Siz Clara olmalısınız," dedi Tamara ve iyimser bir gülümsemeyle beni inceledi. "Benim platin grisi, gece elbisesi sizin üzerinizde inanılmaz güzel duracak."

İleriki zamanlarda, elbiseyi giymek için çok fırsatların olacağını düşünmeme rağmen, neşe içinde başımı salladım.

"Modeller birazdan hazır olacaklar. O zamana kadar size ferahlatıcı bir şeyler ikram edebilir miyim? Maden suyu? Bir kadeh şampanya?"

"Belki bir kahve?" diye sordum çekinerek.

Tamara başını salladı ve arka odaya kayboldu.

"David nasıl?" diye sordum Edward'a ve Edward'ın yüzünde anında bir ışık yayıldı.

"Muhtemelen daha önce hiç kimse benim kadar sevinmemiştir, bir magazin baş sayfasında olduğu için," diye itiraf etti Edward dalgın bir gülümsemeyle. "Maalesef, babam bu duruma biraz farklı bakıyor."

"Boş ver babanı," diye karıştı Belle söze, bunun üzerine Edward çınlayan bir kahkahaya boğuldu.

"Bunu sesli de söyleyebilirsin. Kendimi, aniden hafif hissetmem, bu inanılmaz," dedi Edward. "Seneler önce açıklamıyışım."

"İngiltere'de kalpler sırayla kırılıyor. Ülkede en çok imrenilen bekâr erkek, piyasadan kalktı."

Edward, "Gördüğüm kadarıyla, ülkenin en imrenilen adamının oltana takılmasıyla, bu onur daha çok sana layık görüldü. Onlar da şimdi teselli ödülün, emin ellerde olduğundan dolayı üzgünler."

Neyseki basının rezonansı, son birkaç gündür büyük ölçüde olumlu olmuştu. Bunların arasında, Edward'ın ifşa olması, monarşi denilen dinazorun beklentilerine karşı olması...

O kadar rahat muhabbet ediyorduk ki sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi ve Alexander'le barışmamızdan sonra ilk kez, sanki omuzlarımda ki yük hafiflemiş gibi hissettim. Çantamın içinde ki cep telefonumun çaldığını duydum ve ekranda Lola'nın numarasını gördüğümde kaşlarımı çattım. Kız kardeşimle konuşmak istemediğimden değil, ama aslında o sadece önemli bir şey olduğunda arardı.

"Evet?" dedim, ayağa kalktım ve bir parça kenara kaydım, bu arada Belle ve Edward bir anlaşmaya varmak için çabalıyorlardı. Edward'ın intacı olduğu kadar da rahatsız edici haber fotoğraflarından hangisinin en çok gönül okşayıcı olduğunu tartışıyorlardı.

"Clara, sana ulaştığım iyi oldu. Müsait misin?" dedi Lola nefes nefese ve cevabımı beklemeden devam etti. "Annem aile meclisini toplamak istiyor."

Cumartesi akşamı yaşanan olaydan sonra, merhamet dolu sorularla bombardımana tutulmamak, güzel bir duygu idi. Gerçi Alexander bu konuyu medyadan uzak tutmayı başarmıştı, buna rağmen ailemi bilgilendirmek konusunda ısrar etmişti. Onların şimdiye kadar tepki vermemeleri, kendi problemlerinin çözülmemiş olduğunu gösteriyordu.

"Annem, Daniel ile ilgili meselede ille de bir halkla ilişkiler uzmanıyla ve ..."

"Peki, ya o ilişki?" diye böldüm Lola'nın sözünü.

"Annemi biliyorsun. O asla kendi görüşünü açıkça ifade etmez, ama evet, bunun içinde. Annem, bir skandalın senin üzerinde olumsuz bir etki yaratabileceğinden korkuyor."

"Bu senin fikrin miydi?" diye sordum açık açık. Gerçi Lola hâlâ üniversiteye gitmeye devam ediyordu, ama pek yakında halkla ilişkiler üzerine ilk final sınavlarını verecekti. Lola'nın hırsı bir sır değildi ve ben kız kardeşimi iyi tanıyordum ki, aile içinde yaşanan bir olayın onun için üstü örtülecek bir konu olmadığını, aksine kendi özelliklerini kanıtlaması için mükemmel bir fırsat olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Hayır, annemin." Lola'nın sesindeki düşmanlık parıltısını duydum ve geri adım atmaya çalıştım.

"Babamın ilişkisi benim üzerimde sadece olumsuz etki yaratıyor, şayet bunu bitirmezse," diye açıklamada bulundum soğuk bir şekilde. "Yoksa neler yaptığı umurumda değil."

"Ne de olsa İngiltere'nin en güçlü adamıyla evleneceksin."

Lola'nın sesindeki hafif tenezzülü duymazdan geldim. "Bir ilişki ve bir evlilik kesinlikle iki farklı şeylerdir, Lola."

"Bu kötü haberi iletene vurmak için bir neden değil," diye tersledi. "Şimdi geliyor musun yoksa gelmiyor musun?"

İçimdeki her şeyin, annemin biçim ve davranışlarına, babamın sadakatsizliği ile baş etme şekline isyan etmesine rağmen, "Muhtemelen," diye cevap verdim. *Onların evlilikleri*, annemin ve babamın düşünceleri gereken konu

buydu. Bunun yerine, halka karşı nasıl göründükleri sorusundan başka bir sorunları yoktu; Alexander'e benim bir halkla ilişkiler uzmanıyla işimin olduğunu anlattığım zaman, kesinlikle bundan çok hoşlanmayacaktı.

"Birkaç telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyor, ama sana haber veririm, ne zaman, nasıl ve nerede diye." Lola, hiçbir veda cümlesi kullanmadan görüşmeyi sonlandırdı. Başımı sallayarak telefonumu sessize aldım ve çantamın içine koydum.

"Arayanın Alexander olmadığını düşünüyorum," dedi Edward.

"Annem bir halka ilişkiler uzmanını tutmak istiyor," dedim ve Tamara'nın uzattığı bir fincan kahveyi minnetle aldım. Belle gülmeye başladı ve birkaç saniye sonra, onun kahkahasına katıldım.

"Alexander tamamıyla haklıydı," dedi Edward düşünceli bir halde. "Sen gerçekten mükemmel bir şekilde ailemize yaklaşıyorsun."

"Yoksa birileri düğünü planlamaya başladı mı bile?" diye sordum dehşet içinde.

"Sadece bütün dünya," diye sakinleştirdi beni Edward.

"Bende ona bunu söylemiştim," Belle sırıttı.

"Derhal şu sırıtmayı kes, Annabelle Stuart," diyerek uyarıda bulundum, Belle bunun üzerine daha da utanmaz bir şekilde sırıttı.

Nefes kesen bir sarışın, vücut ölçülerine tam oturan koyu mavi bir elbiseyle, önümüzde durduğunda "Somurtmayı bırak. Şimdi alışveriş zamanı," diye emretti Edward. Bu kreasyonun bir u-yakası vardı ve arkası açıktı. Aynı zamanda ağır

görünen, dizin üstüne kadar inen eteğin arkası yırtmaçlıydı ve güzel bir şekilde bacakların görünmesini sağlıyordu.

"Bu mutlaka lazım olur," diye mırıldandı Belle.

"Yani bu..." uygun kelimeler arıyordum.

"Klasik? Seksi? Zamansız?" diyerek öneride bulundu Edward. Ben ise sadece başımı sallayabilirdim.

Elbisenin türü, tam olarak benden beklenen türdeydi. Bu elbiseyi muhtemelen askıdayken seçmezdim, ama bunu modelin üzerinde görmek... Elbiseyi hiç oyalanmadan sipariş ettim. Bir sonraki saat, taftadan, ketenden ve krepten bir rüyaydı ve çok kısa bir süre içinde, Edward'a ve Belle'ye göre mutlaka ısmarlamam gereken eşyaların üzerindeki genel bakışımı kaybettim. Ve seve seve beni ayartmalarına izin verdim. Moda gösterisinden sonra, ikisi öğle yemeği için bir masa organize etmek üzere yola koyuldular.

Tamara, üstüne bir de ayakkabı getirdiğinde, öne doğru eğildim. "Şimdiye kadar ne kadar harcadım ki?" diye fısıldadım.

"Bunun için endişe etmeyin. Bay Alexander hesabı görmemeniz konusunda ısrar etti." Tamara hafiften koluma vurdu ve birkaç tane Louboutin sıkıştırdı elime... Pratik olarak fiyatlandırılmamış. "Siz kesinlikle bir masal yaşıyorsunuz, Clara. Tadını çıkartmayı deneyin."

Ama masallarda sorun olan, insanların sadece aşk hikâyelerini akıllarında tutmalarıydı ve her köşe başında pusuya yatmış, kötü canavarları ve çirkin cadıları unutmaları. İnsana mutlu sonlar gümüş tepsi içinde servis edilmiyordu. Bilakis, bunun için çok savaş vermek gerekiyordu ve bazen hikâyeye iyi bitmiyordu.

Ayakkabıları giydim ve şaşkınlıkla, onların seksi şekillerine baktım, baş döndürücü yüksek topuklarına.

"Onları almalısın," dedi arkamdan kaba bir ses. İç organlarım anında büzüştüler ve etrafımdaki dünya göz kamaştırıcı flaş ışığına boğulmuştu. Aniden. Yıkıcı. Su götürmez.

Bir hışımla döndüm ve bacağımı öne doğru uzattım ki, Alexander pahalı ayakkabıya hayran kalmalıydı.

Alexander, Tamara'ya yönelerek başını salladı. "Onları paketleyin."

"Korkarım ki, çok yaramazdım ve bir sürü elbise aldım," dedim, Tamara bizi yalnız bıraktığında.

Alexander öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Bildiğim kadarıyla bu dükkân özel gösterimler sunuyor. Belki bana onları gösterirsin."

"Öğle yemeğine bekleniliyorum," diye yatıştırdım, ancak direnişimin onun sesinin yumuşaklığında nasıl erimeye başladığını hissettim.

"Eşyalardan bir şey seç kendine." Bu bir rica değildi.

Arka odaya geçtim, Tamara eşyaların iyi paketlenip paketlenmediğini kontrol ediyordu o anda. Önceleri böylesine bir rica benim için utandırıcı olurdu, ama Alexander'ın sözleri içimdeki ateşi yanma noktasına getirmişti ve ben sadece tek bir şey düşünebiliyordum, bu ateşi mümkün olduğunca çabuk söndürmeyi, bunu da kendimi onun dokunuşlarına bırakarak yapabiliirdim.

"Alexander, almış olduğum elbiselerden bir tanesini görmek istiyor," dedim. "Küçük özel bir sunum istiyor."

Tamara, bununla ne kastettiğimi anlamaştı, oldukça hayret tecrübesine sahip biriydi. Ama ben az önce onun kış koleksiyonunun yarısını satın almıştım, bu nedenle Tamara

sadece başını yana eğdi. "Elbette, canım. Ekselanslarının dileği derhal gerçekleştirilecektir."

Ekselanslarının dileğini derhal *ben* gerçekleştireceğim, diye düzelttim içimden.

"Seçimi elbette size bırakıyorum." Tamara bir adım yana attı. Bir bakış yetmişti ve onun en çok hoşuna gidecek olanı biliyordum.

"Size olağanüstü yakışacağını söylemiştim."

Tamara beni bir soyunma odasına götürdü. Şam kumaşı perdeyi yana çekti ve balo elbisesini astı. "Şayet yardıma ihtiyacınız olursa... Hemen buradayım, ama görülmeyecek mesafede."

Söylediklerinin çift anlam içermesi, gözümden kaçmamıştı. Alexander'ın yanında bir hayat, bu şekilde görünecekti: ayrıcalıklar, yürüdüğüm ve durduğum her yerde olacaktı. Satın alınmış mahremiyet diye düşündüm, latin gri kumaş başımın üzerinden kayarken, olağan üstü güzel şeyler... Bunların hiç birine ihtiyacım yoktu, buna rağmen Alexander'ın bütün gücünü düşündüğümde, sıcaklık hissi içimden çağlayarak akıp geçti. O, bana yapmış olduğu gibi, tüm dünyaya diz çöktürebilirdi.

Kürek kemiğimin üzerinden geçen, iki tane bantla tutturulan, bu elbise, kalçama tam oturdu; ancak en keskin detay yırtmacıydı. Yırtmaç baldırlarımı neredeyse arsız bir şekilde açmıştı. Bu elbise, sadece çok özel iç çamaşırı ile giyilen elbiselerdendi – ya da daha iyisi, altına hiçbir şey giymeden.

"Clara," diye seslendi Tamara. "Sizin için çorap ve ayakkabı da getirdim. Ne de olsa onun önüne yarı çıplak çıkmazsınız."

Alexander'ın buna itiraz edeceğinden şüpheliydim, buna rağmen eşyaları aldım. Çorapların arka tarafında, zarif bir dikiş vardı ve jartiyer, narin bir dantel işelemesi gibiydi. Eski-den rüyamda dâhi bu fikri düşünmezdim. Böyle bir elbiseyle birlikte, Louboutin yüksek topuklu ayakkabı giymeyi ve hemen hemen altına hiçbir şey giymeden, bu arada bedenime Alexander'ın gözleriyle bakıyordum, kendi bedenimde kendimi rahat hissetmeye öğrenmiştim. Mağaza tamamen ıssız görünüyordu; Tamara ve modeller hiçbir yerde görünmüyorlardı. Ancak her ne kadar seksi görünsem de, bir pod-yum güzeli değildim. Podyumda yürüyeceğimi hayal edince, kendimi tamamen gülünç hissettim, fakat Alexander'ın karşısında durur durmaz, düşüncelerim anında kaybolmuştu. Beni neredeyse bakışlarıyla içine çekti, dudaklarının etrafında bir gülümseme seğirirken, beni adeta gözleriyle yiyordu. Pişmanlık duymadan günahı vaat eder gibiydi.

İlk karşılaşmamızdan beri, Alexander benim en büyük şeytana uyma halimdi – bu arada Alexander'ın mutlaka ısır-mak istediği elma ben olmuştum.

Gece elbisesinin kumaşının kaydığını ve jartiyerli bal-dırlarımın görülmesine izin verdiğini far kettim. Alexander kadife kanepenin üstünde oturuyordu. Tek kolunu rahat bir şekilde koltuğun arkasına koymuş, diğer eliyle de sakal topağını sıvazlıyordu. Ben ona doğru havalı havalı yürüyordum. Ağır çekimdeymişim gibi dönerek, geri yürüdüm. Alexander kravatını çözmüştü, ama gücünün aurasını hiçbir şekilde azaltan bir hareket değildi. Birkaç saat önce dünyanın en önemli adamlarıyla politika hakkında tartışmıştı ve kendisini bir gün kocaman bir ülkeyi yönetmesi için alıştır-mıştı. Şimdi ise düşünceli bir şekilde parmağı ile alt duda-

ğına dokunuyordu ki, şu anda o dudakları öpmek isterdim. Onun gerçek gücü tam olarak da bunu ihtiva ediyordu – dünyanın geri kalanına kendi iradesini zorla kabul ettirmek, bu onun yeteneğinde vardı.

Alexander elini uzattı ve hiçbir söylemeden, eliyle işaret ederek, beni çağırdı. İtaatkâr bir şekilde tekrar yanına gittim. Ona dokunabilmek için yeterince yakındım, ancak kendimi geri tuttum ve ondan gelecek bir sonraki sinyali bekledim. Alexander'ın gözlerinin içinde beni bastırmak isteğinin, şiddetli arzunun, parıldayışını gördüm, buna karşılık yüzü ifadesiz ve egemen göründü.

Anında, bedenimin alt bölgesinde beni ele veren kasılmayı hissettim ve daha sonra hangi seçkin işkencelere maruz kalacağımı sordum kendime. Benim bunlara hiçbir zaman doyamayacağımı da biliyordum.

"Şu anda, bu şeyi üzerinden çıkartıp..." Alexander elini jartiyerin altına soktu, "... ve seni bununla sandalyeye bağlasam mı diye düşünüyorum."

"Aslında neden olmasın ki?" diye mırıldandım ve bacağımı öyle bir koydum ki, eli baldırımın üstünden daha da yukarıya kayabilsin istiyordum.

Alexander şeytani bir gülümsemeyle elini çekti, beni tatminsiz bir şekilde ortada bıraktı. "Diğer zamanlarda zaten sürekli elbiselerini yırtarak çıkartıyorum, Clara, bu yüzden bu kez elbisenin üzerinde kalmasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Peki, o zaman bana nasıl dokunacaksın?"

"Oh, bunu yaparım zaten, tatlım. Sırf çıplak olmadığın için, yanıp tutuşmayacağımdan mı korkuyorsun? Senin meme uçlarına dokunmadığım için ya da senin harikulade,

çıplak küçük vajinayı göremediğim için mi?” Alexander öne eğildi ve elini göğsüme koydu. “Yoksa seni heyecanlandırmayı başaramayacağımı mı düşünüyorsun? Unut bunu. Senin bedeninin ondan ne istediğimi çok iyi biliyor – ondan ne beklediğimi. Yoksa?”

Alexander’ın başparmağı meme uçlarımı okşadı, onlar da anında sertleştiler ve ince ipek kumaşa sürtündüler.

“Bu elbiseyi bizim kendi dört duvarımızın haricinde, giymene izin vereceğimden emin değilim,” diye devam etti Alexander.

“Bu elbisenin içinde seni gören herkes anında senin mükemmel kıvrımlarını görecek ve senin vücudun inanılmaz duyarlı, bilhassa göğüslerin. Onları gizlemeyi başaramazsın. Onlar düpedüz ilgi için çığlık atıyorlar, haklı mıyım?”

Alexander meme uçlarıma dokunduğunda, dudaklarımın arasından bir inleme çıktı ve arzunun bedenimde nasıl çağladığını hissettim.

“Öte yandan,” diye devam etti Alexander, “Diğer insanların bana ait olanı görmelerini istiyorum. Onlar senin alımlı vücuduna hayran kalsınlar. Onların sana imrenmelerini istiyorum. Sana sahip olmayı istemelerini. Ama bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek. Peki, neden tatlım?”

Üzerime sürekli bir ürperti gelirken “Çünkü ben yalnız sana aitim,” diye fısıldadım.

Alexander iyimser bir tavırla “Uslu kız,” diye övdü. Ellerini göğüslerimden aşağı, bacaklarımın arasına kaydırды. Islak yarığımı ovmaya başladı. Parmaklarını içime soktu. “Tam da bunun için seni ödüllendireceğim, seni ve bedenini. Benim dokunuşlarımdan dolayı, çiçek gibi açıldığın ve içimde

olmam için böylesine ıslak olduğun zaman, işte buna bayılıyorum.”

Beynim tamamen bomboştu, kanımın tümü alt bedenime akmıştı. Tatlı bir ıstırap ve kendimden geçmişim. Beni arzulamaktan nefessiz bırakan, şehvetli bir kokteyl karışımına dönüşmüştü.

Alexander’ın “Üzerime binmeni istiyorum, Clara,” diye emrettiğini işittim. Açgözlülüğümün sisine nüfuz etmişti. Alexander kemerini çözdü ve aletini serbest bıraktı. “Senin harika vajinanın beni nasıl çevrelediğini izlemek istiyorum ve beni nasıl arzuladığını.”

Alexander beni kalçalarımın tuttu. Kucağına çekti ve ani bir hareketle elbisemin nefes kadar narin kumaşını kenara sıyırdı. Öyleki tamamen açıkta kalmıştım. Alexander dikkatli bir şekilde üzerine aldı beni, onun sert aletinin ıslak yarığımın nasıl kaybolduğunu hissettim.

“Aynen böyle, tatlım,” diye homurdandı ve başparmağı ile zonklayan klitorisimi ovuşturdu. Alexander’ın gözlerinin içine baktım, ancak onun bakışı aşağı doğru, kalçalarıma indi. Kalçamı öylesine kaldırıyordum ki, aleti neredeyse ipeksi kumaşın katlarından çıkacak gibiydi. Alexander’ın göz kapakları yarıya kadar indiler, kendimi ağır çekimdeymişim gibi gerisin geriye aşağı bıraktım ve onu santim santim köküne kadar yeniden içime aldım. Kalçamla daireler çiziyordum. Onun neredeyse patlayacak kadar içimde olmasının tadını çıkartıyordum.

“Seni seviyorum,” diye inledi Alexander, daha sert bastırıldığım.

Alexander’ın sözleri saf afrodizyaktı. Uzun zaman hasretini çektiğim gerçeğiydi. Tekrar tekrar ritmik bir şekilde

havaya kalkıyor ve iniyordum. Daha fazlasını istiyordum. Çözülmemek üzere onunla birleşmek, onunla, kimse bizi çözemeyene kadar bağlanmak istiyordum.

"Seni seviyorum," dedi Alexander bir kez daha. Onun sözleri, benim tutkumu kıskırtmaya devam ederken, doruk noktasına doğru sürükledim. Kaslarımın gerildiğini hissettim ve parmaklarımı Alexander'ın saçlarının içine gömdüm. Var gücümle ona tutundum. Alexander'ın nefes alışları hızlanırken, içime dalarken, kendi ritmini benim hareketlerime uydururken, daha çok tahrik olmama neden oldu. Daha çok hızlan. Daha çok hızlan. Dişleri narin meme uçlarıma kapandılar ve o doruk noktasına doğru hareket ederken, ürpereyerek onun göğsünde patlayıverdim.

"İçinde olmaya bayılıyorum," diye inledi Alexander ve bir kez daha içime girdi. Bedenim sanki alevler içinde yanıyor gibiydi, sanki içten içe akıp gidiyormuşum gibi. Bu çok fazlaydı. Gerçekten, bu her zaman benim için çok fazlaydı – ve aynı zamanda asla yeterli de değildi.

Birlikte uyumlu bir şekilde hareket ettik. Ham, gizlenmemiş bir içgüdü tarafından sürülmekteydik, orgazma doğru birlikte ilerliyorduk.

"Hadi gel," diye emretti Alexander sessiz, tehdit eder bir sesle. Alexander hayvansı bir homurtuyla geldiğinde, bir kez daha güçlü bir dalga beni alıp sürükledi, sanki bu homurtu bedenimin her zerresinde yankılanır gibiydi.

Titreyerek ve sarsılarak Alexander'ın göğsüne yığıldım. O yumuşak mutluluk bedenime yayılıp, benim hareket etmeme izin verene kadar, bu pozisyonda kalakaldık. Alexander yüzüme düşen saçımı geriye itti ve köprücük kemiğimin üzerindeki çukuru öptü.

"Belki de moda gösterini evde devam ettirmeni istiyordumdur."

"Bunu yapmak mümkündür." Oldukça dikkatli bir şekilde Alexander'ın üzerinden kalktım. Menisinden dolayı parlayan klitorisime parmağı ile dokundu.

"Tamamen benimle dolmuş olmanı seviyorum."

O tanıdık arzunun, onun gözlerinin içinde ışıdamaya başladığını gördüm.

Titreyen dizlerle onun karşısında durdum ve ona şakayla parmağımı göstererek tehdit ettim. "Ama gerçekten benim şimdi bir randevum var."

"Şanslı insanlar." Alexander sırtıttı. "Akşama görüşürüz." Sabırsızlıkla bekleyecektim.

Ertesi sabah büroda telaşlı bir koşuşturma vardı. Ben de, Alexander'le geçirmiş olduğum gecedен sonra elektriklenmiş gibiydim ve iş yapma arzusuyla doluydum. Kafamı uzatıp içeriye baktığımda, Tori, Bennett'ın masasının kenarında oturuyordu. Gerçi elinde bir not blok vardı, ama coşkulu yüz ifadesinden, yapılması gerekenler listesinde, işin ilk sırada yazılı olmadığı anlaşılıyordu. Kapının çerçevesine vurdum. "Rahatsız ediyor muyum?"

"Hayır, hayır," diye cevap verdi Bennett. İkisnin de suçlu yüz ifadeleri kesinlikle dokunaklıydı.

"Salı günü sana raporu vermeyi unutmuşum," dedim ve Bennett'ın eline dosyayı sıkıştırdım. Tori sırtarak Bennett'ın masasından aşağı kaydı. Yanakları neredeyse saçları kadar kırmızıydı. "O zaman ikinizi bırakayım da çalışın," dedi Tori ve Bennett'e âşık bir bakış attı.

Peters&Clarkwell ekibinin, bu ikisi arasında bir şeyler olduğunu anlamaları sadece birkaç günlük bir zaman meselesiydi. "Biz ikimiz de sonra devam ederiz."

Bennett bir iç çekerek sandalyesine yaslandı ve Tori'nin arkasından baktı.

Hafiften ortaya çıkan bir kıskançlık duygusunu bastırmadım. Bu ikisi gözden kaçmayan bir şekilde balayı modundaydılar, ama tek sebep bu değildi: her ne kadar bürodakilerin hepsinin öğrenmesini istemeseler de, gerçekte sorunları yoktu. İkisi istedikleri zamanda dışarıya çıkabilirlerdi, paparazziler tarafından adım adım takip edilme korkuları olmadan. Dışarıdaki insanların hiç biri, onların düğünlerini planlama fikrine kapılmazdı. Henüz değil, ikisinin arasında sağlam bir şeylerin gelişmesini istememe rağmen. Diğer yandan Bennett, iki tane ufak kızı olan bir duldu ve muhtemelen ben durumun romantik tarafını görüyordum ve birlikte getireceği sorunları değil. Dışarıdan bakıldığında, gerçekte olduğundan, diğer insanların ilişkileri sorunsuz görünüyordu.

"İzinli günün nasıl geçti?" diye sordu Bennett.

Geçen Çarşamba günü, bu ajansta başladığımdan beri ilk boş günümdü. "Muhteşem," diye cevap verdim gerçeğe sadık kalarak.

İlk kez, Alexander'ı tanıdığımdan beri, hayatım yarı yarıya normal görünmüştü bana.

"Çok yorgun görünüyorsun," diye ekledi Bennett.

Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Günlük hayatım her ne kadar stresli olsa da, yorgun görünmemin sebebi bu değildi. Bu daha çok doyumsuz sevgilim yüzündendi.

"Hâlâ, bütün izin günlerin duruyor, onları kullansana, sene sonunda süresi geçmeden önce," diye devam etti Bennett.

"Onları Noel zamanı kullanırım," dedim. Alexander'ın takvimi ağzına kadar doluydu – herhangi bir makam sahibiyle, hayır cemiyeti organizasyonları, bunların arasında birçoğu da gün içerisinde olanlardı. Alexander bana eşlik etmemi teklif etmişti ve ona öncelikle işimin olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştım.

"Bu sözünü hatırlatırım sana," dedi Bennett sert bir şekilde. "Ayrıca senin yardımına ihtiyacım var," diye devam etti Bennett ve büro kapısına anlamlı bir bakış atarak biraz sesini alçalttı.

"Elbette, patron." Ben de sesimi alçalttım. Fısıldayacak neyi olduğunu merak etmiştim.

"Cuma günü Tori'yi dışarıya çıkartmak istiyorum," diye itiraf etti Bennett. "Şimdiye kadar çoğunlukla bendeydik ve iki kızım la şahane geçiniyor, ama ben... Yani biraz daha romantik olmasını isterdim."

Bu adam inanılmaz derecede tatlıydı. Davetkâr bir şekilde başımı salladım.

"Bugünlerde bir kadına hâlâ çiçek alınıyor mu? Biraz çaptan düştüm de, ama onu mutlaka mutlu etmek istiyorum. Beni mutlu ettiği kadar mutlu etmek istiyorum."

"Evet, çiçekler hâlâ popüler." Sesim, duygulandığımdan ötürü oldukça kısık çıktı. Şu an yaşıttımda olan karışıklıktan ötürü, etrafımda mutlu olan herkes için minnettardım. "Sana gülümseme sevebilir."

"Teşekkür ederim, Clara. Doğrusunu istersen, bu hikâyede duvara toslayacağımı bekliyorum sadece."

“Bunu yapmayacaksın,” diye sakinleştirdim onu.

“Evliliğimde sürekli hatalar yaptım,” diye itiraf etti Bennett. “Ancak insan diğerini kaybettiğinde, işte insan o zaman, söylenmesi gerekenleri söyleme fırsatının kaçtığıni fark ediyor. Bu hatayı ikinci bir kez yapmak istemiyorum.”

Buna ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Gerçi Alexander’ı kaybetme tehlikesi şu an için uzak görünüyordu, ama tamamen imkânsız da değildi. Bu ihtimal her daim vardı. Ve onun yara izleri, bunun için görünür bir kanıttı.

“Umarım Alexander sana karşı hislerini gösterebiliyordur,” dedi Bennett yumuşak bir dille.

Dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Sadece Alexander’ı düşünmek – ve birlikte geride bırakmış olduğumuz yolu – hafiften üzüntü duygusunu anında yok etti.

“Ben sensiz ne yapacağım?” diye sordu Bennett düşünceli bir halde.

Gergin bir şekilde güldüm. “Sen beni kovmadığın müddetçe, ben hiçbir yere gitmem.”

“Sadece düşündüm.”

Son zamanlarda bu arkadaşlarım ve ailemin arasında yaygın bir problem halini almıştı. “Dediğim gibi, ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“İyi.” Bennett gülümsedi, ancak bu gülümseme gözlerine kadar uzanmıyordu.

Masama döndüğümde, Bennett’in şüpheli gülümsemesi hâlâ kafamın içinde dolanmaktaydı. Benden hariç herkes, yakında hayatımda taş üstünde taş kalamayacağını varsayıyordu. Evet, ben Alexander’ın yanına taşınmışım. Evet, birbirimize deli gibi âşıktık. Ama ben sadece bir koca bulmak ve ayaklarımı havaya kaldırmak için, en iyi üniversitede en

iyi dereceyi alabilmek için çalışmamıştım ki. İşimi seviyordum, birçok insanda bunu da bir türlü anlamak istemiyordu. Alexander'la olan ilişkim, benim için bambaşka bir meydan okumaydı – onun için birbiri ardına eğlenceli davetler sıraya giriyordu, bir hayır cemiyeti balosu diğerini kovalıyordu ve pek yakında benim kendi randevu defterim de dolu olacaktı. Ama bu işimi bırakacağım anlamına gelmiyordu. Masamın üstünde olan notta zarif bir şekilde yazılmış ismimi görünce, endişelerim anında buharlaşıp gitti. Mührü kırdım ve içinden ikinci bir zarfı çekip çıkarttım. Bu tamamen yeni bir şeydi. Titreyen ellerle zarfı yırttım ve kiralananmış bir uçağını onay belgesini gördüm. O saniyede masamın üstündeki telefon çaldı. Hızlıca, ahizeyi kaptım. "Alo?"

"Sadece ihtiyacın olanları al. Çok bir şeye ihtiyacın olmayacak."

Sandalyenin üzerinde geriye yaslandım. Bir an için Alexander'ın boğuk sesinden dolayı büyülenmiş gibiydim. "Senin hâlâ normal bir telefon kullandığından hiç haberim yoktu."

"Sabahtan beri sıkıcı petrol ticareti hakkında saçmalıkları dinledikten sonra, sesini duymak istedim."

Alexander'ın itirafı, beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Alexander beni neredeyse hiç aramazdı, beni arzuladığını, yazı olarak bildirmeyi tercih ederdi. "Demek ki kaçıyoruz?"

"Bir süreliğine buradan çıkmamız gerekiyor." Bir an kadar sessizlik hâkimdi, ardından devam etti Alexander. "Ben Bennett'le konuştum bile."

"Gerçekten mi?" Patronumun izin konusuna değinmiş olmasına şaşmamalıydı. Bu kesinlikle bir oyundu, Daniel ve benim aramdaki mesafeyi büyütmek için – bu gereksiz bir

aksiyondü. "Ne zaman bir Şey yapacağıma kendim karar verecektim, ne de olsa ben çalışan bir kadınığ, X."

"Ama sen hayatta razı olmazdığ."

"Henüz hiçbir Şeye razı olmadığ. Zamanlama son derece elverışsiz." Hayır demek için bir milyon tane sebep vardı – arada sırada Alexander'ın duyması gereken tek kelime.

"Tatlığ." Uyarıcı bir ton vardı Alexander'ın sesinde. "Her Şey ayarlandı. Ve Bennett da aynı benim gibi inatçı."

Zarfı kenara koydum. "Nereye uçuyoruz?"

"Bu bir sürpriz." Alexander'ın memnuniyeti resmen telefonun içinden bana doğru isabet ediyordu.

"Hiçbir ipucu yok mu? Kışlık bir cekete mi yoksa bir mayoya mı ihtiyacım olacak?"

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi düşünmüştüm. Giysiler gereksiz. Neyse, havaalanında belki bir Şeyler giymek istersin." Alexander durakladı. "Oysaki seni bikinili de şahane bulurdum. Diğer her Şey hal edildi zaten."

"Tamam. Bikini ve diş fırçası," diye tersledim cansız bir Şekilde.

"Ama aynısı senin için de geçerli. Eğer ben hafta sonunu fiilen çıplak geireceksem, sende bunu yapacaksın."

"şayet gelersen, gereken her Şeye sahip olurum," dedi Alexander sadece.

Alexander'le bir hafta sonunu ve tanrısal vücudunu düşününce, yutkunmak zorunda kaldığ.

"Başlamadan önce, birkaç Şeyi halletmek istiyorum. Norris seninle evde kalacak.

"Bu çok adice." Suratımı astığ. "nce şehvetli dşncelere salmak, ondan sonra da eve gelmemek."

"n.. sevinç," diye fısıldadı Alexander.

Telefonu kapattım ve sandalyemin üzerinde dönüp durdum. Günün tam ortasında Alexander'dan gelen bir telefon, moral açısından işime çok iyi bir etki yapmıyordu.

Alexander muhtemelen bir hayır kelimesini kabul etmekteydi, ama bu benim Bennett'ı adam akıllı hesaba çekmeyeceğim anlamına gelmeyecekti. Bu kez Bennett'ın ofisine girmeden önce kapıyı çalma zahmetinde bulunmadım.

"Evet?" Bennett'ın yüzünde bir gülümseme vardı.

"Aslında Tori'ye senin ne kadar şahane bir av olduğunu söylemek istemiştin, ama bunu şimdi bir kez daha düşünmem gerekiyor," diye açıklama yaptım Bennett'e.

"Senin acilen tatile ihtiyacın var." Bennett'ın yüz ifadesi ciddileşmişti. "Az önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? İnsan kaçırılmış bir iş gününün pişmanlığını duymaz, ama öte yandan kaçırılmış bir mutluluğun pişmanlığını çok duyarsın."

"Ben Londra'da da mutlu olabilirim."

"Burası için hafta sonu boyunca sağanak yağmur duyurusu yapıldı. Hadi, güneşe doğru uç. Bunu, severek, senin yapılması gerekenler listene de yazabilirim, eğer senin için daha kolay olacaksa."

"Aslında benim tatile ihtiyacım yok, hem de hiç!" diye itiraz ettim.

Bennett kaşını kaldırdı; aniden sesimi yükseltmiş olduğumu fark ettim.

"Tamam, belki de vardır." "Ama sadece ufacak bir tatil."

Başparmağım ve işaret parmağımla ona ne kadar ufacak olduğunu gösterdim.

"Haftaya görüşürüz," diye seslendi Bennett, ben hâlâ biraz utanarak kapıya doğru hücum ederken.

Tori, öğle yemeği elinde beni koridorda yakaladı. "İyi eğlenceler."

"Hiçbir şey duymak istemiyorum," diye uyardım onu.

"Kızların çoğu, bir prens tarafından sürüklenerek götürülmeleri için cinayet işlerlerdi."

Şayet bu bir kanıt değilse. "Olabilir. Duyduğuma göre, senin de cuma günü için planların varmış."

"Pek tabii." Tori'nin yüz hatları aydınlandı – Bennett'ın, sırlıslıkla yakalanmış olmadığının kesin bir işaretiydi.

"Ah, bu arada holde sarışın bir kadın seni sordu."

"Beni mi?"

"Evet. Sarışın. Aşağı yukarı senin yaşlarında."

Aslında Belle'nin beni iş yerinde ziyaret etmesi için bir nedeni yoktu, şayet benimle öğle yemeğine çıkmak istiyorsa. El çantamı aldım ve asansörle aşağı indim. Aslında binayı terk ettiğimi söylemek için, Norris'i aramam gerekiyordu, ama bu düşünceyi bir kenara attım, çünkü yolda yalnız başıma olmayacaktım. Asansörün kapıları açılır açılmaz hatamı anlamıştım.

Sarışın? Evet.

Belle? Kesinlikle değil.

Pepper arkasını dönüp, doğrudan yüzüme baktı. Aniden gelen, gerisin geriye asansöre kaçma dürtüme karşı koydum. Bu kadının oldukça iyi nedenleri olmalıydı ki, beni iş yerinde arayıp bulmuştu – insanın onun için iyi diyebilmesi pek mümkün değildi. Bana göre Pepper ve iyi kelimesi kendi içinde bir çelişkiydi, buna rağmen onun kemikli kıcını neden buraya taşıdığını bilmek istiyordum.

Pepper rahat bir tavırla karşılama bankosuna yaslanmıştı ve manikürlü tırnaklarıyla bankonun üstünü tıklayıp du-

ruyordu. Deri bir mini etek ve bağcıklı takoz ayakkabılarla bir ofis binasına ayak basması, sadece Pepper'e mahsus bir şeydi. Şık, ama sade anvelop elbisemi çekiştirerek düzelttim. Kendimi onunla karşılaştırdım, aniden umutsuzluğa düştüm ve aşırıya kaçtığımı düşündüm. Lobiye giren bütün erkekler iki kere baktılar – bütün kafaların ona doğru dönmeleri ve bu tiplerin o uzun bacaklı sarışına kaçamak bakış atmaları, tüm bunları görmek, neredeyse çok tuhaf bir şeydi.

İçten içe kendimi hazırladım ve Pepper'e doğru yürüdüm. İyi bir şeyler planlamadığı, uzaktan bile fark ediliyordu.

"Clara." Pepper kibar bir şekilde gülümsedi. "Seni aramaları için rica ettim."

"Ben bir toplantıdaydım," dedim ve beni, havanın içini öperek, öpmesine izin verdim. Pepper Lockwood ile vahşi bir kavganın paparazzi fotoğrafları, şu an en son ihtiyacım olan şeydi.

"Bir yerde konuşabilir miyiz?" diye sordu Pepper.

Çantamı havaya kaldırdım. "Öğle yemeğine çıkıyordum. Biraz yürüyelim mi?"

Bizi görenler, ikimizin birbirimizden ölesiye haz almadığımızı anlayamazlardı, ancak onun beni red edişini çok belirgin bir şekilde hissettim. Aynı zamanda binayı terk ederken, gülümsememi sabit tutmakta zorlandım.

Norris Rolls'dan indi, muhtemelen beni sabah bıraktığından beri burada beklemekteydi.

"Sizi götürüyüm mi, Bayan Bishop?" diye sordu, alışılmış kısa bir şekilde. Belki de Pepper'dan haz etmeyen tek kişi ben değildim.

"Hayır hayır, ben hallederim," diye yatıştırdım Norris'i.

"Bir şeyler atıştırmak için köşeye kadar gideceğiz."

Norris başını salladı ve bizim harekete geçmemizi bekledi. Birkaç adım arkadan bizi takip etmeye başladı. Bu durum, daha çok Pepper'ın güvenliği için işe yarayacaktı. Çünkü onu yirmi dakika sonra gırtlaklamayacağıma dair söz veremiyordum.

"Alexander seni oldukça kısa bir tasmada bağlı tutuyor, değil mi?" diye belirtti Pepper. Bu arada takılmış olan kibarlık kaybolmuştu, sadece mide bulandırıcı tatlı bir gülümseme yapışık kalmıştı Pepper'ın yüzünde.

İyisi mi bu söylediklerine karşılık vermeyecektim ki, konuşmamızı gereksiz yere uzatmamak için. "Sen ne istiyorsun?"

"Bu resmiyet de neden? Seninle sohbet edeceğim için sevinmiştim."

"Sohbet kız arkadaşlar arsında olur ve komşularla, bu bizim için geçerli değil." Canım oyun oynamak istemiyordu. Pepper bir yilandı, ısırarak için her daim hazır bekliyordu. Onu ne kadar seyrek görürsem, o kadar iyiydi.

"Sana bir şans vermek istemiştim.

"Ne için?" diye sordum ve kaşımı kaldırdım.

"Hızlı bir şekilde kaybolman için," diye cevap verdi Pepper sessizce. "İkimiz de Alexander'ın başka sorumlulukları olduğunu biliyoruz. Sonunda seni imha edecek, çöplerle birlikte. Acıtana kadar beklemek niye?"

"Ne kadar iyisin." Sandviç satan bir büfenin önünde durdum. "Ama ne Alexander ne de onun sorumlulukları seni ilgilendirmemeli."

"Ne diyeyim ki, ben sadece sadık bir monarşistim," dedi Pepper yaramaz bir gülümsemeyle. "Seni bir kez uyarmıştım, elimde onun sonu anlamına gelebilecek bilgilerin olduğuna dair. Senin yerinde olsam buna inanırdım seni de yok ederim diyorsam eğer."

"Bir saniye, seni doğru anladığıma emin olmak istiyorum. Ben Alexander'dan ayrıl ayrılmaz bu bilgiler kaybolacak mı yani?" diye eşeledim.

"Doğru."

Bir saniye kadar Pepper'a baktım. Pepper içten ne kadar çirkin olsa da, dış güzelliği inkâr edilemezdi. Muhtemelen birçok kadına Pepper'ın varlığı yetiyordur ki, hiç doğmamış olmalarını dileyecek kadar. O erotiğin saf haliydi, ama aristokrat çevreye girebilmesi için, duygusallığını nasıl kontrol altında tuttuğunu kendim bilhassa yaşamıştım. Ve Alexander'ın yanında mükemmel kadın olarak sayılabilmesi için, her şeyi yapardı, bedeli ne olursa olsun. Maalesef, ben onun oyununa dâhil olmayacaktım. Ondan, ilk karşılaşmamızda, oldukça etkilenmiştim. Ancak ona şimdi baktığımda, gayret üstü haliyle, onun için hissettiğim sadece acıma duygusuydu.

"Onu terk ettiğimde, gerçekten sana koşacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum açıkça. "Hadi birbirimize karşı dürüst olalım. Yazın onu bir süreliğine için terk etmiştim. Ve o sana geldi mi? Senin kollarına mı kaçtı?"

Pepper gözlerini kırptırdı ve burnunu havaya kaldırdı. "Sen Alexander'ı hiç tanıımıyorsun ki? Onun ne yapabileceğini ve neye ihtiyacı olduğundan haberin yok senin."

"En azından sana asla ihtiyacı olmayacağını biliyorum, sen kendini istediğin kadar onun boynuna atsan da."

Pepper gözle görülür şekilde alınmıştı, ancak o gözyaşlarına boğulacak bir tip değildi. Bunun yerine arkasını döndü ve yürüyüp gitti, sadece birkaç metre sonra bir kez daha durmak ve bana son bir tehdit saçmak için. "Bu anı unutma, Clara. Onu mahvettiğin anı unutma."

Clara'nın göz kapakları, uykusunda, hafifçe açılıp kapandılar ve kendime rüyasında acaba ne görüyor diye sordum. Uçak Londra'nın özel havaalanından kalkar kalkmaz, uçağın ilk titreşimi ona ninni gibi geldi ve uykuya dalmasını sağladı. Yanakları hafiften kızarmıştı ve saçı yüzünün yarısını örtüyordu. Hiç bu kadar kırılgan görünmemişti. Onun ne kadar kırılgan olduğunu fark etmem, kalbimi daralttı. Clara güçlü bir kadındı – duygusal ve psikolojik olarak - ancak fiziksel olarak güçlü değildi. Onu Daniel'in ellerinden kurtarmadan önceki saniyeler içinde, onun büyük zaafının farkına varmışım ve bu beni derinden etkilemişti. Şimdiye kadar onu sevmekten korkmuştum, onun bedenini ve ruhunu kendim için talep etmeyi. Sevmiş olduğum her kadın, benden kopartılmıştı. Hiçbir zaman annemin son gülümsemesini görememiştim ve Sarah kollarımın arasında öldüğünde, kanı ellerime yapışmıştı. Kendi kendimi, Clara'ya uzak durursam onun daha güvende olacağına dair ikna etmişim. Bu şekil-

de onu yaralamak riskine de girmeyecektim. Fakat Daniel'ın ellerini onun boynuna doladığını gördüğümde, benim tarafımdan aramızda özenle örmüş olduğum duvar anında yıkılmıştı. Onu hiçbir koşul altında kaybetmemeliydim. Bu noktada benim bencilliğim, onu sevmeme izin vermeyen karara galip geldi. Onu yalnız bırakamazdım, tamamen korumasız.

Babamla yaptığım konuşmayı hatırladım; şüpheli bir durumda, tacın, kraliyet ailesine mensup birine verdiği aynı güvenceyi vermeyeceğine dair. Babamın açıklaması sürpriz değildi, buna rağmen midemi bulandırmıştı. Daniel onun geçmişinden kalma bir tehlike olabilirdi, ancak bizim ilişkimiz herkes tarafından bilindikten sonra Clara'yı bulabilmişti. Ve şimdi genç, hırslı bir avukat sayesinde ki, avukat onu kefalet karşılığında gözaltından kurtarmıştı, yeniden serbest dolaşıyordu. Kendi avukatlarım, onun mahkeme önüne çıkacağına ve yargılanacağına dair güvence verdiler, ancak bu çok işime yaramayacaktı. Şayet, Daniel o zamana kadar hiç çekinmeden Londra sokaklarında dolaşacaksa.

Elimdeki bardak kırıldı. Şaşkınlıkla avucumun içindeki kesikten, kanın nasıl sızdığını izledim. Bardağı o kadar sıkıştığını fark etmemiştim. Elimi açtığımda, önümdeki açılır masanın üstüne cam parçaları yağdı. Clara uykusundan korkarak uyandı.

"Ne.." Clara elimi gördüğünde anında uyanmıştı. "Aman Tanrım, sen iyi misin?"

"Sadece küçük bir aksilik," diye sakinleştirdim onu.

"Yarayı sarmalıyız. Uçuş görevlisi nerede?"

"Onu, pilotun yanına, kabine gönderdim," diye cevap verdim olgusalı vurgulayarak – Clara'nın yanında belli bir dereceye kadar kendimi kontrol altına almam önemliydi.

Çünkü benim şiddetli ruh hali dalgalanmalarım onu zorluyordu. "Onun yüzünden uyanmanı istemedim."

Clara dolaplardan birine gitti ve içini karıştırmaya başladı. Ayağa kalktım, bir peçeteyi elime sardım ve onun yanına gittim.

"İşte burada." Clara bir ilk yardım çantasını çıkarttı. "Baksana bir şey daha buldum." Clara elinde bir kutu kondomu havaya tutuyordu. "Şu demek oluyor ki, şayet müşterileri Mile High Kulübü'nde üyeyseler, buna sesleri çıkmıyor muhtemelen," dedi Clara kıkırdarak.

Şu anda Clara'nın gülüşü bugüne kadar duyduklarımın en güzel ve en heyecanlandırıcı olanıydı. Son günlerde bu gülüşü çok nadir duymuştum. Londra'dan ne kadar uzaklaşırsak, Clara bana bir o kadar daha yaklaşıyordu – benim düşüncem bu yöndeydi. Bu yüzden benim, onların aralarına mümkün olduğunca kilometreler koymam gerekiyordu. Clara'nın kahkahasını duymak zorundaydım, onunla uyduğumda onun yüzünü görmek zorundaydım. Belki, burada onu ne kadar çok sevdiğimi ispat edebilirdim. Korku uzun zaman felçli gibi hissettirmişti ve şimdi de birlikte geçirdiğimiz zamanın üstünde negatif bir etki oluşturmuştu. Ama bu hafta sonu bundan kurtulacaktık, kısa süreliğine olsa da.

"Sen ne dersin, üye olmak için?" diye sordum ve Clara'yı kabin duvarına sıkıştırdım.

"Seve seve," dedi Clara nefes nefese, "ama ancak kanaa durdurulduktan sonra."

Kendimi geri çektim ve Clara'nın araçları bulmasına izin verdim. Ardından Clara elimi aldı ve dikkatlice yarayı temizledi. Sessiz bir hayranlıkla, onun sargıyı nasıl yaptığını ve ardından dudaklarını nazikçe avuç içine bastırdığını izledim.

"Ve tek bir öpücükle her şey kısa bir zamanda iyi olacak," diye fısıldadı.

"Benim aklıma yardımcı olabilecek, başka şeyler daha geliyor ki, kısa sürede iyi olmam için." Elimi kot pantolonun kemer kısmından içeriye daldırdım ve memnuniyetle, Clara'nın benim için hazır olduğunu fark ettim.

"Uçuş daha ne kadar sürecektir?" diye sordu. Vajinasını okşarken, bir iniltiyi bastırdı.

"Yeterince uzun sürmeyecek." Aceleyle elimi çıkarttım, Clara'nın pantolon düğmelerini açtım ve pantolonu kalçasından aşağı çekti. Ona karşı hissettiğim arzu, beni yenmekle tehdit ediyordu – ancak bu onun eşsiz bedeniyle sınırlı değildi, aksine ben onu bütünüyle tamamen istiyordum. Ben sadece Clara'nın içindeyken teselli buluyordum. Onun sevgisini kabul ettikçe ve ona karşı olan sevgimi hissetmeme kendime izin verdiğim sürece, ona tamamiyle sahip olma arzum daha da büyüyordu.

Kaderin bizi birbirimize yönelttiği andan beri, ben sadece onu istiyordum. Gerçi sadece onun bedenine el koyduğumu uydursam da, Clara'nın benim kalbime sahip olduğunun farkındaydım.

Clara hiçbir şekilde karşı koymadı, aksine poposunu öylesine kışkırtıcı bir halde hareket ettiriyordu ki, benim aletim daha da kabarmaya başladı. Külotunun ince kumaşını tuttum ve kalçasının üzerinden aşağı indirdim. Öyle ki, Clara belinden aşağısı çıplak bir vaziyette karşımda duruyordu. Ardından pantolonumu açarken, onu döndürdüm ve duvara sıkıştırdım. Arzum ağır basınca, elimin sancısı geçmişti ve aynı anda derin bir sevginin duygusu beni ele geçirmişti. Şimdi, kendimi onun etine bastırduğumda ki, benim için açıl-

mıştı. Bacak arası benim için arzuyla kabarmıştı. Duraksadım. Ona karşı arzum ne kadar büyük olsa da, baskınlığımı ona ispat ederek, onun şehvetini geciktirmeyi istiyordum, nihayet Clara'nın özgür olabilmesi için gereken o baskınlık. "Bu hafta hiçbir elbise giymeyeceksin. Her yerinin, çıplak ve her an benim için hazır olmasını istiyorum."

"Eh, o halde gezi suya düştü demektir." Clara'ine girmem için kalçasıyla daireler çizirken, sesindeki özlemi duyabiliyordum.

Elim, tatmin edici bir şaplakla, Clara'nın poposunun sol yanağına indi. Elimin içinin titrediğini hissettim, bu da benim şehvetimi daha da çoğalttı. Hemen içine girmemek için kendime hâkim olmam git gide zorlaşıyordu. "Kapı, arkamızdan kapanır kapanmaz, hemen soyunacaksın," diye devam ettim kaba bir tavırla ve Clara'nın beni sıkıştırdığını hissettim. "Ve hafta sonunu seninle ilgilenmek için geçireceğim. Herhangi bir itirazın var mı?"

Clara başını salladı, bunun üzerine kendimi çok az bir parça daha ıslanan vajinasına ittirdim. Bir sızlanma duyuldu Clara'dan ve ben onun pembe etinin aletime nasıl sokulduğunu izledim.

"Senin neye ihtiyacın var, tatlım?" diye sordum kadife bir ses tonuyla.

"Benim içimde olmana ihtiyacım var," dedi kısık ve yalvaran bir sesle.

"Ve bende, sana ihtiyacın olanı vereceğim." Kendimi Clara'nın içine ittim. Gırtlığından çıkan çığlığına keyifle kulak verdim. Ardından, belinden tutup, vücudunu öne eğdim. Kendimi, onun en derilerinde hissetmek istiyordum. Clara'nın içinde, derin, güçlü vuruşlarla gidip geliyordum.

Beni dışarıya doğru atıp, sarsılarak karşıladı. Daha fazlasını istiyordum. Ondan daha fazlasını istiyordum. Clara, çıplak bir şekilde önümde diz çökerek, dudaklarını istiyordum ki, o dudaklarıyla aletime sıcak sıcak kapanacaktı. Geçtiğimiz hafta cehennemim ta kendisiydi; onun için duyduğum endişe beni neredeyse çıldırtacaktı. Bu yüzden önümüzdeki günlerde, gerekmediği müddetçe birbirimizden uzak kalmamıza izin vermeyecektim. Ben Clara'yı istiyordum, onu doldurmak, kendi korkularımı olduğu gibi onun korkularını da bertaraf etmeliydim. Bunu da hâkim olduğum tek şeyle yapacaktım – onunla bağlı kalarak, onun bedeniyle ve aynı zamanda onun ruhuyla.

Clara'nın nefes alıp vermesi hızlanınca, çıgılları ve sızlanmaları bir senfoniye dönüşürken, "Gel hadi, sevgilim," diye emrettim. Yaşadıklarımız, aynı zaman beni git gide heyecanlandırıyordu. Clara'nın bedeni kaskatı kesildi ve şiddetli bir orgazm tüm vücudunu sarstı. Onun bedeninin kasılmaları benim üzerime geçiyor gibiydi ve güçlkle ayakta tuttuğum kontrolümü, kopartacak gibi göründü. Böylelikle onun içine boşaldım. Kalçaları hâlâ kontrolüm altındaydı, nihayet kurtuluş bulduğumda.

Clara'yı sıkıca tuttum, onun sarsılması dininceye kadar. Ardından kendimi onun içinden çektim. Sonunda külotunu kaldırdım ve onu koltuğa geri götürdüm. Orada onu kucağıma çektim ve birbirimize sokulduk. Huzurun derin duygusu sardı beni, onu kollarımın arasında tutarken. Her şey olması gerektiği gibiydi. Clara, bana, benim ne kadar kaybolmuş olduğumu göstermişti. Benimle ilgilenmişti, bana eziyet eden bir sürü yarayı iyileştirmişti ve artık onun yaralarını sarma sırası bana gelmişti.

Araba, bizi hafta sonu için kiralamış olduğum küçük villaya götürdü. Evin yamaç konumu sayesinde, muhteşem bir kayak manzarası sunuyordu. Yılın bu zamanında St. Moritz'de çok bir hareketlilik yoktu. Çünkü yaz sezonu daha yeni bitmişti ve kayak turistleri henüz gelmemişlerdi.

Clara, ona inişte uzatmış olduğum kuş tüyü anorağa sarırdı. Doğanın güzelliğini içine çekerken, parmaklarını, sargılı elimin üzerine koydu.

"Deniz kıyısı senin için daha mı iyi olurdu?" diye sordum, Clara emniyet kayışını çözerken.

"Önemli olan tek şey, senin yanında olmam," diye cevap verdi Clara. "Manzara muhteşem."

"Kesinlikle, evet," diye karşılık verdim. Clara uyandığından beri neredeyse gözümü ondan alamıyordum.

"Sen manzaraya bakmıyorsun ki," diye kızdı yanakları kızarak.

"Oh, evet, bunu çok iyi yapıyorum."

Talimat vermiş olduğum gibi, içeriye girdiğimizde şöminede bir ateş yanmaktaydı.

"Bu inanılmaz!" Clara kenara çekildi ve şoförün bavullarla içeri girmesine izin verdi.

Bu küçük villayı yüksek bir gizlilik sunduğu için seçmiştim, buna rağmen Clara'nın da hoşuna gitmesine sevinmiştim. Villa, doldurularak kaplanmış kanepelerden ve şöminenin önünde kalın hayvan postundan, büyük bir oturma alanından oluşuyordu. Tavanda rustik bir avize asılıydı ve tavana kadar yükselen pencerelerden, ayağımızın altında uzanan şehre nefes kesen bir manzara sunuyordu – önümüzdeki üç gün içinde uygarlığa daha fazla yakın olamayacaktık. İlk kar düşmüştü bile ve etraftaki dağların zirvelerini örtüyordu.

Hafta sonu için fırtına açıklanmıştı, bu yüzden de kısa tatilimizi, neredeyse tamamen, evin içinde geçirecektik.

"Hafta sonu için stoğumuz var ve kapıdan dışarıya adım atmamıza gerek yok," diye açıkladım Clara'ya.

"Vov, X, demek sen şimdi beni bir dağ evinin yalnızlığına kaçırdın. Benimle neler planlıyorsun?"

Cevap vermek yerine, kapıyı kapattım. Sürgünün metalik sesi, sessizliğin içinde daha derin bir anlam bırakarak yankılandı. Clara bir hışımla döndü ve bana gerilim ifade eden gözlerle baktı. Ona elimi uzattım, hiç düşünmeden tuttu. Bu hafta sonu bizim iyileşme sürecimizin başlangıcını oluşturacaktı. Ona, onu koruyacağımı göstermeliydim; bunu da kontrolü üstlenerek yapacaktım, bedeninin benim himayem altında bulunduğunu yeniden öğrenene kadar. İngiliz Kraliyeti bu korumayı ona yasaklayabilirdi, ancak ben ona bunu verecektim. Ve bir gün o da benim adımın güvencesi altında olacaktı.

"Bizim anlaşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordum. Clara kışkırtıcı bir şekilde başını eğdi ve kuş tüyü ceketini yere bıraktı. "Bir anlaşma yaptığımızı hatırlamıyorum, aksi-ne sadece bir emri hatırlıyorum."

"Peki, buna itirazın var mı? Hatırladığım kadarıyla, sen her defasında fazlasıyla benim emirlerime uymak için hazırdın."

"İtirazlarım yok," dedi Clara ve ayakkabılarını çıkarttı, ardından elini kot pantolonun düğmesinin üstüne koydu. "Ama bir ricam olurdu."

"Ben sizin dileklerinizi gerçekleştirmek için buradayım," dedim. Clara'nın düğmeyi açıp, kendisini o dar kottan sıyırıldığını izlediğimde ağzımın nasıl kuruduğunu hissettim.

Kendime sadece bütün irade gücümü davet ederek hâkim olabiliyordum.

Onu resmen bakışlarımla delip geçiyordum. Mükemmel şekilli meme uçlarına, dolgun göğüslerine büyülenmiş gibi bakıyordum. Daha sonra ağızma alacaktım ve onları emecektim. Clara gelene kadar bunu yapmaya devam edecektim. Dilim alt dudağımın üzerinden kaydı ve tam o sırada ona el koyduğumu hayal ediyordum.

Clara, çırlıçıplak önüme geçti ve parmağı ile davet edersesine dudağımı okşadı. "Çekingen davanma. Beni, ihtiyaç duyduğun gibi al. Bedenimi kullan. Onu hissetmek istiyorum, seninle... her yerde."

"Ancak bazı zamanlarda sana karşı çekingen olmayı seviyorum," diye karşılık verdim, doğru sözleri bulmak için temkinli davranarak. Bu da oldukça zordu. Çünkü onun o mükemmel küçük vajinası, beni son derece istekli bir şekilde bekliyordu.

"Ben bunu sertçe yapmak istiyorum ve yavaşça, umutsuzca, şefkatle. Ben her şeyi istiyorum. Seni," dedi Clara boğuk bir sesle ve başını eğdi. Clara'nın içindeki huzursuzluğu hissettim. İçinde için için alevsiz yanan tutkusunu. Benden kontrolü devir almamı rica etti. Bunun için ne kadar çok yarıp tuttuğunu görmek, iliklerime kadar işliyordu. Ben onu hemen şuracıktaki almamak, ona özlem duyduğu o cevapları vermemek için kendimi zor tutuyordum. Clara beni yeniden ayağa kaldırmıştı ve bana kendinden o kadar çok şey sunuyordu ki, bedenini olduğu kadar kalbini de. O beni sadece benim olduğum gibi kabullenmiyordu, ayrıca içtenlikle de istiyor görünüyordu. Bizim aşkımızı zor bir sınavdan geçirmiş olan, bütün sırlarıma ve karanlık taraflarıma rağmen.

Bu bir armağandı, beni ele geçirmekle tehdit eden ve çekingenliğimi sallantıda bırakan bir armağan.

Clara'nın çenesinin altına parmağımı koydum ve bana bakması için onu zorladım. "Bana güvenini hediye ediyorsun, Clara ve ben bunu çok ciddiye alıyorum. İçine gireceğim, Clara. Sen bunu kesmem için yalvarana kadar, bunu yapacağım ama seni kullanmayacağım. Seni hiçbir zaman kullanmayacağım. Ben senin içinde olduğum zaman, sana özgürlük armağan ediyorum. Bu özgürlüğü istiyor musun?"

"Evet, lütfen," diye fısıldadı.

Emredildiği gibi, onu beklüyordum. Yatağa uzanmış, yüzüm duvara dönüktü. Mumlar odayı yumuşak, romantik bir ışığa boğmuştu. Elimle yumuşak kuş tüyü yastıkların üzerinden geçtim, Alexander arkamda önlemlerini alırken; ahşabın üzerine kumaşın keskin tırmalaması, yer döşemelerin çatırdama sesi ve bu şekilde uykuya dalma uyarısına karşı koydum. Ben kendimi ona sunmuştum, tamamen, bunun ne anlama geldiğini bilmeyerek. Ancak her yeni bir sesle, nabzım beklentiden dolayı hızlanıyordu. Eskiden beni korkutan şeyler, şimdi heyecanımı ateşliyordu ve duygusallığı-mı alevlendiriyordu.

Alexander'ın elleri ve bedeni, geçen haftanın kâbuslarını azaltıyor gibiydi. Benim ona sadece güvenmem gerekiyordu, onun beni kurtaracağına inanmam gerekiyordu ve ben tam olarak bunu yapıyordum. Ben onun hayvansı hâkimiyetine boyun eğmeye hazırdım. Onun ilanı aşkı bir kurtuluş

saldırısı gibiydi, buna rağmen hâlâ gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Ama burada, Londra'dan ve yaşanılanlardan, her şeyden uzak bir mesafede, nihayet hiçbir engel olmadan, kendimizi duygularımıza adayabilecektik.

Alexander yanıma uzandığında, yatak onun ağırlığı altında esnedi. Alexander'ın eli kuyruk kemiğimin üzerinden geçerken, dayanılmaz bir arzu yeniden içime yayıldı. İstem dışı kalçalarımın kendimi ona doğru ittim, ancak Alexander beni durdurdu. Aklıma, yeniden, söylediği sözler geldi. Gelecektim, ama sadece onun istediği zamanda ve bu akşam bunun için ona düpedüz yalvaracağımı varsayıyordum.

"Gözlerini bağlayacağım şimdi," dedi Alexander yavaşça ve popomu ovuşturmaya devam etti. "Nedenini birazdan anlayacaksın." Alexander, yüzümün önüne bir şal tuttu, bana hayır deme fırsatını vermek istemişti. Tepki verince, şalı gözlerimin üzerine koydu ve sıkı bir düğüm attı. Ardından beni elimden tutarak havaya kaldırdı ve ayaklarımın yere basmasını sağladı. Alexander arkama geçti, tek elini sırtımın alt kısmına koydu - bu küçücük hareket korkumu kovmaya yetmişti. Kalçamla yatağın direğine çarptım. Alexander beni durdurdu ve karnımı serin ahşap çerçeveye dayanacak şekilde döndürdü.

"Bacaklarını aç," diye emretti. Onu itaat ettim, bunun üzerine beni 'uslu kız' diyerek ödüllendirdi. Kollarımı yukarıya kaldırmadan ve ipeksi bir iple bileklerimi sarmadan önce - ipi öylesine sıktı ki - parmak uçlarımda durmaya mecbur kalmıştım. İp göğüslerimin üzerinden geçti. Alexander onu bedenimin üst kısmına koyduktan sonra kısa bir süre durdu ve ipin uçlarını kürek kemiklerimin arasında

düğümlediğini hissettim. Ardından bandı karnımın etrafına doladı ve o kadar sıkı ki, bant hafiften tenime gömüldü. Alexander'ın ellerini karnımın üstünde hissettim, göbek çukurumun üstünde başka bir düğüm attığında. Bantların uçlarını, açık bir vaziyette duran bacaklarımın arasında sallandırdı. Kendimi onun hünerine bıraktım, her bir hareketin özenle yerleştirilmiş olduğunu ve mantığının olduğunu bilerek.

İp, sol bileğimin üzerine sürttü, Alexander onu yakalayıp sıkıca bağladığında. Alexander onu sağ bileğimin üstüne koydu ve burada da onu tekrar sıkı. Öyle ki, biraz daha sert bir şekilde parmak uçlarımın üstünde durmak zorunda kaldım. Bedenim şimdi tamamıyla gerilmişti. Hafif sızı çok güzeldi ve onun yavaş yavaş heyecana dönüştüğünü hissettim. Başlarda şüphelerim vardı, bunu başarabilecek miyim diye... Fakat şimdi ilerleyen her saniye, kendimi gerginliğe vermeyi başarmıştım. Bir an hiç birimiz hareket etmedik. Ben Alexander'ın aralıklarla aldığı nefese konsantre oldum. Ardından bir kemer tokasının keskin tıklamasını duydum, ardından derinin kumaş üzerindeki tıslamayı. İçgüdüsel olarak kollarımı ve bacaklarımı gerdim. Kemerin yere vuruşunu duyduğumda, kendimi tanıdık olan yanma hissine hazırladım. Bir sonrasında kumaş hışırdadı, ardından Alexander'ın vücut ısını, benim hassas tenimin üzerinde hissettim. Kendimi ona bastırmak arzusuyla dolu, bağları çekiştirdim.

"Gevşe," diye emretti Alexander ve parmağı ile omurgamın üzerinden geçti. "Benden korkman gerekmiyor, Clara. Sana zevkten başka hiçbir şey bağışlamayacağım. Ben senin ellerinin ve ayaklarının gücünü aldım, ama sesin sana kalacak. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

Başımı salladığımda, Alexander saçlarımdan tuttu ve başımı geriye çekti. "Sesini kullan. Söyle bunu."

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

"Şu anda ne düşündüğünü söyle bana." Alexander elini gevşetti ve dişlerini omzuma geçirdi.

Zevkin beni ele geçirip, meme uçlarım odanın serinliğinde dikleşmesiyle Alexander aniden inledi. Kör ve dokunma duyum olmadan, diğer bütün duygularım keskinleşmişti. Uyarılar sel olup beni boğmakla tehdit etti. Tenimin üzerinden geçen hafif esintiye hissettim. Burnuma balmumu ve çiçek kokusu geldiğinde, burun deliklerim deprenmekteydi.

"Söyle şunu," diye tekrarladı Alexander sert bir ses tonuyla ve meme ucumu iki parmak arasında yuvarlayıp durdu. Bu durum zaten fazlasıyla uyarılmış sinirlerimi neredeyse çökme durumuna getirdi.

"Ben... sana zevkin doruğunu yaşatmak istiyorum," diye geveledim.

"Bu çok sevindirici, tatlım," dedi Alexander ve göğsümün üzerinde elini gevşetti. "Seni bu şekilde görmek... bağlı ve kayıtsız şartsız teslim olmuş... Bunun benim içimde neleri meydana getirdiğinden haberin var mı? Seninle en çok yapmak istediğim şeyi? Bunu sana söyleyeyim mi?"

Son anda başımı sallamaktan vazgeçtim. "Evet."

Gözbağım çekilerek alındı ve gözlerim titreyen mum ışığına ve şöminenin ateşine alışırken gözlerimi kırıştırdım.

"Bu resmin tümünü görememen çok yazık." Alexander yatağın köşesine durdu ve ağgözlülükle tepkimi izledi, yavaş yavaş yukarıya doğru baktığında. Kırmızı bir ip, odanın tüm tavanını dolaşan ahşap kirişlerine dolanmıştı ve zorlu bir düğüm atılmıştı ve el bileklerime sarılmıştı. Böylece kollarımı

havada tutuyordu. Gözlerim aşağı doğru indi, ip hemen göğüslerimin altından geçiyordu. Gerçi Alexander'ın ipi göğüs kafesimin üzerinde koyduğunu hissetmiştim. Buna rağmen ani bir arzu kapladı beni ve yavaş yavaş uzuvlarıma dağılan yorgunluğu uzaklaştırdı. Karnımın üzerindeki düğüm o kadar akıllıca bağlanmıştı ki, kendime sadece şunu sorabildim, acaba Alexander bu düğümü kaç kez atmış olabilirdi. Kim kendisini geçmişte bu kadar şanslı görmüştü, onun kontrolüne tamamen teslim olacak kadar? Bu sevimsiz düşünceyi uzaklaştırmıştım ve yatağın direklerini bağlanmış bilekleri-me bakmaya çalıştım.

Alexander'a yeniden baktığımda, gözlerinin içinde saf şehvet parlıyordu. Bakişlarımı Alexander'ın heybetli vücudunun üzerinde zevkle dolaştırdı. Dikleşmiş olan aletine kadar indi gözlerim. Ateş yanaklarıma sıçradı ve bir kez daha zayıf noktamın farkına vardım. Ancak utanmış olmam gerekirken, resmen alevler içindeydim.

"Pembe yanaklarla harikulade görünüyorsun, diğer yanaklarına da aynı rengi vermek için parmaklarım kaşınıyor." Dona kalmıştım. "Şu anda aklıma ne geliyorsa, seninle onu yapacağım, güvenli kelimeni söylemediğin sürece."

İnatçı bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona açıkça güvendiğimi anlatmıştım. Ve bunu yapıyordum da aynen.

Alexander yeniden arkama geçti ve onun sert aletini yumuşak popomda hissetmek için ona sürtünme içgüdüsünü bastırmam gerekti. Alexander, benim ona yaklaşmam için acınacak denemelerimi izlediğinde, sessizce güldü. Onun avuç içinin, oynarcasına popoma vurduğunu, popomu okşadığını hissettim. Alexander bir sonraki vuruşa geçmeden,

o bölgeyi ovuşturdu, sonra bir kez daha. Değişimli olarak popomu sıvazlıyordu ve vuruyordu. Tenim yanmaya başladı.

"Mükemmel," diye homurdandı Alexander kulağıma yakın. "Seni neden bağladığımı söyleyeyim mi? Çünkü senin gerçek kurtuluşu yaşamayı istiyorum. Seni çaresizliğin kenarında görmek istiyorum, bana seninle birlikte doruk noktasına varmamız için yalvarmanı istiyorum. Bugün bunun için hazır olmayacaksın. Sen daha tamamen hazır değilsin. Ancak seni ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim sana – bedeninin benim için ne kadar kutsal olduğunu. Seni zevkten çılgılık atma ve sızlanma noktasına getireceğim. İplere sıkı sıkı tutunmanı sağlayacağım ve sonra tekrar baştan başlayacağım."

Alexander dizlerinin üstüne çöktüğünde, ağızımdan sessiz bir sızlanma kaçırverdi. Parmakları, şişmiş aletime kapandı, ardından popomun üzerinden oyunlar yaparak geçen ve onu kemiren dişlerini hissettim. Popo yanaklarımı kaba bir şekilde ayırdı. Alexander bir saniye sonra dilini içime gömdü ve beni ağızıyla becerdi. Dizlerim gevşedi. Ancak bağlar yere düşmemi engellemişti. Alexander öpücüklerle bana eziyet etmeye devam ederken çılgılık attım ve bacaklarım öylesine titriyordu ki, ağırlığının büyük bir bölümünü, kollarıma yüklemek zorunda kaldım. Alexander, durması için yalvarana kadar, uyarılmış olan klitorisimi yaladı. Yerle temasını kaybettim. Bağların içinde, çaresizce, asılı kaldım. Eziyet ve şehvet arasında bir o yana bir bu yana sürükleniyordum. Alt bedenim şehvetle kasıldığında, Alexander kendisini geri çekti ve dengemi tekrar kazanana kadar, tek eliyle bana

destek oldu. Ayak kemerim ağrıyor, baldırlarım yorgunluk-tan titriyor, kollarım ise yanıyorlardı.

“Seninle işim daha bitmedi,” diye açıklama yaptı Alexander, ayağa kalktı ve çantanın içinden küçük bir yağ şişesi çıkartmak için, odanın diğer köşesine geçti. Heybetli bir şekilde yeniden geri geldi, sanki sonsuz zamanı varmış gibi ve benim iniltilerimden, sızlanmalarımdan zevk alıyor gibi görünüyordu. Kendimi umutsuzca rolümün içinde kaybetmiştim, burada olan bitenlerden tamamen etkilenmiştim, aynı zamanda benden talep ettiği bütün her şeyi yapmak için yanıp tutuşuyordum. Beni sızlanan, muhtaç olan bir varlık haline dönüştürmüştü ve ben bundan sonuna kadar zevk alıyordum.

Alexander yeniden öne eğildi. Bu kez bir parmağını benim atan yarığında gezdirmeye başladı. Bedenim tamamen çıldırmıştı. Ben biraz da olsa sakinleşene kadar, Alexander hareketlerini yavaşlatmıştı. Sonunda elini geri çekti ve şişenin kapağını nasıl açtığını duydum. Yarığımın etrafından yağ damlıyordu, ardından Alexander’ın parmakları yeniden içime girdi. Alexander, başparmağıyla anüsüme doğru yönelmeden ve dikkatlice içine girmeden önce, parmaklarıyla bana masaj yapmaya başladı. Beni yeniden çıldırmanın eşiğine getirdi. Benim gelmeme izin vermemek için özel bir gayret gösteriyordu.

“Buraya dokunmamın senin için bir sakıncası var mı?” diye sordu ve başparmağını daha derine itti.

“Daha fazla,” diyerek inledim, sadece bir tek düşünce tahrik ediyordu beni: onun içimde olması. Buna susamıştım, daha da genişletilmek için, parçalara ayrılanlara kadar.

"Bunu gerçekten istediğinden emin değilim," dedi Alexander. Ancak sesi, bedenimin son kalesini fethetmek istediğini ele veriyordu. Hatta, dünyada, hiç bir şeyi bundan daha çok istemediğini.

"İçime gir," diye yalvardım. "Beni tam oramdan fethet."

Alexander'ın eli kısa bir an için hareket etmedi, bu da bana ondan beklemiş olduğum şeyi düşünmeme zaman verdi. Alexander'ın hareket etmemesi, bütün bunlara çok fazla heyecan katıyordu.

"Benim, tam burdan içine girmem mi istiyorsun?" Alexander başparmağını yavaşça döndürüp duruyordu.

"Evet! Aman Tanrım! Evet! Artık çeneni kapat ve lanet olası soruyu tekrar tekrar sormayı kes."

Ancak Alexander kendisini içimden çekti. Hayal kırıklığından dolayı çılgık atmak istedim. Ona yalvaracaktım. Benim bedenim ona aitti. Hakkı olan şeyi niçin almıyordu?

"Şimdi bacaklarını çözeceğim," dediğini duydum Alexander'ın, büyük bir hayal kırıklığına uğrayarak. Sinirlerim adeta birbirine girmişti, aynı zamanda hem hayal kırıklığına uğramış hem de umut doluydum.

Bileklerimdeki bağlar çözüldü ve dizlerimi bükmeye çalıştım. Ancak bunda başarılı olamadım, çünkü hâlâ başımın üzerindeki kırışte asılıydım.

"Canını yakmak istemiyorum." Alexander el bileklerimdeki düğümleri öyle gevşetti ki, dizlerimi birazcık bükmeme yetecek kadar. "Bunun için ricada bulunmak gerekir. Senin bunu kabul ettiğini, bilmem gerekiyor," dedi Alexander ve popomu okşadı.

"Beni lütfen oramdan becer," diye yalvardım. "Al beni, benim her şeyimi al."

"Dizlerini kır," diye emretti Alexander. Çıplak popomun üzerinden yağ damlıyordu, ardından Alexander'ın aletinin başını nasıl içime girdiğini hissettim. Sanki kırım alev alev yanıyormuş gibiydi. Alt dudağımı ısırdım. Acısı o tatlı eziyeti azaltmıyordu. Alexander, beni rahatlatmak için tek koluyla belimi sardı. Ben hâlâ çaresiz bir şekilde ona teslim olmuştum. İçime biraz daha girdi. Bedenimin direnci, bu alışılmamış penetrasyonla, her bir saniyede kayboldu. Onu tamamen içime aldım. Başım kolumun üzerine düştü ve ben hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladım.

Alexander duraksadı ve bana bu yeni, alışılmamış duygulara alışmam için zaman verdi. Biliyordum ki, Alexander tarafımdan bir sinyal alamazsa, devam etmeyecekti. Bunun üzerine, bunu ona verdim. Onun tarafından sahiplenilme arzumu, ölçülemezdi. Eli, aşağı doğru kaydı, karnımın üzerinden bacaklarımın arasına, orada deneyimli hareketlerle klitorisime masaj uyguladı. İçimde şehvet alevlenmeye başladı ve kendimi onun okşamalarına bıraktım.

"Sakın," diye inledim zar zor. "Sakın... durma."

Alexander kendisini yeterince geri çekti ki, bir kez daha yeniden içime girebilmesi için. Kendisine hâkim olması gerçekten de etkileyiciydi.

"Daha fazla," diye talep ettim, bunun üzerine Alexander kendisini içgüdülerine verdi ve hareketlerini hızlandırdı. Beni sıkıca kucakladı. Tekrar tekrar inleyerek içime gömüldü. Her bir girişi, sanki bir hançer beni şişliyor gibiydi. Acı ve şehvet arasında sıkışıp kalmıştım. Şimdiden güçlü bir doruk noktasının içimde nasıl oluştuğunu hissediyordum. Sonunda Alexander'ın kollarının arasında patlayıverdim ve şehvet çığlıkları ahşap duvarlardan geri yankılandı.

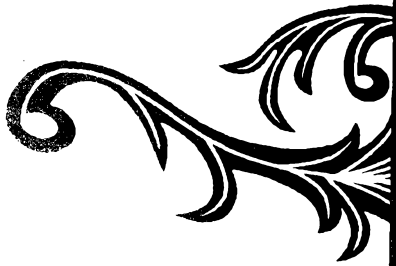
"Eveet!" diye bağırdım, Alexander'ın içimi akıttığı tohumların sıcaklığını hissetmiştim. Sonunda kendisini içimden çekti ve tenimin üzerinde geriye bıraktığı kalıntıları parmaklarıyla sildi. "Şimdi artık tamamen bana aitsin."

Tekrar ederek, "Evet," diye onayladım nefes nefese, Alexander bileğimdeki bağları çözerken de.

Alexander beni kollarına aldı ve yatağa taşıdı.

"Seni şimdi temizleyeceğim," dedi.

Evet, belki de hijyen kötü bir fikir değildi. Titreyerek, yatağın üzerinde yatarken, banyonun ışığı yandı. Alexander beni sevecen ve emin ellerle sınırlarıma, onun dışına götürmüştü. Bununla birlikte bana bugüne kadar yaşamış olduğum en yoğun zevki bahşetmişti. Alexander geri geldi, üzerimdeki örtüyü kaldırdı ve yanıma uzandı. Beni yeniden sevdi ve ona ait olmanın ne demek olduğunu gösterdi.

Uyandığımda, Alexander'ın yattığı taraf boştu. Gerildiğimde, kaslarımdaki hoş kasılmayı hissettim. Alexander beni bağlamıştı ve şimdi bedenim olanları tekrar hatırladı. Gözüm ipek ipe takıldı, ip şöminenin ışığı altında, hâlâ yatağın ayakucunda duruyordu. Yorganın altından çıktım, yalınayak ona doğru yürüdüm ve onu okşadım. Kumaş pürüzsüz ve aynı zamanda kaba gibi hissediliyordu, daraltıcı ve özgürleştirici. İpi el bileğimin üzerine koydum ve zihnimde sahneyi yeniden revü yaptırarak geçirdim. Anılar kesik kesik canlandılar. Önce uyarılma, ardından eziyet ve sonunda kurtuluş.

Alexander'ı oturma odasında sobanın yanında otururken gördüğümde, bedenim şehvetten resmen titredi. Ürkek bir şekilde basamakların üzerinde kaldım ve onun kaslı omuzlarının, adaleli sırtının görüntüsünün zevkini çıkarttım. Bu adam, bu Tanrı, bana aitti. Bu farkındalığının hâlâ sürreal bir yanı vardı, ancak dokunarak gerçeğe dönüşüyordu. Benim

için hâlâ daha bir bilmeceydi. Dünyadaki milyarlarca insanın arasında özellikle birbirimizi nasıl bulabilmiştik? Bir süre orada durup, ateşin portakal rengi ışığının, onun koyu siyah rengi saçlarını nasıl ışıldattığını izledim. Daha fazla dayanamayınca izlemeyi bıraktım. Ancak henüz fark ettim. Bizim aramızda sönmesi mümkün olmayan bir bağ vardı. Manyetik. Karşı konulmaz. Ben bu adamı her zaman kalabalıktan oluşan bir denizin içinde bulabilirdim. O günde, Oxford ve Cambridge Kulübü'nde, bir güç bizi birbirimize sürüklemişti, ikimiz de bu gücü inkâr edemezdik. Bugüne kadar yapmış olduğum her şey, her bir karar, hatta her bir hata, beni kaçınılmaz bir şekilde ona götürmüştü.

Alexander arkasını döndü. Bana elini uzattığında, yüzü yarı yarıya gölgede gizlenmişti. Resmen onun kollarına uçtum, kucağına oturdum ve bacaklarımı göğsüme çektim. Alexander bana sarıldı.

"Sen uyuyamadın mı?" diye sordum.

Alexander bir tel saçımı kulağımın arkasına itti ve beni öptü.

"Seni uyandırmak istemedim. Lütfen seni yalnız bıraktığım için bağışla beni."

"Özür dilemene gerek yok. Sen beni, tabiri caizse, komaya girecek şekilde becerdin." Parmağımla, hatları belirgin çenesinin üzerinden geçtim.

"Sana bakmalıydım." Alexander başını salladı, bu arada yeniden o çok iyi tanıdığım, kendinden nefret eden ifade yüzünden geçip gitti. "Son gece oldukça şiddetliydi. Sonrasında yalnız kalmamalısın."

"Ben iyiyim," diye açıkladım bastıra bastıra. Kendisini sorgulamasından nefret ediyordum. Benim de yaptığım

gibi, açıkçası onu bu konuda ikna edemiyordum, onun bana hayran olduğu kadar, benim de ona hayran olduğumu. "Bana bak, X. Ben çok mutluyum. Gerçekten. Sen beni çok mutlu ediyorsun."

"Bunu deniyorum." İstiraplı yüz ifadesini görmek, neredeyse kalbimi kırıyordu.

"Eğer surat asmayı kesmezsen, seni dövmek zorunda kalacağım," diye uyarıda bulundum.

Alexander elini popoma koydu ve gülümsedi, biraz zorla olsa da. "Ama bu benim görevim, tatlım."

"O zaman belki de işinin başına geçmelisin," diye fısıldadım, ancak o anda midem sessiz bir guruldama sinyal verdi. Şu aptal insani temel ihtiyaçlar.

"Sanırım önce bir şeyler yemelisin," dedi Alexander ve sessizce gülümsedi.

İstemeye istemeye ayağa kalktım ve mutfağa gittik. Mutfakta, Alexander buzdolabından bir kutu süt çıkarttı ve omlet, tost hazırlıklarına girişti. Buna rağmen Alexander'ın derin kederi, sabahın erken saatlerinde, üzerinde adeta bir gölge gibiydi.

"Bütün neşemi kaçırıyorsun," dedim somurarak, sandalyeden onu izlerken.

"Akşam yemeğini uçurduk. Bu kabul edilemez."

"Korkma yıkılmam," dedim sakın bir halde.

"Ben iyiyim, sağlıklıyım, X. Kaçırılmış bir öğün beni öldürmez."

"Olsun..." Alexander yumurtaları bir spatula ile alt üst etti.

Alexander suskun bir şekilde uğraşıp durdu. Sonunda dolu bir tabağı önüme koydu, tabağın üzerine açgözlülükle

uçuştum. Alexander'ın yüzünde bir gülümseme kaydettim, bu da beni memnun etti. Benimle ilgilenme ihtiyacı duyuyordu ve artık buna karşı koymayı kesmeliydim. Bu noktada, Alexander'ın endişesi beni güçsüz bulduğuna dair bir işaret olmadığını, muhtemelen benim de bunu anlamam biraz zaman alacaktı.

"Sanırım, her sabah kahvaltımın senin tarafından hazırlanıp servis edilmesine alışabilirim." Işıl ışıl bir ifadeyle tabağımı kenara ittim. Her gün küçük adımlarla ileriye doğru gidiliyordu.

"Bende her sabah sana kahvaltı hazırlamaya alışabiliyordum," diye karşılık verdi Alexander, ancak o bunu o kadar ağır bir manayla söylüyordu ki, sırtımdan aşağı bir ürperti iniverdi.

"Muhtemelen bunu yapmak zorundasın, eğer beni bütün gece uyanık tutarsan," diyerek karşı saldırıya geçtim. Gerçi bunu şaka olarak söylemiştim, buna rağmen nabzımın yavaşlamaya hiç niyeti yoktu.

"Bana kalsa, her gece," dedi Alexander, sol elime takılı kalmadan önce. "Ama insanların benden belirli beklentileri var, Clara."

Kalp atışlarım yeniden hızlandı ve midemde tuhaf bir hissin yayıldığını hissettim. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ve o zamanlarda iyi sonlanmamıştı.

"Ve sanki şimdi bu beklentilerin seninle de bağılıymış gibi görünüyor." Alexander duraksadı ve hafiften öksürdü.

"Evlilik benim için asla amaç edinmeye değer değildi, sadece benden beklenen bir şeydi."

"Biliyorum," dedim aceleyle, konuşmayı başka bir tarafa çekmek için, Alexander her şeyi mahvetmeden önce.

"Bende senin gibi düşünüyorum. Henüz çok erken – bizim için."

"O zaman benimle evlenmek niyetinde değilsin? Aksine beni sadece kullanıyorsun, çünkü vücudum için çıldırıyor-sun?" Alexander sırtıyordu, ancak bu kırık bir sırtımaydı.

"İkimiz de hâlâ genciz. Ailenin senin için belirli düşünceleri ve beklentileri olduğunu biliyorum. Ayrıca bununla er ya da geç yüzleşmek zorunda olduğumuzun da farkındayım. Ama şu anda üzerinde yoğunlaşmak istediğim sensin ve benim." Kafamdaki sesi duymazdan geldim, bu ses bana, bizim ilişkimizin bir son kullanma tarihinin olduğunu söylüyordu. Ben oldukça niyetli bir şekilde, bir gün bir ayrılışın kaçınılmaz olduğunu bilmiyormuşum gibi davranmaya karar verdim.

Alexander ellerini kımının altına soktu, beni havaya kaldırdı ve yatağa taşıdı. "O zaman benim her şeyim olduğunu söylememe izin ver, Clara," diye açıkladı Alexander ve bunların boş sözler olmadığını ispatladı bana.

Alexander'ın ruh hali gün boyunca şehvetli tutku ve kederli karanlık bir umutsuzluk arasında dalgalanıp durdu. Seviştığımız anlarda, ama tutkulu ama nazikçe ve çekingen, o tamamıyla benimleydi. Ancak ayrılır ayrılmaz, bu birkaç dakikalığına da olsa, karanlık hemen üstünlük kazanıyordu. Onun içsel kavgasını hissediyordum, ancak onu anlayamıyordum.

Bu yüzden bütün zamanlarda sürekli onun yanındaydım, yatak odasında, merdivende ya da şöminenin önündeki ayı postunun üzerinde. Onu ne zaman kendime çektiysem, bana haklarında anlatmak istemediği o iblislerin, onu anın-

da yeniden boğmak için ellerine geçireceklerini biliyordum. Buna rağmen mutluydum. Alexander hangi kavgayla mücadele ediyorduydu, bu kavga öncesine nazaran, bizim birbirimize daha da yaklaşmamızı sağlıyordu. Bu kadarı kesindi. O anlarda onun yanında olmaktan başka, yapabileceğim bir şey olmuyordu ve onu mücadelesine terk etmekten başka. Rezervlerim tükendiği zamanlarda, derin ve rüyasız bir uykuya dalıyordum, ardından sadece onun nazik elleri tarafından yeniden uyandırılmak için.

"Clara, giyinmek zorundasın." Şiddetli ses tonu, o sevgi dolu dokunuşlara hiç benzemek istemiyordu.

"Ama neden?" diye mırıldandım ve gözlerimi ovuşturdum, dışarıda günün ağrıdığını şaşkınlıkla fark etmeden önce.

"Yola koyulmalıyız," diye bilgilendirdi beni Alexander ve çıkartmış olduğumuz birkaç parça özel eşyalarımızı toparlamakla meşguldü.

Yatağın içinde doğruldum ve çarşafı çıplak olan göğsüme kadar çektim. Meraklı gözlerle Alexander'a baktım. Yola koyulmak mı? Ama biz daha dün gelmiştik. "Pazartesi gününe kadar kalacağımızı düşünmüştüm."

"Londra'ya dönmek zorundayım. Araba birkaç dakika içerisinde burada olacak." Alexander yanıma geldi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Sıkı giyin. Sıcaklık fark edilir şekilde düştü."

Yataktan sürünerek çıktım ve seyahat çantamı aramaya başladım. Başımdan bir kazak geçirdim ve kot pantolonumun içine girdim. Panik yaparak hiçbir şeye ulaşamazdım, bunun bilincindeydim, buna rağmen kafamın içinde durmadan sorular uğulduyordu. Bu acele kalkış niye? Edward'ı dü-

şündüm, Belle'yi, genelinde bütün ülkeyi, elbette Daniel'ı da. Beni hangi haberler karşılayacaktı, küçük villayı terk eder etmez? Gerçekte cevabi hiç bilmek istemiyordum.

Alexander geri geldi ve hiçbir şey söylemeden seyahat çantamı aldı. Sıkıntılı bir halde onu takip ettim, ancak havaalanına giderken sesim geri geldi. "Ne oldu? Mesele ... Daniel mı?"

Önceden haberdar olmak istiyordum ki, şüpheli bir durumda hazırlıklı olabileyim diye. Belki Daniel'ın gözaltıyla ilgili bir şeyler ters gitmişti.

"Hayır, mesele Daniel değil." Alexander'ın ses tonunda az da olsa biraz samimiyetsizlik algıladım, ancak ben düşünmeye devam edemeden, konuşmayı sürdürdü. "Kazayla ilgili yeni gelişmeler var."

"Kazayla mı?" diye tekrar ettim; en ufak fikrim dâhi yoktu, ne demek istediğiyle ilgili.

"Benim yaşadığım kazayla," dedi Alexander sessizce. "Her şeyi değiştirebilecek olan yeni bilgiler."

Kaza neredeyse sekiz sene geride kalmıştı ve buna rağmen onu ilk zamanlardaki gibi takip ediyordu Alexander. Basın tekrar ne eşelemiş olabilirdi ki, Alexander'a ve ailesine eziyet etmek için?

"Nasıl bilgiler?"

"Birisi işin içinde uyuşturucu olduğunu iddia ediyor," diye cevap verdi Alexander, buz gibi soğuk bir keskinlikle.

"İşin içinde alkol olduğunu biliyordum zaten." Kendimi yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmak için zorladım ki, Alexander'ın kendisini tamamen kapatmasını engellemek istiyordum. "Ama uyuşturucu da mı vardı? Yoksa sen uçuyor muydun?"

"Ben değil." Alexander dudaklarını birbirine bastırdı, sanki özellikle çok acı bir anıyı bastırmak ister gibiydi. "Ama kız kardeşim."

Bunu hiç beklememiştim. "Sarah mı?"

"Bu kişi kendisine ve Sarah'a nakavt damlaları verildiğini iddia ediyormuş. Kazanın bu yüzden olduğunu söylüyor, çünkü Sarah direksiyonun başındaymış."

Hiç kimse tam olarak o gece neler olduğunu bilmiyordu. Alexander'ın hafızası nerdeyse tamamen silinmişti. Basın onun direksiyon başında oturduğunu iddia etmişti ve Alexander suçluluk hissettiğinden dolayı, sorumluluğu üstlenmişti. Ama ikimiz de gerçekte arabayı Sarah'ın kullandığını biliyorduk. Ve bu trajik kazanın şahitlerinin sadece iki kişi olduğunu da. Alexander, basına giden bu kişinin kim olduğunu bana söylemesi gerekmiyordu. O kişi beni çoktan uyarmıştı bile.

"Pepper, o damlaları ona benim verdiğimi ve Sarah'ın ölümünden sorumlu olduğumu iddia ediyor," diye duyusuzca devam etti Alexander ve yanımızdan kaybolup giden açık araziye dikkatsizce baktı.

Demek, Pepper yalan konuşmamıştı. Alexander'ı mahvederdi.

Uçak bizi havaalanında beklemekteydi ve doğruca Londra'ya geri döndük. Gerçi birbirimizin ellerini tutuyorduk, buna rağmen herkes kendi düşüncelerine dalmıştı. Bu Alexander'ın dünyasıydı: planlanmamış uçuşlar ve önemli strateji oturumları. Alexander'ın, kendisini, İngiliz Siyasi Dünyası'nın karmaşık ağının içine nasıl kattığını ilk kez far-

kına vardım. Ancak döndüğümüzde bizi neyin beklediğini, işte bunun hakkında sadece tahminde bulunabilirdim.

Özel havaalanının pistinde iki tane limuzin beklemekteydi; birisinin önünde Norris duruyordu. Alexander elimi bıraktı ve ona doğru gitti. İkisi sessizce bir şeyler konuştular ve Alexander'ın benim bulunduğum yöne doğru başını salladığını gördüm – büyük bir ihtimalle Norris'e benimle ilgili talimatlar veriyordu. Fakat onun öylece gitmesine izin vereceğimi düşünüyorduydu Alexander, işte bu konuda hepten yanılmıştı. Biz, yalandan ve sırlardan örülmüş duvarı yıkmak için çok uzun ve amansız dövüşmüştük. Şimdi hiçbir şekilde o duvarın tekrar yukarı çekilmesine izin vermeyecektim.

Sonunda ikisi sohbetlerini sonlandırdı ve benim tanımadığım bir adam öne çıktı. "Babanız sizi derhal onun yanına götürmem için talimat verdi bana," dedi Alexander'a.

O dile getirilmeyen soruyu gördüm Alexander'ın bakışında ve o benim cevabımı biliyordu. Alexander kolunu uzattı.

"Babanız sizinle yalnız baş başa görüşmek ister," dedi adam bana doğru soğuk bir bakışla.

"Clara'nın ve benim birbirimizden gizlediğimiz hiçbir şey yok. Onun da artık bunu anlamasının zamanı geldi," diye karşılık verdi Alexander ürkütücü bir şekilde. Adam motoru çalışan arabayı işaret etti ve bizde arabaya bindik. Ancak şimdi aklıma geldi, Alexander'a Pepper'ın ziyaretinden bahsetmediğim, fakat bunun için artık geç kalınmıştı. Bütün bu fiyaskoyu engelleyebilirdim, ama bunu yapmamıştım. Çünkü Pepper'a karşı duyduğum nefretimden dolayı kör olmuştum.

Olacak her şeyin suçlusu bendim ve en kötüsü: Ben yine aramızda sırların olmasına izin vermiştim.

Sarayı tanıyordum, turist olarak olsa da. Şimdi ise Alexander'ı özel odalardan geçerek takip ediyordum. Odalar kesinlikle resmi ziyaret turlarının bir parçası değildi. Başka bir günde mutlaka bu görkemli zarafete hayran olurdum, ancak bugün bu yaşlı ve saygın duvarların çepeçevre hali tehlike arz ediyordu. Sanki duvarların içerisinde, avını çevreleyerek pusu kurmuş vahşi hayvanlar vardı. Alexander'ın omuzlarında sürekli ağırlaşan, içindeki beklentinin baskısı bu şekilde miydi?

Alexander bir hışımla iki kanatlı kapıyı açtı ve çalışma odasından ziyade bir film setini andıran odaya girdi. Ustaca hazırlanmış halılar, duvar kâğıtlarını süslüyorlardı. Kemerli pencerelerin önüne, ağır kumaştan yapılmış perdeler çekiliydi. Kral Albert, bir eli şömine taşının üzerinde, sırtıyla bize dönük ayakta duruyordu. Yanında ağırbaşlılıkla ellerini kucığında birleştirmiş annesi vardı. Annesi sanki yeni özel bir mektup pulu için poz verir gibiydi. Bize bakmaya tenezzül

bile etmedi, aksine uzun senelerdir uyguladığı ana kraliçe pozunu korudu.

"Büyükanne." Alexander kısacık başını salladı, babasına yönelmeden önce. "Baba."

Kral Albert selama karşılık vermek için hiçbir hamle yapmadı. "Seninle yalnız konuşacağımı rica etmiştim."

"Bunun farkındayım, ama benim Clara'dan gizlediğim sırlar yok. Alexander öylece duruyordu, kolları yanlarda, meydan okurcasına başı kalkık. O anda ona biraz daha âşık oldum.

Bu birazda tehlikeliydi, sonuç olarak ondan önemli bilgileri gizlemiştim ve bu hata için nasıl bir bedel ödem gerektiğini kestiremiyordum.

"Senin elbette sırların var, Alexander." Albert hızla döndü ve kuşku dolu bakışlarla en büyük evladına baktı.

"Hepimizin sırları var, bilhassa damarlarında mavi kan akan kişilerin," diye tersledi Alexander.

"Ancak dedikodu basınının baskı yaptığı türde sırlarımız yok," diye savurdu Kral Albert, Alexander'e. "Aileyi bu tür skandal sarsıntılarından korumak için her türlü çabayı gösterdim. Bu yüzden sana bir kez daha soruyorum: Bu doğru mu?"

Bu soru kalbimi kırdı. Benim kendi ailem yalanlardan ve yarı gerçeklerden, özenle örülmüş bir ağın içinde yaşamalarına rağmen, örneğin annem ve babam, yıllardır yolunda giden bir evlilikleri olduğuna dair herkesi inandırdılar ki, benim bir saniye dâhi onların birbirlerine duydukları sevgilerinden şüphem olmamıştır. Buna rağmen birbirimizi ke-
derden ve acı çekmekten koruyorduk. Hatta en kötü kriz zamanlarında bile, bizim birbirimize karşı olan sevgimiz so-

nunda hep kazanmıştır. Hastalandığımda, annem ve babam dağ gibi arkamda durmuşlardı. Ve babamın ilişkisini hiçbir zaman resmi olarak inkâr etmemişlerdi, beni bilgilendirmek için razı olmasalar da. Ancak şimdi ilk kez böyle bir ailenin içine doğmuş olmanın ne demek olduğuna şahit oluyordum. Bu aile başarıyı ve görevin yerine getirilmesini, sevgi ve anlayışın üzerinde tutuyordu. Alexander'ı babasına karşı korumayı içtenlikle diledim, bu hayatın ona dayatmış olduğu prangalardan kurtarmayı.

"O gece hakkında ben ne biliyorsam, sende aynısını biliyorsun," diye karşılık verdi Alexander. Alexander'ın yorgun ifadesiz ses tonu, elindekilerini sayısız kere ortaya koymuş olduğunu gösteriyordu, ancak bir kez dâhi olsun gerçekten dinlenilmemiş olmak üzere.

"O zaman bu küçük sürtüğün, şimdi neden birisinin ona o gece Gama-Hidroksibütrat verdiğini iddia ediyor, bunu bana açıkla." Kral büyük adımlar atarak odanın içinde yürüdü ve Alexander'ın önünde durdu. İki adam birbirlerini düşman gibi bakıyorlardı.

"Sürtük mü?" diye tekrarladı Alexander sessizce. "Onunla evlenmemi isteyen kişi sen değil miydin?"

Oda ansızın etrafımda dönmeye başladı ve duruşumu korumak için kendimi zorlandım. Alexander, Pepper'a ilgi duymadığına dair bana yemin etmişti ve Alexander ayrıca babasının beklentilerine karşı beni uarmıştı. Ancak bu beklentilerin bu kadar somut olmaları...

Pepper'ın ona uygun bir partner olarak sayılma fikri, adeta yankılanan bir tokat gibiydi.

"Aptal şakalarını lütfen kendine sakla. Adli soruşturma başlatıldığında, o zaman da gülecek misin?"

"Adli soruşturma mı? Sen gerçekten bu işi buraya kadar vardırarak mısın?" Görünüşe bakılırsa Alexander yeniden üstün çıkmıştı ve babasının etrafında döndü. "Ben senin yerinde olsam daha dikkatli olurum. Bu bağlamda çok daha tatsız şeyler gün yüzüne çıkabilir, baskı yapılabilecek şeyler."

"Sakin beni tehdit etmeye cüret etme," diye gürledi Kral Albert ve işaret parmağıyla Alexander'ın göğsünü deldi. "Ben senin kralınım ve senin komutanım."

"Ve benim babamsın," dedi Alexander karşı saldırıya geçerek ve eliyle dağılmış saçlarını sıvazladı. "Bir kerecik olsun benim için, senin oğlun için endişe duy. Ama hayır, oyun oynamayalım. Sen, benim babam olmak için, her zaman çok meşguldün."

"Senin, bir kral naibin karmaşık hayatına karşı hiçbir saygın yok. Daha şimdiden, bu görevi üstleneceğin o gün için, endişe duyuyorum ve ülkem için acı acı ağlayacağım. Çünkü sen ülkeme verebileceğim en iyisisin," diye patladı Kral Albert.

İstem dışı bir adım öne attım, ancak Alexander küçük bir hareketle durmamı emretti. Bu Alexander'ın savaşıydı. Ben sadece onun bununla tek başına mücadele etmek zorunda kalmamasını diledim.

"Sen gerçekten senin yerini almak için can attığımı mı düşünüyorsun? Benim özgürlüğüme karşı ayrıcalıklı bir hayatımın olmasını isteyebileceğimi mi?" diye sordu Alexander.

"Tam bu sebepten dolayı da işte, hayatımın en büyük hayal kırıklığısın sen." Kral bir servis arabasının yanına gitti, kristal bir sürahinin kapağını açtı. Kendisi için bir bardağa,

kehribar rengindeki sıvıdan bir yudum doldurdu. Bardağı dudaklarına götürmeden önce çalkaladı. "Birisinin bu meseleyle ilgilenmesi için icabına baktım. Şu anda Bayan Lockwood sadece basının emrinde gibi görünüyor, ama seni müstesna tutacağından eminim."

"Yoksa senin için yapmaz mı?" diye eşeledi Alexander. "Ben bu düzenlemenin bir parçası mıydım? O seni bağışlıyor mu, hayatının son iki senesini onu becermene karşılık beni alacağı için? Onun sessiz kalması için bir taç mı?"

Ağzım açık kaldı.

"Alexander," diye bağırdı Ana Kraliçe arkamızdan dehşete kapılmış bir halde.

Alexander hiç orali olmadı, aksine o da kendisine bir içki doldurdu.

"Bu benim özel meselem." Kral Albert inkâr etmek için bir çaba göstermedi.

Ancak şimdi dank etti kafama, bu odanın içinde. Pepper'ın kraliyet ailesine olan derin bağlantısını bilmeyen tek kişi benmişim. Onu ve Kralı hayal edince... Resmen midem bulandı. Bu arada Alexander'ın niçin ondan bu kadar iğrendiğini anlamıştım. Ama Kralın gücü Alexander'ın üzerinde ne kadar etkiliydi? Bu çirkin söylentileri susturmak için, onu bir evliliğe zorlayabilir miydi?

"Düzenlemeleri bundan bağımsız olarak yapacağız," diye devam etti Kral Albert. "Bu hikâye tarihe karışacak. Şayet Pepper, anlaşmamızın olduğunu anladığında, o zaman işte her şeyi geri alacak. Ama o zamana kadar bu olayın başka çevrelere uzanmasına engel olmamız gerekiyor. Şu anda bu sadece kötü niyetli bir dedikodu olarak bilinecek. Pepper

henüz televizyon röportajı yapmadı, bu da bize onu kontrol altına almamız için zaman veriyor.”

“Ve çenesini tutması için, sen beni onunla evlenmeye zorluyorsun?” Alexander’ın ses tonu, duyduklarına inanamadığını belli ediyordu. Alexander başını salladı. “Senin kenara atılmış sevgililerine ilgi duymuyorum. Yoksa bunun arkasındaki plan bu mu? Benim onunla evlenmem gerekiyor ki, sen onu metres olarak kullanmaya devam edesin diye?”

“İmaların hoşuma gitmiyor.”

“Benim de önerin hoşuma gitmiyor.”

“Bu bir öneri değil.” Kral Albert yumruğu ile duvara çarp-
tı. Öyle ki, tavanın sıvası aşağı döküldü. “Aksine bu bir emir-
di. Bu ülkenin adına vermen gereken ilk kurbanlardan, gör
bunu. O senin için mükemmel bir seçim. Uygun yaşta. Aile-
ye yakın ilişkide. Ve birinci sınıf.”

“Ben damızlık aygır değilim,” diye açıkladı Alexander
kaba bir sesle. “Ayrıca ben seçimimi yaptım.”

“Kendi seçimini yapma hakkını nerden aldığını bilmiyo-
rum, ama şayet sen bu Amerikalı sürtüğe karar verdiğini
ima ediyorsan, o zaman belki bir kez daha düşünmeliyim,
acaba taht için Edward daha uygun bir aday mıdır diye.”

“Şu andan itibaren Clara hakkında saygıyla konuşacak-
sın, yoksa bu konuşma burada sonlanır!”

“Ve sen bu arada ondan dolayı öylesine körleşmişsin ki,
bu aileye nasıl bir zarar verdiğinin farkında değilsin. Ayrıca
rolünü almanın zamanı çoktan geldi, yoksa...”

“Yoksa ne? Bu seni neredeyse öldürecek,” dedi Alexan-
der yakıcı bir ses tonuyla. “Hayatının en büyük hayal kırıklığı
ve bu meyanda oğlunun bir gay olarak bilinmesi arasında

kalman. Neyse, şayet fark etmediysen: Hiç birimiz senin beklentilerini yerine getirmekle ilgilenmiyoruz.”

Kral Albert, Lady Mary’ye döndü. “Anne, Clara’yı lütfen salona götür ki, oğlumla açık konuşabileyim.”

Oğlum deme şekli irkilmeme neden oldu. Şayet Kral Albert, burada yaptıklarını açık olarak bakmıyorduyorsa, o zaman öfkesini utanmadan ifade edecekse, bu oda da olmamayı tercih ederdim. Ancak hiçbir koşul altında bu odayı terk etmeyecektim ve bu kadınla kesinlikle. Ailenin çiftlik evinde geçirmiş olduğumuz hafta sonunda, onun bulunduğu ortamın tadına varmıştım – bana hayatımın sonuna kadar yetecek bir tecrübeydi.

“Burada kal, Clara,” dedi Alexander, büyükannesi kalktığında. “Birazdan işimiz bitiyor.”

“Daha sonuna yaklaşmadık, ancak durumu gevşetmen için bir şeyler yapman gerektiğini anladığın da bitmiş olacak.” Kral Albert oğluna doğru bir adım attı. İkisi o kadar farklıydılar ki. Alexander’ın simsiyah saçları ve çekici yüzüne kıyasla Kral’ın acık renk teni ve kırılaşmış saçları nerdeyse hastalık derecesinde solgun görünüyordu. Ancak onları acımasız güç savaşı içinde görmek, ikisinin de sahip olduğu kararlılık arzusundan şüphe bırakmıyordu. İkisi de geri adım atmayacaklardı, bu kesindi. Uzun vadede kimin sözünün geçeceğine dair, şu anda hiç kimse tahmin yürütemezdi.

“Senin ilişkin yavaş yavaş ulusal bir rezalete dönüşüyor,” diye tısladı Kral Albert. “Ne ben ne de bu ülke bunun devam etmesine izin veremeyiz.”

“İlişkiler gizli şeylerdir. Ama ben Clara ile olan ilişkiimi-zi kimseden saklamıyorum. Senin ya da bu ülkenin bunun hakkında ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor. Hoşuna gider

ya da gitmez, ama senin kanın benim damarlarımda akıyor ve ben Kral olacağım." Alexander bana doğru geldi ve elimi tuttu. "Olurken de Clara yanımda olacak. Bu da böyle bilinsin, sana uyar ya da uymaz."

Kral Albert'in dudakları iğrenç bir sırıtma halini aldılar. "Bunu göreceğiz bakalım."

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Alexander, bir hışımla döndü. Beni, resmen arkasından çekiştirerek, odadan çıkarttı. Öyle ki, ona ayak uydurmakta zorlandım. Dışarıda, karanlık koridorda, kendimi onun elinden kurtardım ve onu durması için zorladım. Ben artık onun sırrı değildim. Ama benim kendimin de bir sırrı vardı ve bunun yükünü daha fazla taşıyamazdım.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye başladım ve kalbimin gümbürtüsünü görmezden gelmek için kendimi zorladım. "Pepper, biz St. Moritz'e gitmeden önce bana geldi," dedim nefes nefese.

"Beni uyardı, onun elinde seni mahvedecek bilgilerinin olduğunu söyledi, ama ben ona inanmadım."

Alexander bana taşlaşmış bir yüz ifadesiyle baktı.

İçimde yükselen korkuya karşı yutkundum ve devam etmek için kendimi zorladım. "Onun bu adımı atmaması için bana bir fırsat vermişti, ama ben bu fırsatı değerlendirmedim. Bütün kabahat benim."

"Senden ne istedi?" diye sordu Alexander, öyle sessiz sormuştu ki, damarlarımdaki kan donmuştu.

"Bir tür anlaşma istedi. Seni terk etmeliymişim, o zaman Pepper sana hiçbir şey yapmayacakmış." Yüzümden aşağı kocaman, sıcak gözyaşları yuvarlandı. "Seni korumak için çok bencil davrandım."

Alexander çenemi tuttu ve gözyaşlarımdan ıslanmış olan yüzümü kaldırmak için beni zorladı. "*Benim seni korumam lazım. Norris neredeydi? Pepper senin yanına dâhi yaklaşmamalıydı.*"

"Norris'i göndermiştim," diye itiraf ettim. "Onunla yalnız başıma baş edeceğimi düşünmüştüm."

"Pepper gibi sinsi bir yılanla hiç kimse yalnız baş edemez. Ben sana kızmadım, tatlım." Alexander başparmağı ile tek bir gözyaşımı sildi. "Sadece öfkeliyim, çünkü hiç kimse beni uyardı. Öte yandan, bazı belirsiz tehditlerin ve ültimatoların böylesine bir felaketi tetikleyeceğini düşünemezdi. Norris'le konuşmam gerekiyor."

"Lütfen yapma," diye yalvardım. "O yanlış bir şey yapmadı. Berbat eden benim."

"Olabilir, ama onun sana bir kez daha yaklaşmasını istemiyorum."

"Onun gerçekte ne kadar deli olduğunu henüz şimdi anladım," dedim.

Alexander'ın yüzü gölgeden dolayı yarısının görünmesine rağmen, kaygı duyduğu gözümünden kaçmamıştı.

"O deli," diye tekrarladım inatla. Az önce Alexander'ın babasına karşı gelirken, bizim aramızda yalanların, sırların yer almadığını söylediği anda duyduğu o bağımsızlığı, şu an hissetmeyi ne kadar çok dilerdim.

"Ben onlara uyuşturucu vermedim. Bilinçsiz kadınlar beni heyecanlandırmıyorlar," diye ısrar etti.

Alexander'ın benden bir şey sakladığını hissettiğim halde, onu zorlamayacaktım; en azından yeni gelişmeleri hazmetmekle meşgulken.

"Hepsinin bu olmadığını biliyorum," diye açıkladım ve işaret parmağımı onun dudaklarının üstüne koydum. Alexander bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, "ama bunu bana ancak sen hazır olduğunda söyle."

"Önce tamamıyla emin olmam gerekiyor, sonra sana her şeyi anlatacağım, tatlım. Daha başka sırlar olmasın. Aramızda duvarlar olmasın." Alexander elimi öptü ve parmaklarıyla elimi sardı. "Ama bu akşam seni eve götürmek istiyorum."

"Senin gittiğin her yere giderim," diye söz verdim. Ve bu gerçektir.

Rolls Roys, sessiz caddelerden geçip, büyük bir kapının önünde durdu. Alexander arabadan indi ve bana oturmamı emretti. Şu anda ağır bir şekilde ensemizde olan, özel hayatımızı şemsiye gibi koruyan, ferforje kapıdan geçmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

“Norris eşyalarımızı getirecek,” dedi Alexander ve arabadan inmemeye yardım etti, “hemen arkadayım.”

Alexander, eve dönerken dikkat çekecek derecede sessiz kalmıştı. Hâlâ babasıyla olan şiddetli kavga hakkında mı kafa patlatıyordu? İşte bunu bilmiyordum ya da en yeni gelişmelerin resmini mi çizmeye çalışıyordu? Sadece tek bir şeyi biliyordum: nihayet evdeydik. Büyük kapıdan geçerken, gözümün ucuyla bir hareketi yakaladım ve dona kaldım. Kaçma içgüdüm alarm verdi. O anda tanıdık bir yüz çıkıverdi karanlığın içinden.

“Sen ne arıyorsun burada?” diye sordum, korkudan dolayı hâlâ daha nefes nefese.

"Alexander'le konuşmam gerekiyor. Sanırım beni bekliyor."

Tam o anda Alexander büyük kapıdan geçti ve aniden durdu. Alexander'ın bakışı buz gibiydi.

"Jonathan," dedi soğuk bir şekilde.

Tüm bu zaman içerisinde aramış olduğum bir yapboz parçası, çok yavaş bir şekilde yerini bulmuştu. Buna rağmen büyük resmi hâlâ tam olarak çıkaramıyordum. Alexander'dan Jonathan'a doğru baktım ve onların çekici yüzlerinden, söylenmeyen düşünceleri okumaya çalıştım.

"Buraya gelmemeliydin," dedi Alexander.

"Gelmem gerekiyordu, neler olduğunu anlatmak için..."

"Senin varlığın zaten açıklama için yeterli. Kaybol," diye böldü Alexander onu sessizce ve Jonathan başını salladı. Alexander boğuk bir güreleme çıkarttı. Gerginlik neredeyse elle tutulur haldeydi. Adeta kandan ve şiddetten, yanıp tutuşan nefretten, oluşan yoğun bir bulut gibiydi. Bu bulut ikisinin de üzerindeydi ve Alexander'ın bütün gözeneklerinden çıkıyor gibi görünüyordu. Sadece Norris'in yakında olması beni biraz rahatlatmıştı, çünkü bu iki adamın arasında durum tırmanacaksa şayet, tamamen çaresiz kalırdım.

"Senin düşündüğün gibi değildi," dedi Jonathan. Bir adım yaklaştı ve ellerini yün ceketinin içine soktu. "Ben masumdum."

"O gece olan hiçbir şeyin, uzaktan yakından masumiyetle alakası yoktu," diye bağırdı Alexander Jonathan'a. Sözler sessizliğin içinde yankılandılar. Birkaç ev ilerde, verandanın ışıkları yandı.

O iki rakibi sessizliğe davet etmek için hiçbir hamlede bulunmadım. İkisinin arasında olan biten durdurulamazdı.

Onlar büsbütün kendi dünyalarında, geçmişin ağına takılmışlardı. Bu ağdan sadece sağlam bir kavgayla kurtulabileceklerdi. Benim onları izlemekten başka bir seçeneğim yoktu.

"Pepper, bu kavgayı istemişti. Çok değildi, rahatlamak için sadece küçücük bir dozdu." Jonathan sesini yükseltmişti ve sarı kafasını salladı. "Benim hayır demem gerekirdi. O daha yarı çocuktu."

"Peki, Sarah?" diye tersledi Alexander. "O da istemiş miydi?"

"Sarah'a hiçbir şey vermedim, yemin ederim. Ve eğer bir şey aldıysa da, bu benden alınmadı. Onlar o akşam orada olmamalıydılar, sonuç olarak onlar da reşit değildiler."

Resim gitgide netleşiyordu, bütün detayları gözümün önünde görene kadar – birçok hatalar, sonunda bir trajediye yol açmıştı. O akşam gerçekten de uyuşturucu varmış oyunda, sadece Alexander tarafından getirilmemişti. Bunu hep bilmiştim, şimdiye kadar sadece Sarah'ın onlara nasıl ulaştığını anlamamıştım. Artık hiç şüphe kalmamıştı: Jonathan'ın hatası, masum bir kızın canına mal olmuştu.

"Sen biliyor muydun bunu?" diye sordu Alexander ve Jonathan'nın yakasından tuttu. "Sen, Sarah'ın uyuşturucu aldığını biliyor muydun, biz yola koyulduğumuzda."

Jonathan'nın yüz hatlarında utanç belirtisi vardı. "Şüphelerim vardı."

Alexander, Jonathan'ı yere itti ve ellerini yumruk yaparak üzerine dikildi. Korku adam akıllı nefesimi kesmişti, Alexander kör öfkesiyle ne kadar ileriye gideceğini bilemiyordum. Şimdiye kadar hiç ciddi anlamda ondan korkma-

miştım, ancak şimdi beni korkutuyordu. Gölgeden çıktım ve iki adamın arasına geçtim.

“Olmaz, sen...”

Alexander’ın keskin bakışları beni durdurdu. “Bu senin meselen değil, Clara.”

“Sen ne yaparsan, ne hissedersen ve ne yaşarsan, hepsi benim de meselem,” diye itiraz ettim nazikçe. “Bırak geçmişi unutalım, X”

“Hatalar unutulur. Ama bu hata değildi, aksine bu korkakça ve soğukkanlı bir hareketti.” Alexander beni kenara itti ve öne doğru eğildi. Öyle ki, yüzü Jonathan’nın yüzünden sadece birkaç santim yukarıda duruyordu. “Şimdi affetme zamanı değil.”

Alexander, Jonathan’ı yakasından tuttu. Onu ayağa kaldırdı ve kendisinden öyle bir ileriye itti. Bir zamanlar arkadaşları olan adamın midesine vurmak istiyordu. Jonathan’nın nefesini kesecek kadar sert bir vuruş. Jonathan buna rağmen hızlı tepki verdi, o da karşılık verdi ve Alexander’ın sol yanağına isabet etti. Korkmuş bir halde geriye kaçtım ve bir an kadar ne yapacağımı bilemedim – yardım mı çağırmalıydım yoksa kaçmalı mıydım? Jonathan, Alexander’ın dizginlenemeyen öfkesi karşısında karşı koyabilecek halde değildi. Alexander’ın elleri Jonathan’nın boğazına sarıldı, bunun üzerine Jonathan çaresizce nefes almaya çabaladı; saniyeler sonra gözleri cam gibi oldu ve karşı koyması yavaşladı. Dermansız bir halde elleri Alexander’ın göğüs kafesine gitti.

“Durun!” diye bağırdım ve kendimi bedenimin tüm ağırlığı ile Alexander’ın üzerine atladım. Gerçi bende eşit değerde bir rakip değildim, buna rağmen saldırışım, Alexander’ın Jonathan’dan geri çekilmesine yetmişti.

Jonathan sendeleyerek geriye kaçtı, nefes nefese ve tükürerek dizlerinin üstüne çökmeden önce.

“Lütfen, yapma,” diye yalvardım Alexander’a. “O buna değmez.”

“Ama Sarah buna değerdi,” diye homurdandı Alexander. “Buna rağmen haklısın, bu pislik parçası kesinlikle buna değmez.”

Alexander, Jonathan’a döndü. “Defol. Senin lanet yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum.”

Ben hâlâ Alexander’ı tutmaktaydım ve yatıştırıcı bir şekilde onunla konuşuyordum, ama bunun faydası yoktu. Hatta Jonathan zorlukla ayağa kalktığı anda ve büyük kapıya doğru tökezleyerek gittiğinde bile, Alexander bir yay gibi gergindi.

Jonathan bir kez daha arkasını döndü ve Alexander’a baktı. Kapının sürgüsünü o kadar çok sıkı tutmuştu ki, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. “Her şeye rağmen üzgünüm.”

Alexander ona bakmaya dâhi layık görmüyordu. Ancak yanıtı sırtımdan bir ürperti inmesine yetmişti. “Eksik kalsın.”

İnsan bazı zamanlarda affedilebilirdi... Bazı şeyleri ise insan asla unutamazdı ve hiçbir zaman bunları affedemezdi. Her ne kadar geçmişte kalmış olsalar bile. Görünüşe bakılırsa, bunu Jonathan da hissetmiş olmalıydı. Kısa süreliğine gözlerini kapattı, ardından sürgüyü geriye itti ve kapı arkasından kapanmadan geçti. Alexander’ın kolunu tuttum ve onu dikkatlice kapıya doğru ittim. Ancak Alexander yerinden kımıldamadı; bunun yerine arkasını döndü ve hâlâ yolun üstünde duran çantaları aldı. İçeriye girdi. Üzerimdeki ağaç tepelerin rahatlatıcı seyrekliliğini ve etraftaki evlerin cephelerini syerek daldım, akşamın sessizliğinde. Aniden

her şey tuhaf bir şekilde gerçek üstü gibiydi. Sanki dünyanın renkleri çalınmıştı ve bulanık gri rengin içerisinde kalmaya zorlanmıştım.

O zamanlar olanları düzeltemezdim. Jonathan'ın davranışına gençlik günahı diyerek, basitçe olmuş bitmişe getirilemezdi. Bundan dolayı bir sürü hayatlar yıkılmıştı ve onun itirafı, Alexander'a yıllarca eziyet çektirmiş olan yaraları yeniden açmıştı. Bana düşen ise onu sevmekti, bütün bu kaosun ve acının içinde, bir kez daha yeniden üzerimize çöken kasvetin içinden ona yol göstermekti.

Norris büyük kapıya geldi. "Siz neredeydiniz?" dedim ona. "O ... O neredeyse..."

Duygularım beni zapt etmişti ve gözyaşlarına boğulmak için kendimi zor tuttum. Bugün daha kaç kez ağlayabildim ki? Şu anda burada olanlar, alışılmış kaosun çok çok üzerindeydi. Kral Albert ancak Alexander'ı ve beni ayırmış olduktan sonra rahat edecekti. Her dakikayla birlikte, onu acımasız bir şekilde yargılayan kamuoyunun baskısı büyümekteydi. Alexander, bundan dolayı kırılmadan önce, daha ne kadar buna karşı koyabilecekti? Geçmiş aşkımızı yeniden tahrip etmesi, bu ne kadar zaman sürerdi?

"Ben Alexander'ı korurum," diyerek açıklamada bulundu Norris, kolumu aldı ve beni eve doğru götürdü. "Buna rağmen, o her zaman kendi savaşlarını yenecektir."

"Ama ben onu bundan nasıl vazgeçireceğim?" Sesim bir fısıldamadan ibaretti. "Ben ona daha savaşmamasına gerek olmadığını nasıl anlatacağım?"

Norris, üzgün bir şekilde, gülümsedi. "Bu sorunun cevabını siz zaten biliyorsunuz, Bayan Bishop. Siz onunla karşılaştığınız günden beri, onun yaralarını sarıyorsunuz. Ancak

bunun gibi yaralanmalardan geriye sadece izleri kalması için, çok zamana ihtiyaç var.”

“Zamanımız tükeniyor.” Her ne kadar acı verse de, bu gerçektir. Ve gün yüzüne çıkan her bir başka gizlenen sırda, bu durum daha da kötüleşiyordu. Aşkımızı bulandıran, hatalardan oluşan o şeffaf olmayan sisin içinde yolumu bulmak, benim için git gide zorlaşıyordu.

“Aşk, kontrol saatine göre çalışmıyor.” Norris elimi sıvazladı ve bana kapıyı açtı. Norris’in zeki sözleri, giderken onu izlediğimde, hâlâ içimde yankılanmaktaydı. Ben Alexander’a âşık olduğumdan beri, ilişkimizin tehdit edici sonu adeta Demokles’in bir kılıcı gibi üzerimde asılıydı. Sanki çalışan bir zaman bombasının üzerinde oturuyormuş gibi hissettiriyordu. Ama belki de Norris haklıydı – Alexander’a karşı olan sevgim, geçmişe ait olan hiçbir şey tarafından söndürülemezdi. Ne tehditler ne yalanlar ne de adi dedikodular, şimdiye kadar sevgime zarar verememişti. Aşkımızın ölmesine izin verebilecek tek insan, kendimdim. Ve ben hiçbir koşul altında, buna izin vermeyecektim.

Alexander’ın atletik vücudu kapıda belirdi. Ona baktım, bunların farkında oluşumun bana yeniden güç verdiğini hissettim.

Ona doğru adım attım, ancak o geri çekildi.

“Yapamıyorum. Üzgünüm. Yapamıyorum işte.”

Sözleri, mideme adeta bir yumruk gibi indi. Ama onun benden uzaklaşmasına izin vermemeliydim. Bana çok ihtiyacı olduğu şu anda, yapamazdım.

“O zaman bırak, bunu ben yapayım,” dedim yumuşak bir dille. “Bu akşam ben seni koruyacağım.”

"Beni kimse bundan koruyamaz," dedi Alexander kaba bir üslupla, az önce gelişi güzel korkuluğun üzerine atmış olduğu ceketini kaptı, onu giydi ve kapiya doğru gitti.

İçimin en derinlerinde bir yerde, kapının ve Alexander'ın arasında durma gücünü buldum. "Bunu yapma. Geçmişe ait olan hayaletleri kovalamaya çalışma. Burada kal. Benim yanımda."

"Bunu yapmayı çok isterdim, ama ortada hiçbir şey yokmuş gibi yapmaya devam etmek, bir şeylerin yolunda gitmesini sağlamıyor, Clara. İkimiz de, bir gün, bu günün geleceğini biliyorduk. "

"Ama sadece biz buna izin verirsek," diye fısıldadım, ama sözlerim, onu yiyip bitiren karanlığın içinde geri yankılandı. Karanlık üstünlük kazanmıştı ve Alexander'ın ışığı, doğru yolu, bana doğru gelen yolu bulamamasını sağlamıştı.

"Seni korumak için söz vermiştim." Alexander'ın gözlerinin içinde yanan ateşe bakınca, korku yeniden buz gibi bir yumruk misali midemin etrafına yerleşti. "Ve ben bunu sonsuza dek yapacağım. Sen, nefes almak için gereken havasın, Clara. Hayatımdaki tek gerçek ve tek iyi olan buydu. Seni korumanın ne demek olduğunu, ancak şimdi anlıyorum."

Onun ne demek istediğini, ben de anlıyordum. Alexander'ın sözleri beni acıtırdu. Kalbimin etrafındaki incecik yaraları açmakla tehdit ediliyordum. Çoktan iyileşmiş olduğunu düşündüğüm o yaralar... Onu bir kez kaybetmiş olmak, beni daha güçlü yapardı diye düşünmüştüm. Ama kısa süre önce oluşan bu acı, içimin çok derinlerinde işletmişti. Her bir nefes alış, göğsümü daha da daraltıyordu. Nefes alamayınca kadar devam ediyordu.

"Hayır," diyebildim güçlkle.

Alexander yanıma geldi, elini enseme koydu ve öne eğildi. Şefkatli bir öpücüktü, alışılmış şehvetten eser yoktu ve onun acı-tatlı-kederli haline rağmen tutku doluydu. Dudaklarım aralandı ve onu kendine çekti. Alexander çaresizce, kendisinin de bilmediği bir sorunun cevabını arıyordu. Ve ben ona tüm yorulmak bilmeyen aşkımla cevap verdim. Aramızdaki titreşimi hissettim. Ancak ona sokulmama fırsat vermedi. Alexander kendisini benden geri çekti ve bir kez daha kapıya doğru yürüdü.

Alexander bu kez kapıyı açtığında, onu durdurmak için çaba göstermedim. Bana yeniden dönüp baktığında, Alexander'ın gözlerinde kederli, mesafeli bir ifade vardı.

"Bana geri gel," diye emrettim.

"Bunu deneyeceğim. Söz." Ve ardından Alexander kayboldu.

Yatağımız fazlasıyla büyüktü. Dizlerimi, yuvarlanarak, göğsüme çektim. Buna rağmen onun yokluğunu, her zamanki varlığı kadar yoğun hissettim. Ağlamıyordum; çok basit, çünkü daha gözyaşım kalmamıştı. Her bir nefes, irademin saf bir eylemiydi. Hayat her şeye rağmen devam etmeliydi ve nihayet uyku beni avutucu kollarına sarmak isterken, biraz gevşemek için kendime izin verdim. Dakikalar geçmişti. Saatler. Gece arkadaşım olmuştu.

Daha yalnızlığım artmayı bıraktı. Onu rüyalarımda buldum ve şaşkınlığıma rağmen uyandığımda, vücudunu kendi vücudumda hissettim. Kollarıyla beni sardı, beni saran karanlığın içerisinde çekip çıkarttı.

Parmakları göğüslerimi araladı ve onları okşadılar. Göğüslerim özlemle ona karşı sivrildi. Tomurcuklarım sert ve acı dolu atmaya başladı. Ona doğru, bir kemer gibi kıvrıldım. Onun tenini kendi tenimde hissetmeliydim. Bana, yanımda, etten ve kandan oluşan bir insanın yattığına dair o kesin his gerekliydi. Vücudunun sıcaklığı beni yakmakla tehdit ediyordu. Arkamı döndüm.

"Uzak kalamadım," diye mırıldandı Alexander boynumda. "Sana ihtiyacım var, tatlım." Şehvet gitgide büyürken, sözler aramızda süzülüyordu. Aç bir şekilde dudaklarımı onun ağzına bastırdım, dillerimiz vahşi bir oyunla birbirlerini buldular. Biz kendimizi birbirimize bastırdık. Ancak her ne kadar birbirimize sıkıca sarılsak da, hiçbir zaman şehvetimizi gidermek için yeterli olmuyordu. Alexander beni karnımın üstüne yatırdı ve dilini sırtımda gezdirdi, daha sonra kalktı ve beni yatağın ucuna doğru çekti, öyle ki, kalçam havaya doğru yükseldi.

Alexander'ın gırtlığından hayvansı bir gürlleme çıktı. İki eliyle popomu kavrayıp, dimdik olmuş aletinin önünde yukarıya kaldırdı. Açgözlü gibi, aletinin başı kabarmış yarığıma çarptı. Ona karşı olan özlemim tarif edilir gibi değildi. Hem fiziksel hem de duygusal açıdan böyleydi. Geçmişin hayaletlerini uzaklaştıramıyordum. En azından onları dizginleyebiliyordum. Alexander'ın arzularına teslim olmuştum, kalçalarımı oynatmaya başladım. Klitorisim, aletinin başını okşadı. Alexander, kendi hayatı üzerindeki kontrol duygusuna ihtiyacı duyuyordu ve bu imkânsız olduğu için de, benim üzerimdeki kontrole sahip olmasına karar verdim.

"Al beni," diye yalvardım. "Sana lazım olanı al, X."

Alexander, nefesimi kesen bir hamleyle, şahmerdan misali tüm vücuduyla içime hücum etmişti. Aletini köküne kadar içime daldırdı. Sessiz bir sızlanma çıktı gırtlığımdan.

"Bu şekilde iyi. Seni duymak istiyorum." Alexander ritmik bir şekilde kalçalarını oynatmaya başladı. Bu arada Alexander yeniden içime daldığında, ellerim çarşafın içine kazındılar. Derin. İnanılmaz derin. Beynim görevini ret etmişti, bedenimin ihtiyaç duyduğuna ve hayvansı reaksiyonların birbirine geçmesine teslim olmuştum, bu arada bütün hareketleri olduğundan daha fazla algılıyor gibiydim: her bir hareketi, onun parmaklarını ki kalçamın etine gömülülerdi, içimde olan aletin atmasını.

"Durma," diye yalvardım. Şu anda onun bana ihtiyacı olduğu kadar benimde ona ihtiyacım vardı. Onun, bana güven bahsettiği, baskınlığına ihtiyacım vardı. Bedenimin her zerresi ona özlem duymaktaydı, onun boyunduruğu altına girmeye, kendim de özgürlük bularak, ona özgürlük hediye etmeyi.

Yeniden derin bir şekilde içimi gömüldü, o kadar derin ki beni ayaklarım yerden kesilmişti. O, benim evrenimin merkeziydi, en içte olanımdı; ben onun sığınağıydım, onun limanı.

"Lanet olsun," dedi Alexander ve kendisini boşaltırken son kez aletini tamamıyla içime gömdü. Eli klitorisime doğru gitti ve onu sıkıştırdı, öyle ki dudaklarımda onun adıyla, doruk noktasına ulaşınca sarsıldım.

Etim hâlâ onun çevresinde atarken, ben dermansız kalmıştım. Bir an kadar kıınılamadan içimde kaldı ve kendisini çekmeden evvel, parmağını omurgamın bir ucundan diğer ucuna sürdü. Gürleyen boşluk acı veriyordu ve Alexander

sanki bunu hissetmiş gibi, bana sarıldı ve gerisin geriye yatağa bastırdı, ardından başını yatağın başlığına yasladı ve beni kendisine doğru çekti. Mavi gözlerinin içinde ki yavaş azalmıştı, buna rağmen ikimizin de bir bütün olmaya ne kadar özlem duyduğumuz inkâr edilemezdi. Kendimi yavaşça aletin üzerine bıraktım, aleti beni hâlâ tüm heybetiyle beklemekteydi. Beni yeniden resmen şişler gibiydi ve bunun üzerine inledim. Bir an hiç kımıldamadan öylece kalakaldık, nefesimiz bu arada yavaş, yavaş sakinleşirken, birbirimizi kollarımızın arasında tuttuk.

"Bu kolay olmayacak," dedi Alexander sonunda.

"Şimdiye kadar da kolay değildi ki," diye karşılık verdim. Bir parçam, henüz geç olmadan, kaçmayı istedi, ancak Alexander benim ustamdı ve ben onun çok istekli mahkûmuydum.

"Babam, yurtdışında birkaç randevuları değerlendirmemi istiyor."

Damarlarımda ki kan donakalmıştı. Alexander yurtdışına gönderiliyordu, sürgüne, işlememiş olduğu bir suç yüzünden. Ayrılığın kendisinden daha çok dokunmuyordu, onun nasıl bir halde geri döneceği düşüncesi daha çok koyuyordu – yaralı ya da hatta kırılmış, öyle ki biz aşkımızın cam kırıklarını yeniden bir araya getirmek için baştan başlayacaktık.

"Ne kadar süreliğine?" diye sordum ve detaylı sorulara atladım ki kapsamış olduğu problem ile tartışmak zorunda kalmayayım diye.

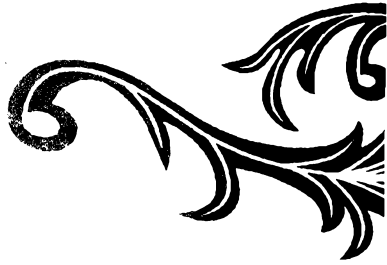
"Günler. Haftalar. Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi Alexander.

Alexander'ın yüz hatlarının üzerinden geçtim, onları aklıma yerleştirmeye çalıştım, ayrılığın derin uçurumu şim-

diden önümde açılırken. Birbirimizi ne kadar uzun zaman gömemeyeceğimizi bilmemek, ayrılığın kendisinden daha kötüydü ve geriye kalan zamanı daha değerli kılıyor görünüyordu. *Aşk, kontrol saatine göre çalışmıyor* – Norris'in sözleri, düşüncelerimde yankılandı. Birlikte olduğumuz sürece buna tutunmak, açıkçası daha kolaydı. Ancak şu anda Alexander'ın benim güvenime ve gücüme ihtiyacı vardı, korkuma değil. Şimdi, birbirimize sıkıca sarılarak yatarken, bizim bu krizin de üstesinden geleceğimize dair, en ufak bir şüphem yoktu.

Alexander gözlerimin içine baktı. Başlamadan önce, birbirimize söylememiz gereken bir milyon şey vardı, bir milyon kararlar alınması gerekiyordu, ama doğru sözleri bulamadım, bu yüzden döndüm ve onun sert aletine sertçe baskı uyguladım – hâkim olduğum tek dil buydu. Alexander beni karşılayarak cevap verdi ve içime daldı. Bedenlerimizin kendi dilleri vardı. Ben gevşeyip, kurtuluş bulduğumda, Alexander ihtiyacımız olan tek cevabı buldu.

"Seni seviyorum, Clara."

Gözüm, çalışma masamın üzerinde asılı duran, takvime takıldı. İki hafta. Alexander bana mektuplar yazmıştı, bu arada sessizlik hâkimdi. Değişmeyen tek şey, çiçekçi tarafından her sabah iki kelimeden oluşan mesajla teslim edilen, tek kırmızı güldü.

Pazartesi için.

Salı için.

Çarşamba için.

Ben, bugüne ait olan gülün teslim edilmemesini, görmezlikten gelmeye çalıştım. Çiçekçi muhtemelen hastaydı ya da ona benzer bir drum vardı.

Bunun yerine Alexander'ın seyahatleri hakkındaki haberleri takip ediyordum – günlük gazetelerin fotoğraflarından ve internet sitelerinden ki, bu haberler güvenilir. Ancak o çoktan sürgünde olmasına rağmen, söylentiler bir türlü susmak bilmiyordu. Pepper, duymak isteyen herkese hikâyesini anlatıyordu ve bu insanlarda olduğundan fazlası

vardı. Pepper'ın resmi bugün Londra *Guardian*'ın ana sayfasını süsledi. Alexander'ın ailesi ne pahasına olursa olsun engellemeye çalıştığı soruşturmayı, hatta bunu yüksek sesle talep ediyorlardı. Ben o gece ne olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda, şayet, resmi bir soruşturma başlatılırsa, Alexander'ın masum olduğunu kanıtlamanın imkânsız olacağının da farkındaydım. Jonathan şimdiye dek, olayları kendi gözünden anlatmamıştı. Bunu yapması da oldukça ihtimal dışıydı.

Şiddetle klavyemin tuşlarına vurdum, bunun üzerine Pepper'ın yüzü ekrandan kayboldu. Pepper'ın o gece bir hata işlemiş olmasına dair ona sitem edemiyordum – hatalar konusunda kendimin de tatsız deneyimleri vardı – ancak şimdi Alexander'ı mahvetmeye çalışmasını görmezden gelemezdim.

Dalgın bir halde bir numara çevirdim ve hattın içinden ses geldiğinde, geri adım atmak için artık çok geçti.

“Bayan Bishop,” diye seslendi Edward neşeli bir şekilde. “Demek, hâlâ yaşıyorsun.”

“Son zamanlarda bir hayli işlerim vardı.” Her çocuk bu yalanı anlardı, ama Edward beni utandırmamak için oldukça centilmen davrandı.

“Seni özledim.”

Bu itirafı beklemiyordum, ama dürüst olmam gerekirse, benimde onu özlemiş olduğumu itiraf etmem gerekiyordu; sadece şu anda yanımda olamayan insanla bağlantı sağladığı için değil, ayrıca benim bir arkadaşla ihtiyacım olduğundan dolayı da. Çok hızlı bir şekilde eski alışkanlığıma dönmüştüm. Kendimi işime gömmeyi ve Alexander olmadan

geçen zamanı iyi veya kötü atlatmayı diliyordum. "Bende seni özledim. Bir şey duydun mu?" diye sordum, biraz vicdan azabı çeksem dâhi. Edward'ın, benim onu sadece bilgi kaynağı olarak kullandığıma dair bir izlenimi olmamalıydı.

"Pepper, kraliyet ailesinin herhangi bir üyesiyle konuşmayı reddediyor," dedi Edward iç çekerek – onun hayal kırıklığı tıpkı benimkini yansıtıyordu.

Demek, Pepper, o geceki olayları kendine göre anlatmayı tercih ediyord. Suçlamalarını yönelttiği kişiyle yüzleşmek niyetinde değildi. Bunu Alexander'ın yerine başkasından duymak, can yakıyordu.

"Sen iyi misin? Öğle yemeği için buluşabiliriz," diyerek sessizliği böldü Edward.

"Ben iyiyim, ama iyisi mi biz bunu hafta sonuna erteleyelim. Arkadaşlığına ihtiyacım olabilir," diye itiraf ettim.

"Bir saniye, randevu defterime bakmalıyım önce. Birkaç film izleriz ve adam akıllı bol miktarda şarap içeriz."

Gülümsemek zorunda kaldım. Bu gerçek bir arkadaş ayırt edebilmektir – hazır bulunmak ki, dertlerimi benimle birlikte içki içerek unutturmak, oysa kendisi şu anda bulutların üzerinde uçmaktaydı. "Tamamdır."

"Clara." Edward'ın sesinden endişe duyduğu anlaşılıyordu. "Şayet bana ihtiyacın olursa... Ben buradayım. Her zaman. Nasıl ve nerede olursa olsun."

"Bunu biliyorum," diye fısıldadım. Birisi insanın içindeki zayıflığı anladığında, güç göstermek zordu. Ancak şimdi tökezlersem, bu Kral Albert'in benim irademi kırmış olduğunu, kazanmış ve başarmış olduğunu gösterirdi.

Telefonu kapattı ve bir anda boş boş duvara bakakaldım. Alexander'ın isteğine uymuştum ve konunun dışında kal-

mıştım. Kendisi, bizim ilişkimizi tehdit eden, aksilikleri hal-letmeye çalışıyordu. Fakat bunun artık bir sonu olmalıydı. Derhal.

Ayağa kalktım ve Bennett'in ofisine gittim, onu ve Tori'yi muhtemelen baş başa yaptıkları bir görüşmelerinde rahat-sız edeceğimi bile bile. Ancak Bennett yalnızdı. Beni gördü-ğünde, gözleri endişe içinde kısıldı. Oturdum ve sandalye-nin üzerinde, huzursuz bir şekilde hareket edip durdum.

"Anlat hadi," dedi Bennett.

"Biraz uzun bir öğle paydosu yapmak isterdim."

Bennett şaşkın bir halde beni inceledi. "Elbette," dedi yavaşça, "ama bunun için benden izin almana gerek yok ki. Sen kesinlikle o kadar çok mesai yapmışsındır ki, bununla rahatlıkla bütün bir hafta öğle yemeği yapabilirsin."

"Biliyorum, ama geri dönmeyebilirim."

"Hiçbir zaman mı?" Bennett'in kahverengi gözleri keyif-ten parlıyordu.

Biraz rahatlamaya çalıştım ve başımı salladım.

"Hayır, sadece bugün için. Birisiyle konuşmam gerekiyor ve her şey daha karışık bir hal alabilirdi."

"Ne kadar zamana ihtiyacın varsa al." Bennett öne eğildi. "Meraklı olmak istemem ve biliyorum ki, şu anda bir sürü sıkıntıların var, ama ne yaptığını biliyorsun, öyle değil mi?"

Başımı salladım. Hâlbuki bu düpedüz yalandı. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu, sadece içgüdülerimi takip ediyordum.

"Öğleden sonra görüşürüz."

Ofisi terk ettim ve Belle'yi aradım. İlk çalışta telefonu açtı.

"Desteğe ihtiyacım var," diye açıklamada bulundum, Belle henüz 'alo' diyemeden.

"Nereye geleceğimi söyle bana."

Telefondan, internette bulmuş olduğum adresi bildirdim. Belle hiçbir soru sormadı.

Benim için seve seve istediklerimi yapan arkadaşlarım vardı ve onları artık daha fazla dışarda bırakmama zamanı gelmişti. Sadece kararlılığımla bu problemi çözemezdim. Belle'nin desteği, çok iyi olurdu.

Az sonra Kensington'daydım. Şans eseri Norris Alexander'le birlikteydi ve o olsaydı bunu kolaylıkla başaramazdım. Yedek korumayı kolayca saf dışı edebilmişim.

Görünüşe bakılırsa Belle *destek* kavramını oldukça ciddiye almıştı: üstünde daracık siyah bir tayt, üzerinde bol siyah bir kazak giymişti ve sarı saçlarını gergin bir topuz şekline sokmuştu.

"Safi klişe casusu gibi görünüyorsun," dedim gülerek.

"Poff." Belle büyük boyutlu gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Önce destek çağırısı yapıyorsun, ardından da beni tanımadığım herhangi bir adrese getirtiyorsun. Kendimi güvenlik açısından en kötüsüne hazırladım, hepsi bu kadar."

"O zaman gidelim, James Bond." Ancak ben daha kapıyı açamadan, Belle bileğimden tuttu.

"Ne oldu, Clara? Burada neler oluyor? Bana neden ihtiyacın var?"

Belle'nin, yüzde yüz, benim tarafımda olduğunu biliyordum, cevabım ne olursa olsun, önemli değildi. Planlarımı daha fazla gizli tutmak için hiçbir sebep yoktu. "Bana engel olman için ki, onu öldürmeyeyim."

"Kimi, Tanrı aşkına?" diye bağırdı Belle.

"Pepper spreyini," diye cevap verdim ve kapıya doğru baktım.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Eğer seni bir paparazzi görürse, yüzün yarın bütün magazinlerde yeniden görülecek."

Acılı bir şekilde gülümsedim. "Plan tam olarak bu."

Kapıya vurdum, bu arada Belle – şaşkınlık derecesinde inandırıcı – en korkutucu ifadeyle yanıma geldi. Erkekler konusunda bir veya birkaç kez yanılmış olabilirim, ama arkadaş seçimimde mükemmel bir elim vardı, bu kesindi. Kapıya vuruşuma hiç kimse tepki vermedi. Kararlılığımın nasıl sallantıya girdiğini hissettim, fakat kendimi toparladım. Bura boş elle geri dönmek için gelmemiştim. Bunun üzerine elimi kaldırdım ve bir kez daha vurdum. Kapı bu kez aralandı ve tanıdık bir çift göz göründü, beni görünce de gözler fincan altı tabağa kadar bir boyut aldı.

"Konuşmamız gerekiyor." Pepper kapıyı burnuma kapatmadan, ittim.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu. Pepper'ın mükemmel yüz hatlarına çıplak bir korku oturdu.

"Benimde kendi kaynaklarım var." Atıfta bulunmaya gerek duymadım. Onun, Londra'daki en yakın akrabasının yanına gizlenebileceğini çözmek için, insanın bir dâhi olması gerekmiyordu. Bu kız her gün kendi yüzünü magazinlerde görmeye alışkındı. Sonuç olarak anlaması gerekirdi ki, özel hayatının özelden başka her şey olduğunu. Ve şayet, o bunu bugüne kadar bilmemişse, şimdi biliyordu.

Pepper sıska kollarını göğsünün önüne bağladı, bakışlarını heyecanlı bir şekilde Belle'ye kaydırды. En iyi arkadaşıma

kesinlikle bir içki borcum vardı. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Sorun değil." İteleyerek yanından geçtim, koridora girdim ve Pepper'ın çerçeve içinde bir fotoğrafını kaptım. Fotoğrafta kendisinden daha büyük bir baskıyla kol kola kameraya gülümsüyordu. İstemeyerek itiraf etmeme rağmen, şayet Pepper teyzesine benziyorduyorsa, kırklı yaşlarını geçtikten sonra da gerçek bir güzellik olacaktı. "Söyleyeceklerin beni ilgilendirmiyor, ben sana bundan sonra nasıl olacağını anlatmak için buradayım."

Pepper'ın gözleri ince çizgiler halini aldı. "Seninle herhangi bir anlaşmaya varacağımı düşünüyorsan şayet..."

"Anlaşmalar için zaman çoktan geçti. Ben kraliyet ailesi değilim." Ellerimi belime koydum ve ona korkutucu bir şekilde baktım. "Şu andan itibaren Alexander'a ve onun ailesine olan temasını keseceksin. Artık onların yakınlarında bulunmayacaksın. Onların hakkında bir daha konuşmayacaksın. Ve onların hakkında basında herhangi hikâyeleri yaymayı keseceksin."

"Bunu niçin yapacaktım? Bu daha da güzel olurdu. Onlar için senin hiçbir önemin yok ki," diye tısladı Pepper.

"Çünkü baban senin İngiliz Kralı'nı becerdiğinden kesinlikle hoşlanmayacaktır," diyerek geri ateş ettim ve yanımda duran Belle'nin yüz hatlarının kayarken, güneş gözlüğünü çıkarttığını fark ettim.

Pepper'ın solaryum bronzluğu anında solmuş gibi göründü.

"Bunu asla söylemezsin."

Bununla birlikte onun yaralı noktasını bulmuştum. Artık üzerine sadece tuz serpmem gerekiyordu.

"Buna cüret edeceğime dair, iddiasına var mısın?" diye tersine çevirdim ve her bir kelimeyi vurguladım ki, onun o serçe beyninde silinmeyecek şekilde çapa atmıştım. "Her gün Peters&Clarkwell'de mesleğim gereği ne yaptığımı biliyor musun? Ben basın bültenlerini yazıyorum. Dedikodu basınına şimdiye kadar hiçbir şey yazmadım, ama aslında bu çok zor olmamalı."

Pepper parmaklarıyla boynundaki zarif dökümlü inci kolyesine sınıksı sarıldı. "Bu şantaj."

"Biliyorum. Senden kopya çektim." Pepper daha da aptal olabilir miydi? Kendisinin bu tehlikeli pozisyonun içinde, benimle uğraşma fikrine varmış olması, aslında çılgıncaydı. "Hatta birkaç haber başlıkları düşündüm bile. *Biberlenmiş – Kral ve genç sevgilisi.*"

"Kulağa harika geliyor," diye sıırıttı Belle. "Yaşlı adam ve kendisinden çok genç kadın, görünüşü bu durumda şahane bir etki yaratır."

"Ama bu aynı zamanda sansasyon yaratmak için yeterli olur mu?" diye irdeledim ve sanki Pepper'ın korkmuş yüz ifadesini fark etmemiş gibi yaptım. "Peki, bu nasıl *Sarah'ın arkadaşı ne kadar süredir yatağını ısıtıyor?*"

Belle düşünceli bir halde parmağı ile çenesine tıkladı. "Çok kurnazca değil, ama bunun yerine daha önemli bir noktayı vurguluyor. Doğrusunu istersen bu başlıkların hiç biriyle yanlış bir şey yapamazsın."

"Ayrıca zaten birden fazlasına ihtiyaçları olacak," diye ekledim. "Herhangi bir magazin bu hikâyeyi kaçırmak isteyeceğini düşünmüyorum."

"Gidin buradan," diye feryat etti Pepper, yanımızdan doğru kapıya fırladı ve bir hışımla kapıyı açtı.

"Kraliyet ailesini rahat bırakacağın konusunda uzlaşırsak, olaylar başka şekilde gelişebilir. Senin onlarla olan ilişkin Sarah'la birlikte öldü," diye açıkladım buz gibi bir sesle.

Pepper, görünür bir halde sinirden köpürüyordu. Belle ve ben onun yanından geçerek kapıdan çıktık.

"Sen hiçbir zaman onlardan biri olmayacaksın," diye bağırdı arkamdan.

Rahatlıkla göstermiş olduğum orta parmağım, onun görüşüyle ilgilenmediğime dair, açıkça bir işaret olmuştu.

Köşeyi döner dönmez, Belle beni soru bombardıman tuttu. "Hay melun hay, bu da neydi böyle? Bu gerçekten doğru mu? Ve lanet olası, sen benim en iyi arkadaşım la ne yaptın?"

"Bu gerçekten doğru, diye cevap verdim omzumu silke rek. "Pepper, bunun olacağını görmeliydi."

"Neyi?"

"Beni," diye mırıldandım. "Bana ait olanı koruyacağımı bilmeliydi."

Ofise geri dönerken, ufak bir şeyler atıştırdık – intikamın oldukça acıktırdığını fark ettim. Buna rağmen, St. Moritz gezimizden bu yana kendimi bu kadar hafif ve sorunsuz hissetmemiştim. Pepper'ı sorguya çekmek, benim yeterince güçlü olduğum inancımı kuvvetlendirmişti ki, kendimi ve Alexander'ı bu kaostan sağlam bir şekilde çıkartmalıydım. Eğer Pepper benim tehdidimi ciddiye alırsa, medyanın sahne önündeki ışıklarından tez zamanda kaybolacaktı ve bununla birlikte Sarah'ın ölümü hakkında daha başka soruşturmaların da.

Şimdi artık sadece Alexander'ın geri gelmesi kalmıştı.

Çalışma masama oturur oturmaz, Tori duvar bölmesinin üzerinden baktı. "Telefonun aralıksız çaldı."

"Üzgünüm." Telesekreteri kontrol ettim, ama hiç kimse bir mesaj bırakmamıştı.

"Telefonu açar açmaz, arayan kişi kapattı," dedi Tori. "Görünüşe bakılırsa birisi sadece seninle konuşmak istiyor."

İçimde anında panik duygusu dalgalandı. Daniel benim nerede çalıştığımı biliyordu. Hatta bir keresinde buraya gelmişti. Bütün bu kaosun içerisinde olabildiğince ex-sevgilimin görülecek davası hakkındaki herhangi bir haberdan uzak durmuştum. Gözaltı durumundayken, serbest bırakılmış olması, beni şüphesiz bu konu hakkında bilgilendirmişlerdi. Ama parmaklıklar arkasında oturduğu sürece, ben güvendeydim. Elbette arayan kişinin, Daniel olduğuna dair kanıtlarım yoktu. Buna rağmen karnımdaki his, onun olması gerektiğini söylüyordu. Yazın şüphe uyandıran telefonlarla rahatsız edenin de. Ve partide ortaya çıkması, onun ne kadar tehlikeli olduğunu bana açıkça göstermişti.

Tam o anda, tiz çalma sesi işitildi ve Tori bana anlamlı bir bakış attı, duvar bölmesinin arkasında kaybolmadan önce. Titreyen parmaklarla telefonu açtım.

"Alo?"

"Clara." Hattın diğer ucundaki sesi duyar duymaz, içimden enfes bir sıcaklık geçti, sıcaklık anında yakıcı bir heyecana dönüştü.

"X!" diye bağırdım rahatlamış bir halde, ancak rahatlamam kısa sürdü. "Sen miydin sürekli bana ulaşmaya çalışın?"

"Evet."

"Normal insanlar hemen kapatmak yerine bir mesaj bırakırlardı," dedim, ancak ona sitem etmemeye karar verdim. Onun sesinin tınısı bile, ondan kilometrelerce uzakta olmanın acısını dindirmeye yetiyordu.

"Yani, doğrusu ben sokaktaki adam değilim," diye karşılık verdi Alexander kuru bir sesle.

"Bunu kimse iddia etmiyor zaten."

Sandalyemin üstünde geriye yaslandım. Dalaşımız kadar, onun sesinin tonunu da harika buldum.

"Norris, seni daha sonra ofisten alacak."

Oturduğum yerden doğruldum ve ahizeyi daha sıkı tuttum. Ama Norris Alexander'a eşlik ediyordu. Yani beni almaya gelecekse, bu demek oluyordu ki...

"Beş buçukta," diye devam etti Alexander, karşılık vermezince.

"Sen döndün," dedim sessizce ve erken umutlanma konusunda neredeyse endişe duydum.

"Evet," diye cevap verdi Alexander.

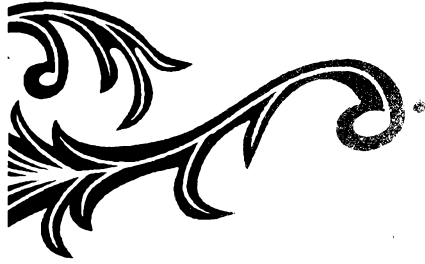
"Ve seni göreceğim miyim?"

"Evet. Konuşulması gereken bazı şeyler var. Bağışla lütfen, ama şu anda müsait değilim." Alexander'ın boğuk sesini duydum. Görünüşe bakılırsa elini ahizenin üzerine koymuştu.

Alexander'ın mesafeli ses tonundan yola çıkarak, onun şu anda yalnız olmadığına karar kıldım, bu açıklamayı kendim dâhi yutmasam da.

Fakat alternatif fazlasıyla acıydı.

"Bekliyorum seni," dedim, ancak Alexander telefonu kapatmıştı bile.

Londra'nın akşam saatlerindeki iş trafiği, her gün yeniden bir meydan okuma gerçekleştiriyordu. Peters&Clarkwell'i terk ettiğimde, hayal kırıklığına uğramış bir halde arabalara baktım. Arabalar tampon tampona, dar caddenin üzerinde ilerliyordu. Şık siyah Rolls-Royce santim santim bana doğru geliyordu. Sonunda sokağın kenarında, önümde durdu. Aceleyle arka koltuğa atladım, Norris'in inmesini ve bana kapıyı açmasını beklemedim. Son saatleri kafayı yemeden nasıl geçirdiğim, benim için de bilmeceydi. Kapıyı kapatır kapatmaz, Norris hareket etti.

Aradaki camı aşağı indirdim. Gerçi Norris bir şelale gibi konuşmuyordu. Her ne kadar en kötü senaryoları kafamdan uzaklaştıramasam da, onun konuşmadan var olması, hiç yoktan daha iyiydi. Yarı pişmiş teoriler ve karanlık anılar arasında kalmışken, bir içgüdü beni her ihtimale karşı en kötüsüne hazırlıklı olmaya zorladı. Alexander yola çıktığından beri, bizim bu krizi bir şekilde atlatacağımız düşüncesi-

ne sıkıca sarılmıştım. Bazı günler daha başarılı olmuştum, diğer günler daha az başarılıydım. Bugün ise son günlerden bir tanesiydi. Tek bir şey biliyordum:

Onu seviyordum.

Dünden veya önceki günden daha çok ve yarından daha az. Ona karşı olan sevgim, ayrı kaldığımız sürede daha da büyümüştü ve her şüpheden daha da güçlüydü. Eğer Alexander kaybolursa, onu tekrar bulurdum. Eğer mahvolursa, onun iyileşmesini sağlardım. Biz birbirimizi iyileştirirdik. Başka bir seçenek yoktu. Pes etmek, söz konusu bile olamazdı. Artık olmazdı. Onun gerçekte nasıl olduğunu görüyordum, onun olmak istediği adamı seviyordum ve bir gün olacağı adamı. Geri dönüş yoktu.

Norris omuzundan bana doğru baktı. "Westminster'a doğru bir kestirmeyi takip edeceğim. Belki böylece A105'in etrafından dolanabilirim."

"Tamam." Güzergâh hiç umurumda değildi. Bir yandan da sabırsızlıktan, onun bir kez kornaya basmasını isteyecektim, ya da inip metroya atlamıştım. Diğer yandan yolculuk, sakın bir şekilde yaklaşan savaşa hazırlanma fırsatı veriyordu. Varsın güzergâh seçimi, benim etkimin dışında kalsın, ancak kendi kaderim hakkında çok iyi karar verebilirdim.

Alexander belki beni herhangi yanlış bir koruma içgüdüsü yüzünden göndermek istiyordur, ama benim için kendimi güvende hissettiğim sadece tek bir yer vardı: onun yanı. Ondan ayrı olmak, sanki ikiye bölünmüş gibi hissettiriyordu – sanki birisi bedenimin yarısını, kalbimi, ruhumu koparıp almış gibiydi. Ancak Alexander sayesinde, tamamlanmış bir bütün oluyordum ve bu yüzden onun gitmesine izin vermezdim. En azından savaş vermeden.

Önümüze, akşamın erken saatlerinde aydınlatılmış parlamento binası ve Big Ben çıktı, ancak benim o iki gözde görülmeye değer şeylerde gözüm yoktu. Onun yerine gözüm semtte oldukça yeni bir büyümeye ilişti: Westminster Kraliyeti'ne. Kalbim acıyla büzüştü. Orada Alexander'le buluşmayı kabul edişimin üzerinden yarım sonsuzluk geçmiş olmalıydı. O zamandan bu yana çok şeyler değişmişti. Bir an kadar birisinin zamanı geri döndürmesini diledim ve Norris'in beni oraya götürmesini. Anılarımı korumak, sonsuza kadar anılarımda zevk içinde yaşamayı istedim. Bu çok daha kolay olurdu, sürekli savaşmak zorunda kalmaktan.

Norris sola saptı ve köprüye doğru yöneldi. Öne eğildim. "Gene de eve giden uzun yolu seçtiniz," dedim.

"Alexander, kısa bir duraklama eklemem için ricada bulundu," diye karşılık verdi Norris kısaca. Çenesi düşük olmak bir şeydi, ama Norris'in suskunluğu tamamen başka bir kalibredendi. Camdan bir kez daha Westminster Köprüsü'ne baktım, köprü fotoğraf çeken turistlerle kaynıyordu. Yüzlerini seçebilmem için fazla hızlı gidiyordum; bunun yerine tarifi imkânsız bir karmaşayla birleşmişlerdi, aynen içimdeki, anlaşılmayan huzursuzluk gibi. Önümüzde birkaç araç durma noktasına gelmişti ve Norris de durdu. Sol tarafa kaydım ve camı indirdim, trafiğin sıkışmasına neden olanı görmek için, ancak hiçbir ambulans göremedim, sadece turistlerden oluşan kalabalıklar ve sayısız güvenlik güçleri vardı.

Özel güvenlik güçleri.

Kafamın içinde bir düşünce şekil aldı. O anda Norris emniyet kemerini çözdü, arabadan indi ve bana kapıyı açtı. Eteğimi düzelttim ve Alexander'ı aradım, ama onu hiçbir

yerde göremiyordum. Sonbahar havası serindi, bu yüzden mantomu daha da sıkı bağladım ve saçımı düzelttim. Haftalar geçmişti Alexander'ı görmeyeli ve üzerimde iş kıyafetlerim vardı. Hiç değilse belime oturan Alexander-McQueen-Mantom vardı üzerimde. Bu da döpiyesime kadınsı bir puan veriyordu. Heyecandan dolayı resmen arka koltuğun üzerinde çantamı unutmuştum.

Norris'e döndüm ve kaşımı kaldırdım. "Ben niçin buradayım?"

Norris, şaşkınlığım karşısında, geniş bir şekilde gülümsüyordu. Diğer zamanlarda çekingen ve soğukkanlı Norris, Thamse Nehri'nin güney kıyısındaki görülmeye değer yerlere doğru inen taş merdiveni işaret ederken, içtenlikle sevinmiş görünüyordu. Gözlerim onun uzatılmış olan kolunu takip etti. Şaşkınlıkla, turistlerin düzenli sıralar halinde, basamakların sağında ve solunda yer aldıklarını gördüm. Birkaç fotoğrafımı çektiler, ben dikkatlice merdivenlerden iniyordum. İlk basamakta duran kişileri görünce, kesin olarak neler olup bittiğinin farkına varmamıştım.

Edward ve David orada el ele durarak bana gülümsüyorlardı. İkisi de burada neler olduğunu muhakkak biliyorlardı, ancak onların yanına gittiğimde, Edward sırtının arkasından bir gül çıkartıverdi.

"Bugün için," dedi Edward sessizce.

Gözlerime yaşlar hücum etti. Gerçi hâlâ burada neler olup bittiğini anlamış değildim, ama çarpan kalbim, beynimin algılamadığını anlatmaya çalışıyordu. Alexander bana bugün gül göndermeyi unutmamıştı, aksine eve geleceğini biliyordu ve bu oyunu düzenlemişti ki, bunun ne demek olduğunu hâlâ bilmiyordum.

Merakla David'e baktım. David'in dudaklarının kenarları seğirdi. Edward'a baktığımda ve o da aynı şekilde kırmızı bir gül sundu. "Yarın için."

Artık gözyaşlarım engelsiz bir şekilde yüzümden akıverdi. Çiçekleri aldım ve yoluma devam etmeden önce, ikisi tarafından kollarının arasına alındım. Her bir basamakta birisi elime bir gül tutuşturdu.

"Perşembe için!" diye bağırdı bir kadın.

"Cuma için."

Ekim için. Kasım için. Noel sabahı için. Yaşlardan dolayı yarı kör olmama rağmen, yürümeye devam ettim. Aynı anda hem ağlıyor hem gülüyordum. Burnum akıyordu. Kesinlikle tamamen kızarmış olmalıydım ve bir bostan korkuluğuna benzemiştim, ama şu anda hiç önemi yoktu. Yolda, neredeyse sendeliyordum. Aceleyle gülleri diğer elime aldım – bu anı kesinlikle mahvetmeyecektim, düşerek ve boynumu kırarak! Birisi çiçeklere uzandı ve onları benden aldı. Hızla arkamı döndüğümde, Belle arkamda duruyordu. Aynen benim gibiydi, gözyaşları içinde. Hiç değilse, artık aynaya ihtiyacım kalmamıştı. Nasıl görüldüğümü öğrenmiştim. Kollarımı Belle'ye sardım ve onu derinden etkilenmiş bir halde kendime bastırdım. Birbirimizi bıraktıktan sonra, Belle bana bir mendil uzattı. Mendille gözyaşlarımı sildim. Sonunda, Belle memnun bir şekilde başını salladı.

"Senin öğlen de haberin vardı," diye bağırdım sitemle. Belle ukala bir şekilde omzumu silkti.

"Benim severek yardım etmeye hazır olduğumu, herkes bilir."

"Gülleri sen tutar mısın?" Bunların son güller olmadığına dair bir his vardı içimde.

"Her daim. Senin için her zaman var olacağım." Belle'nin sözleri, gözyaşlarımın akmaya devam etmesine neden oldu. Ancak, beni şakadan itti. "Hadi, yürü. O seni bekliyor."

Merdivenlerden inmeye devam ettim ve yarı yolda, annemle babamı gördüm. İkisi birlikte bana bir gül uzattılar.

"Kötü günler için," diye fısıldadı annem.

O anda babamın ihaneti umurumda değildi ve ayrıca annemin bununla nasıl baş ettiği de. Onların kendilerine ait, berbat biçimleriyle... İkisi her zaman benim için var olacaklardı, her ne olursa olsun, durum aynı kalacaktı.

Lola diğer basamakta duruyordu ve o da bana bir gül uzattı. "Geçmişin hataları için."

Edward'ın, David'in ve ailemin dışında hiç kimseyi tanı mıyordum. Geleceğime dair bana yolu gösteren, tamamen yabancı insanlardı. Ağaçların içinde küçücük ışıklar parlıyordu ve kıyıcı gerçek dışı akşamın ilk saatlerindeki ışığa boğdu. Bazısı elime bir gül tutuşturdu, bazısı gülü önüme yere koydu, bana yolumu göstermek içindi. Küçük bir kız annesinin elinden kaçtı, üzerime doğru sendeleyerek geldi ve bana bir gül uzattı. Gülü almak için eğildim. "Sevilmek için," diye açıkladı büyüleyici bir bebek peltek konuşması ile. Küçük kızın saç örgüsünü düzelttim ve onu göğsüme bastırdım.

Sevgi için.

Burada olan bütün her şey aşk için oluyordu.

Doğrulduğumda, London Eye'in durma haline gelmiş olduğunu fark ettim. Trans halindeymiş gibi onun üzerine doğru yürüdüm, tebrikleri ve etrafta ki kamera flaşlarını gerçekte algılamadan. Giriş rampasında ki diğer zamanlarda burada turistler itişip dururlardı, takım elbiseli bir adam duruyordu, adam başını sallayarak beni selamladı ve kena-

ra çekildi, normal girişi VIP-girişinden ayıran hâlâtı çözmesi için. Kalbim deli gibi çarparken, yavaşça merdivenleri çıktım.

Alexander, dev dönme dolabın ayağında, bir gondolde duruyordu. Koyu renkteki takım elbisesi dar kesilmişti ve atletik vücudunu meydana çıkarıyordu. Kumaş pazılarının üstünde, hafiften gerilmiş olsa da, burdayım diyordu. Şaşkın bir halde soluk aldım. Tanışma günümüzde giymiş olduğu aynı takım elbiseydi bu, bağlanmamış kravata ve açık duran yakaya kadar aynıydı. Bakışlarımız karşılaştı ve dudaklarının etrafında anlamlı bir gülümseme vardı. Görür görmez, yüzümü sıcaklık bastı.

"Oldukça büyük bir numara, X," diye seslendim ona.

"Senin için bir gülüm daha var," diye karşılık verdi, ancak beni karşılamak için teşebbüste bulunmadı. Aksine, benim onun yanına gidip, gondola binmemi bekledi. Arkamdan kapılar kapanınca ve gondol yavaştan hareket etmeye başlayınca, korkarak döndüm. Şehrin nefes kesen manzarası ve onun Thamse Nehri'nin üzerine yansıyan ışıkları karşısında, bir an için tamamen büyülenmiş gibiydim. Arkamı döndüğümde Alexander baktığım yerde durmuyordu.

Kadifemsi kırmızı güllerin tam ortasında yüzüğü görünce, elimi ağzıma vurdum. Yüzük kesinlikle sıra dışıydı, aynen Alexander'ın kendisi gibi. Kızlık hayallerimin yakınından bile geçmeyen, hiçbir zaman hayal edemeyeceğim bir mutluluktu bu. Düzinelerce minik pırlantalar, kusursuz, koyu kırmızı yakutun etrafına düzenlemişti. Yüzük şehrin ışıkları altında nefes kesen bir güzellikle parlıyordu.

"Sonsuza kadar," dedi Alexander. "Benimle evlen, Clara."

Alexander önümde diz çökmesine rağmen, bu bir soru değildi. Bu pozisyonda bile baskın mizacı konuşuyordu. Çeşitli duygular, beni boğmakla tehdit ediyordu – yüzüğü parmağımda görmek, kaçmak, ağlamak, onu öpmek ve evet demek istiyordum. Onu döverek, onun beynine akıl yerleştirmek istiyordum.

“Ben... ben...” Sonunda hangi parçamın kazanacağını henüz bilmiyordum.

“Ben bunu tahmin etmiştim. Sen her zaman çok düşünüyorsun.” Alexander ayağa kalktı ve elimi tuttu. “Sen, sadece benim söylediklerimi yapmayı, ne zaman öğreneceksin?”

“Oysaki talebe olarak, yatak odasında iyi iş çıkarmıştım, sence de öyle değil mi?” Kendimi toparlamak için, derin nefes aldım. Ofisten, kötü bir tartışma olacağı düşüncesiyle yola çıkmıştım, ama bir evlenme teklifini gerçekten düşünmemiştim. “Belki başka alanlarda böyle olmaz.”

“İşte bu yüzden buradayız,” dedi Alexander. “Yarım saat boyunca buradan çıkamazsın.”

“Biz camdan bir gondolun içindeyiz,” diye itiraz ettim.

“Seni baştan çıkartmak, çok basit olurdu.” Alexander beni kendisine çekerken, ürperdim – bir tepki ki, fark edilmemesi mümkün değildi. Alexander anlamlı bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Peki, planın nedir?” diye sordum. Bakışlarım bir yüzüğe, bir Alexander’ın mükemmel hatları olan yüzüne gidip geliyordu.

“Karım olman için, seni ikna etmek,” diye cevapladı Alexander ve beni öptü. Ancak o doyumsuz, tutkulu öpücüklerden biri değildi bu, aksine hassasiyet dolu ve sözünde durma öpücüğüydü. Alexander beni bıraktığında, onu ye-

niden kendime çekme hissine karşı savaşmak zorunda kaldım. Alexander belirttiği üzere, beni baştan çıkartmayı denemiyordu, ama bedenimi hemen kontrol altına alısam, söylediği buna rağmen gerçekleşirdi.

Alexander bu problemi çözmek için bir adım geriye attı. İçinde yüzük olan gülü, ceketinin cebine koydu. Ardından el işaretleriyle, beni yanına çağırırdı.

Kararımın nasıl olacağından bağımsız... kesin olan şu ki, uzun zamandan beri Alexander'ın kollarında yatmadığımdı. Alexander'ın yanına gittim ve beni omuzlarımdan tutarak döndürdü. Öyle ki, şehre tepeden bakabiliyorduk.

Alexander, kulağıma eğilip, sessizce, "Tüm bunlar sana ait," dedi.

Yabancı birisi, Alexander'ın beni yumuşak ses tonuyla baştan çıkartmak istediğini düşünebilirdi, ancak sesindeki o kırılğanlık benim gözümünden kaçmadı. Onun yaptığı baştan çıkartmak değildi, aksine bir uyarıydı. Alexander için karar kılmak; görevi özgürlüğün üzerinde tutmak demekti. Alexander'la evlenmek, planlanmış hayatımı, hesaplanamaz sorumluluklarla dolu bir yol için, terk etmek demekti. Şayet onun karısı olacaksam, geri kalan ömrümün her saniyesinde sıkı gözlem altında olacaktım ve acımasızca teşrih edilecektim, elbiselerden tut, ziyaret ettiğim organizasyonlara kadar. Ne de olsa bu hayatı daha önce tatmıştım. Akbalar öncesinden üzerime üşüşmüşlerdi ve bundan dolayı yara almadığımı da iddia edemezdim.

"Sana sormamın egoistçe olduğunu biliyorum," diye devam etti Alexander. "Benim hayatımda çok az hareket özgürlüğü mevcut. Veliht olmamdan dolayı doğan vazifelerim yüzünden, bu ülkeye bağlanmışım ve şimdi senin de

bağlanmanı istiyorum. Ama tek bir seçim yapabilirim: Seni karım olarak seçebilirim ve tam olarak bunu yapıyorum. Hatta bunu her şeyin üzerinde tutarak ve hayatımın sonuna kadar istiyorum.”

Gondolumuz en yüksek noktaya ulaşınca ve tekrar aşağı süzülürken, aşağıdaki suya baktım. Alexander’la karşılaştırıncaya, benim karşımda, gerçek anlamda bolca seçenek mevcuttu: kendi kariyerim için karar verebilirdim, kendi arkadaşlarımı seçebilirdim ve hatta bir uçağa binip, herhangi bir yerde baştan başlayabilme kararı alabilirdim. Ve istediğim her adamı seçebilirdim.

Ama kararımın çoktan verilmiş olduğunu biliyordum.

Ben Alexander’ı seçiyordum, bunun için ödemek zorunda kalacağım bedele rağmen.

“Evet,” diye mırıldandım.

Alexander dondu kaldı.

“Evet,” diye tekrar ettim, bu kez daha sesli. Alexander beni bıraktı ve kabinin cam duvarıyla benim arama geçti, yüzüğü cebinden çıkarttı ve onu titreyen parmağıma taktı. Yüzüğü parmağımda hissettiğimde, derin bir kesinlik beni ele geçirdi. Yüzük oraya aitti, her zaman oraya ait olmuştu. Alexander, yüzüğünün olduğu elimi öptü.

Her bir söz daha büyük bir güvenle ve inançla, “Evet, evet, evet,” diye fısıkıverdi içimden.

Alexander beni havaya kaldırdı ve etrafında döndürdü. “Seni ilk kez öptüğüm zaman, gerçek sevincin ne demek olduğunu öğrenmiştim.”

“O zaman beni hemen bir daha öp,” diye fısıldadım. Alexander beni gondol camının korkuluğun üstüne oturttu ve bacaklarımın arasında durdu, bacaklarımı onun beline

doladım. Beni tutkuyla dolu öperken, eli enseme doğru ilerledi. Başımın arkasını şefkatle kavradı. Alexander'ın öpücüğü yavaş ve sonsuz şefkatle tüm bedenimi doldurmuştu.

Sonunda dudaklarını çekti ve burnunu beni burnuma sürttü. "Senin haberin bile yok. Seni burada ve şimdi hemen dümdüz yatıramamanın ne zor olduğunu bir bilsen, şaşardın."

"Cam kabinlerin içinde yer alan insanların, pantolonlarını üzerinde bırakmaları daha iyi olurdu," diye karşılık verdim geniş bir şekilde sırıtarak.

"Bu durumda sadece, bu akşam bir işinin olmadığını umut ediyorum."

"Hayatımın geri kalanında her akşam işlerim olacak," diye fısıldadım, Alexander bunun üzerine parmaklarını saçlarıma gömdü ve başımı arkaya eğdi ki, beni daha iyi öpmek istiyordu. Onu yakasından yakaladım ve ikimizin de arzuları büyürken, vücudumu ona doğru sıkıca bastırdım.

Alexander dudaklarıma yakın bir halde, "Şov henüz sona ermedi," diye homurdandı. Beni yere bıraktı. Ancak şimdi anladım, bizi yerden birkaç metrenin ayırdığını – yeniden oradaydık, başlamış olduğumuz yerde... ve aynı anda en başta durduk. İçimde, küçük kahkaha kabarcıkları dizilmişti. Alexander'ın elini tuttum.

"Şov?" diye sordum nefes nefese.

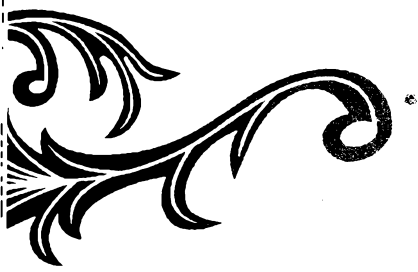
"Seninle karşılaştığım günden beri, seni dünyanın geri kalanıyla paylaşmam lazım," dedi Alexander, kapılar açılıp, düzinelerce kameranın flaşları yanarken, elimi dudaklarına götürdü. "Ve tam bu anı, bütün dünyayla paylaşmak istedim. Clara Bishop'un kararını benim için verdiğini herkes bilsin."

"Ben bunu her zaman yapacağım, her gün yeniden." Benim için, başka bir adamın onun yerini alabileceği ihtimali, düşünülür gibi değildi. Bu düşünceme rağmen, ona yaramazca göz kırptım.

"Eğer cevabım hayır olmuş olsaydı, o zaman ne olacaktı?"

"Bunu yapamayacağını biliyordum." Alexander omuzlarını gerdi ve o da bana göz kırptı. Bunu nasıl başarıyordu, şımarıklığının bu seksi etkisi nereden geliyordu? Gondoldan indik ve bizi bekleyen kalabalığa doğru yürüdük. Bu arada Alexander sol elimi havaya kaldırdı ki, herkes onu görebilsin diye. "Clara, evet dedi."

Kalabalık alkış tuttu ve tezahüratlar patladı. Ancak çok azını algılıyordum. Çünkü Alexander beni bir kez daha öptü ve sözümüzü tüm dünyanın önünde mühürledi.

Sonraki bir saati, Alexander'ın buraya davet etmiş olduğu ailesi ve arkadaşlarıyla sarılıp, tebrik edilerek geçirdik. Belle, nişan yüzüğü takılı olan elimi hiç bırakmak istemiyordu. Annem, çoktan tepetaklak olmuş vaziyette, düğün hazırlıklarına atılmıştı. Edward anneme yardım etmek için, ateş ve alev gibi görünüyordu. Alexander bizi nihayet tebrik edenlerin gurubundan kurtarmıştı. Onunla yalnız kalmayı, sabırsızlık içinde bekliyordum.

Arka koltuğa oturmam için yardım ederken, "Beni eve, yatağıma götür," diye mırıldandım. Yanıma oturdu.

"Beni durdurmaya bir çalış bakalım."

Alexander'ın kucağına tırmandım, öforik atmosferden dolayı hâlâ transtaymış gibi hissediyordum. Tüm duyularım, doğru kararı verdiğime dair kesinlik kazanmıştı. Alexander'la evlenip, veliahtın karısı olarak, statüne bağlı görevlere göğüs germek zor olacaktı. Ancak basit çözümler için çabalamayacaktım.

Şayet, bunun anlamı onsuz kalmak mecburiyetini getirecekse, bunu yapmayacaktım.

Alexander parmağımdaki yüzüğe dokundu ve muzipçe gülümsedi. Bu oldukça alışılmamış bir görüntüydü, beni karşılaştığımız o günden beri etkileyen o baskın, kendine güvenen adamdan çok farklıydı.

“Yüzük anneme aitti,” diye itiraf etti Alexander.

“Oh.” Birdenbire bu mücevheri bambaşka bir ışığın altında gördüm.

“Bunu bana ölmeden önce hediye etmişti.” Alexander annesinden çok sık bahsetmezdi. Konuştuğundaysa, sesinde her zaman derin bir üzüntü taşırdı. “O seni çok severdi. Annem çok güzel, ne istediğini çok iyi bilen bir kadındı ve babamla aynı değerdeydi. Babama alnını gösterebilen tek kişiydi. Sen bana biraz annemi hatırlatıyorsun.”

Bu oldukça büyük bir iltifattı. Büyülenmiş bir halde yutkundum. Annesinin hakkını verebilecek miydim? “Bu yüzüğü seviyorum. Aynen seni sevdiğim gibi... Şu anda bunların hepsinin sana fazla geldiğinin farkındayım,” diye devam etti aceleyle.

“Yani başka bir yüzük istersen şayet...”

Elimi geri çektim. “Sadece cesedim üzerine.”

“Yani bunun için ölmen de gerekmiyor.” Alexander güldü.

Alexander mesafeli, baskın ve sahiplenici olabiliyordu – kişiliğinin bütün bu yönleri beni inanılmaz bir şekilde heyecanlandırıyordu – ancak o mutlu olduğu zaman, sevgimden dolayı eriyip gidiyordum.

Alexander başıma bir buse kondurdu. "Eğer..." Alexander duraksadı ve gerilim içerisinde dışarıda, camın arkasındaki bir şeye baktı.

"Lanet olsun!"

"Ne oldu?" Arkamı dönmeye korktum. Herhangi bir felaketin mutluluğumuzu gölge gibi tehdit etmesine, belki bir gün alışacaktım. Ama bugün o gün değildi.

Birbirine bastırıldığı dışlerinin arasından, "Misafirimiz var," dedi. Benim elbiselerimi düzeltmek için bana yardım etmeden önce, gömleğini pantolonun içine tıktırdı ve dağılmış saçını sıvazladı. Ardından saçımın bir telini kulağımın arkasına itti ve bana gülümsedi. Az önce içimden sel gibi akan arzu, beni yeniden ele geçirmişti. Ancak ellerimi ona doğru uzattığımda, Alexander üzülerək başını salladı.

Camdan dışarıya baktım, neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Alexander'ın bana az önce evlenme teklifi yapmış olduğunu herkes biliyordu. Şayet, bundan sonra aralıksız bir şekilde habersiz ziyaretçiler tarafından rahatsız edileceksek, belki de taşınma konusunu düşünmemiz gerekcekti. Birkaç tane limuzin, sıralanmış bir şekilde evin önünde duruyordu – belliki park yasağı hiç umurlarında değildi. Yaklaştığımızda en az bir düzine adamın büyük kapının, çitin ve giriş kapısının önünde dikildiğini gördüm. Hatta evin içindeki bütün ışıklar yanmaktaydı ve kapı ardına kadar açıktı.

"Bu bir baskın mı?" diye sordum şaşkın bir halde. Alexander'ın yokluğunda bir şey mi olmuştu? Belki de bu standart bir prosedüdü, kraliyet ailesinin bir üyesi seyahatten döndüğü zaman gerçekleşiyordu.

"Şüphesiz." Alexander öğrenmişçesine ağzını yamulttu.

“Eğer kral geliyorsa, insan asla yeterince dikkatli olmaz.”

“K-K-Kral mı?” diye kekeledim.

“Babam bize ziyarete gelmiş.”

Norris arabaya durdurur durdurmaz, Alexander dışarıya atladı, bana elini uzattı ve beni evin istikametine doğru çekti. Birkaç koruma yolumuzu kesmek istediler, ancak Alexander’ı tanıdıklarında geri çekildiler. Mahcup bir halde onlara gülümsedim ve içecek bir şey ikram etsem, acaba protokole aykırı gelir mi diye, kendi kendime düşündüm. Alexander’ın babasıyla son karşılaşmamızdan sonra, onunla aynı odada olmamak için, her bir bahane işime gelirdi.

Kral Albert misafir odasında bir kadeh şarapla şöminenin yanındaki deri koltuğa yerleşmişti. Özenle göz önünde bulundurarak, mümkün olduğunca varlığından etkilenmemiş gibi, mantomu çıkarttım ve kanepenin üzerine koydum. Aslında oldukça tedirgindim. Şimdiye dek Kral Albert, Notting Hill’deki evimize ilgi göstermemişti. Nikâhsız yaşam birlik-teliğimizi feshetme konusundaki talebini hesaba katmıyordum.

Kral Albert’in habersiz ortaya çıkması iyiye işaret değildi.

“Bizi tebrik etmek için mi buradasın?” diye sordu Alexander taşlaşmış bir yüz ifadesiyle.

“Küçük gösterin için tebrikler,” diye alay etti Kral, şarabından bir yudum aldı ve başını salladı. “Bunu senden beklemezdim.”

Alexander babasına kötü kötü baktı. “Dikkatli ol baba, bu kulağa neredeyse bir iltifat gibi geliyor.”

“Ama değil, seni temin ederim.” Kral Albert kadehini sehpanın üzerine bıraktı ve dūřünceli bir halde parmak uçlarını birbirine dokundurdu. “Belki de seni küçümsedim.”

O anda kafama dank etti. Kral Albert’in elbette buraya gelmesi gerekirdi. Alexander bu akşam sadece ikimizin aile üyelerini davet etmemişti. Aynı zamanda iyi dūřünceli insanların da teklifine katılmalarını sağladı. Romantik bir davranıştı. İnsanların kalbi kırılmadan, ayrılmamızın mümkün olmayacağını anlatmış olacaktı, aynı şekilde bana da. Aslında Alexander bana teklifte bulunmamıştı, aksine babasına bu davranışla meydan okumuştu. Kamuoyunu da katmıştı ki, Kral Albert ilişkimizi daha halının altına süpüremeyecekti. Gırtladığım daraldı ve gözlerime yeniden yaşlar doldu. Her řey bir hileydi.

“Sen şov demiştin,” dedim.

İki adam da bana baktılar. Kral Albert kaşlarını çattı. “O neden bahsediyor?”

“Her şey sadece bir şovdu.” Kral Albert’e baktım ve bir adım ona doğru attım. “Sizin otoritenizi sarsmak için.”

Kral Albert’in yüzüne gerçeği söyleyen kişi ben de olabildim. Belki bununla birlikte, bu yalan yüzünden kaybetmiş olduğum kontrolümü, bir parça geri kazanmayı başaraabilir-dim. Gözlerimi kapattım ve yeniden açtığımda, her şeyin bir rüya olmasını diledim. Bunlardan hiç birinin gerçek olmadığını.

Kral Albert elimi tuttu ve beni şimdiye, buraya geri çekiştirdi. Gerçektir. Her şey. Bu gerçekten oluyordu.

“Ona illaki annenin nişan yüzüğünü mü hediye etmen gerekiyordu?” Kral Albert’in çenesi gerildi. “şayet bana so-racak olursan, burada olanlar safi savurganlıktır.”

"Yaptıklarım pandomim oyunu değil," dedi Alexander yavaşça. "Evet, ben gerçekten Clara'ya bütün halkın önünde bir evlenme teklifinde bulundum, ama sadece bütün dünyanın bunu duyması ve herkesin benim kiminle evleneceğimi bilmesi için."

İçimde, bir umut kıvılcımı parıldamaya başladı. Buna rağmen, nefesimi tutarak, dinlemeye devam ettim. Alexander her nelere niyetlenmişse, evlenme teklifini bilinçli bir şekilde olabildiğince çok ilgi çekmek üzerine kurmuştu. Bu düşünce, hiç mi hiç hoşuma gitmemişti. Gelecekte, hayatımın kaç özel anı, halk için şamata haline getirilecekti?

"Bir protokol vardır," diye tısladı Albert. "Bunu basit bir şekilde görmezden geliyorsun..."

"Protokolün içine sığayım!"

"Ama senin bir sorumluluğun var..."

"Kendime karşı bir sorumluluğum var," diyerek Alexander yeniden babasının lafını böldü ve elini kaldırdı. "Ve ona karşı."

"Ve ülkene," diye hatırlattı babası Alexander'a ve gömleğinin en üst düğmesini açtı. "Senin buradaki küçük romantizminden başka önemli şeyler de var."

"Biz on yedinci yüz yılda yaşamıyoruz ve ben politik düşüncelerden dolayı evlenmeyeceğim."

"Dünya sadece, aletin istediklerinin etrafında dönmüyor." Albert oğlunu bir müddet inceledi, ardından beni kolumdan tuttu ve kendisine doğru çekti. "Senin iğrenç eğilimlerinden haberi var mı onun? Onun, senin niçin gönderildiğinden haberi var mı?"

"Clara'dan gizlediğim hiçbir şey yok."

Kralla tartışmayı sürdürmek mantıksızdı. O seneler önce en büyük evladı hakkında hüküm oluşturmıştu, hatta onu savaşa göndermişti ki, oğlu daha fazla etrafında olmasın diye.

Kral Albert kolumu bıraktı ve iğrenerek beni inceledi. "O iğrenç eğilimlerin sadece bir evre olmadığını bilseydim, senin doğrudan cepheye gitmeni emrederdim."

Alexander cevap vermek için ağzını açtı, ancak ben önce davrandım.

"Çıkın buradan," diye bağırdım Kralla, kapıya doğru yürüdüm ve bir hışımla onu açtım.

"Derhal evimden kaybolun."

Adamların ikisi de şaşkın şaşkın bana baktılar. "Siz bana herhangi bir talimat verme pozisyonunda değilsiniz," diye ateş püskürdü Kral Albert, kendisini toparladığında.

"Oh, evet, öyleyim," diye karşı çıktım. "Ben sizi davet etmedim ve şimdi size kaybolmanızı söylüyorum."

"Gurur sahibi olduğunuzu söylemek zorundayım." Kral Albert donuk bir şekilde bana baktı ve kapıya doğru yürüdü. "Bununla birlikte kendinizi aileye kabul edilmiş görün."

Kurbanlık bir ayın bile bu ikiyezlü sahnelemeden daha hoş olurdu. Kral Albert'ın arkasından kapıyı çarptım ve bütün bedenimin nasıl titremeye başladığını hissettim. Kral, benim kararlılığımı sallantıya uğratmıştı. Alexander'ın ve benim ilişkim hâlâ daha titrek ayaklar üstünde durmaktaydı ve şayet bir gün parçalanacaksa da, bundan dolayı kendimi toparlayamazdım, bu kadarı kesindi. Yüzüğü parmağımdan çıkarttım ve Alexander'a uzattım. Alexander'ın yüzündeki acı, içimdeki cehennem eziyetini yansıtıyordu. "Bunu geri al."

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Alexander boğuk bir sesle.

"Bunu al," dedim ve gözlerimin içinde yanan yaşları hissettirdim. Şayet bütün bunlar kirli bir oyunsaydı, bu oyuna bir son vermeliydim.

Alexander parmaklarını elimin üstüne koydu ve elimi yüzüğün etrafına kapattı. "O senin. O, sana vermiş olduğum söz – tutmayı düşündüğüm bir söz."

"Karin olmamı neden istedin?" Bu soruyu sormak için kendimi zorladım, gerçi cevabı duymak istediğimden de emin değildim.

"Çünkü seni seviyorum."

Alexander bir adım daha da yaklaştı ve beni kapıya sıkıştırdı. Tuzağa düşmüştüm. İçgüdüm onu uzağa itmemi ve onun fiziksel yakınlığının etkisinden mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde çekilmemi söyledi. Onun bana yakın olduğu müddetçe, onun söylediği her şeye inanarak tehlikeye koşuyordum.

"Ben gerçeği bilmeyi hak ediyorum. Bana sadece babandan intikam almak için sorduysan şayet..."

"Babamla kesinlikle hiçbir alakası yok bunun," diye çıkıverdi Alexander'ın içinden.

"O zaman bana izah et bunu, X." Sesim bir fısıltıdan ibaretti ve gözlerimi dikmiş yere bakıyordum, içimde yeniden bir umut ışıltısı yanmıştı – bizim için muhtemelen mutlu sonla biteceğine dair.

Alexander elimden yüzüğü aldı ve yeniden parmağıma taktı.

"Seninle yarın evleneceğim, Clara. Bu bizim sırrımız. Şayet bundan dolayı bana daha kolay inanacaksan, bunu

yapacağım. Sana bir evlenme teklifi yaptım, çünkü benim karım olmanı istiyorum. Başkalarının ne düşündükleri beni ilgilendirmiyor. Gazeteler, babam, hiç umurumda değiller.” Alexander duraksadı, parmağını çenemin altına koydu ve beni ona bakmam için zorladı. “Senden duyacağım tek bir kelimeyle, bunu bu akşam daha resmi hale getireceğim.”

Yanağımı Alexander’ın avuç içine dayadım. “Üzgünüm. Baban beni sürekli delirtiyor.”

“Bunu, bütün çocuklarına yapıyor,” diye açıkladı Alexander. “Ve sen mükemmel uyuyorsun buna, tatlım.”

“Hatta bu akşam kaçıp gitsek, yine de bir düğün olur, değil mi?”

“Bir düğün, tam olarak seni uyarmış olduğum tüm görevlere dâhil.” Alexander’ın yüzünde hafiften bir üzüntü belir-di, kendisini gülümsemek için zorlamadan evvel.

“Ancak fikrini değiştirdiysen şayet, bunu anlayabilirim.”

“Hayır, fikrimi değiştirmedim,” diye mırıldandım. Kral Albert’in ortaya çıkmasına ve onun düşmanca açıklamalarına rağmen, kendim için doğru kararı verdiğime dair şüphem yoktu. Alexander ve ben birbirimize aittik. Elimi Alexander’ın takımının yeleğine sürdüm, kalın kumaşa rağmen karın kasları belirgin bir şekilde hissediliyordu ve kalbinin hızında duraksadım. “İşte burası bana ait.”

Elim daha aşağılara indi ve sertleşmiş aletin üzerine kapandı. “Ve burada ki de.”

“Sen yavaş yavaş sahiplenici olmaya başladın.” Fermuarını indirip, elimle aletini kavradığımda, Alexander’ın gırtlığından bir inilti çıkıverdi. O da eteğimi yukarıya kaldırıp, slipimin narin dantelinin üzerinden geçti.

“Kesinlikle,” diye onay verdim ve tek elimle aletine masaj uyguladım, diğer elimle pantolonunu kalçasından aşağı indirdim. “Sen bana aitsin ve şimdi beni almanı istiyorum.”

Alexander’ın parmak uçları ıslanmış külotumun üzerinden kaydı.

Bileğimi tuttu ve kolumu sırtıma bastırdı. Ardından, diğer koluma uzandı. Hiçbir şekilde karşı koymadım. Alexander kollarımı aşağı bastırdı ve bu şekilde üst bedenimi arkaya doğru eğmem için beni zorladı. Dişleriyle meme ucuma dokundu ve onu dudaklarıyla çekti. Dili tekrar tekrar bluzumun kumaşının üzerinden kaydı. Alexander bu şekilde göğüslerimi sırayla severken, arzum artmaya devam ediyordu. Kendimi ona doğru yamulttum, öyle ki benim şişmiş olan klitorisim, onun dikilmiş aletinin başına değiyordu. Külotumun danteli yırtılacak kadar gerilmişti. Alexander aletini ıslak etimin üzerinden, boydan boya kaymasını sağladı. Bedenimden bir titreme geçip gitti.

Ama Alexander, benim tatmin olmama, hemen izin vermedi. Kollarımı bıraktı, beni havaya kaldırıp, yatak odasına taşıdı. Odaya girer girmez, öpmeye başladı. Yavaş yavaş başladığı öpücükler, vücudumda oluşan tutkuyu giderek artıyordu. Arzulamaktan, neredeyse aklımı kaybedinceye kadar, öpmeye devam etti. Alexander, sonunda beni yatağa itti. Nefes nefese önce ceketini, ardından yeleğini ve sonunda gömleğini üzerinden sıyırdığını izledim. Sonra karşımda durdu, erkeksi ve tarif edilmeyecek kadar güzeldi.

Hâlâ, inanılmaz gibi görünüyordu. Birbirimize sonsuza kadar sahip olacaktık. Geriye kalan hayatımız boyunca birbirimizi karşılıklı keşfetme imkânımız vardı. Sonsuza kadar birlikte, cevaplar bulmak, aşkımızı tüm yönleriyle ifade ede-

bilmemiz için. Sadece bunu düşünmek bile nefesimi kesiyordu. O bana aitti. Sonsuza kadar.

Ve şayet bana kalsa, bu sonsuzluk derhal başlamalıydı. Bluzumun düğmeleriyle uğraşıyordum, ancak Alexander öne eğildi ve kumaşı kısa bir hamleyle ikiye ayırdı. Düğmeler odanın içinde oradan oraya uçtular. Ardından ince kumaşı omuzlarımdan sıyrıp, kollarımı kurtarınca, göğüslerim doğruca onun avuç içlerine kaydılar.

Alexander göğüslerimi yoğurup, ateş gibi yanan tenimi severken, boğuk bir sesle, "Seni tatmam lazım. Şehri terk ettiğimden beri, durmaksızın seni düşünmek zorunda kaldım," diye mırıldandı. Öpüp yalayarak vücudumun altına doğru çalışıyordu. Göbeğimden karnımdan doğru inerken, başımı enseme düşürdüm. Çenesiyle bacaklarımı ayırırken, yeni filizlenen sakalları, iç kısımlardaki narin tenimi çizdi. Kırıdamak zorunda kaldım.

"Bu hoşuna gidiyor mu, tatlım?" Alexander yanağını bacağıma sürttü. Bunun üzerine karıncalanmam, nefesimi kesen özlem dolu bir arzulamaya dönüştü. Kendimi ona doğru yükselttim. Alexander ellerini göğüslerimden çekti ve edep yerimi örten ince kumaşı kenara itti. "İşte! Gerçek özlemim. Hayatımın geri kalanında, ona hürmet etmekle geçireceğim. O da beni özlemiş mi?"

İnleyerek, bir evet çıkarttım, Alexander beni nazikçe öperken. Davetkâr bir şekilde bacaklarımı ayırdım, bunun üzerine Alexander dilini yumuşak etimin içine itti ve atan klitorisimi okşayarak sevmeye başladı. Bir çığlık attım. Bütün gece benimle ilgilenmesini istiyorsam, bacaklarımı birbirine bastırıp, onu bu şekilde tutmak yerine kendimi kontrol etmek zorundaydım. Ama bunun için bir neden yoktu,

çünkü Alexander'ın kesinlikle acelesi yoktu, aksine ipeksi etimi yavaş, temkinli hareketlerle yalıyordu.

Bu kadar uzunca bir zaman, onsuz kalmayı nasıl başarmıştım? Aslında onur madalyası hak ediyordum. Bir kız uzun bir süre, Alexander gibi bir adam olmadan var olmamalıydı. Ve aynen bunu söyleyecektim... daha sonra, eğer Alexander... Alexander parmağını içime ittiğinde ve keşfe başladığında, düşüncelerim buharlaşıp gitmişlerdi. Alexander'ın hiç durmamasını diledim. Bütün bedenim gerildi, doruk noktasının eşiğinde dengede durmaya çalışıyordum. Sevdiğim adam buydu işte. Evleneceğim adamdı. Bunu düşünmek bile çıldırmanın eşiğine götürüyordu beni, ancak parmaklarımı çarşafa geçirdim. Alexander dilinin hareketlerini hızlandırdı ve beni git gide orgazma sürüklüyordu. Zamanı durdurmak istedim. Alexander o noktayı, büyüyen bir etkiyle yaladı, masaj uyguladı. Etimi resmen emerek çekiyordu. Bu arada, karşı koymanın her bir belirtisi sönüp gitmişti. Sonunda ürpererek ve sarsılarak patlayıverdim. Şimdiye kadar bütün hayatım boyunca en şiddetli orgazm vücudumdan akıp gidiyordu.

Sarsıntı sona eremeden, Alexander beni kendisine çekti ve yavaş yavaş kendime gelirken, yüzüne bakmam için beni zorladı. "Üzerime binmeni istiyorum," diye emretti. "Aletimini içine nasıl kaydığını izlemek istiyorum."

Bacaklarımın arasındaki acı hissine aldırış etmedim, diz çöktüm ve oldukça yavaş bir şekilde onun üzerine çöktüm. Tüm boşluklarımı doldurana kadar, kalın aleti santim santim içime kaydı. Alexander'ın aletinin başı yarığımın temas ettiğinde, gırtlığımdan bir soluk çıkıverdi. Şimdiye dek, hiç bu kadar derinimde olmamıştı. Yine de, daha fazlasını isti-

yordum. Onu tamamen istiyordum. Dikkatli bir şekilde kalçalarımı hareket ettirdim ve köküne kadar içimi delen direğinin etrafında daireler çizdim. Ardından kışımı yükselttim. Alexander ellerini belime koyup, hareketlerimi yönetirken, yeniden aşağı çöktüm. Yine havaya kalktım ve aşağı çöktüm. Vücudumu arkaya yasladım ve onun üzerinde olmanın, onu derinlerimde hissetmenin tadını çıkarttım.

“Kendini bırak,” diye emretti. “Senin, içimde kaybolduğunda, ne kadar güzel olduğunu görmek istiyorum.”

Ve bunu yaptım. Bütün verdiğim sözleri dilimden sel gibi akıp giderken, kendimi ona gösterdim. Ben ona aittim. Bunu ona söylemem gerekiyordu ve ardından bir sonraki dalga tarafından yakalanıp, aşkımızda boğuldum. Birbirimize sıkıca sarılıp, çöktük. Bakışlarımızı birbirimizden ayırmaktan acizdik. Aşkımız uğruna çok savaş vermiştik. Onun ailesinin itirazlarını aşmış ve ikimizin geçmişindeki kötü ruhları kovmuştuk.

Yüzümü onun boynuna bastırdım. Kalbimin, onun vücudunun içinde atan atışlarını sayıyordum.

Ve burada, yatağın içinde, diğer insanlardan uzakta, Alexander bana bir kez daha o soruyu sordu. “Hayatının geri kalanını benimle geçirmek istiyor musun?”

Soru nefesimi kesmişti. Burada olan şey magazin için şaşalı bir şov değildi, aksine gerçek ve süslenmemiştir. Sayısız güllerden ve güzel sözlerden çok daha anlamlıydı.

Cevabım aynıydı. Ve her zaman aynı kalacaktı. Ama bu bizim karşılıklı yeminimizdi – ki başkalarının asla duyamayacağı sözlerdi. Bizi birbirimize, iyi günlerde ve kötü günlerde, bağlayan sözlerdi.

“Evet, istiyorum.”

Epilog

Tower Bridge'in karanlık köşesine, şakır şakır yağmur yağıyordu. Turistler, rehberin uyarısına, karanlık çöktükten sonra bu bölgeden uzak durmalarına, riayet etmişlerdi. Bu durum, Ethan'nın işine gelmişti. Onun gece aktiviteleri ne kadar az ilgi çekerse, onun için o kadar iyiydi.

Ethan saatine baktı ve canı sıkılarak, muhatabının geç kaldığını fark etti. Ancak talimatlar netti: beklemesi gerekiyordu. Patronunun müşterisi, deri ceketinin içinde, kahve-rengi kâğıda sarılmış paket için, hatırı sayılır bir meblağcık ödemişti.

En kötü tipler, her zaman en iyi ücreti öderlerdi.

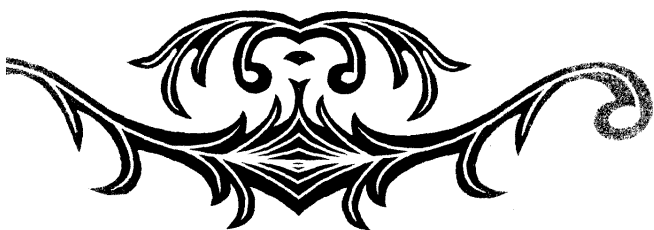
Ethan, arkasında ayak sesleri duyunca, adamı korkutmak için, oldukça yavaş bir şekilde arkasını döndü. DeAngelos gibi biriyle işler çeviren bir adamın dikkatli olmaması içten bile değildi. Ethan, adamın kapüşonla yarı gizlenmiş yüzünü tanımakta zorluk çekiyordu.

"Malı teslim almak için buradayım," dedi adam.

Ethan rahatlamış bir halde iç çekti. Adam gerçekten de onun muhatabıydı ve kavga arayan bir ergen değildi. Yabancı, Ethan ona paketi uzattığında, kapüşonunu indirmek için çaba göstermedi.

“Bu masrafı karşılamalı.” Adam, Ethan’a dolgun bir zarf verdi. Ethan onu deri ceketinin cebine soktu. Paketten kurtulduğuna çok memnundu – burada olan, onun şu anda söz hakkına sahip gangster patronundan, borç özgürlüğüne doğru bir adım daha atmasıydı. Ethan’ın, bu adamın neden bir silaha ihtiyacı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ve bunu zaten bilmek istemiyordu.

Tek bir kelime etmeden ayrıldılar. Birisi, malının yeni bir şiddet ekeceğini anında unutmak istiyordu; diğer ise nihayet vurabilmek için sabırsızlanıyordu.

Teşekkür

Kitabı yazmamda, bana yardım ettikleri içinir sürü insana teşekkür borçluyum. Bütün bunları, eşimin sevgisi ve desteği olmadan, hiçbir zaman başaramazdım. Dönüşümlü olarak ağlarken ve gülerken, gülerken ve ağlarken, sendeki bu melek sabrı için teşekkür ederim. Çocukları okula götürdüğün, arada bir bir şeyler yemem gerektiğini hatırlattığın için teşekkür ederim. En çok da, sadece elyazmasının revize edilmesi gerektiği için, seksten vazgeçmek için razı oluşuna teşekkür ederim. Senin gazetecilik-yükseköğrenimin gerçekten karşılığını buldu!

En derin teşekkürler Tamara Matay için gelsin. Onun bıçak gibi keskin bir bakışı ve Alexander bölümlerindeki birçok harika düzeltmeleri var. Senin sayende bu kitap muazzam bir dokunuşa sahip.

Ufak tefek düzeltmeleriyle dünya kadar detayı ve figürü benden daha iyi göz önünde bulunduran Bethany Hagen'e

teşekkür ederim. Eğer bana ihtiyacın olursa, sana her zaman arka çıkarım.

Laurelin Paige'ye teşekkür ederim. Senin bu kadar tutkulu bir yazar olmaktan dolayı, çok memnunum. Okumak için her zaman ayırmış olduğun zamanına, birçok tavsiyene ve maceramı desteklemene teşekkür ederim.

Teşekkürüm, Melanie Harlow ve Kayti McGee'ye gitsin ki, siz her zaman birbirinize sadık kaldınız ve beni motive ettiniz.

Hepinizi ne kadar çok sevdiğimden haberiniz yok. Sabahları benim seksi adamıma sarılır sarılmaz, ilk düşüncem siz oldunuz, hanımlar. Her gün.

FYW'deki kızlara, bu küçük acemiye kanatlarınızın altına aldığınız ve bütün o saçma sorularını cevapladığınız için teşekkür ederim. Sizler benim esinlenmelerimsiniz!

Lauren Blakely, Melody Grace ve K.A. Linde'ye akşam yemeği, içkiler ve stratejiler için teşekkür ederim. Haberler için de ayrıca teşekkürler. Bir dahaki sefere içkiler benden.

E.M. sen olmasaydın, ben muhtemelen aklımı kaçırdım. Benim bunu başaracağıma dair, sarsılmaz inancın için teşekkür ederim. Sayısız sabahın 3'ünde aldığın çaresizlik maillerine rağmen.

Daha iyi bir suç ortağı bulamazdım. Acilen, yeniden bu-
raya taşınmalısın.

Lindsey'den özür dilemek istiyorum. Bu kitabın elyazmasını, Atlantik'e atmamış olduğun için çok memnunum. Aksi-ne bu projenin içerisinde beni son satırına kadar dövdün. Umarım, Alexander ile bu kadar çok vakit geçirmiş olmamı yadırgamıyordursundur. Seni seviyorum, pislik.

Tara'ya ve Draft2Digital'e, bütün maillerimle boğuştu-
ları ve branşlarının en iyileri oldukları için teşekkür ederim.

Sansasyonel kapak önerileri için Vania'ya, Chandler'e ve
VLC Prodüksiyon'a teşekkürler. Üçüncü bölümün tasarımı
için harekete geçmenizi, sabırsızlıkla bekliyorum. Kadın iç
çamaşırı bölümünde sondaj yapmaya başladım bile!

Cait Greer'e son dakikadaki formatlama için teşekkür
ederim. Yüz bin kez teşekkürler!

Çok özel teşekkürler. Trish Mint'e ve Schmexy Girls'lerin
yaktıkları yeşil ışık, saçmalıkları ve çok eğlenceli havaları için
teşekkür ederim. Angie McLain ve Fan Girl Book Blogu'na
da teşekkürler ki, sizi anmama izin verdiğiniz için. Benim
için bunun ne demek olduğunu tahmin edemezsiniz. Sum-
mer's Book Blogu'na da teşekkür ederim, onun daha başta
dikkati Alexander'ın üzerindeydi. Ve tüm diğer bloggerlara,
yazarları sevdikleri ve destekledikleri için teşekkür ederim.
Sizler ciddi anlamda bir şeyleri etkileyen kişilersiniz. Sizin
tutkunuz benim için gerçek bir esinlenme. Yaptığınız şey
için teşekkür ediyorum!

Ve ben kadın okurlarıma teşekkür ederim. Sizin teşvik-
leriniz, önerileriniz ve destekleriniz, havluyu yere atmama
ramak kala, bana gereken gücü veriyor. Bu hikâye sadece
sizler için ve size daha çok, çok hikâyeler anlatmama izin
vermenizi umut ediyorum. Kitaplarımı okuduğunuz için te-
şekkür ediyorum. Sizleri seviyorum.

1

Soluk kış güneşinin parıltıları, mutfak penceresinden girip, içeriyi aydınlatıyordu. Gökyüzünde gezinen tek tük mor bulutlar, Nothing Hill'deki sessiz konut sokaklarını, sıra dışı pembe bir ışığa boğmuştu. Londra'nın sakinliğine ve sabahın güzelliğine rağmen, gözlerim sadece mutfaktaki adamı görüyordu. Üzerinde, ince belini rahat bir şekilde kavrayan, siyah ipekten bir pijama altı vardı. Bakışlarımı onun bariz bir şekilde belli olan karın kaslarında gezdirdim. Alexander, kahve doldurmak için tezgâha döndüğünde, parmaklarımla keşfetmeyi sevdiğim yere, sırtının V şekline, hayranlık içinde uzun uzun baktım. Siyah saçları, bizim sabahki aşk oyunlarımızdan dolayı dağınıktı. İki defa fantastik, ve her şeyi tüketen bir orgazm yaşamıştım. Ancak onun vücudu her ne kadar muhteşem olsa da, beni fırtına gibi fethetmiş olan, Alexander'ın kalbiydi. Bu, inanılmaz güzel adamın bana ait olduğunu, bir daha fark edince, nefesim kesildi.

Alexander, bana kupa uzatırken, şehvetli dudakları, her şeyi bilirim diyen bir edayla sırtıtmaya başladı. "Senin için, tatlım."

Dikkatlice bir yudum aldım ve tadını çıkartırcasına başımı salladım.

"Ee? Yavaş yavaş kahve yapmasını öğrenmiş miyim?" diye sordu Alexander.

"Fena değil," diye doğruladım ve bir yudum daha içtim.

"Dün akşamdan sonra, en azından yapabileceğim şey seni kışkırtmaktır. Hatta bunun anlamı sana kahve yapmak zorunda olsam da."

"Beni yarım gece uyutmazsan..." diye sataştım Alexander'a ve karnımın altındaki kasılmayı görmezden gelmeye çalıştım. Uykusuz kalmama neden olanlar aklıma gelir gelmez, baş göstermişti. İşe geç gitmem, yavaş yavaş alışkanlık haline gelmişti.

Geçtiğimiz aylar boyunca, sabah rahatlığının rutini gelişmişti. Güne, çay veya kahveyle başlamak üzerine, yapılan temel tartışmalarım da bu rutine dâhildi.

Resmi tatil günlerinin ve bununla bağlantılı ailevi yükümlülüklerinin, zarar almadan üstesinden gelmiştik. Alexander'ın babasının benim buharlaşıp kaybolmamı istemesi, annemin ve babamın evlilikleri hâlâ ipek ipin ucunda asılı olması... Üstesinden gelmemiz, oldukça iyi bir performanstı.

Bizim ilişkimiz, her zamankinden daha sıkı ve daha sağlamdı. Bir zamanlar aramızda bir duvar gibi yükselen yalanlar ve sırlar, yerini güven ve anlayışa bırakmıştı. Şimdi, benim için, bu senenin birlikte getireceği yeniliklere, yoğunlaşma zamanı gelmişti. Alexander'la evlenmek istemediğimden değil – gerçekte onun karısı olmak için sabırsızlanı-

yordum – sorun daha çok, benim uzak durmayı yeğlediğim insanlarla bir arada olmam gerekliliği idi. Bunun yanı sıra, hayatımın temelden değişeceği konusundaki tüm fikirlerle baş etmem gerekiyordu.

Alexander elini çeneme koydu ve ilgimi ona yöneltmem için beni zorladı. Gelecekte koparıp, şimdi ki zamana döndürdü. “Yüzünde yine o ifade var... çok fazla düşünüyorsun, tatlım.”

Gülümsemek için kendimi zorladım ve başımı salladım.

“Bir sürü işim var. Şu an sadece onları düşünüyorum.”

“Çok yakında düşünmen gereken bir husus daha eksilecek.” Alexander’ın bunu laf arasında söylemesine rağmen, nefesimi keskin bir şekilde çektim.

İşte, yine aynı noktaya gelmiş olduk – tam da bu türlü bir sohbeti onunla sürdürmek istemiyordum.

“İşimi özleyeceğim. Ayrıca onların bana ihtiyaçları var,” dedim. Başkalarından bunun hayal edilen bir meslek olmadığını anlıyordum ama benim Peters&Clarkwell’de yapmış olduğum iş önemliydi. En azından benim için. Uzun zamandır orada olmamama rağmen, katılmış olduğum bazı çevre ve sosyal kampanyalar, dünya çapında heyecan yaratmıştı. İşimin en güzel yanı ise, benim basın bültenleri ve sosyal medya faaliyetleriyle, dünyayı daha iyi bir yer yapmak için, gerçekten katkıda bulunmamdı. Bundan dolayı kesinlikle zengin olmayacaktım, gerçi buna, bana ait olan vakıf fonu sayesinde hiç gerek kalmıyordu. Elbette ki, yakında kraliyet ailesinin bir üyesi olmam konusunun da bir bedeli vardı: birçok diğer görevlerden dolayı, daha kendi mesleğimi sürdüremezdim. Bu acı bir ilaçtı. Tamamını henüz yutmamıştım.

Alexander'ın mavi gözleri parılıyordu. "Senin yanımda olmana ihtiyacım var ve çalışman gerekmiyor."

"Ama ben istiyorum. Kendime ait bir servete sahip olmak, bütün gün boyunca alışverişe gitmek ve kendimi bir spa salonundan diğerine atacağım. Bir mazeret değildi."

"Korkma, annen gibi olmayacaksın," diye açıkladı Alexander çekinmeden. Elbette ki, Alexander benim sorunumun gerçek özünün bu olduğunu, çok iyi biliyordu. En azından ben böyle düşünmüştüm, Alexander devam edene kadar. "Çok kısa bir zamanda, o kadar çok görevlerin olacak ki, alışveriş turları ve çamur paketleri için zamanın kalmayacak, inan bana."

Kahvemi kenara koydum ve elimi göğsünün üstünden pijamasının kemer kısmına kadar dolaştırdım.

"Mesela?"

Alexander kolunu belime sardı ve bir hışımla beni kendisine çekti. Aletinin aramızda nasıl şişmeye başladığını hissettirdi. Benden ne beklediğine dair hiçbir şüphem kalmadı. "Acaba günün tümünü yatakta geçirmekle başlayabilir miyiz?"

"Bunun hayali her ne kadar hoşuma gitse de, seni etrafımda çırılçıplak dolaşman, bahsettiğim diğer sorumluluklarından sadece bir tanesi. Karım olduğun zaman, senden bazı beklentilerim olacak, tatlım." Alexander'ın ses tonu yumuşak olmasına rağmen, beni kavrayış şekli hâlâ aynıydı, gevşetmek için hiçbir çaba göstermedi.

"Oh." Elbette. Daha aylar önce ofiste, şubat ayına kadar kalacağımı bildirmiştim. Peki, o zaman yakında bunun gerçekleşeceğini, niçin kabul edemiyordum? Çünkü bu, üniversitede öğrenmiş olduğum her şeyi arkamda bırakacağım

anlamına geliyordu ve bunun yerine kraliyet ailesinin burlanık sularında yolumu bulmak zorunda kalacaktım. Çoğu için ben sadece Amerikalı bir yan kesiciydim. Velihtla evlenmek konusunda, hiçbir yetkim yoktu. Eğitimim, kökenim – bütün bunların değeri yoktu onlar için ki, bu kariyerime sırtımı dönmek bana daha çok acı veriyordu.

Alexander'ın dudakları boydan boya çenemde gezindiler. "Bu bir ölüm fermanı değil."

"Muhtemelen değildir. Eğer sen bu durumu tam olarak böyleymiş gibi göstermezsen," diye karşılık verdim.

"Sen hayırsever işlerinde çalışmaya devam edeceksin. Evlendikten sonra, benim bütün kaynaklarım ve bağlantılarım emrinde olacak. Sadece, çevrimiçi kampanyalarına can vermek yerine, dünyanın en önemli liderleriyle tanışacaksın ve onlarla birlikte çalışacaksın."

Alexander'ın tüm bu olanları, gereğinden daha göz alıcı ve çok önemli gösterdiğine dair bir şüphe taşıyordum. Sorun şuydu, ben angajmanın ve politikanın arasındaki farkı gayet iyi biliyordum. Alexander da bunu bildiğimi gayet iyi biliyordu. Ben kararımı vermiştim – onun için ve bununla birlikte, bugüne kadar tanıdığım hayata karşı. Ben sadece her şeye alışmak için, biraz daha zamanım olsun istemiştim. Fakat Alexander için kademeli gelişmeler sayılmıyordu. Aramızdaki her şey neredeyse son süratle geliyordu. Oxford'daki mezuniyet partisinde tanışmamız, ilişkimiz ve birbirimize âşık oluşumuzun ön görülemeyen gerçeği. Oldukça inişli çıkışlı bir başlangıç yapmıştık. Ancak geçtiğimiz sonbaharda, birbirimize karşı açıkça itirafımızı yaptığımızdan bu yana, her şey daha sakın bir yolda ilerliyordu. Düğün iki ay

gibi kısa bir zamanda gerçekleşecekti. Haftalardır, aklımın nerede olduğunu bilmiyordum.

“Herhangi bir politikacıyla, masa başında oturmaktansa, seninle yatmayı yeğlerdim,” diye kiraf ettim içimi çekerek. Kariyerimden vazgeçmek, her ne kadar zor gelse de, Alexander yanımdaydı, o beni yakalardı. O benim kırılan dalgalar-daki kayamdı. Etraftaki dalgalar her ne kadar yükseğe vursa da, o benim merkezimdi. İhtiyacım olan her şeydi. O benim yanımda olduğu müddetçe, hayatımda olup biten her bir değişikliği herhangi bir şekilde yoluna koyacaktım.

Alexander’ın elleri kıcıma doğru kaydılar. “Bugün ger-çekten yatakta kalabiliriz.”

“Unut bunu.” Alexander’e şakadan bir tokat attım.

“Tori’ye söz verdim. Birlikte öğle yemeğine gideceğiz ve dakik olacağıma dair yemin ettim.”

“Patronuna, seni önemli ülke meselelerin oyaladığını söyle gitsin.” Alexander, tam olarak hangi meselelerin ol-duğünü göstermek için vücuduma baskı uyguladı.

İçimden gelen bir inlemeyi bastırdım ve Alexander dal-gınlığımı, utanmadan kullandı. Eteği kalçamdan yukarıya sıyırdı. Gırtlığından boğuk bir gürleme çıktı. Eli, jartiyer ve ona uygun külottan oluşan, incecik dantel takımın üzerin-den geçti. Tek parmağı ile kenara itince tutkumun ateşlen-diği yer ortaya çıktı. Heyecanın içimden sel olup aktığını hissettim.

“Adamakıllı vedalaşmadan, gitmene izin veremem,” diye homurdandı Alexander kadifemsi bir ses tonuyla.

“Oysaki sabah, iki kez bana sahip olmuştu.” Ancak bu an-lamsızdı. Bedenim anında büyüyen bir açgözlülükle Alexan-

der'in okşamalarına tepki veriyordu. Oldukça istekli bir halde kalçalarımın ona karşılık verdim.

Alexander, elimi pijamasının kemerinden içeriye itip, parmaklarımı beton kadar sertleşmiş aletine sardığımda, "Aman Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki," diye inledi. İş kesinlikle biraz daha bekleyebilirdi.

Yarım saat sonra nihayet geç kalmıştım. Belki de son günümün durdurulamaz bir şekilde yaklaşması iyiydi. Böyle devam edersem, Bennett beni zaten yakında işten kovacaktı. Evin kırmızı kapısını çarparak kapattım, çantamı omuzuma attım ve caddenin kenarında park halinde bekleyen Rolls-Royce'un gelmesi için elimi salladım. Norris'i, Alexander'in koruması, artık beni işe götürmek için de sorumluydu. Onu hiçbir yerde göremedim. Tam o anda yumuşak bir şeyin üzerine bastım. Durdum ve yere baktım. Ardından eğildim ve titreyen parmaklarla yerdeki gülü kaldırdım. Gözlerimi küçük bahçede gezdirdim ki, bahçenin az da olsa özel bir yaşantı sağlaması gerekiyordu ve gülden geri kalan parçaları yere bıraktım.

Birisi buraya gelmişti.

O anda Norris yanıma geldi. Her zamanki nötr yüz ifadesine rağmen, gergin duruşu, benimle aynı şeyi düşündüğünü anlatıyordu: evin kapısının önünde bir gülün olması sadece hayranlık belirten bir ifade miydi, yoksa bir tehdit miydi?

"Siz birisini gördünüz mü?" diye sordum, ne kadar aptal bir soru olduğunu farkına varmıştım. Şayet Norris evin

yakınlarında birisini izlemiş olsaydı, o kişi çoktan en yakın polis merkezinin yolunda olurdu.

Norris gülü kaldırdı ve inceledi. İlgüdüsel olarak bir tane yaprağını kopardım ve onu parmaklarımla arasında ezdim. Yaprak oldukça soğuktu, neredeyse donmuş gibiydi. Gül belki de bütün gece buradaydı. Sonuç olarak gülü yere bırakan kişi, evi yirmi dört saat boyunca en azından üstünkörü gözetim altında tutan, güvenlik görevlilerin yanından kaçak bir şekilde içeriye sızmıştı.

"Bayan Bishop," dedi Norris düşünceli bir halde ve beni evin kapısına doğru iteledi, "ben Alexander ile konuşurken, lütfen içeride bekleyin."

Mümkün değildi. Hayatım zaten şimdiden tamamıyla çığırından çıkmıştı. Her bir tehdit edici duruşun beni korku ve endişeyle sarmasına izin veremezdim. Beni barikat altına almaları, kesinlikle bir çözüm değildi.

"Ama acilen işe gitmek zorundayım. Zaten geciktim."

"Sadece bir dakika sürecek," diye ısrar etti Norris.

Öfkeden köpürerek, Norris'in beni yeniden eve götürmesine izin verdim. Sonuç olarak başka bir seçeneğim yoktu. Sanki her şey eskisi gibiymiş yapmak istesem de, yine de beni işe götürmesi için Norris'e bağımlıydım. Bu yüzden ya dışarıda yalnız başıma bekleyecektim ya da yeniden içeri girecektim. En azından bu şekilde önemli bir şeyi kaçırmamış olduğuma dair emin olabilirdim. Benim çıldırmış olan eski sevgilim Daniel, birkaç ay önce bizim taşınma partimizde üzerime yürüdüğünden beri, Alexander güvenlik önlemlerini güçlendirmişti. Daniel tutukluydu ve cinayete teşebbüs-ten, bir dizi daha az dramatik suçlardan dolayı, mahkeme önüne çıkartılmayı bekliyordu. Alexander ve Norris, benim

güvenliğim konusunda yaptığı konuşmaları dikkatle minimum seviyede tuttular. En azından ben onların yakınlarında olduğum sürece böyle konuşuyorlardı. Alexander'ın evlilik teklifinden sonra adeta mutluluktan uçuyordum. Ama bu olay anında her şeyi değiştirmişti. Şayet, bir şey oluyorsa, bunu bilmek zorundaydım.

Kapı kapanır kapanmaz, Alexander koridorda belirdi. Yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu – bir meziyet ki, bunca zamandır medyanın gözü önünde olmaktan dolayı mükemmelleştirmişti – ancak sert duruşu, en üst seviyedeki alarm hazırlığı içinde olduğunu belli ediyordu. Çok emin değildim, ona doğru yürümeli miydim yoksa kapının yanında durmalı mıydım... ona yakın olmam onu sakinleştirir miydi yoksa onu daha çok huzursuz mu ederdi? Annesinin ve kız kardeşinin kaybindan sonra, beni de kaybedecek diye çok korkuyordu ve Daniel'in saldırısı onun korkusunu daha da güçlendirmişti, güvenlik ağının ne kadar sıkı olduğu hiç fark etmiyordu.

Norris, Alexander'e gülü uzattı. İki adamdan tek kelime dâhi çıkmadı. Ancak yüzleri her şeyi açıklıyordu.

"Neler oluyor burada?" diye sordum.

"Az bir şey dışarıda bekleyebilir misiniz?" diye rica etti Alexander korumasına.

Bilgi sadece bu kadardı.

"Şimdi bana bu gülün yanıp tutuşan bir hayranın hediyesi olduğunu açıklar mısın," dedim, kapı Norris'in arkasından kapanır kapanmaz.

"Olabilir," dedi Alexander, ancak söylemedikleri daha önemliydi.

"Daniel hâlâ gözaltında tutuluyor ve dava gününü bekliyor," diye devam ettim.

"Clara." Alexander'ın ses tonundaki uyarı duyulmayacak gibi değildi, ancak ben bunu önemsemedim.

"Bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmayı kes," diye kızdım ona. "Bu evi aylardır atom silahlarının bir deney laboratuvarı gibi gözetiriyorsun. Şayet eğer bir şeyler oluyorsa, bunun hakkında bilgim olması gerekiyor."

Kendi dört duvarlarımızın içinde bile gözetim altındaydık. Ancak çoğu zaman hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi yapabiliyordum. Alexander'ın kendisine tayfa olarak yazdırmış olduğu adamlar, mesleklerine mükemmel hâkim olan eski askerlerdi. Ancak bütün gizliliklere rağmen, onların her daim orada olduklarını hissettim. İşte bile, silahlı eskortlar olmadan kapının önüne çıkıp öğlenleri bir şeyler atıştıramıyordum. Burada olan bitenler, her zamanki alışılmış önlemlerin üzerindeydi. Hatta güvencemin en büyük tehdidinin, parmaklıkların arkasında oturmasına rağmen. Tabi eğer...

Tam o anda jeton düştü. Korkmuş bir halde elimi ağzıma vurdum. "Aman Tanrım."

Daha sözleri söyleyemeden, Alexander beni kollarına aldı. "Güvendesin."

Ama değildim. Değil mi ki...

"Ne zamandan beri?" Sesim boş geliyordu.

"Tehlike yok. Norris ve ekibi olduğu sürece..."

Küçük bir hareketle Alexander'ın sözünü kestim. "Ne zamandan beri?"

"St. Moritz'den beri," diye cevap verdi Alexander, alışılmışın dışında sessiz bir şekilde.

"St. Moritz'den beri mi?" dedim kargaya benzer bir sesle. Bu birkaç ay önceydi. O zamanlar Pepper, bazı suçlamalarla halkın önüne çıkmıştı. Alexander'ın ona uyuşturucu

verdiğine dair açıklaması, bütün hayatımızı temelinden değiştirmişti. “Bunca zamandır senin haberin vardı? Hatta bana evlenme teklifi ettiğinde de?”

“Evet.”

Alexander’ı iterek kendimden uzaklaştırdım, çünkü birdenbire nefes alamama duygusu kaplamıştı beni. Oda, çepeçevre dönmeye başladı. Etrafıma itinayla ördüğüm koruyucu duvarlar, tıpkı kâğıttan bir ev gibi çöktü ve daha fazla görmezden gelemediğim bir panik dalgası tuttu, beni.

“Korkmanı istememiştim. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ki?”

“Lanet olsun, bu *her şeyi* değiştirmiş olurdu.” Fakat bu doğru değildi. David’in dışarıda bir yerlerde başıboş dolaşmasını bilmek, bana kesinlikle güvende olduğum hissi vermeyecekti. Bu durumda bilmek, güçle eşdeğer anlamda değildi. Ancak bu, şimdi haberdar olmam gerçeğini değiştirmiyordu. “Bu nasıl olabildi?”

“Fazlasıyla gayretli olan bir avukatın yardımıyla.” Alexander’ın dudakları neşesiz bir gülümseme halini aldı. “Beni bildirdiklerinde, Daniel çoktan kaybolmuştu.”

“Kaybolmuş muydu?” diye tekrar ettim inanmayarak ve birbirinden çok farklı, sınıflandıramadığım duyguların, beni ele geçirdiklerini hissettim. Daniel nasıl öylesine kaybolabilirdi? O, şartlı serbest kalmış olsa bile, ona karşı suçlamalarım duruyordu.

“Askeri bir geçmişi olmayan birisi için, radara yakalanmamayı iyi beceriyor.”

Bu kez, Alexander beni kollarına aldığı anda ona karşı koymadım, aksine beni korumak için her şeyi yapacağı bilinciyle, ona sımsıkı sarıldım. Fakat tüm bu olanların karşısında

ne düşünmeliydim ki? Norris'in bile Daniel'ı bulamamıştı. Alexander'ın adamlarından hiç bir, onun buraya gelmiş olduğunu ve kapının önüne bir gül bıraktığını görmemişti. Bunu düşünmek bile damarlarımdaki kanın donmasına yetiyordu.

Kendimi Alexander'ın kollarından sıyırdım ve kapıya doğru yürüdüm. "Yola koyulmam gerekiyor."

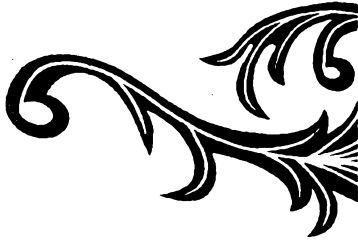
"Clara, şayet ben..."

"Hiçbir şey duymak istemiyorum," diyerek Alexander'ın lafını böldüm. Aylardır Alexander'ın koruma içgüdüsünü abartılı bulmuştum. Çünkü, onun paranoyasına sebep olan kişinin parmaklıklar ardında oturmasıyla yola çıkmıştım. "Hangisi daha kötü bilmiyorum. Daniel'ın serbest bırakılması mı yoksa, senin bunu benden saklaman mı? Bana yalan söyledin. Sakin bir şekilde düşünmem gerekiyor."

"Clara," diye seslendi Alexander keskin bir ses tonuyla, ancak onu dikkate almadım.

"Bunun gibi şeylere ihtiyacımız olmadığını düşünmüştüm. Sonra görüşürüz, X." Alexander, başka bahaneler sunmadan gittim. Elbette, beni sadece korumak istediğini biliyordum, ama bu ne ihanetin boyutunu daraltıyordu, ne de zorlukla kazanmış olduğum içsel dengemin anında yerle bir olmasının gerçeğini yok ediyordu. Ben sadece, az önce anlamış olduğum şeyi, sakın bir şekilde hazmetmek istiyordum.

Beni gerçekten hiç kimse koruyamazdı.

2

Çalışma masamın başına oturur oturmaz, benim bölme-
min giriş kapısında tanıdık bir kırmızı kafa göründü. Yorgun
gülümsemesiyle Tori'ye el sallayarak, içeriye çağırdım. O da
içini çekerek kendisini misafir koltuğuna bırakıverdi. Kısa
zaman içinde, şişmeye başlayan küçük karnını ovmaya baş-
ladı. Görünüşe bakılırsa, onun hayal kırıklığının benimkin-
den aşağı kalır bir yanı yoktu. Hiçbirimiz haftaya güzel bir
başlangıç yaptığımız için sevinemiyorduk. Onun için sadece
kızgınlığının çıldırmış bir ex-sevgili ya da abartılı endişe du-
yan bir nişanlıdan kaynaklanmadığını umut edebiliyordum.
Diğer yandan Tori, erkeklerin en sıcakkanlısıyla, en kibarıyla
birlikteydi. Bu nedenle de benim endişem muhtemelen se-
bebsizdi.

"O kadar kötü mü?" diye sordum acıyarak, kollarımı
bağlayıp, sandalyemde geriye yaslandım. Sabırla bekledim.
İtiraf etmeliyim – Tori gerçekten de yorgun görünüyordu.
Gözlerinin altında siyah halkalar vardı, açık tenli olduğun-

dan halkalar daha da belirgindiler ve dolgun dalgalı saçları, gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, sırtında sallanıyordu.

“PostAid Kampanyası’yla arkadaşlarımla topallayarak geliyorum. Aslında hafta sonu çalışmak istedim, ama ölesiye yorgunum. Üstelik ikinci dönem, daha da kolay olmalıydı.”

“Muhtemelen patronunla konuşmalısın,” dedim kuru bir şekilde ve Tori’ye göz kırptım.

“Sanırım o benden daha da yorgun. İkizler gribe yakalanmışlardı. Hepimiz tamamen bitkiniz.” Tori yeniden karnına baktı. “Gelecek beş ayın, üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. Zavallı sırtım şimdiden perişan halde. Şu ergonomik sandalyelerden bir tane alayım diye düşünmüştüm. Fiyat etiketine baktıktan sonra, öylece kaldı.”

“Bu, benim işkolik babamın mükemmel bir Noel hediyesi hayali.” Parmağımla yepyeni ofis sandalyemin kol kısmına tıkladım, bununla birlikte bu abartılı hediye, babamın beni yatıştırmak istemesi için yeni bir girişimi olduğunu bile bile atlamıştım. Eğer babamdan ne kaçındığımı ne de ona sitem etmediğimi göz önünde bulundurursam, onu başka bir kadının yanında gördükten sonra, kesinlikle saçma bir jestti. Annem ve kız kardeşim de, buna benzer, pahalı hediyelere boğulmuşlardı. Ama hepimiz çok iyi biliyorduk ki, dünyanın hiçbir hediyesi, anneme yaptıklarını telafi edemezdi. “Doğrusunu istersen benim buna ihtiyacım yok.” Ayağa kalktım ve sandalyeyi ona doğru ittim. Hiç değilse bununla birlikte, babamın duygusal rüşvet denemesiyle bir iyilik yapabilirdim.

“Gerçekten mi?” Tori’nin yüzü güldü, ancak ardından ön uyarı olmadan gözlerine yaşlar doldu. “Ben bu haftanın senin son iş haftan olduğunu sürekli unutuyorum.”

“Ben de sürekli, her bir küçük olayda yaşlara boğulduğumu unutuyorum,” diye takıldım Tori’ye.

“Ama bu duruma pozitif yönden bak. Hiç değilse yeni bir ofis sandalyesine sahip olacaksın.”

Tori, güçlkle gülümsemeye çalıştı. “Şimdi kendimi daha da berbat hissediyorum. “Doktor aradı ve bugün mutlaka uğramamı söyledi. Acaba, öğle yemeğimizi erteleyebilir miyiz?”

“Sorun değil.” Neşemin, zoraki olduğunun anlaşılmasını diledim. Her ne kadar bebek için sevinsem de, Tori’yle birlikte son öğle yemeklerinden vazgeçmek zorunda olmam, beni derinden üzüyordu.

Benim için şimdiden, konu veda ise, profesyonel durumumu korumamın ne kadar zor olduğunun bilincindeydim. En azında Bennett’le ve Tori’yle bağlılığımız kopmayacaktı – onlar nişan törenimin ve düğünümün davetiye listesinde yer alıyorlardı. Tori, Belle’nin benim için düzenlemiş olduğu uçarı bekârlığa veda partisine katılmaktan, hamileliği nedeniyle, vazgeçmek zorunda kalacaktı. Aynı anda birkaç ay sonra bebeği kollarıma alabileceğim için delice seviniyordum. Bu sırada o ikisi için derin bir dostluk gelişmişti, gerçekte onlara karşı sevgimin kısmen şundan dolayı da geliyordu, onların sözüm ona normal ilişkilerini kıskanıyordum. O ikisi istedikleri gibi sinemaya gidebiliyorlardı, buna karşı biz sürekli fotoğrafçı yığını tarafından takip ediliyorduk ve ertesi sabah suratlarımızı mutlaka magazinlerde buluyorduk. Not kâğıdını ve kalemi yakalayıp, patronumun ofisine

gitmek için yola koyuldum. Onunla son sabah toplantılarından birini yapacaktım. Kapısına gelince durdum, ancak Bennett ahize kulağında, elini sallayarak beni içeriye çağırırdı.

“Anlıyorum,” dedi Bennett, büro sandalyesinin üstünde döndü ve odaklanmış bir şekilde Gherkin’in cephesine baktı. Aynı zamanda salatalık diye de hitap edilen, hemen yandaki gökdeleni süzdü. Solgun güneş ışığı bu gökdelende yansıyordu.

Bennett’e bakınca kendimi doğrudan, tepetaklak bir halde, sonraki lunaparkta yer alan hız trenine benzeyen duygulara attım. Geçen hafta annem nazikçe, bir insanın hayatındaki en stresli yirmi beş olaydan, bir makale elime sıkıştırmıştı. On tane görüş birliğinden sonra, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde saymayı bırakmıştım. Ancak muhtemelen çok daha fazla madde çıkabilirdi. Gerçekleşmesi yakın olan bütün o değişikliklerin baskısı ve gerginliği, muhtemelen beni de tıpkı Tori gibi gözyaşı patlamasına karşı hassaslaştırıyordu, ancak kendimi tutmaya karar vermiştim. Bennett nihayet telefon görüşmesini sonlandırdı, bana döndü ve nasılsın diye sordu.

Hayır, ağlamayacaktım; en azından bugünden başlamayacaktım buna, ancak son iş günümde yapacaktım bunu.

Bunun yerine tepe üstü, hafta sonu kâğıda dökmüş olduğum stratejilere atladım. Alexander’ın sayısız yükümlülükleri sayesinde, benim için tek avantaj, normal çalışma zamanımın dışındaki projelere de fazla zamanım olmasıydı. Yarım saat sonra, düşünmüş olduklarımla, Bennett’i hemen hemen kazanmayı başarmıştım.

"Ben sensiz ne yapacağım?" diyerek içini çekti Bennett. BBC ile hayata geçireceğimiz büyük sağlık kampanyasının ayrıntılarını yukarıdan aşağı takır takır anlatmıştım.

Bennett'i parmağım ile tehdit ettim. "Sakin yine başlama."

"Sen bu herifle gerçekten evlenmeyeceksin dimi?"

"Evlilikten bahsetmişken," diyerek karşı saldırıya geçtim. "Sen Tori'yi ne zaman saygın bir kadın yapacaksın?"

"Hey, ben ona sordum!" Bennett'ın kahverengi gözlerinin etrafında gülmekten doğan kırışıklıklar belirdi ve Bennett ellerini havaya kaldırdı. "Tori yeniden bir fiil sekiz saat uykuya doyar doymaz, beni kiliseye sürükleyecekmiş, öyle dedi."

"Kendi savunmam," diye açıklama yaptı Tori, arkamdan kapiya gelerek, "şu anda tıpkı bir zombiye benzediğimi ifade etmeliyim. Ben sadece düğün günüme ait tek bir tane yarım yamalak düzgün bir fotoğrafım olsun istiyorum. Fotoğrafta, sanki biraz sonra birisinin üzerine atlayarak, kafatasının içindeki beynini yiyecekmişim gibi görünmek istiyorum."

Çınlayan kahkahâlâr altında ofisime geri döndüm, sayı açısından git gide büyüyen projelere kendimi adanmak için ki, kutsal salonları nihayet terk etmeden önce, bu projelerin başlamasını istiyordum. Bir saat sonra bütün dosyaları ayırıp, denşirim ile ilgilenecek olan, ilgili proje yöneticilerine delege etmişim. Ofisime geri dönerken, cep telefonum çaldı. Ekranda Lola'nın yüzü parladı. Görüşmeyi kabul etmeden önce, aceleyle kendi bölmeme koştum. Günlük hayatım yeterince malzeme oluyordu. Yırtıcı muhabirliklerde ve annemin babamın evlilikleri hakkındaki spekülasyonlar, şu anda ihtiyacım olan en son şeyler arasındaydı. Bu muh-

temelen gülünç olmalıydı. Benim bir süper markette gıda bölümünden aldıklarımı milyonlarca seyirciye listelemek... Fakat bu insanları, annemin ve babamın evlilik sorunları üzerine fikirlerini beyan etmeleri için davet etmek, kesinlikle söz konusu olamazdı.

"Hey, Lola," dedim nefes nefese.

"Maraton koşusu mu yaptın?" diye sordu Lola ve hafiften kızgın bir halde ilave etti: "Ve ayrıca neden fısıldıyorsun?"

"İşteyim," diye cevap verdim yumuşak bir ses tonuyla.

Kız kardeşimi çok sevmeme rağmen, onun dürüstlüğü-nün yanı sıra biraz empati kurma eksikliği vardı.

"Senin bir ofiste çalıştığını düşünüyordum, kütüphanede değil."

Bir kez daha kız kardeşimin içinde eriyip birbirine karışan, kendisine has İngiliz ve Amerikan karışımı kültürüne sadece hayret ediyordum. Büyük Britanya'ya göç ettiğimizde Lola, hafif İngiliz aksanına alışabilecek kadar küçüktü, ancak onun karakteri tipik Amerikalıydı. Buna karşı ben daha çok bir Amerikalı gibi konuşuyordum, ancak sözlerimi İngilizler gibi düşünerek seçiyordum.

"Özel hayatım biraz daha özel kalabilirse, bunun güzel olabileceğini düşünüyordum," diye karşılık verdim ve istemsizce gözlerimi yuvarladım - iyi ki beni göremiyordu. "Bu yüzden de ailevi meselelerimizin, uzun uzadıya, gazetelerde anlatılmasını istemiyorum."

Gerçi Peters&Clarkwell'deki iş arkadaşlarımla, benim hakkımda dedikodu basınına bilgi satmaları için bir sebep göremiyordum. Fakat Alexander'la nişanlandığımızdan beri basın, bana karşı adeta histerik bir ilgi oluşturmuştu. Hakkında haber yapılmayan hiçbir şey kalmamıştı - yumurtaya

karşı olan özel eğilimimden, serbestçe koşuşturan tavuklardan tut, karakterime kadar, bunlar hakkında aniden röportajlara atlayan, seneler önce üniversitede benimle birlikte bir semineri ziyaret eden insanlardı.

“Annem gazeteye çıkmak için yanıp tutuşuyor,” diye itiraz etti Lola.

Normalde ona katılırdım, fakat annemin ısrarla red etmesi, babamın onu aldattığını itiraf etmemesi, onun net bir sınır çektiğine dair açık bir belirtisiydi. Açık saçık ifşa edici bir hikâye kazançlı bir mesele olurdu – ve annemi ağır bir yıkıma sürükleyebilirdi. Elbette Lola baş sayfalarda görüntülenmekten haz duyacağını hiçbir zaman itiraf etmeyecekti. Ortak genlerimiz buna kıyasla yansıtılmıştır ki, o benim daha genç, zayıf ve daha iyi giyinmiş versiyonum gibi görünüyordu; belirgin bir şekilde daha iyiydi, dürüst olmam gerekirse. Bu arada Lola bir nevi eğilim belirleyici haline gelmişti ve New York’lu Kate-Spade-El Çantaları için adeta bir reklamı tetiklemişti. Bütün magazinler onun üzerine atladılar, onun gardırobunu en ince detayına kadar analiz ettiler ve onu, on imrenilen bekâr kadınlar listesine aldılar. Bana göre bu açıkça abartılıydı. Diğer yandan da basını bu şekilde, şu anda kulislerin arkasında olan bitenlere karşı oyalamaktan çok daha iyiydi. Bu ayrıca Lola’yı rahatsız etmiyor gibi görünüyordu.

“Annem, yüksek resmi bir olay için, benim bir elbise ve şapka almamı istiyor,” diye devam etti Lola. “Ne olursun bana, işinin yakında sonlanacağını söyle. Birlikte çıkmamız için ısrar ediyor annem.”

“Onunla, gelecek hafta sonundaki nişan için, güzel bir şey almaya gitsen,” diye yatıştırdım Lola’yı.

"Bu olay için, şapkayı aylardır dolabında tutuyor," diye açıkladı Lola üstüne basa basa. "Gelecek hafta aile buluşmasında bunu sana soracak, her iddiasına varım. Kendini buna hazırla."

"Bunu elbette yapacak." İç çekerek saate baktım. "Kapatmam lazım. Acelem var."

"Annemi daha fazla bekletirsen, işte o zaman sana hepten rahatsızlık verecek," diye uyardı Lola ve telefonu kapattı.

Kendimi, şu anda, alışverişi düşünmemeye zorladım. Bu da işimi özlemem için başka bir sebepti: işim, yaklaşan düğünümün tantanası karşısında, bana hoş bir değişiklik sunuyordu. Bilhassa, şimdiki Alexander'ın yine benden gizlediği, bir şeyler vardı. Babası önceden olduğu gibi bizden hayır duasını esirgiyordu. Daniel da önceden olduğu gibi dışarıda bir yerlerde serbest dolaşıyordu. Boğazımda büyük bir düğüm oluştu ve korkuma karşı savaş vermekte zorlanıyordum. Kendimi işime gömebiliyordum ve gerçeğe yüz yüze gelmeme gerek yoktu.

Birkaç sunum ve rapordan sonra saate baktım. Neredeyse öğlen olduğunu fark ettim – midemi düzenli beslenmeye alışık olduğuna şüphem yoktu. Çünkü gurluyordu, ancak iştahım yoktu. Tori olmadan ki, o beni ofis binasını terk etmez, sürekli gözetlendiğim için oyalıyordu. Onsuz, kapının önüne çıkmak istemiyordum. Cep telefonumdan vızıltı sesi geldi. Bana yemek yemeği hatırlatması gereken alarmı kapattım ve gerçekte alarm görevi olmadığını fark ettim, aksine birisinin aradığını.

"Clara Bishop'un ofisi," diye cevap verdim sahte bir resmiyetle.

"O sürtüğ orada mı?" diye sordu Edward abartılı İngiliz soğukluğuyla.

Bir sırtmayı daha bastıramadım. Alexander'ın küçük erkek kardeşi, kraliyet ailesinin seve seve çekebileceğim bir üyesiydi.

"Çok yazık. Size, hafta sonundaki kızlar gecesinde olmanız için, acilen davet edildiğinizi söyleyecektim."

Ahizenin içine soludum. Edward çıkışından beri, cinsel yönelimini dikkat çekici bir zevkle kutluyordu. Bu onu daha da sevimli yapıyordu. "Kızlar gecesini mi?"

"Senin ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum, ancak donanım eksikliğim olan bazı yerleri, *tutkumla* telafi edeceğim. Üzerine bir de *dram* var."

"Cennette sorunlarınız olduğunu sakın söylemeyin."

"Hayır, hayır, ben arındım," diye cevap verdi alaycı bir şekilde. "Sadece, en sevdiğim iki gelinimle, birazcık eğlenmek istiyorum. Belle de katılıyor ve şayet Alexander bir gece sensiz ve vajinan olmadan dayanamayacaksa eğer, bunu sende de yapabiliriz."

"Sen nasıl utanmaz bir adamsın böyle."

"Beni tam da bu yüzden seviyorsun, itiraf et."

Bu noktada aksini söyleyemezdim. "Ben..."

Sözler boğazımda takılı kaldılar. Alexander yanımdaki sandalyeye oturup, kendini beğenmiş bir sırtmayla, dinginliği korumak için mücadele edişimi izliyordu.

"Af edersin... Dikkatim dağıldı. Birazdan geri ararım," diyebilirdim sonunda.

"Ona selamlarımı gönderdiğimi söyle," diye açıkladı Edward.

Derin bir nefes aldım ve cep telefonumu çantama tıktım.

“Bir mesaj gönderemez miydin?” diyerek patlayıverdim – içimdeki huzursuzluğun, nihayet patlak vermesine müsaade etmiştim.

“Konuşmamız gerekiyor.” Alexander’ın sesi alçak, ama kararlıydı. Baskın. Güçle dolu ve kararlı. Hafiften bir baş dönmesi beni ele geçirdi. Onun üzerimde olan etkisine karşı savaşıyordum.

Bu ses tonunu tanıyordum. Kumanda ondaydı ve bu beni yatakta her ne kadar heyecanlandırırsa da şu anda kanmak istemiyordum. “Demek, aniden konuşma isteği duydun? Benim arkamdan hal edemediğin bir şey mi oldu?”

“Tatlım...”

“Öğle paydosundayım ve bir şeyler yemem gerekiyor.”

Her ne pahasına olursa olsun, ofiste kavga etmekten kaçınmalıydım.

“İşte, bu yüzden buradayım.” Alexander yaklaştı ve parmağı ile kolumun üzerinden geçti. Dokunuşu anında etki etmişti. Kolumdan ensemeye kadar ürperdim ve istem dışı ona doğru eğildiğimi hissettim, sanki Alexander beni çeken bir mıknatıstı, tıpkı bizim ilk karşılaştığımız günden bu yana olduğu gibi.

Ama beni o kadar kolay kafesleyemeyecekti.

“Öğle yemeği için bir randevum vardı, ne çabuk unuttun?”

“O iptal edilmişti.” Alexander çok fazla masumca omuzlarını silkti.

“Bu inanılır gibi değil.” Çantamı kaptığım gibi asansöre doğru yürüdüm, ancak Alexander daha hızlıydı. Ben içeriye adım atamadan, Alexander kolumu yakaladı ve beni sıkıca tuttu.

“Sen yoksa bütün dükkâna gizli mikrofonlar mı yerleştirdin?” diye tısladım, iş arkadaşlarımdan bunları duymayacağını ümit ederek.

Alexander kendisinin etkilenmediğini gösterdi. Oldukça doğaüstü bir rahatlıkla yanımda durdu, bu rahatlık beni neredeyse çıldırtacaktı. Asansör kapıları açıldığında, Alexander bir hareketle binmemi işaret etti. Kızgınlığım yanan öfkeye dönüştü, sakın bir tavırla düğmeye bastı. “Randevuların değiştiğinde, haberdar ediliyorum.”

“Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?” diye çıkıverdi içimden.

“Bu tamamen bir güvenlik önlemi. Hayatın tehlikede olabilir.” Onun soğukkanlılığı benim sinirimi daha da körüklüyordu.

“Olabilir! Olabilir! Sen de bana cinnet geçirebilirsin!” Daniel’in acımasız saldırısından sonra, safi korkumdan dolayı genişletilmiş güvenlik önlemlerini kabul etmiştim. Ama belki de ben bütün bunları yanlış anlamıştım... Belki de Alexander haklıydı ve ben bu duruma daha soğukkanlı bakmalıydım. “Sen bana karşı dürüst olmadın. Ben genişletilmiş güvenlik önlemlerini kabul etmiştim ki, sen kendini daha iyi hissedesin diye. Aslında yakında bunu bitirebiliriz diye düşündüm, ama şimdi bütün o zaman içerisinde kati bir tehlikenin varlığı kesindi. Sen nasıl hissederdin? Şayet, hayatının her saniyesinde izlenildiğini, kaydedildiğini ve birilerine haber verildiğini bilseydin, üstelik bunlardan haberin bile olmasaydı, ne düşünürdün?”

Alexander sadece tek bir kaşını kaldırdı. “Benim bütün hayatım böyleydi. Her dakikası.”

"Doğru." Kendimi, serin metal duvara bıraktım. Elbette. Ve bu bugüne kadar böyleydi. Onun için bütün bunlar normaldi, hatta benim için de gün gelecek bunun normal olması gerekecekti. Asansör zemin katına ulaştığında, yerimden kıpırdamadım.

Alexander, elini yumuşak bir şekilde kolumun üst kısmına koydu. Beni, girişteki hole doğru itti. Bu sefer koluma girmek için hiçbir hamle yapmadı. Aksine, hiç konuşmadan dışarıdaki kaldırıma doğru yönlendirdi.

"Sana karşı daha dürüst olmalıydım," diye itirafta bulundu Alexander. "Bunu birazdan konuşabiliriz, ama şimdi önce senin bir şeyler yemeni sağlamalıyız."

Kararlı bir halde çantamın kayışını yukarıya ittim ve yan binaların birinde, bir Bistroyu işaret ettim. Buranın genelde iş adamları tarafından ziyaret edildiğini biliyordum, bu adamlar oldukça önemli ve bizi dikizlemek için oldukça meşgul olurlardı. Caddeyi geçerken, Alexander elimi tuttu. Yolda çok fazla araba olmamasına rağmen, trafiğin işlediği yönden yürümeye dikkat etti. Çok geçmeden, Alexander bana kapıyı açtı ve hafiften ışıklandırılmış restorana girdik. İçeride çalan müziğin alçak sesiyle, boğuk muhabbet sesi birbirine karışmıştı.

"İki kişi," dedi Alexander girişte menüleri dizen hostese. Hostes başını kaldırdığında, resmen çenesi düştü.

"Tabi ki," dedi hostes ve titreyen parmağı ile masa ayırma listesinin üzerinden geçti.

Alexander öne eğildi ve derinden hostesin gözlerinin içine baktı. "Sakin bir köşede olsun, lütfen..."

Dizlerimin bağı çözülmüştü. Ayaklarımın üzerinde durmakta zorlandım. Alexander parmaklarıyla elimi daha da

sıkı kavradı, bunu yaparken de muazzam yakut yüzük, derin bir şekilde avucumun içine battı. Acının kendisi, üzüntümle karıştı. Aynı anda beklenmedik bir heyecanın, içimde kabardığını hissettim.

Neredeyse diğer misafirler tarafından fark edilmeden, kızı restoranın arka kısmındanki ücra bir masaya kadar takip ettik. Buna rağmen, huzursuzluğumu atamadım. İzleniyor muyduk? Bizi bir güvenlik ekibi mi takip ediyordu? Bizim için mahremiyet gibi bir şey olacak mıydı?

“Bu masa sizin için iyi mi?” diye sordu kız ve Alexander sandalyemi çekerken, kız da sinirli bir şekilde ellerini ovuşturdu.

“Evet, kesinlikle,” diye cevap verdi Alexander, nazikçe ve başını yana eğdi. Kızın bakışları Alexander’dan bana doğru ve sonra geriye uçtu. Ardından belli belirsiz bir reverans yaptı ve aceleyle kayboldu.

Kızın bakışlarındaki heves gözlerimden kaçmamıştı. Ve gerçekte bundan dolayı onu suçlayamazdım. Sonuç olarak, Alexander sadece Galler Prensi değildi, aynı zamanda süslü olmayan duygusallık saçıyordu ki, bundan etkilenmeyen çok az kadın vardı. Yine de bu aşırı tepkiye karşı hazırlıksızdım. Aslında kıskançlık yapmaya eğilimli değildim, sürtük Pepper Lockwood mutlak bir istisnaydı, buna rağmen kendimi sandalyenin kollarını sımsıkı kavramamak için zorlamam gerekti. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Bu arada tamamen paranoya olduğumun farkındaydım. Gerçi Alexander bana bir kez daha yalan söylemişti, ama şimdi bu sözde rakibim ortaya çıkınca, vücudum, sevgilimin tamamen bana ait olduğuna dair net sinyaller gönderdi.

"Çok sessizsin." Alexander'ın sesinde sitem yoktu, aksine başka bir şey vardı – acı.

Başımı yavaşça kaldırdım ve içten içe kendimi cereyan çarpmasına hazırladım, çünkü bakışlarımız her ne zaman karşılaşa beni içimden çarpıyordu. Şimdi de içimden bir ateş akıp gitmeye başladı, ancak bu kez yanan arzuyu öfkeme yakıt olarak kullanmak niyetindeydim. İhanet ve arzu, yüksek patlama gücü olan bir karışımdı ve sadece onun duyabileceği şekilde sessiz konuşmak bütün hâkimiyetime mal oldu. "Sanki bunca zaman bir yalanla yaşamışım gibi geliyor bana."

"Daniel hakkındaki gelişmeyi, sana söylemeliydim," diye tekrar etti Alexander. "Ama bir şekilde hiç uygun zamanı bulamadım. Aslında onu aylar öncesinden yakalarız diye beklemiştim."

"Ama bu benden gerçeği saklaman için sebep değildi."

"Haftalar öncesinden bütün meseleyi, çocuk oyuncağı gibi, hallederiz diye düşündüm. Aylar önce. Ve bu uzadıkça, sana anlatması da bir o kadar zorlaştı."

Bu zayıf bahaneyi, kısa bir hareketle, masanın üzerinden süpürüp yok ettim. "Ama bu senin yanlış yaptığına dair, bir işaret olmalıydı."

"Tatlım." Alexander elimi aldı ve her bir parmağımı öptü, yüzük parmağıma geldiğinde duraksadı. Sanki, nazıkçe ona vermiş olduğum sözü hatırlatmak istiyordu.

"Sakin yaptıklarını unutacağımı düşünme. Beni heyecandırırıyorsun diye ve çenemin etrafına bal sürdüğün için..." diye kızdım sessizce.

"Beni seksi buluyor musun ki?" Bu cüretkâr gülümseme karşısında, onu anında öpme dürtüsünü bastırmam imkânsızdı.

"Konu bu da değil şimdi, X."

"Konuşmak için buraya geldik, bunu zaten yapıyoruz da, ama sana şehri terk etmem gerektiğini söylemek istedim," diye açıkladı Alexander, gözlerini üzerimden çekmeden.

Başımı salladım ve yutkunmam gerekti. "Ne kadar süre için?"

"Babam benim bir yıldönümü için akşam yemeğine katılmamı istiyor ve senin gelmeni de isterim."

"Fakat ben gelemem," diye patlayıverdim içimden. Yakında o zaman gelecekti, çünkü benim varlığım zorunluydu. O zamana kadar, özgürlüğümden dipte kalanların, keyfini çıkartmak istiyordum.

Alexander kasıldı. Red edişim onu şaşırtmışa benziyordu.

"Yapmak istediğim bir şey var," diye ilave ettim aceleyle. "Ayrıca ofisteki son haftam."

"Yani bu sabahki kavgamızla alakası yok bunun?"

"Hayır." Duraksadım. "Aslında... evet. Belki de bu bize bazı şeyleri farklı bir perspektiften görmek için kısa bir mola fırsatı verir."

"Tamam, ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum." Alexander benim sandalyemin kolunu tuttu ve sandalyeyi kendisine doğru yaklaştırdı.

Sandalyenin ahşap zemindeki kazınma sesi, resmen bütün vücudumda geri yankılanıyor gibi göründü. Zaten gerilmiş olan sinirlerimin tamamıyla titremesine sebep oldu. Alexander'ın saçtığı ve beni sihir gibi kendisine çeken sıcak-

lığını belirgin bir şekilde hissettim ki, o sıcaklıktan kaçmaya çalışıyordum.

O bana yalan söylemişti. Onun kollarının arasındaki güven duygusu, her şeyden daha önemliydi. Bana gerekli olan tek gerçek bu güven duygusuydu. Onun yapmış olduğu şey, beni sevmenin, sadece kendisine has bir şey olduğunun bir kanıtıydı. Bu da mesafe koymayı daha da güçleştiriyordu. Bilhassa, beni teselli etmesi için ona özlem duyuyordum.

Alexander, nefesi boynumu okşayana kadar öne eğildi. Onun şahane aromalı, sıcak, topraksı kokusunu içime çektim ve gözlerimi kapattım. Alexander'ın eli dizime kapanıp, eteğimin altına kaydı. Parmakları, oyun oynarcasına bacaklarımın yumuşak teni üzerinden yukarıya doğru yol aldılar.

"Beni yaptıklarım sadece senin güvende olman için hizmet veriyor, tatlım. Sadece sana zarar vermek isteyenlere karşı değil, aynı zamanda kendine karşı da." Alexander serbest kalan eliyle, yüzüme düşen bir saç telini arkaya itti ve çenemi havaya kaldırdı. Bekleyiş içinde gözlerimi açtım, elbette benden ne istediğini biliyordum – hayır, beklediğini biliyordun. Yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı, birbirimize o kadar yakındık ki, her an öpüşebilirdik.

"Korku senin düşmanıdır. O seni kontrol eder. Eğer sen buna izin verirsen, kontrolü geri kazanman için verdiği bütün çabalar boşa çıkar."

Demek, Alexander benim adıma korkuyu kontrol ediyordu. O beni kendimden koruyordu. Bazen onun hâlâ, benim ondan korkmamı isteyebileceğinden şüpheleniyordum. Ne de olsa Alexander ilk zamanlarda, ilişkimizi sabote etmek için, elinden gelen bütün her şeyi yapmıştı. Alexander parmak uçlarıyla, tamamen ıslanmış olan külotumun dante-

liyle oynarken, bütün şaşkınlığıma rağmen, gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım.

Alexander, benim ne kadar heyecanlandığımı fark edince, göz kapakları ağırlaştı.

“Sipariş vermek ister misin?”

Garsonun sesi, beni rüyalarımından kopardı. Anında gözlerimi açtım. Alexander elini çekmeden, ifadesiz bir yüzle menüye göz attı.

“Ben kuzu incik ve rezene salatasını istiyorum,” dedi duygusuz bir halde, bu arada külotun dantel şeridini kenara çekerek parmağını yumuşak etimin içine soktu. Yanağımın iç kısmını ısırdım ki, zevkten inlemek istemiyordum. Ancak Alexander’ın çok rahat bir tavrı vardı. Hiçbir insan, onun şu anda masanın altında, birini eliyle becerdiği fikrine varamazdı.

“Peki, ya matmazel?” diye sordu garson.

Sıcaklığın yanaklarıma doğru çıktığını hissettim. Garsonun yüzüne bakmaya cesaret edemedim, yerimde çakılıp kalmıştım. Şayet, şimdi ağzımı açarsam, garson anında burada olan biteni anlayacaktı, bu yüzden elimde, geriye kalan son irade kıvılcımına sıkı sıkı sarıldım. Bununla beraber yakalanma fikri – tamamen yabancı birinin bizim burada ne yaptığımızı anlarsa – bir çıt sesi çıkartmama dâhi engel oluyordu, ki bu arada Alexander’ın her bir okşaması, heyecanım katlanarak artmasına neden oluyordu.

“O da aynısın alır,” diye yardıma koştu Alexander bana, bunu söylerken de başparmağını klitorisimin etrafında döndürüp durdu ve garsona menüyü uzattı, iki parmağını içime sokmadan önce.

Kendimi, eziyetle de olsa, garson geri çekilirken, kibar bir gülümsemeye zorladım. Garson kaybolur kaybolmaz, yüzümü Alexander'ın geniş omzuna sakladım ve dişlerimi onun tenine geçirdim ki, sesli bir şekilde inlemeyeyim.

"İşte aramızda olanlar tam olarak bu," dedi Alexander boğuk bir sesle, sesi bana onun da kendisini ne kadar zor dizginlediğini söylüyordu. "Ben senden bir şey rica ettiğimde, senin için en iyisi olduğuna inandığım bir şeydir. Bana itaat etmelisin. Ben tam olarak iki şey için yaşıyorum, Clara – sana zevki tattırmak ve seni korumak için. Ve ikisini de yapmaktan çekingenlik göstermeyeceğim. Bunu anlıyor musun, tatlım? Şayet, evetse, o zaman başını sallla."

Alexander parmaklarını büktü ve G-noktama masaj uygulamaya başladı. Bir ses çıkartmak imkânsızdı benim için, ama hiç değilse başımı sallamayı başardım.

Ve ayrıca anlamıştım da.

Vücudum ona aitti.

O, bana aitti.

Alexander fısıldayarak, "Şimdi, benim için geleceksin," diye emretti.

"Dişlerini omzumda hissetmek istiyorum, çünkü çılgılık atmanı engellemen gerekiyor. Ben senin, benim üzerimde izler bırakmanı istiyorum, sana ait. Seni burada ve şimdi, bütün bu insanların önünde alacağım."

Alexander'ın sözlerinin içimde yarattığı, dizginlenemeyen hıçkırıkları bastırmak için, dudaklarımı birbirine bastırdım. Nefes almak için, oksijene ihtiyacımın olmasını nasıl inkâr edemiyorsam, onun baskınlığını da aynı şekilde inkâr edemiyordum. Alexander beni öfkeliendiriyordu, ama öfke

de sadece arzumu mahmuzluyordu. Bunu biliyordu. Alexander yalnızca ona ait olduğumu biliyordu.

Şayet, Clara ve Alexander'ın nasıl devam ettiğini öğrenmek istiyorsanız, üçüncü kitabı okuyun.

Geneva Lee
Aşk